

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Driekoningen.

Het Driekoningenfeest is vele jaren ook een volksfeest geweest, waarop het tamelijk luidruchtig toeging. Men koos een koning, eene koningin en een heele hofhouding en bedeelde ook de armen met koek „de Godsportie” genaamd.

Arme kinderen trokken met stokken, waaraan vergulde sterren bevestigd waren zingend door de straten, zingend de bekende Driekoningenliedjes.

In Amsterdam werd tot voor weinige jaren met den Driekoningenbrief langs de straten gevent: „'n Oortje 'n trekbrief en 'n cent 'n kroon”.

De beeltenis van Kasper, Melchior en Balthasar, de drie koningen, die zoo men zegt (de bijbel vertelt er niet van) uit Perzië, Babylonië kwamen, grijkte op den „trekbrief”, die je je toekomst voorspelde. Door te weinig kooplust voor deze brieven werd de uitgave gestaakt.

In 1498 werd er in de kerk te Delft „een spul van de drie Coninghen” gespeeld. „De priesteren op den dertienden dag na den Vesperen” kwamen voor de deuren der kerk „tepaarde elck met zijn gheselschap”.

De ouders gingen bij deze gelegenheid ter kerke, en namen hun kindje met wieg en al mede. „Ende als de Priester onder de Misse het kindeke op 't Altaer staende begoste te wiegen (de Roomschen zetten immers op 't Kerstfeest een wieg in de kerk neer) en te zingen Eia, Eia, zoo vingen de menschen ook aan elck syn kindeke te wieghen ende Eia te singhen, maekende daar benevens een groot gheluyt ende gheclanck met haere schellen”.

Het vinden van een boon, in den koningskoek, ter gelegenheid van Driekoningen gebakken, voorspelde den gelukkige eer en macht.

De „Hollandsche Mercurius” van 1662 deelt mede dat Willem III, die eenmaal koning van Engeland was, ook zulk een boon in zijn koek gevonden had.

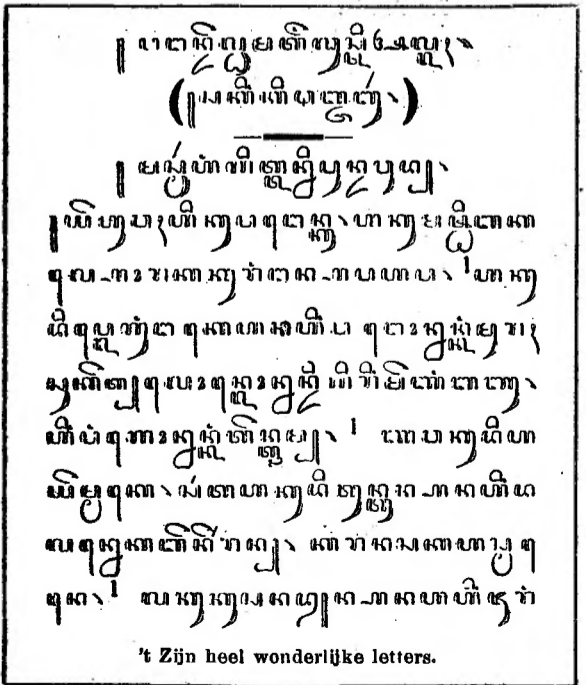
Boloe, de kleine Soendanees.

Een zendingsverhaal van West-Java, door P. DE ZEEUW J.Gzn I.

Hij zit daar in de schaduw van een hoogen kokospalm, dicht bij het afdakje, waar de rijst altijd ontbolsterd wordt.

De kleine Boloe is heel alleen en dat vindt hij heel prettig, want hij heeft het erg druk.

Ginds dicht bij huis loopen enkele kippen kakelend doorelkander en in dien korf, boven in den bamboemast hoort hij de duif kirren. Als dat beest honderd jaar oud is, zal het gouden eieren leggen, vertellen de Javanen, maar Boloe gelooft er niet veel van en zijn vader ook niet. Die zegt, dat geen enkele duif honderd jaar oud worden kan en dat zij dus ook niet aan het leggen van gouden eieren kan toe komen.

't Zijn heel wonderlijke letters.

Maar behalve het lawaai, dat de kippen en de duif maken, is het stil op het Javaansche ert.

En dat is voor Boloe maar heel gelukkig ook, want hij heeft het heel druk, hij moet een moeilijke werkje doen.

Maar hij doet het graag. Hij heeft een papier in de hand en daarop staat een versje gedrukt.

't Zijn heel wonderlijke letters, maar Boloe kan die Javaansche letters heel goed lezen. Ja 't heeft heel wat moeite gekost, eer hij zoover was, och, och, wat had hij lang moeten leeren, hij had er wel eens hoofdpijn van gekregen, maar eindelijk kende hij toch alle letters en nu kan hij het Javaansch ook goed lezen.

Nu zit hij zijn versje te leeren.

't Is dat aardige kinderlied: Er gaat door alle landen, een trouwe Kindervriend”.

Maar Boloe moet dat in 't Soedaneesch leeren,

Als Boloe zijn vader met de buffelkar thuis ziet komen holt hij het erf af hem tegemoet. Hij mag dan in de kar zitten en meerijden. Dat vindt onze kleine bruine vriend fijn.

Eens op een keer was vader Joesoep weer met de kar naar het rijstveld, Boloe speelde op het erf en keek zoo nu en dan eens den weg langs of hij vader nog niet zag naderen.

Eindelijk, ja, daar kwam vader aan.

Maar hij was niet alleen. Er liep een meneer naast hem. Boloe zag dadelijk, dat het een Europeaan was en terwijl de buffels met hun kar langzaam voortstompelden waren vader Joesoep en de vreemde meneer druk in gesprek.

Boloe was toch nieuwsgierig wat die meneer van zijn vader wilde.

Zou het over Boloe gaan? 't Was best mogelijk.

Als Boloe zijn vader met de buffelkar thuis ziet komen.

want hij woont op West-Java en hij is een kleine Soendanees.

Telkens weer leest Boloe zijn versje over:

Aja sobat baroedak,
Ngider oenggal nagri;
Koe panon teu katendjo,
Boedak katingali;
Sawarga nja asalna mah,
Djadi piwarangan Allah.

't Is werkelijk heel moeilijk, maar Boloe heeft het nu al zoo vaak overgelezen, dat hij het bijna van buiten kent.

Daar is hij blij om, want als morgen de pandita komt wil hij het heel vlug kunnen opzeggen. O, die pandita is een heel goede vriend van Boloe. Hij is zending hier op West-Java.

Er zijn veel Soendaneezen, die niets van den zending weten willen, maar Boloe wel, die houdt van hem, bijna evenveel als van zijn eigen vader.

Ja, Boloe leert graag zijn versje voor den goeden zending. Ook dezen keer zal hij weer flink zijn best doen. Morgen komt de pandita en dan moet hij het opzeggen.

II.

Daar is een tijd geweest, dat Boloe den zending niet kende en Boloe's vader Joesoep, die heel wat weet, kende hem ook niet.

Och, hoe zou dat ook kunnen.

Joesoep was een eenvoudige Javaansche boer, die in een kleine dessa ver van een groote stad woonde. Hij bemoeide zich alleen maar met zijn vrouw, zijn kinderen en zijn werk.

Ja, ja van werken was Joesoep thuis, en dat ijverige werken had hem flink vooruit gebracht. Ja, Boloe weet het wel, dat hun huis het mooiste en hun erf het grootste van de heele dessa is. Daar is hij niet weinig trotsch op. Zoo'n groote voor-galerij heeft haast niemand in het dorp en zoo'n groote rijstschuur ook niet.

Maar vader Joesoep moet er ook hard voor werken. Meestal gaat hij 's morgens vroeg al naar zijn Sawah's, dat zijn de rijstvelden en dan blijft hij er vaak den geheelen dag.

Doorgaans neemt Joesoep ook zijn buffels mee, want die moeten de sawah omploegen en als de rijst rijp is, moeten zij den oogst thuis brengen. Dat gebeurt met de buffelkar.

Zie, zij kwamen reeds de poort van het erf binnen. Vader reed de kar bij de rijstschuur neer en spande de buffels af. Toen wenkte hij Boloe.

„Kom Boloe”, riep hij, „ga jij maar eens even met de buffels naar den poel, ik moet met dezen meneer nog wat praten”.

Boloe nam dadelijk een klein stokje en dreef de logge dieren voor zich uit. Hij ging altijd heel graag met de buffels naar den waterplas, die even buiten de dessa lag. Daar konden de dieren zich dan eens lekker verfrisschen en Boloe had er ook schik.

Doorgaans waren er nog meer jongens uit de dessa en terwijl de buffels zich in den poel om en om wentelden, ravotten de kleine Javanen met elkander zoo hard zij konden.

Maar vandaag was Boloe toch liever niet met de buffels op pad gegaan.

Hij was zoo geweldig nieuwsgierig, wat die vreemde meneer wel te vertellen zou hebben. Maar er was niets aan te doen. Hij moest gaan, want vader had het gezegd. Hij hoopte nu maar, dat de man er nog zijn zou als hij met zijn buffel terugkeerde. Dan kon hij hem eens wat dichter bij zien en misschien zou die meneer tegen hem ook wel een woordje spreken. Hij zag er zoo vriendelijk uit.

III.

Boloe had zich wat gehaast en de buffels hadden niet zoo lang in het water mogen blijven als gewoonlijk. Toen Boloe ze den poel uitdreef hadden zij nog heelemaal geen zin, maar zij moesten, want Boloe begon ze met het stokje te slaan en dat beviel de buffels niet.

Juist toen Boloe met zijn buffels weer thuis kwam, nam de vreemde meneer afscheid. Hij groette vader Joesoep heel vriendelijk en stapte toen naar de poort van het erf. Toen hij Boloe tegen kwam bleef hij even staan. Werkelijk hij maakte een praatje met den jongen. Hij vroeg hem hoe hij heette en hoe oud hij was en toen gaf die vreemde meneer hem, den kleinen Boloe, een hand ten afscheid en zeide, dat hij eens spoedig zou terugkomen en dan wat voor Boloe meebrengen. Hij ging dadelijk naar zijn vader en vroeg hem wie toch die man was.

(Slot volgt).

DE NIEUWE JEUGD.

De jonge gastheer: „Voordat we naar binnengaan, wil ik jullie even waarschuwen. Papa wou beslist voor Sinterklaas spelen — wees dus een beetje tactisch.”

(Punch.)

— „Mina, ik heb een doos met echt gereedschap van Sinterklaas gekregen.”

(Punch.)

HET SLACHTOFFER.

— „Heb je het pakje van de firma Jansen en Pietersen?”

— „Ja vrouw.”

— „En het pakje van de firma Klaassen?”

— „Ja vrouw.”

— „En de twee pakjes van Herders en Molenaar?”

— „Ja vrouw.”

— „Loop dan vlug om een taxi.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

„Mijn leven was een zweven tusschen nevel en zonneshijn!”

VITTORIA COLONNA.

1)

I.

Het is omstreeks het jaar 1514.

Vittoria Colonna, sedert korten tijd gehuwd met den Markies van Pescara, den beroemdsten veldheer van Italië, vertoefte alléén in haar lievelingsvertrek van de wonderschoon gelegen villa *Pietralba*. Van de hoogte van Sant Elmo ziet deze villa uit op de zonnige Golf van Napels, die God met al het schoon der aarde gesierd heeft.

Op het late namiddaguur van dezen stralenden lentedag is de zee één mengeling van blauw en goud en zilver.

Booten met bolle zeilen glijden over het diepblauwe water. Witte meeuwen, gelijkend op geheimzinnige godenvogels uit oude sagen, vliegen in wijde kringen over de golven en doopen de uiteinden hunner breede doorzichtige vleugels in de azuren wateren. De zon schijnt te tooveren met haar stralen. De kleuren worden al dieper en het is alsof zij wedijveren in warmte van gloed.

En al deze heerlijkheid ligt ten toon gespreid vlak voor de voeten van Vittoria Colonna.

Er zijn echter oogenblikken in het menschelijk leven, waarin alles in ons verlangt naar menschelijk medevoelen en begripen, naar een antwoord van den hemel op onze vragen — en in zulke oogenblikken is het of het alleen zijn met de natuur ons nog eenzamer en verlatener maakt.

Wat begrijpt de natuur, die niet met ons mede kan voelen, van het lijden van een eenzaam menschenkind?

En de zon, die zoo schel schittert, de rotsen met haar sprekende kleuren, de roode zeilen, de witte schepen — alles spreekt van vrolijkheid.

Maar dit alles is veel te vrolijk voor een gewond hart.

De markiezijn van Pescara is lang, bijzonder slank en blond. Afstammeling van een gespierd, gehard ras. Haar fijn gevormde hals draagt als een bloem op langen steel haar sierlijk gevormd, trotsch opgeheven hoofd. Haar voorhoofd is edel en klasziek, maar haar neus is te manlijk en herinnert in

zijn kloekheid van lijn aan de heldhaftige energie harer krijgshaftige voorvaderen, de vorsten van Colonna. Haar mond is zwijzaam gesloten en heeft reeds, voor iemand van zoo jeugdigen leeftijd, een zeer gelaten, berustende uitdrukking. Haar oogen, die soms een blik hebben, die van verre komt, weten en begrijpen alles. Die oogen zijn vol hemelsche goedheid en reinheid, maar zij hebben soms ook een scherp doordringenden blik en kunnen zelfs bliksemen en toornen. Vorstelijke oogen.

De schoonheid der jonge markiezijn is de verheven schoonheid van den geest. Zij gelijkt meer op een Madonna van Donatello dan op een Madonna van Raphaël. Zij heeft iets stroefs en mist mollige zachtheid.

Deze jonge, zich ontplooiende vrouw, is zacht en volgzzaam van aard en toch zal haar leven een vasten koers hebben. Zij zal zich weten te handhaven tegenover wat haar in het leven naar beneden zal willen trekken.

Hare gesprekken hebben al de bevalligheid der door de klassieken der oudheid geschoolde Humanisten en dragen tevens het stempel van de fijne, hooge voornaamheid van haar eigen geest.

Het ruime vertrek, waarin zij zich bevindt, is vol warmen gloed van kleuren en straalt van levensvreugde en vrolijkheid. Het vertrek is als ingericht om zijn bewoners een gelijkmatig, blijmoedig en menschwaardig bestaan te helpen leiden. Want de menschen der Renaissance begrepen, dat het de roeping van de kunst is om de menschen op te heffen boven hun eigen kleine wereld en hen nader te brengen tot de wereld van geestelijke schoonheid.

Zware karmozijnroode gordijnen, die echter het schelle licht der Zuidelijke zon niet vermogen te temperen, hangen voor deuren en vensters. Waar zij den vloer raken, zijn zij afgezet met kostbare, gevlochten goudfranje.

Zachte, gedempte kleuren van kunstig ontworpen brocaat glanzen op rustbanken en zetels. Een Madonna van den grooten Giovanni Bellini troont boven het prachtige byzantijsche huisaltaar. Aan de voeten van de Heilige Maagd heeft Vittoria Colonna in twee klassieke vazen een overvloed van magnoliatakken geschikt, opdat de lentegeuren hier niet zouden ontbreken. De zachte kleuren van de magnolia, de reinheid en schoonheid harer vormen, hebben een groote bekoring voor haar. De bloemen doen haar hart weldadig aan, als de liefkozing van een kinderhand, een liefkozing, die zij smartelijk ontbeert.

De geheele kamer ademt een geest van verheven cultuur. Ze bevat niet één voorwerp, dat niet door een kunstenaarshand is voortgebracht. En alles uit de omgeving dezer hoogstaande vrouw draagt het kenmerk van denken en arbeid.

Voor Vittoria Colonna, die een warm gevoeld hart heeft, is de troost van schoonheid en warme kleuren een levensbehoefte. Hoewel zij pas twee jaren gehuwd is met den veldheer Ferrante d'Avila, Markies van Pescara, zijn de eenzame uren in haar leven veelvuldig. Want als Ferrante niet voor politieke doeleinden of krijgskampen op reis is, dan verkiest hij, volgens de zede van zijn tijd, het gezelschap van andere vrouwen boven dat van zijn gemalin.

In het midden van de smaakvolle kamer liggen op

een, door mythische dieren gedragen, vergulden tafel, eenige karikaturen van de hand van Leonardo da Vinci en een kleine copie van *Il Concerto* naar Giorgione, dat prachtige schilderij dat eens toebehoorde aan Lorenzo dei Medici. Vittoria Colonna heeft reeds sedert haar vroegste jeugd een voorliefde voor verzamelen van kunstschaten gehad. Thans neemt zij levendig deel aan den opbloei der kunst in haar heerlijk vaderland. Zij begunstigde de kunstenaars en heeft ze noodig en zij op hun beurt hebben haar noodig. Zij stond midden in de hooge ontwikkeling van het toenmalige cultuurleven.

Maar al deze dingen, hoe heerlijk ook, kunnen in het leven eener vrouw het waarachtige geluk niet brengen. Ineengedoken in een der hooge vensterbanken van de door zuilen gedragen vensternissen zit Vittoria en weent. Stil en onafgebroken vloeien de tranen haar over de bleke wangen.

Haar lijden was zwaarder dan de smarten des doods; het was het lijden van onbeantwoorde liefde. Een lijden, dat met zoo eindeloze, innerlijke folteringen en vernederingen gepaard gaat, en vooral trotsche zielen, zoals Vittoria, meer martelt dan eenig ander lijden. In dien tijd had Vittoria nog niet geleerd te zien, dat het lijden, de teleurstellingen en de ontberingen het deel zijn van hen, voor wie God een hooge roeping heeft weggelegd, en dat juist dezulken wandelen moeten op den koninklijken weg des kruises. Zij leed, zoals wij allen lijden, blind, met een bevend hart en saamgeknepen lippen, geheel overweldigd door haar smart. In haar schoot lagen eenige snoeren prachtige, zuivere paarden van opalen glans; een halssieraad van onschatbare waarde, erstuk harer trotsche moeder, de vorstin Agnese di Montefeltro.

Op deze glanzende paarden, wondere gave der zee, schoone symbolen van tranen en smart, lag een brief, geschreven door een vrouw. Vittoria's tranen hadden het schrift nat gemaakt en gevlekt.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL,
v./h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSCHER STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

RINGERS'

Melacta

Eene verfijnde melkchocolade met amandelen en honing. In alle goede zaken verkrijgbaar

oude vrouw werden scherper, terwijl zij aan Mooi Dientje dacht, die Adriaan tegemoet liep.

Mooi Dientje, het weeskind van den schoolmeester dat zich „het juffertje” voelde in het kleine dorpje, het meisje dat niet met groven handenarbeid doch met borduren haar brood verdiende.

Zij werkte voor een winkel in de stad, bleef na vaders dood, moeder verloor zij vroeg, in het dorpje wonen, omdat de nieuwe schoolmeester haar, de wees, heel goedkoop een kamer van het grootte meestershuis verhuurde.

Mooi Dientje waande zich hemelhoog boven de eenvoudige dorpelingen verheven. Zij was fijn en rank gebouwd, volstrekt niet dorpsch gekleed, een meisje dat zoo heel goed lezen, schrijven, rekenen en borduren kon!

Welbewust van hare waardigheid had zij al de boerenjongens op een afstand gehouden. Zij, Mooi Dientje, zou trouwen met een boerenkinkel! 't Was al te gek! 'n Rijke boerenzoon ging nog. Maar de enkelen die er waren verkozen Mooi Dientje niet.

Zoo was het meisje er toe gekomen Adriaan den jongen krachtigen smid in genade aan te nemen, al kon zij het oude vrome moedertje niet uitstaan. Zorgvuldig hield Dientje zich in voor Adriaan. Zij wist veel te goed, hoe innig haar bruidegom zijn moeder liefhad, maar zij was onvoorzichtig genoeg haar spot en tegenzin omtrent Adriaans moeder onder haar kennissen luide bot te vieren.

Gsteren nog bij de pomp op het dorpspleintje. Adriaans moeder zeulde voorbij, met een mantje vol eetwaren, aan de andere zijde van het dorp inge koekt. 't Oude vrouwtje voelde den spot waarmede Mooi Dientje haar belachte en zij bukte haar krom gewerkt lijfje nog dieper voorover tot de zware stem van den bakker haar trof: „Dien 'k vind 't gemeen je aansaande schoonmoeder een krom bakbeest te noemen, je weet het nu Dien.”

Adriaans moeder was stil voortgelopen, bedroefd en angstig. Wat zou haar lot zijn als Mooi Dientje voor goed intrede deed in haar kleine woning?

Haar lot? Maar wist oud moedertje dan niet dat haar Vader in de hemlen voor haar zorgen zoude? Tot Hem verhef zich haar arme kloppende hart.

Och zij vond het zoo verdrietig dat Adriaan een meisje verkoos, dat niet als zijn moeder in de vreeze des Heeren wandelen wilde. Dientjes beeldschoon gezichtje en prachtig figuurtje bekoorden Adriaan en hij voelde de leelijke ziel niet die in dat mooie lichaam huisde.

Wie weet, bezie ik Mooi Dientje met een te zwaren bril op, had oud-moedertje tot zichzelf gezegd. Laat ik trachten haar door liefde te winnen.

Neen, zij wilde de belediging, die Mooie Dientje haar aandeed, niet overbrengen aan Adriaan, die zoo heel veel van Mooie Dientje hield, de bakker en niet zij vertelde het gisterenavond aan Adriaan en haar zoon was er zeker van dat Dientje 't niet zoo kwaad had gemeend en stellig wel vergeving zou komen vragen.

Kijk, daar drentelde Dientje reeds aan op het bruggetje. Nu liepen zij samen; een knap paar, dat wandelen ging in 't oude wereld. Moeder ging tusschen de twee kerktuinen in stilletjes in het tuintje zitten bij de guusdbloemen en de alrikaantjes en de diverse rozen. Zij vergaf het Mooi Dientje wel en Adriaan zou dies wel in 't oer maken met zijn meisje.

Terwijl oud-moedertje knikkebolde in het warme zonlicht, dat gende op haar verloorde krom gewerkte vergeeld lijfje, liepen de jongeren samen langs de guusdbloemen en de alrikaantjes en de heuvelen, waar de klokjes der dopneme reus den geulen aan het rouwtege gestruik.

Den poos ging Adriaan zwiingend naast Dientje voort. Mer in dat wijde Drentsche land spraken de menschen nu eenmaal niet zooveel, zij aagden zooveel meer. Mooi Dientjes hart klopte in deetje onrustig. Zij voelde heel goed dat Adriaan wist, hoe zij gisteren spote met zijn kromgewerkte moedertje en Adriaan zocht naar woorden om over het gebeurde te begripen.

Vinderlicht scheerden de zwaluwen door het koepeend dauw. Adriaan keek naar beneden, waar hij zijn voeten zette in de paarsene heil.

„Kijk, mer heb je zonnemouwvretten, Adri,” riep Mooi Dientje opeens. Zij stond stil bij een vochtige piek, waar rood en groeng en paat ter aarde kleine bloempjes stonken.

Adriaan trapte op de gedoken plantjes. „Ik houd niet van vliegenvangers”, zei hij kort, „k vind het een wreede plant”. Mooi Dientje lachte kort en schel. „Wreed. Een plant, omdat dat bloemetje insecten vangt en uitzuigt. Dat heb je nu eenmaal zoo in de wereld, de een moet ruimen voor den ander.”

„k vind 't toch wreed” riep Adriaan: „kijk eens aan, de grond ligt vol uitgezogen vliegen”.

„Och jy” antwoordde Mooi Dientje norsch: „Je kijkt niet alsof ik ook zoo'n vreeschetende plant ben”.

„Neen dat ben je niet”, viel Adriaan nu uit. Hij ging op een rand van 'n diepen kuu zitten en keek op naar Mooi Dientje, die lachend naar moede witte tanden liet zien. Zij zou Adriaans kwade tum maar eens wegspotten. „Wat ben ik dan Adriaan?” haar stemmetje klonk als zuiver en zij kreeg aardige knikjes in de wangen en kin. „Je neemt het veel te licht op,” antwoordde de jonge man ariitig. „Weet je wel eens dat je mijn moeder zoo beleedigd hebt?”

Mooi Dientje schokte met de schouders.

„Je hebt moeder een krom bakbeest genoemd en spottend aan den slager gevraagd, naar een snunje te geven dan kon je zien hoe een vogelverschrikker niest. Mijn moeder is krom van het werken voor mij, hoor je. Waarom vroeg je haar geen vergeving, die goeie ouwe ziel?”

„Omdat ik er geen zin in had”, bekende Dientje trotsch.

„k'oei, 't is schande” bromde Adriaan.

„Is je preek uit?” vroeg Dientje hoonend. „Ga op zij, anders trap ik op je hand”.

„Dat is niet zoo erg als op een oude vrouw”, sprak hij treurig.

Hij bleef zitten, terwijl Dientje hem opzij ging en langzaam terugkeerde over het smalle heidepad.

Terslücks keek hij nu en dan op. Zij zou wel terugkeeren, en ongelijk bekennen. Dientjes stap werd al langzamer. Adriaan zou haar immers achterna loopen. Zij was het mooiste meisje uit het dorp. Daarbij een echt dametje, zij leerde borduren en teekenen, verdiende nu ruim haar brood, al was zij een weesmeisje.

Doch Adriaan stond niet op, sidderend van drift bereikte Mooi Dientje den landweg weer, ginds zat die oude heks van Adriaan in haar tuintje. Dientje zou dorpskennissen tegenkomen, die merkten dat Adriaan haar alleen liet weggaan. Neen dat wilde Mooi Dientje ook niet graag. Zij moest maar weer naar Adriaan gaan.

Toen Adriaan Dientje niet meer zag, had hij zich opgericht van zijn zitplaats. Hij ging naar moeder,

StoomWasch- & Strykinrichting
 Passerestraat 5-7-9 **Her Westen** TELEFOON 3677
D.W. de WIT

HELDER WASCHGOED
 GERINGE SLIJTAGE.
 SPECIALE INRICHTING VOOR
 DROOGWASSCHEN.
 GEHEEL OPGEMAAKT.
 ZEER BILLUK TARIEF.

met haar spreken, wat nu te doen. Doch zie, daar liep Dientje terug, 'n hoogroode kleur op haar fijn gezichtje, recht op hem aan.

„O Dien, wat ben ik blij dat je terugkomt”, riep Adriaan gelukkig. „Nu, jij liep me immers achterna?” onderzocht Dientje.

Adriaan zweeg nu maar verder over moeder. Later zou hij er wel op terugkomen, in den grond bang zijnde zijn Dientje te verliezen.

Samen met zijn meisje trad hij de smidswoning binnen. Moeder zag hen reeds aankomen, zette thee en toonde Dientje geen boos gezicht. Zij wilde het Dientje wel vergeven. Misschien speet het Adriaans meisje meer dan zij weten wilde. Dientje dronk haar thee en at van de koekjes, wel 'n beetje overdadig, vond moeder, ofschoon de oude vrouw zweeg.

Tegen kerktijd stonden Adriaan en zijn meisje op om heen te gaan.

„Wij komen laat terug,” vertelde Adriaan weifelend.

„Moeten jullie dan op bezoek, kinderen?”

„Neen,” snibde Dientje, „we gaan naar de stad.”

„Dan komen jullie veel te laat in de kerk, of gaat de kerk in de stad later aan?”

„We gaan heelemaal niet naar de kerk,” brutaalde Dientje vrijmoedig. „Ik wil niet in die warmte tusschen de menschen zitten broeien. Wij wandelen naar de stad en rusten in „Den Gulden Wagen”. Misschien bezoeken we wel een paar kennissen.”

„Op Zondag?” vroeg moeder. „Op den dag des Heeren?”

„Och moeder, Dientje wil zoo graag.”

„Als je niet durft voor je moeder,” spotte Dientje.

„Voor den Heere,” verbeterde de oude vrouw ernstig.

„'t Is maar voor één keertje,” verontschuldigde Adriaan.

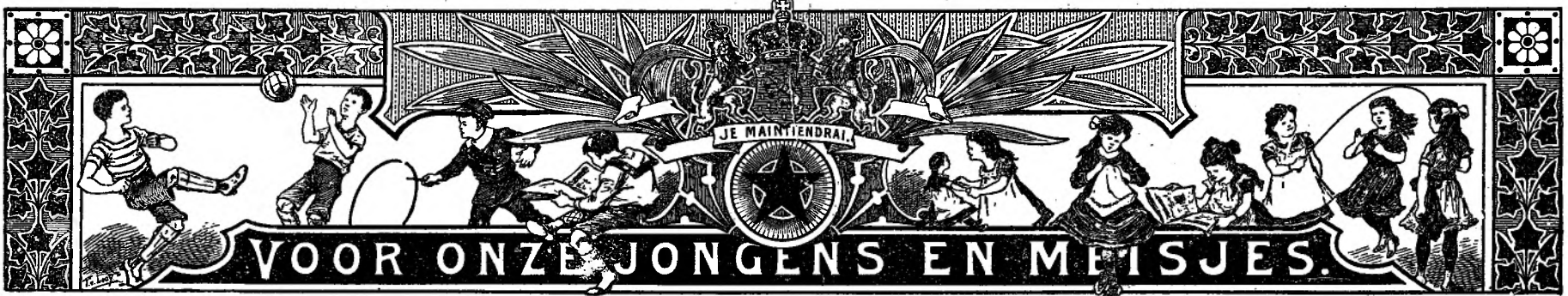
Moeder zweeg. In de oogen van die twee las zij dat zij toch hun eigen weg wilden gaan, dat Dientje den hopeloos verliefd Adriaan volkomen in haar macht had.

(Wordt vervolgd).

HANDWERKEN.

Haak en breiwerk is zeer in de mode en een sierlijke goetkoope garnering. 'k Zag pas eene dame in een muisgrijze losse japon, kraag, ceintuur en zeer wijde mouwen, gearneerd met doodeenvoudig haakwerk in precies dezelfde kleur. 't Stond heel fijn. Er was fijne wol ge'ruikt. 5 stokjes in een steek met tuschegevoegd apart stokje, daarna omkeeren, 2 lossen, een halve vaste, 3 lossen, één stokje enz., opnieuw omkeeren en de eerste toer zóó dat de 5 stokjes telkens op den halven vasten steek komen, stokje kwam op stokje en de beide bovenlussen leken opgenomen. Men moet het maar eens proberen.

Langs den mouw verkreeg de draagster van dit aardige garneersel schulpjes. Misschien door 'n kleine wijziging in het patroon. Inhalen bijvoorbeeld.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Boloe, de kleine Soendanees.

Een zendingsverhaal van West-Java, door P. DE ZEEUW J.Gzn. (Slot).

„Dat is een pandita, Boloe”, zeide vader Joesoep, „hij is heel uit Holland gekomen, om de Soendanezen te onderwijzen. Ook aan de menschen van

onze dessa wil hij veel leeren en hij heeft mij gevraagd of hij dat in onze veranda doen mag. Onze galerij was de grootste van de heele dessa, zeide hij.”

De oogen van Boloe straalden. „En wat hebt u gezegd, vader?” vroeg hij. „Ik heb gezegd, dat het heel goed is Boloe, die vreedde meneer mag komen en ik zal eenige menschen uit onze dessa uitnoodigen, om te komen luisteren.”

Boloe sprong van vreugde drie voet in de lucht. „Dat is heerlijk, dat is heerlijk”, riep hij, „vader mag ik dan ook luisteren? Toe vader, mag het?”

Ja, dat mocht Boloe mocht er bij zijn en zijn moeder en zijn zusje en nog veel meer menschen. Die maar wilde mocht komen, want de voorgalerij van het huis van vader Joesoep was groot.

Eenige dagen later, op het afgesproken uur, kwam werkelijk de nieuwe kennis van vader Joesoep het erf opstappen. In de galerij van Joesoep's

huis waren al verscheidene dessa-lieden bij elkander. Ook Boloe zat tusschen de menschen in. De blanke pandita trad binnen en gaf den menschen heel vriendelijk een hand. Eerst vader Joesoep, want dien kende hij al. Ook Boloe kreeg weer een hand en de zendeling zeide: „Zoo kleine vriend, zit jij daar ook, zul je goed luisteren vanavond?”

Ja, knikte Boloe. Naar zoo'n vriendelijken meneer wilde hij heel graag luisteren.

De zendeling begon den menschen wat van Pandita Jezus te vertellen. Hij zeide hoe vriendelijk die geweest was, toen Hij op aarde vertoefde en dat Hij vele zieke menschen genas. O, Boloe weet het allemaal nog heel best. Alle dessa-menschen zaten

ONS STERCLUBJE

Voor alle dingen wil ik al de oude en de nieuwe Sterclubleden een goed en gelukkig jaar toewenschen.

Zij die ons verlieten en zij die nog een poos meedoen, mijn hartelijken dank voor de goede wenschen mij persoonlijk ter gelegenheid van het nieuwe jaar gezonden.

't Is zoo leuk, weer eens de bekende handschrijftjes te zien, dan denk je aan de vele gezellige briefjes vroeger ontvangen.

In de galerij van Joesoep's huis waren al verscheidene dessa-lieden bij elkander.

stil te luisteren, nu en dan deed er iemand een vraag aan den zendeling en deze beantwoordde die dan dadelijk. Eindelijk werd het geheel donker op de ruime voorgalerij. Boloe begon al een beetje slaap te krijgen en hij dacht nu zullen de menschen wel spoedig naar huis gaan, want het wordt bedtijd. Maar daar zeide de zendeling, dat hij nu nog wat anders had. Hij had hun nu zooveel van den Heere Jezus verteld, hij wilde hun nu ook eens wat laten zien. Boloe werd heel nieuwsgierig. Hij wilde wel eens weten hoe de zendeling, dat klaar zou spelen, om de menschen wat te laten zien, terwijl het geheel donker was. Maar dat kwam goed terecht.

De zendeling zocht in zijn tasch een wit laken op en spande dat tegen den wand van het eigenlijke woonhuis van vader Joesoep. Toen maakte hij zijn toeverlantaarn, die hij had meegebracht in orde en verzocht de menschen nu maar geregeld naar het witte laken te zien.

Flap, daar venscheen op het witte laken in eens een mooie plaat. Men zag een stal, waarin een kribbe stond en in die kribbe lag een kindje. De zendeling vertelde, dat dat kindje de Heere Jezus was. Zoo liet hij tal van mooie platen zien. Of de menschen keken en luisterden. Neen, maar dat vonden ze dan geweldig mooi. Eindelijk was het afgelopen. Dat speet Boloe. Hij had nog heel graag een poos naar die mooie beelden gekeken. Maar de zendeling beloofde, dat hij heel spoedig weer terug zou komen. Als de menschen maar weer wilden komen luisteren, zou hij wel weer vertellen. Nu, dat wilden ze graag. En vader Joesoep zeide, dat zijn galerij dan ook weer beschikbaar was.

Wat was de kleine Boloe blij. En de zendeling heeft woord gehouden. Telkens en telkens kwam hij terug en vertelde de menschen veel over den Heere Jezus.

Behalve Boloe waren er ook nog meer kinderen bij. Die moesten nu en dan wat voor den zendeling leeren.

Eens had Boloe een mooie tekst van den zendeling geleerd, hij kent hem nog heel goed: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.

't Was moeilijk geweest, om dien langen tekst te leeren, maar Boloe had volgehouden en eindelijk kende hij hem. De zendeling had hem geprezen en hem een mooie plaat gegeven.

Nu heeft Boloe het weer heel druk. Hij moet dat mooie versje leeren van den Kindervriend. En hij wil het graag zoo heel, heel goed kennen.

Daarom zit hij het nu trouw te leeren. Telkens en telkens leest hij het over. Gelukkig is het stil op het erf. Alleen de kippen kakelen maar en de duif kirt een beetje, maar dat hoort Boloe niet eens meer.

Nog heel even, dan zal hij het kennen en dan gaat hij lustig spelen op het ruime erf.

Er zijn veel Sterclubleden die in deze vier jaren van het bestaan der Sterclub reeds jongelingen en jongedochters geworden zijn en al een plaatsje in het groote raderwerk der maatschappij beslaan, die iets doen voor kerk en school.

Gelukkig de mensch die in de vreeze des Heeren uit den kinder- in den jongelings-leeftijd overgaat, en in het volie rijke menschenleven gekomen, de liefde tot God en Zijn volk in het hart voelt branden. Deze mensch ervaart „veel heil en zegen”, ook zelfs als hij met tegenspoed kampen moet.

Het doet mij leed dat onze *Sirius* ons gaat verlaten. Vader vindt dat beter, met het oog op zijn studie. Nu, werken gaat voor genoeg. Laat de arbeid een lust voor je blijven. Werken is een zegen.

Ons *Weezensterretje* is van zeven tot twee Sterclubleden weggesmolten, zoodat het eigenlijk geen *sterretje* meer is. Voortaan noemen wij dan ook elk onzer weesjes bij haar eigen schuilnaam *Asschepoester* en *Roodkapje*. Zij kan beter *Zwartkapje* heeten. We hopen nu dat zij als aparte sterretjes in heerlijkheid zullen schitteren. Voortaan nu jullie eigen naam in den brief zetten met schuilnaam.

Of ik het *Verdonkerde goud* ken? Ja hoor, een goede kennis van tante Johanna heeft dat boek geschreven. Of gelooven jullie dat niet? Veel groeten aan vader, moeder, Betje en de verschoten sterretjes.

De *jonge Zeeuw* wenscht dat in het Nieuwe jaar ons Sterclubje groeien en bloeien moge. 'k Wensch het met je mee. Een hoezetje voor de Sterclub!

Heidebloempje II is gelukkig weer heelemaal beter. Daar ben ik blij mee, hoor.

Ons achtjarig *Hanneke* wil *Koukleumpje* heeten. Best hoor. Ben jij zoo'n koukleum? Of ik je postpapier aardig vind? Leuk hoor, 'k zal 't plaatje uitknippen, prettig dat je broertje Wim blij met zijn prijs is.

Zilver schoon vond den armband dien zij als prijs kreeg heel mooi. Zij wilde net Sinterklaas om een armband vragen en toen kwam de Sterclubsinterklaas er mee aanzetten.

Buitenmeisje vraagt of tante Johanna oliebollen lust. Als 't niet zoo ver was zou zij er nog wat brengen. Ja maar ik heb ze zelve ook gehad hoor. *Vaders zonnetje* en ik hebben precies van half twee tot half vijf staan bakken, maar toen konden wij er met ons tienen ook fijn van smullen.

Kantoorbediende, *Muzikant*, *Sneeuwpop* en *Sneeuw-kabout*er weten ook wel wat knijpkoeken zijn. Ik heb ze nooit geproefd. 't Is een speciaal Drentsch gebak, is het niet?

Wat heeft *Rosalie* een aardig postpapier. Enveloppen en papier tegelijk. Je had toch flink je best gedaan. Maar er is altijd meester boven meester.

Siddeltop vertelt van Sinterklaas: We waren allemaal in de kamer. 't Was avond. Ineens ging de bel. De deur vloog open. We hoorden een plof. Moeder ging naar de gang en daar lag een pak. Hoera, riepen we allemaal. Moeder deed de deur weer dicht en nam het pak mee naar binnen. Boven op het pak zat een briefje; Moeder las... „Geen tijd voor persoonlijk bezoek, Sinterklaas”. Och, zeiden we, nu

komt Sinterklaas niet. In het pak zat heel wat. Vader kreeg een lekker stukje zeep, 't was een popje, moeder kreeg een aardbei van zeep, mijn zusje en ik zouden popjes van Sinterklaas krijgen, maar die moesten eerst toch kleertjes hebben. Wij kregen een trui pakje. Mijn broertje wou graag een fluit hebben, utut, noemt hij hem. Nu voor kleine broer zat er een fluit in. Wat was hij blij, hij floot er duchtig op los. Mijn andere broertje kreeg een popje dat niet liggen wou. Als hij hem neergooide, hoe raar ook, altijd kwam hij te staan. Toen kwam er nog een groot pak. Er waren veel papieren omheen. Er stond op: deelen met het huisgezin. Een eindje verder stond er op voor vader. Eindelijk het laatste pakje. Er stond op: „Banketbakkerij D. Woldhuis”. Vader had het mes al klaar. 't Papier ging er om weg en.... 't was een turf. We kregen 's morgens de popjes. Ik kreeg ook een doosje met mandjes die ik borduren moet. Op de breischool maak ik een mooi kleedje van gaas voor moeder.

Wil *J. B.* uit Werkendam eens opgeven welken schuilnaam hij kiest. Ook *J. v. d. E.* te Slikkerveer. *Heidebloempje* zet nog eens niteen wat een laarzenknecht is. Een stevig plankje om laarzen uit te trekken.

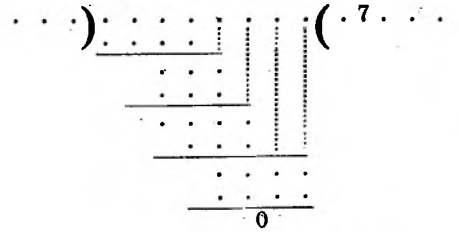
Jong Holland, *De Hollandsche jongen*, *Nachtwaker*, *Teekenaar*, *De Snuffelaar* zijn allemaal welkom in ons clubje. *S. O. M.* te Sleeuwijk en *J. B.* van Delfshaven willen ook wel een schuilnaam zoeken nietwaar?

Wil *Maandroosje* bij gelegenheid eens schrijven hoe 't met de familie op de Glindhorst gaat en of de familie Tr., onze oude Sterclubleden, het nog goed maken. Bedankt voor de mooie prentbriefkaart, hoor. Alle zenders van briefkaarten.

J. H. M. te R. zond een opgave in, die waarschijnlijk wel te moeilijk zal zijn voor onze Sterclub.

Ik geef die deelsom voor de groteren, doch twijfel of er veel van zal worden terechtgebracht.

Alleen de 7 is bekend, al de puntjes zijn onbekend en moeten rekenkundig gevonden worden.

De oplossing van de twee raadsels luidt:

Een ei of cocon en Een laarzenknecht.

Prijswinners:

ASSCHEPOESTER (uit het vroegere Weezensterretje), Prov. Ger. Weeshuis, *Middelharnis*.
JONG HOLLAND, te *Alphen a.d. Rijn*.

Asschepoester krijgt: een broche.

Jong Holland krijgt: een mes.

Nieuwe Raadsels.

1. Mijn eerste deel is een voertuig. Mijn tweede deel vindt ge diep in de aarde. 'k Ben de naam van een verisoort.

2. Mijn eerste is een lichaamsdeel. Mijn tweede gebruikt men uit nood en uit weelde. Met mijn geheel kunt ge slootje springen.

Oplossingen worden ingewacht tot 27 Januari.

Duidelijke opgave van naam, schuilnaam, leeftijd en woonplaats, s.v.p.

Brieven te zenden aan het adres: *Tante Johanna*, p.a. Drukkerij „Libertas”, Goudsche Singel 103—111, Rotterdam. Postbus 598.

Nakomers:

Leesgraag. Win je een prijs dan krijg je een boek. *Torenwachter* en *Lenteroosje*. Nog veel dank voor jullie nieuwjaarswensch.

Een grapje.

Een paar heeren in den trein hadden nogal wat vervelende praatjes, waarop hun een man vroeg, waar ze vandaan kwamen, van 't Oosten of van 't Westen.

„Van 't Westen,” zeiden de heeren.

„Dat dacht ik wel,” zei de andere man, „want de Wijzen kwamen van 't Oosten.”

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Onboetvaardig stemmetje uit den hoek: „Dit is zeker wat vader een „scène” noemt, moeder.”

(Punch.)

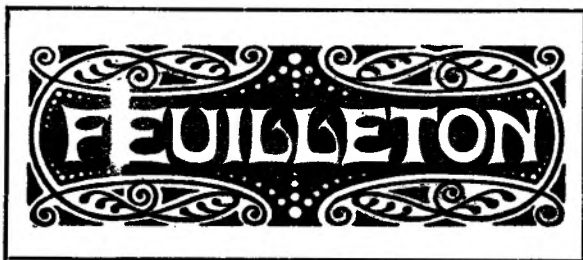
John Bull (tegen Frankrijk): „Hoor eens, Marianne, we zullen zooveel zien te krijgen als we kunnen uit de Duitse herstelkruik, maar als je je hand te vol doet, kun je haar er niet weer uitkrijgen.”

(London Opinion.)

Moeder: „Wat wou je voor een pop hebben, schat — een jongen of een meisje?”
Het schatje: „Tweelingen liefst.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

2)

De inhoud van dezen brief, sterk riekend naar Turkische rozenolie, stond als met gloeiend schrift geschreven in haar ziel.

Hoogvereende Vrouwe — doorluchte Vriendin!

Ik wensch u gezondheid, een lang leven en voorspoed op al uw ondernemen. Deze onvergelykelyk schoone paarlen — uw eigendom — werden mij als een kleinigheid in den schoot geworpen.

Ik zend ze u terug, daar het niet in mijn natuur ligt u, door het dragen van dit vorstelyk halsieraad te beleedigen. Bewaak uw sieraad voortaan beter voor den dief!

Ik beveel mij aan in uwe welwillendheid.

Steeds gaarne tot uw dienst bereid,

MARIA CARDONA,

Vice-Koningin van Napels.

De brief had ook een naschrift.

„Vergeef mij, maar ik vergat u te verzoeken mij voor het feest van morgen te willen leenen Marco, den nar van uw gemaal.

Nooit zag ik een meer afstootend-leelyk mensch. Wij hebben deze afzichtelyke menschen noodig om onze eigen schoonheid beter te laten uitkomen. Ik wilde hem met een zéer leelyken neger groote waaiers van pauwenveeren achter mijn haar laten vasthouden. Zoals gij weet, doet het blauw-groen der bonte, bewegende veeren, mijn glanzend, blond haar zoo bijzonder goed uitkomen.”

De adler, die onder de hoffelyke woorden der vice-koningin verscholen was, had gebeten.

Vittoria wist, dat haar gemaal de „dief” was. „O, Ferrante,” snikte zij, „waarom hebt gij mij dit aangedaan?! Waarom moest gij mij zoo vreeselyk vernederen en beleedigen? Hoe weinig weet een man, hoe kwetsbaar wij vrouwen zijn, wanneer wij liefhebben.”

Haar gezicht vertrok in radeloze smart en gewonden trots. Wild stond zij op. Het parelsnoer en de brief vielen van haar zwartfluweel gewaad op den ingelegd-marmeren vloer. Haar voet trad er achteloos over heen. Zij stond stil voor een lezenaar waarboven een portret van haar gemaal hing, geschilderd door den jongen Tiziaan. De Markies van Pescara droeg duidelyk de sporen van de Spaansche afkomst van zijn geslacht. Tegen den donkeren achtergrond van het schilderij, kwam goed uit het bleeke, overmoedig glimlachende gelaat, dat

buitengewone kracht en schoonheid in zich vereenigde. Lang en lenig en toch met een uitdrukking van ijzeren wilskracht, stond zijne gestalte ten voeten uit geschilderd, op het doek.

Werkelyk een vorst, een held, een edelman..... maar wat was hij als mensch?

Een mysterie, vol verrassingen, vol geheime streken misschien? Een veroveraar, een overwinnaar van vijanden en vrouwen, een Mars-natuur.

Hij was ten volle een kind van den Renaissance-tijd, met al de betooverende vriendelykheid en het gemak van beweging aan zijn volk en stand eigen — maar zijn sprekende trekken drukten tevens onbegrensde genotzucht uit!

O, hoe verafgodee Vittoria dit gelaat!

„Overwinning of dood!” scheen het te zeggen in zijn souvereine zorgeloosheid en gewetenloosheid.

Vittoria kende haar gemaal, hare liefde was niet blind. Deze mengeling van karakter was zeer gevaarlyk en misleidend, verderfelyk en een marteling voor degenen, die hem liefhadden. Aan ridderlyke dapperheid en onverschrokkenheid, aan de bekoorlykheid van een buitengewone gave van hart, paarde Ferrante d' Avalos een brutaal op den voorgrond tredende zelfzucht, en een zich soms plotseling en onverwacht openbarende hardheid, waartegen de invloed zijner gemalin niets vermoedt en waarop zij afstuitte als de zoekende hand, die langs een gladden, hoogen, marmeren wand strijkt. Toen zij dit alles overdacht, strekte Vittoria met een hopeloos gebaar de handen ten hemel en viel toen als ten doode getroffen op de knieën.

„Altijd en altijd andere vrouwen en nooit, nooit mij!” jammerde zij, en de smart harer versmade liefde dreigde haar hart te verscheuren. Hoe kon hij deze kleine vice-koningin, deze blonde Maria Cardona verkiezen boven haar? Het was alleen omdat zij van een weelderiger, voller, weeker schoonheid was, alleen daarom, omdat zij al die kleine kunsten kende, waarmede vrouwen het hart van een man veroveren: de zinnelyke verlokking, de vleierende stem, de vurige blik, het betooverende woord, omdat zij allerlei leugens gebruikte, waarvoor Vittoria Colonna, de hoogstaande vrouw, te edel, te trotsch, te voornaam was. Verachtelyk krulden zich hare lippen als zij slechts dacht aan deze listige streken en schandelyk behaalde overwinning, aan deze slinksche kat-achtige kunsten, waar geen trouw achter zat. De groote, diepe, machtige liefde, die zich kan opofferen, die altijd vergeeft, tot den dood toe getrouw blijft, die kon Vittoria geven, maar Ferrante verkoos die andere soort liefde, die vluchtig is, die vleit en speelt, en al lachende zich telkens wendt tot een ander, zoo als men een paar andere handschoenen aantrekt! Hoe onmeedoogenloos helder teekende dit alles zich voor haren geest af! Vittoria had geen invloed op haar gemaal. Haar levenswijze was zoo geheel verschillend van de zijne. Bovendien ging hij veel te prat op zijne zelfstandigheid, om eene vrouw, al was het ook de edelste van allen, invloed te laten oefenen op zijn denken en handelen. Vittoria kon hem op geenerlei wijze boeien, en toch verteende zij van heimwee naar hem.

Zij lag nog op hare knieën voor zijn portret, toen zij buiten in de marmeren, breede, hooge gang, zijn vluggen, veezenden en toch vasten voetstap hoorde weerklinken.

Hij zong de, in dien tijd in Italië nog populaire, Carnavalswijs van Lorenzo de Medicis uit den Triomfstoek van Bacchus:

Quant è bella giovinezza,
Che si fugge tutta via!
Li vuol esserlieto, sia:
Di doman non c'è certezza.¹⁾

Hij had een diepe, vibreerende stem.

Bevende stond Vittoria op en streek hare verwarde haren glad. Al te kloosterachtig glad waren hare haren weggestreken van het hooge, reine voorhoofd en al te eenvoudig en argeloos was de blik harer oogen!

Zoo stond zij daar in rustige waardigheid, toen de zware, ingelegde vleugeldeuren open geworpen werden om Ferrante binnen te laten.

Geen trek van haar gezicht verried meer de opwinding van het uitgestane zielelijden. De dochter uit het ijzeren geslacht van Colonna en de kleindochter van den grooten Frederik van Urbino had geleerd zich volkomen te beheerschen. Niemand, zelfs niet haar eigen gemaal, mocht haar weened en gebroken zien. Maar och, die onbuigzame en trotsche karakters verstarren zoo licht en de kamp verstijfd tot kramptrekking.

Ferrante's eerste blik viel dadelijk op de paarlen en den daarbij liggenden brief: hij begreep alles. Hij verloor echter geen oogenblik zijn onbevengheid, dat diplomatieke masker, dat hem tot een tweede natuur geworden was. Lachende bukte hij zich en raapte het beschreven blad papier op om het te lezen.

„Och, och, die vrouwen!” zeide hij met een verachtelyk handgebaar.

„Zij heeft u doodelyk willen wonden, de bekoorlyke Maria! — Zoo zijt gij allen — allen van hetzelfde soort!”

Nog steeds lachende, nam hij een zetel en begon te spelen met den grooten, witten hazewindhond, die hem altijd vergezeldde en een geschenk van den Paus was.

Vittoria zag hem met hare ernstige, diepe oogen in zijn schoon, lichtzinnig, ondoorgrondelyk gelaat. Boos op hem worden, hem verwijten doen — dit zou den verwenden man, naar wiens glimlach de vrouwen hunkerden, voor altijd van haar vervreemd hebben. Zij had geleerd v. ochtig met hem om te gaan. Langzaam zeide zij:

„Wel zou ik het kunnen verdragen, dat gij, om uw hart te bevredigen, mijn sieradiën aan anderen geeft. Als gij mij maar niet mijn levensgeluk ontsaalt.”

¹⁾ Hoe schoon is de tijd der jeugd,
Die snel voorbijgaat!
Wie vroolijk wil zijn, zij het nu:
Van den morgen is niemand zeker.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL,
v. h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSche STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De eerste dag, de vreugdedag!

Nog nooit, neen nog nooit beleefden Wim en Greetje zoo'n prettigen Oudejaarsavond. Denk eens aan, zusje werd gedoopt, die kleine, lieve schat, en zij saampjes mochten mee naar de kerk.

Voor Kerstmis vroeg Wim telkens aan moeder of hij mee mocht naar de kerk en soms twijfelde moeder er aan of Wim wel zoo ver kon lopen.

Nu waren zij met zijn allen naar de Kerk gereden. Was Wim en Greetjes vader dan op eens zoo rijk geworden, dat hij een rijtuig kon betalen? O neen. Vader moest iederen nacht nog lange, lange uren op wacht staan in deze week, op wacht bij al het hout en de steenen, waarmee de nieuwe kerk gebouwd werd. Vader was heel lang ziek geweest en kon nog geen zwaar werk verrichten.

Weet ge hoe 't kwam, dat zij naar de Kerk konden rijden? Oom Piet was gekomen met zijn mooie speelwagentje, oom Piet van de boerderij! Tante, eerst heel boos op moeder, omdat zij dacht, dat moeder haar gouden ring weggenomen had, voelde vreeselijk berouw over hare booze gedachten en had tot oom Piet gezegd: „Weet je wat je doen moest? Het kindje van je broer zou op Oudejaarsavond gedoopt worden. 't Is lichte maan, span jij het wagentje in, rijd naar de stad en breng het heele huisgezin naar de Kerk. Uit de Kerk rijdt je regelrecht naar onze boerderij en dan kunnen zij alle vijf bij ons logeeren en den Nieuwjaarsdag overblijven. Je broer behoeft immers op Oudejaarsnacht niet te waken?”

Oom Piet wist niet wat hij doen zou van blijdschap, omdat tante nu zulk een verrassing voor dien armen broer en zijn gezin bereidde. Heel gauw had hij een briefkaart geschreven om Wim en Greetjes ouders uit te noodigen op de boerderij te komen logeeren.

Wat was dat een fijne Oudejaarsavond voor Wim en Greetje geweest. Eerst rijden door die drukke, verlichte straten naar de Kerk. Moeder en vader stapten uit bij de consistorie, maar Wim en Greetje mochten nog even terugrijden naar de uitspanning, waar oom Piet paard en wagen stallen moest gedurende kerktijd.

Daarna waren zij aan ooms hand teruggewandeld naar de Kerk. Oom kocht onderweg voor allebei nog een dikke eierkoek, die Wim en Greetje onder het gaan oppeuzelden. Daarna zochten zij drietjes een plaats in de kerk. Op de gaanderij, net over den preekstoel, zij konden vader en moeder met het kindje op schoot zien zitten. Greetje had nog eventjes „moeder” geroepen. Oom zei: „Mondje toe, hoor! Je zit in de Kerk!” En de menschen lachten.

Eerst voelde Greetje 'n beetje ongerustheid, als moeder nu maar het wagentje kon vinden, als de Kerk uit was. Oom stelde haar gerust. Vader en moeder wachtten wel in de kerkekamer hoor. Als de dominee Amen heeft gezegd, loopen wij hard weg en gaan den wagen halen.”

'n Poosje keken de kleintjes nog naar de schitterende lichtjes aan die groote kronen in de Kerk. Zij luisterden naar 't mooie orgelspel, doch langzaam waren hun oogjes toegevallen. Anders lagen zij op dien tijd reeds lekker in hun bedje.

Nog sluimerden zij, tegen oom aangeleund, tot het zware orgelspel hen weer wakte.

„Kom, nu moeten jullie wakker blijven,” fluisterde oom, „nu worden de kindertjes gedoopt.” Dadelijk verdween alle slaap uit hun pas vakere oogjes. Leuk, dat doopen. Dominee stond bij dien zilveren schaal er besprenkelde die witte kindertjes een voor een. Kijk, daar kwam moedertje aan met die lieve zus.

Toen moesten zij allemaal zingen:

God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken.

Dien psalm kenden Greetje en Wim allebei en zij zongen uit volle borst mee; wel 'n beetje vlugger dan de andere menschen.

Onder het zingen, even voor Dominee eindigde, verliet oom de bank, waarin zij zaten en zodoende waren zij, na het uitspreken van den zegen, het eerst uit de Kerk.

Vlug naar de stalhouderij, ingespannen. Wims oogjes gloeiden, zoo fijn vond hij het oom te mogen helpen, en daar reden zij naar de Kerk toe, waar vader en moeder stonden te wachten.

Verrukkelijk die tocht in den maneschijn over den langen witten weg naar de boerderij! Wim stond voor het eene ruitje en Greetje voor 't andere. Wat was het licht op den weg.

Janneman lag natuurlijk reeds lang in bed toen zij op de boerderij kwamen en moeder stopte Wim en Greetje ook spoedig onder den wol op den heel grooten donkeren zolder, waar zij toch niet bang waren. Je hoorde immers vader en oom en tante duidelijk praten. Zij waren gewoon in donker te gaan slapen.

Maar eerst had tante hen op vette knappende oliebolletjes getracteerd, bruin en groot. Wim en Greetje aten hun buikje rond.

Nu was het Nieuwjaarsdag. Greetje keek met slaperige oogjes naar den zolder, ze wist niet precies waar zij lag. Langzaam begreep zij dat zij niet thuis op den zolder, maar bij oom Piet was. Thuis kon je net precies door het kleine zolderraampje naar de wolken kijken en hier niet. Kijk, daar stond het wijde witte bed van vader en moeder, leeg, de dekens weggeslagen. Zusje ook weg. Luister, Greetje hoorde moeder praten met tante beneden. Greetje zou er ook uitstappen. Fijn, die luie Wim nog 'n heele poos te laten slapen! O, maar, bij ongeluk stootte Greetje tegen Wims arm en op slag was Wim klaar wakker. Hij trok Greetje aan haar nachtpon terug in bed, stoeiend en lachend rolde Greetje over Wim heen. Wim kon zijn plezier niet op, stond weldra te dansen op den zolder en Greetje deed mee, blij in de gedachte: wij zijn heerlijk uit logeeren.

„Willen jullie wel eens ophouden”, riep oom met een vervaarlijke grove stem, terwijl hij met Janneman op zijn schouders de zoldertrap opklauterde.

„Veel heil en zegen in het Nieuwe Jaar, oom”, riep Wim trotsch, omdat hij niet vergeten had wat moeder hem gisteren heel den dag had ingeprent: Zoodra je oom of tante op Nieuwjaarsdag ziet, moet je behoorlijk nieuwjaar wenschen.

„Veel heil en zegen in 't nieuwe jaar”, riep Greetje Wim achterna en Janneman hakkelde dezelfde woorden.

Oom plofte Jan in bed, nam eerst Greetje, daarna Wim op zijn schouders, om met zijn last den heelen ruimen zolder heen en weer te draven, tot tante riep, dat het nu welletjes was, en de kinderen liever naar beneden moesten komen, dan in hun nachtpon op dien kouden zolder te blijven.

Moeder zat zusje te helpen, terwijl ook vader naar boven kwam om Greetje naar beneden te halen.

Weldra zaten de kinderen, eerst door Jans flink gewassen en aangekleed, rond de rijk voorziene tafel.

Dat was nog iets heerlijks, zooveel lekkers voor je oogjes! Koek en krentenbrood en jam en kaas. Zij mochten kiezen wat zij hebben wilden, en Greetje koos van alles wat, want het was allemaal even lekker.

Oom ging met vader naar de kerk. Wim wilde nu liever thuisblijven om met Janneman en Greetje in den stal te spelen. Later, toen het zonnetje doorkwam, mochten zij naar buiten.

Moeder stond met zusje voor het raam, toen Wim bij de kerstroven stond. Opeens dacht hij aan den gouden ring, die oom verleden week bij de kerstroven gevonden had, den ring waarover tante zoo boos was geweest, omdat zij dacht dat moeder dien gestolen had.

„Moeder”, riep hij gelukkig, „moeder, ziet u nu die rozen. Daar heeft oom op Kerstdag den ring gevonden.”

Moeders oogjes werden vochtig. En wat zag Wim toen? Dat tante haar arm om moeders hals sloeg en heel bedroefd begon te schreien.

Dat was toch heelemaal geen reden om te huilen, vond Wim, en hij haastte zich naar de gang om vlug naar binnen te loopen.

Jans, de dienstbode, hield hem tegen: „Welja, denk je dat dat zoo maar gaat bij ons boerenmenschen, kleine gut! Blijf jij maar buiten spelen hoor. Straks komt er een heeleboel visite en dan moet de gang helder en schoon zijn.”

Al heel spoedig, nadat vader en oom uit de kerk waren gekomen, kwam de visite. Allereerst de groote man, die verleden week, toen Wim en Greetje alleen op den langen witten weg liepen, hen beidjes bij oom Piet had gebracht. Hij kneep Greetje in haar wang en trok plagend Wim aan zijn oor. „Zoo kleine bengels, zijn jullie er al weer. Opnieuw weggelopen?”

„Neen baas,” antwoordde Wim trotsch en blij. „Oom heeft ons zelf met het wagentje uit de stad gehaald”.

„En gisteren is zusje gedoopt”, voegde Greetje er bij.

„Zoo zoo”, zei de goede buurman tegen oom Piet. „Dan is je vrouw zeker de geschiedenis met den ring overgestapt”.

„Mijn vrouw heeft zich vergist”, antwoordde oom Piet heel hard en luid. „Zij heeft er spijt genoeg van. We hebben den ring gevonden. Janneman had hem, zonder te weten wat hij deed, met 'n heeleboel andere ringetjes op de aarde gelegd in een kringetje en zoo werd de gouden ring in den grond getrapd. Maar treedt binnen, je zult er dadelijk wel meer van hooren”.

Het duurde niet lang of de gansche kamer zat heelemaal vol met boeren en boerinnen, waartusschen verscheidene kinderen: De kleintjes speelden in den hoek achter de groote kachel. Tante bediende de gasten rijkelijk van koffie en oliebolletjes. Een druk gegons van stemmen roezemoesde door de kamer.

Vader zat met den naasten buurman en oom Piet over de preek te praten en de boerinnen spraken met tante of moeder ook over de preek, of de kinderen of het huishouden.

Wim en Greetjes moeder keek telkens naar tante's dikke rood gewerkte handen, om tante's ringvinger zag zij het smalle gouden bandje, tante's trouwring.

(Slot volgt).

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Zenuwachtige heer, die in de coupé terugkomt, waar hij vermoedt, dat hij iets heeft laten liggen: „Neem me niet kwalijk maar heeft iemand ook een pakje gezien?”

(Punch.)

Mevrouw (tegen solliciteerende dienstbode): „Twee dingen zijn er, waar ik op sta: eerlijkheid en gehoorzaamheid.”

Dienstbode: „O..... maar als u mij nu eens zegt dat ik tegen een bezoeker moet zeggen, dat u niet thuis bent, als u wel thuis bent — wat moet ik dan doen?”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

3)

Hij staarde haar aan met groote oogen, hij begreep haar niet goed, zij zeide altijd dingen, waarachter een wereld lag, die voor hem vreemd was. Maar er was iets in de rust, waarmede zij dit zeide, die tegen zijn wil, indruk op hem maakte.

„Vergeef mij, Vittoria, neen, gij zijt wenkelijk niet zooals andere vrouwen. Gij zijt te goed, te edel voor mij!” Hij had een opwelling van waarachtig gevoel. Hij nam hare hand en bracht die aan zijne lippen in een oogenblik van teederheid.

In haar naar liefde hongereend hart herleeftde plotseling de hoop de liefde van haar man te zullen winnen. Een volkomen vergeefsche hoop, die toch niet geheel uitgebluscht was.

„O, kon ik slechts zóó zijn, dat gij mij liefhad!” — zuchtte zij, en wierp zich aan zijn borst, „alle wetenschap, alle kunst, alle weelde zou ik willen prijsgeven om uwe liefde te bezitten!”

Zij beefde van innerlijke ontroering.

Hare hartstochtelijke liefde had een oogenblik de overhand over haar waardigheid en trots. Maar bij hem was de opwelling van teederheid reeds verkoeld.

„Maar mijn liefde hebt ge toch!” zeide hij glimlachend, en streefde haar zacht over de wangen, terwijl hij een gezuw onderdrukte.

Er was broederlijke toegenegenheid in zijn liefkoozing, zonder hartstocht, zonder verlangen.

Gevoelig als zij was, bemerkte zij dit dadelijk en verbleekend richtte zij zich op in haar volle lengte. Haar gelaat versteende in trots, haar gestalte versterkte hoogmoedig en stijf.

„Ik verlang altijd meer dan het leven mij geven kan, dat is mijn ongeluk!” dacht zij, maar zij zeide niets. Want zij had reeds als kind geleerd van hare moeder, dat de voornaamste deugd der vorsten is zelfbeheersching en altijd weer zelfbeheersching.

Ferrante d'Avallós voelde zich onbehaaglijk te moede in het gezelschap zijner ernstige levensgezellen, die alles zoo zwaar opnam. Het verveelde hem, en hij stond op en bladerde in een verlicht gebedenboek, dat in zijn nabijheid lag.

Het waren de gebeden van den Heiligen Franciscus van Assisi.

„Fuge, tace, quiesce” stond op de bladzijde, die Ferrante opsloeg.

Vittoria had deze woorden onderstreept:

„Vlucht, zwijg, rust!” Ferrante lachte. „Dat past niet in onzen heerlijken tijd van strijd en opwinding, die ons het bloed zoo vurig door de aderen jaagt en ons aanspoort tot groote veroveringen. Gij gelijkt wel een non, Vittoria! Wanneer zult gij u eens eindelijk keeren naar het lachende, vroolijke leven? Ge moest met mij meegaan naar het feest, van den vice-koning. Niemand minder dan Leonardo da Vinci heeft het opmaken en versieren

der schotels verzorgd en de pantomime voor de uitvoering der dansen ontworpen. Dat wordt een waar kunstgenot, Carissima. De triump van Venus zal worden voorgesteld, Mars en Aphrodite, den roof van Helena, en de bevrijding van Andromeda door Perseus. De Andromeda moet een schoone vrouw zijn met echt, ongeverfd, blond haar.”

„Neen, ik zal niet op het feest komen,” zeide Vittoria treurig. Zij gevoelde zich niet sterk genoeg om te moeten aanzien, dat haar gemaal haar veronachtzaamde om zich af te geven met koningin Maria. Bovendien haatte zij de toenmaals zoo algemeen in zwang zijnde wellustige en schaamteloze mythologische voorstellingen.

„Dus niet!” zeide Ferrante met een spottenden glimlach, kuste Vittoria vluchtig op het voorhoofd, floot zijn hond en slenterde de kamer uit. Op den drempel keerde hij zich nog even om en zeide:

„Vergeet vooral niet de vriendschap met Giberti¹⁾ te onderhouden. Er dreigen oneenigheden met den Paus, en dan kan hij ons wellicht tot veel nut zijn; en denk er ook om, dat ge op de komende bruiloft in uw volle waardigheid verschijnt. Ik laat dit geheel aan uw tact over.”

Vittoria wenkte toestemmend met de hand. Zij was zich hare plichten als gemalin van een vooraanstaand politicus en partijleider ten volle bewust; bovendien was zij van kind af opgebracht in den conversatietoon van hof en diplomatie. Maar de schaduw van het pijnlijke, dat zij doorleefd had, lag over haar edel voorhoofd.

Het had Vittoria's fijngevoelend gemoed gekwetst, die snoeverige mededeeling, dat men een man, een genie als Leonardo da Vinci, misbruikte voor het opmaken van gerechten en het samenstellen van dansen! Hoe durfde men de krachten en gaven van dit genie zoo te verkwisten!

Men had hem met diepsten eerbied moeten vereeren en inplaats daarvan liet men hem het werk doen van een kok en van een balletmeester!

(Och, de rijpe geesten hebben nooit in rijpe tijden geleefd! Maar zij hebben wel het schoone en kostelijke van hun tijd gekend en liefgehad en dit deed ook Vittoria Colonna.

Er zijn weinig menschen, die zich den geest van den tijd, waarin zij leven, ten volle bewust zijn. De meesten staan met hun eigen, dikwijls minderwaardige, hartstochten en belangen te zeer midden in den maalstroom van hun dagen dan dat zij tot rustig nadenken en beschouwen zouden kunnen komen.

Vittoria Colonna echter, die zulk een vooraanstaande plaats in het leven innam en die behoorde tot een geslacht, dat in den partij-strijd van den toenmaligen tijd altijd een beslissende positie had ingenomen, had meermalen gedronken uit den beker van den tijdgeest, en was tenugedeinsd voor de vreeselijke geestesverwarring, die zich had meester gemaakt van de op cultuurgebied zoo hoogstaande toenmalige menschheid.

Zoowel van adel als geestelijkheid, zoowel van patriciërs als het gewone volk, van allen scheen een bedwelmende roes zich te hebben meester gemaakt.

Immers het was een tijd van buitengewone gebeurtenissen, van groote krachtsontwikkeling, van geweldige daden, van vreeselijke hebzucht, van ongehoord zedelijk kwaad, maar ook van heldhaftige deugden en boetedoeningen.

Reeds stond Italië op het toppunt zijner beschaving.

¹⁾ Matteo Giberti, bisschop van Verona, was later een der eersten, die trachtte de Kerk te zuiveren. Noot van de Vertaalster.

Het zonneliel van den heiligen Franciscus had met zijn licht reeds het land bestraald. Dante had zijn onsterfelijke gedichten in de annalen der geschiedenis neergeschreven, Petrarca's Sonnetten leefden in aller harten en op aller lippen, Tizian Leonardo da Vinci, Raphaël en Michel Angelo hadden hun voet reeds gezet binnen het gebied van hun onsterfelijken roem. Italië was het geestelijk middelpunt der wereld.

Maar de overdaad en de slechtheid van Paus Alexander VI en van zijne familieleden hadden de Christelijke zielen verward en verschrikt.

De ontzaglijke stem van Giralomo Savonarola had zich verheven. De fanatieke en geestdriftige monnik van San Marco had de afbeeldingen van heidensche zinnenlust en wellustige verleiding, de geheele vermomming van het Carneval van Florence op den brandstapel geworpen, hij had de waarheid ontdaan van alle zachtheid en schoonheid, en haar „*Ménétekel*” over de wereld uitgedonderd. Het was een stem, die niemand, die haar eens gehoord had, weer kon vergeten, en Vittoria Colonna had die stem gehoord. Juist op den overgangleeftijd van kind tot vrouw, den leeftijd, waarop de indrukken het sterkste inwerken, had de roep tot boete en bekeering haar oor bereikt. Zij had het onvengeelijke, ontroerende oogenblik medegemaakt, waarop Savonarola het volk van Florence uit den dood tot het leven terugriep. Het oogenblik waarop dit hoogbegaafde, lichtzinnige volk, dat wel in de gebruiken van het heidendom verstrikt was, maar toch voor het Christelijk geloof, en voor het ideeële in zoo hooge mate ontvankelijk was, — op de knieën viel, de handen wrong, en neergebogen in diepen rouw zich bekeerde tot den Heere zijn God. Hoe zou Vittoria Colonna, de diep-voelende en logischdenkende vrouw, na het doorleven van zulke oogenblikken nog kunnen meedrijven op den stroom van ijdelheid en holle weelde? Hoe zou zij die geweldige prediking tot bekeering der ziel hebben kunnen vergeten? Neen, dit was voor iemand als Vittoria Colonna niet mogelijk geweest. Maar, zij was nog jong, en de drang naar levensvreugde en liefde leefden nog sterk in haar, het rechte evenwicht was nog niet gevonden, de beslissende grens nog niet overschreden. Vittoria Colonna leed, zooals alleen groote, edele en diepe naturen lijden kunnen. Zij streed om het leven, zooals de sterken strijden.

Wat helpt alle spitsvondige redeneering?

Het ligt in de natuur van den mensch te verlangen naar geluk, te haken naar liefde, alsof het zijn recht ware. De aloude strijd tusschen de natuurwet en de eeuwige wet. Die uren, neen die jaren van strijd, komen voor alle menschen en voor de sterkere naturen is die strijd het moeilijkst.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL,
v/h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSCHER STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De eerste dag, de vreugdedag!

(Slot).

Toen Jans de gasten voor den tweeden keer bediend had, en ook de kinderen smulden van de fijne oliebolletjes, stond tante op. Haar gezicht was heel bleek in de omljsting van de boerenmuts en haar handen beefden.

„Vrienden”, zei ze, „goede burenen, ik moet iets heel ergs goedmaken op dezen dag. Jelui weet wel, dat ik in den zomer mijn gouden ring kwijt was”, en hier hakte tante, „ik schaam me om het te zeggen, de burenen weten wel dat ik mijn schoonzuster de schuld gaf”.

Hier begon tante zoo te schreien, dat de kinderen ervan schrokken en Janneman, die niets van moeders woorden begreep, hij was nog veel te klein, zich dicht tegen moeder aannestelde.

„Goede burenen”, nam oom het woord van haar over, „laat mij 't vertellen. Mijn vrouw heeft spijt genoeg, dat zij smalend tegen de een en de ander gezegd heeft: „Mijn schoonzuster zal 't wel gedaan hebben.” Wij vonden den ring terug op den eersten Kerstdag, en nu wil mijn vrouw onze goede eerlijke schoonzuster openlijk om vergeving vragen”.

Wim en Greetje, nog met den vetten oliebol in de hand, wisten werkelijk op dit oogenblik niet wat er nu aan moeder en tante scheelde. Zij zaten allebei om 't hardst te schreien.

„Kom”, begon oom weer, „laten wij op dezen dag blij en verheugd zijn. Wij gelooven immers dat de Heere al onze zonden vergeven wil, en wij zijn van harte van plan alles goed te maken bij onzen broeder en onze zuster”.

„Wie openlijk kwaad gesproken heeft, moet het ook openlijk herroepen”, zei tante door hare tranen heen.

Moeder kon niet spreken van blijde dankbaarheid, maar vader nam nu heel ernstig het woord. Hij bedankte tante, omdat zij tegen al de menschen gezegd had: mijn zuster is geen dievegge. Samen met zijn vrouw had hij dikwijls den Heere gebeden om de verdwijning van den ring op te helderen. Nu verhoorde God hun gebed en daar wij allen zondaars voor den Heere waren, behoefden wij allen vergeving van God.

Die wil de Heere schenken, wanneer wij Hem er ootmoedig om vroegen, en daarom stelde vader voor het mooie vers te zingen uit Psalm 103:

Looft Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
Hoe veel het zij, genadig wil vergeven,
Uw krankheden kent en liefderijk geneest,
Die van 't verderf uw leven wil verschoonen,
Met goedheid en barmhartigheid u kronen,
Die in den nood uw Redder is geweest.

Oom speelde op het orgel en heel het gezelschap zong mee met krachtige stemmen.

Daarna vertrokken de burenen en de vrienden, bleven oom en tante met vader en moeder alleen. Want Jans ging in het boenhok al de gebruikte kopjes afwassen en de kinderen mochten weer tot etenstijd spelen in den stal.

Wat er precies tusschen de groote menschen besproken was, wisten Wim en Greetje niet, wel verraste hen voor het avond werd de vraag van Oom Piet: „Zeg jongelui, wat zouden jullie er

van zeggen als je hier op de boerderij kon komen wonen?”

„O oom, heerlijk, heerlijk”, juichte Wim en Greetje sprong van blijdschap aan ooms hand.

„Nu, dan zullen wij in ons groote, groote boerenhuis een paar kamers voor jelui inruinen en dan kan je vader oom helpen in het werk op de boerderij”.

De eerste dag van het jaar werd een vreugdedag voor het heele gezin, dat in de stad zulk een klein armelukkig huisje bewoonde. Vader vond het zoo heerlijk om naar buiten te kunnen gaan waar zijn zieke longen misschien geheel genezen zouden. Moeder overlei hoeveel beter het wiegekindje groeien zou in het frissche buitenhuis als in het benauwde kamertje in de smalle straat.

Maar niemand juichte en zong zoo blijde als Wim, de kleine baas, die verleden week zonder moeders weten uit de stad naar de boerderij was gelopen om tante's ring te zoeken.

„Moeder, moeder”, jubelde hij. „Ik ben zoo blij, ik ben zoo blij.”

Moeder lachte, streelde haar jongen over zijn bol. „Weet je wel, dat wij op Kerstmorgen tot den Heere gebeden hebben”, vroeg zij lief. „Laten wij Hem nu bedanken, omdat hij den eersten dag van het jaar tot een vreugdedag heeft gemaakt.”

Cornelius Musius of Muis.

Naast de martelaren van Gorkum vereeren de Roomschen ook den martelaar Cornelius Musius.

Wanneer wij, Protestanten, alle martelaren moesten vereeren, die in den zwaren vrijheidskamp als slachtoffers van Roomsche godsdiensthaat gevallen zijn, zou het getal zeker in de duizenden loopen.

Godsdiensthaat is iets geweldigs, van welken kant hij ook komt. Onzen medemenschen haten is altijd zonde. God gebiedt ons zelfs onze vijanden lief te hebben, al moeten wij de zonde haten en schuwen.

Het is echter volstrekt geen godsdiensthaat van protestantsche zijde, die den eerwaarden priester Cornelius Musius zulk een gruwzamen dood sterven deed.

Het was als „landverrader” en onder beschuldiging dat hij den Prins had willen vergiften dat de wreede Lumey v. d. Marck Musius op zijn vlucht uit Delft gevangen nam.

Musius werd in 1503 te Delft geboren uit eene Vlaardingsche familie. Hij studeerde te Leuven de Aristotelische wijsbegeerte bij Latijnsche en Grieksche taal. Later bezocht hij de hoogeschool te Parijs en te Poitiers. Teruggekeerd in zijn geboortestad werd hij tot priester gewijd en kreeg hij de aanstelling van Biechtvader der Kloostervrouwen van St. Aagt. Vijf en dertig jaren lang bekleedde Musius het ambt van nonnenpater en leefde hij als een zeer gezien priester in Delft om zijn „meer dan middelbare geleerdheid, dichterlijken geest, geregeld gedrag en afkeerigheid van allen bitteren ijver in den godsdienst.”

Zijn Doorluchtigheid Willem I, Prins van Oranje, hield Musius in bijzondere waarde, een voorkeur, die voor Musius noodlottig werd.

In 1572 had de Prins zijn intrek genomen in 't St. Aagtenklooster te Delft en nam hij den biechtvader der nonnen in zijne bijzondere bescherming. Willem I verbood Musius, zeker om zijn eigen veiligheid, Delft te verlaten. 't Schijnt echter dat Musius toch onheil vreesde van 's Prinsen krijgsvolk, of ook wel eenige onaangenaamheden ondervonden heeft. Misschien ergerde hem, den vromen priester, ook wel den Gereformeerden toon, die in 's Prinsen gevolg heerschte. In ieder geval, Musius overtrad 's Prinsen verbod en vluchtte, een feit, waarover de Prins, in den Haag aan tafel zittend, zijn ongenoegen toonde. De Graaf v. d. Marck, 's Prinsen stadhouder, dit hoorend, bood aan, den uitgeweken priester te achterhalen. Alreede was Musius gepakt door een troep zwerfend volk. V. d. Marck „bevrijdde” den priester uit de handen der soldaten, die meest allen een persoonlijke rekening met den priester hadden te vereffenen. Hoeveel

menschen liepen er berooid en berooid en verjaagd uit hun haardsteden rond in dien rampzaligen tijd?

V. d. Marck volbracht 's Prinsen bevel niet om Musius naar Delft terug te brengen, doch voerde den priester naar Leiden in het huis van een „eerlijken burger”.

Daar werd Musius in tegenwoordigheid van twee gemachtigden van v. d. Marck en den predikant door den Scherprechter vreeselijk gepijnigd, waartegen de vrouw des huizes, ontzet, protesteerde. Zulks mocht niet plaats hebben in een particulier huis. Voor zulke pijnigingen bestond de gevangenis.

Lumey stonde zich niet aan dit protest. Zij goten den geestelijken water in de keel, knelden zijn lichaam met koorden, martelden den ongelukkige op de onzegbaarste manier.

Toen de gruwelijkste pijnen den onschuldige de bekentenis niet ontwringen konden, dat hij den Prins had willen vergiften en hem er ook niet toe brachten te verraden waar de schatten van het St. Aagtenklooster geborgen werden, sleurde men den ten doode gepijnigde naar den Blauen Steen en hing hem op, zoo onachtzaam, dat eerst eenige uren later de dood intrad.

De afgezant van den Prins, die het bevel bracht om Musius onmiddellijk los te laten, kwam te laat. V. d. Marck, die vermoedde dat de Prins Musius' gevangenneming afkeurde, hield de poorten van Leiden voor 's Prinsen bode gesloten tot de ellendige den geest gegeven had. Het doode lichaam werd den volgenden dag gruwelijk verminkt, zelfs de reuzel werd uit het lijf gesneden, ter bespottung van den „vetten priester”.

De dolle Lumey ontkwam zijn straf niet. Wel niet dadelijk, doch heel spoedig werd Lumey opgesloten in het kasteel Honingen, bij Rotterdam. De Prins benoemde Dirk Volkerts Coornhert ten einde een onderzoek in te stellen naar Lumey's „onduldbare knevelarijen in Kennemerland” en ook naar de euveldaad met Musius.

Graaf Lumey v. d. Marck had zich door zijn dolle ruwheid „de algemeene verfoeiing op den hals gehaald”.

Musius kreeg eene eervolle begrafenis. De priores van het adellijk stift, de Leeuwenhorst, kreeg met „veel bidden” en voor „groot geld” Musius' lichaam om het te begraven.

Waar is niet zeker. De een zegt: Musius rust in het graf van Johanna v. d. Does in het koor der kerk; den ander beweert: hij ligt aan de Noordzijde van het St. Pieterskerkhof te Leiden.

Musius zinspreuk was: Niets buiten Gods wil. Niets zonder Christus.

Wij hopen dat Christus' gerechtigheid dezen priester tot in de doodsuren heeft gesterkt. De R.K. Kerk verklaarde Musius heilig.

'n Grapje.

DE HOOFDZAAK.

Jan: „Weet je dat de oude weg langs het Park niet meer bereden mag worden?”

Voerman: „Jawel, ik weet 't; maar 't is de vraag of het peerd 't ook weet!”

Uw kind

laat gij natuurlijk fotografeeren bij

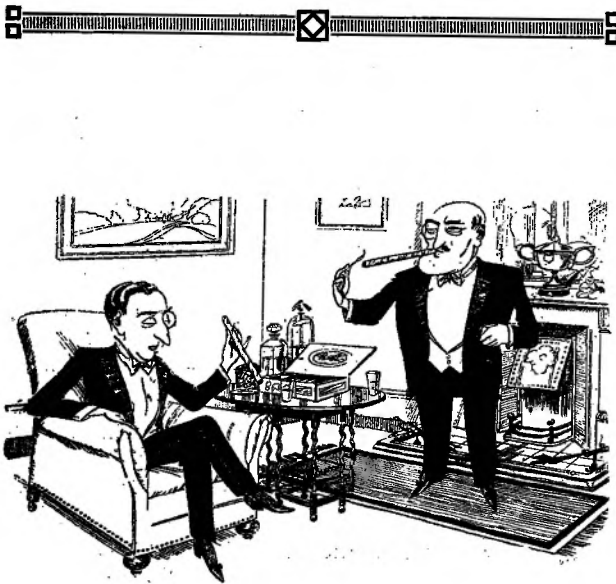
ATELIER NIESTADT

Oude Binnenweg 54, Rotterdam.

Specialiteit in Kinder-opnamen.

6 Briefkaarten bruin Fl. 2.—.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

DE GANS, DIE NIET KON OF NIET
WOU LEGGEN.

— „Wat rook jij toch lange sigaren, zeg!”
— „Ja, ik rookte zoowat twaalf gewone sigaren per dag, maar mijn dokter schreef me voor, dat ik er niet meer dan vijf mocht rooken, daarom koop ik nu zulke lange.”

(London Opinion).

Bonar Law: „Het beest kan geen gouden eieren leggen, als het niet een flink lang moratorium krijgt.”

Poincaré: „Ik zeg dat het wel kan! En een gans die kan leggen en niet wil, moet men laten leggen — zelfs al moet ik ze den nek omdraaien!”

(Punch.)

Liefhebbende Moeder: „Op school zijn er wel eens onaardige jongetjes, die lachen tegen meisjes en soms lachen die meisjes terug — ik hoop dat mijn klein meisje dat niet zal doen.”

Het Meisje: „Dat doe ik nooit moeder; ik steek altijd mijn tong tegen ze uit.”

(London Opinion).

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der
Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

4)

Vittoria Colonna had zeker nooit vermoed, dat ook zij haar aandeel in dien strijd zou hebben. Zij had gedacht, dat men des levens hoogten eerst beklimmen en later weer afdalen kon als een rustig en gestadig wandelaar. In haar boezem klopte echter het vurige hart van het geslacht der Colonna's, en toen haar sluimerend zelfbewustzijn ontwaakte, sprak dit hart luide, niettegenstaande de strenge banden der conventie, die haar opvoeding vereischte. Stomme, werkeloze onderwerping was geen karaktertrek der Colonna's geweest.

Vittoria wilde met alle haar ten dienste staande middelen worstelen om de liefde van haar gemaal. En daarom zette zij zich ook nu neder en schreef een brief aan een beroemd kleeding-kunstenaar te Rome en verzocht hem het schoonste en kunstvolste gewaad te ontwerpen, dat voor goud te krijgen was. Op het schitterende bruiloftsfeest van prinses Bora, dochter van Isabella van Arragon, met Koning Sigismund van Polen, wilde Vittoria in dit nieuwe gewaad van glanzende schoonheid verschijnen.

Nadat Vittoria dezen brief geschreven had, stond zij op en trad aan het venster.

Diep beneden haar lag de zee als blauw azuur. Tot die zee keerde zich altijd weer haar oproerig hart. Het aanschouwen van die machtig wijde uitgestrektheid kalmeerde haar meer dan iets anders. Vittoria bezat een schoon mythologisch schilderstuk, voorstellende een tafereel uit de Illias van Homerus. Thetis rijst in den nacht uit de diepten der zee op om haar geliefden zoon, den treurende Achilles te troosten. Dit schilderij was voor Vittoria een zinnebeeld van de groote genezende kracht die in de zee verborgen lag. Ook nu hoopte zij, dat het haar kalm en rustig zou maken als zij haar blik vestigde op de zee, op die eeuwige beweging in rust, die wateren, die telkens uit de diepte stijgen en weer in die diepte verdwijnen, evenals de dagen der menschen en het leven der geslachten.

Daarin lag een groote, moederlijke troost.

Zij wilde naar den tuin van de villa afdalen om beter te genieten van het uitzicht op de zee, om al luisterend naar het eeuwig-ruischen van de golven en in den klank van haar geweldige melodie haar innerlijke evenwicht te herwinnen.

Toen zij over de manieren steenen van de lange gang wandelde en langs de nissen van rood porfiersteen, waarin godenbeelden van wit marmer

schitterden, zag zij voor een der boogvensters op een voetbankje in elkaar gehunkt Marco zitten, den lievelingsnar van Ferrante, de zelfde over wien de Koningin Maria in haar brief geschreven had. Hij was reeds niet jong meer. Zijn magere, beenige gestalte was gekleed in een zijden gewaad van twee kleuren, de linkerhelft roze en de rechterhelft groen. Hij droeg een narrenkap met bellen en aan zijn puntschoenen hingen ook gouden belletjes. Dit gewaad van vroolijke schittering vormde een lachwekkende tegenstelling met den persoon van den man, die het droeg. Want Marco's gezicht had diepe rimpels en was afstootend leelijk en zijn mond droeg een spotachtige uitdrukking; maar hij kon schrander glimlachen, en zijne oogen hadden een uitdrukking van rijke levenservaring.

Dicht tegen den nar aangeleund lag een oude kale aap. Marco had dezen aap tam gemaakt en vriendschap met hem gesloten.

Marco en de aap lagen beide te luieren in de zon, beiden zagen er mistroostig en boos uit.

Boba, de aap, was een echte booswicht, vol streken. Hij stal, hij beet, hij krabde. Hij was brutaal en lastig.

Grootheid en macht maakten niet den minsten indruk op hem. Zijn laatste schelmstuk had hem bijna het leven gekost. Hij had zich Ferrantes gouden sabel aangesopt en was zoo op het dak gaan wandelen. Ferrante was woedend geworden want met zijn wapenen liet hij niet spelen. Hij wilde den aap laten doodden.

Maar Marco redde Boba het leven.

„De aap of mij, ge moet kiezen, heer,” zeide hij. Toen liet Ferrante den aap los. Marco was in staat te doen wat hij zeide en Ferrante wilde den nar niet missen.

De aap hield van Vittoria, want zij voerde hem druiven, zijn lievelingseten. Hij smorde zacht en trevreden zoo dikwijls zij langs kwam, ja, zij mocht hem zelfs over zijn kop aaien net als Marco deed.

Vittoria was altijd goed voor Marco geweest.

Zij had medelijden met het geslacht van grappenmakers en narren, die vreemde uitwassen van dien tijd, die slechts voor halve menschen golden, die men sloeg en bespote, met wie men speelde of die men plaagde, naardat de stemming van den meester was. En toch dachten zij dikwijls dieper na dan de meesten uit hun omgeving en zij hadden het recht alles ongehinderd te zeggen wat zij dachten.

„Scheelt er iets aan Marco?” vroeg Vittoria. „Gij ziet er niet goed uit.”

Van onder zijn borstelige wenkbrauwen, die hem het aanzien van een uil gaven, wierp de nar haar een wilden blik toe. Maar onder den invloed van de zachte, goede oogen van zijn meesteres, ontspannen zijne trekken zich.

„Wat zou mij schelen, edele vrouwe, daar ik niets te verbergen heb?” vroeg hij op de grappige wijze die hij zich in den loop der jaren had aangewend.

„Hoe bedoelt gij dat, Marco?”

„Nu, ik behoor tot de menschen die niets te verliezen en niets te winnen hebben. Ik tracht niet te gelooven wat ik niet gelooven kan, noch te weten wat een eeuwig raadsel blijven zal. Omdat ik niemand lief heb, kan niemand mijn liefde rooven. Omdat ik geen wensch of begeerte heb, behoeft ik nooit te liegen. Omdat ik de menschen veracht, haat ik ze niet, en ken ik geen jalousie. Omdat ik van

kindaf geslagen ben, doet slaan mij geen pijn meer. Omdat ik veel gezien heb, zie ik de domheden van anderen en kan lachen als anderen weenen.”

„Gij spreekt als een koel, beredeneerd filosoof, Marco. Maar ge zegt nooit wat ge denkt,” hernam Vittoria.

Marco lachte: „Uwe hoogheid heeft gelijk. De menschen zijn het niet waard op waarheid vergast te worden, want dit is een bovenaardsch voedsel, godenspijs. Machiavelli is mijn heilige. Ik dacht juist aan zijn groote wijsheid toen hij gezegd heeft: „Het leelijke op aarde is niet zorg of krankheid, niet armoede en kommer, maar *verveling*.”

„Het leven is zoo grenzenloos vervelend, edele vrouw. God beware arwe hoogheid er voor om zulk een bekentenis te moeten afleggen.”

Toen Marco dit zeide, gleeed een uitdrukking van zóo nameloos lijden over het gelaat van Vittoria, als hij nog nooit op eenig gelaat gezien had, en plotseling viel hij voor haar op de knieën en bracht den zoom van haar kleed aan zijn lippen.

„Vervloekt zij de mond, die u smart veroorzaakt,” zeide hij.

Vittoria glimlachte tegen hem. „Hoe kunt gij het helpen, dat ge meer opmerkt dan anderen?” vroeg zij, terwijl zij het beven haer lippen onder een glimlach trachtte te verbergen. Dit zeggende schreef zij voort de marmeren gang door. Het hoofd hoog opgericht, zoodat haar lang slepend gewaad haar meer scheen te dragen dan dat zij het droeg. Voor den armen Marco, die haar naogde was zij meer dan een gewoon mensch, iemand uit een andere, betere wereld.

„Als er ooit een heilige vrouw op aarde geleefd heeft, dan is zij het,” dacht Marco. „Maar wie weet dat? En wie bekommert er zich om? Hoe weinig zeggen de verzen die vleiters en geleerden op haar maken iets van haar werkelijke leven! Zelfs de wijze Ariosto slaat den bal mis. Want een mensch is slechts wat hij innerlijk doorleeft. En wat zij innerlijk doorleeft, daarvan vermoeden zij geen van allen iets, die menschen, die alleen vervuld zijn van zichzelf. De beste onder ons wandelen rond op aarde, zonder dat hun medemenschen hen kennen of kennen willen.

Het is onaangenaam zich voor anderen te schamen.

Weinigen hebben de deugd lief, want voor de meesten is zij slechts een te glad gepolijste spiegel.”

Marco bleef nog een oogenblik in de gang, die stil en leeg was, en keek uit het venster naar beneden op het terras van den tuin, waar tusschen de donkere cypressen af en toe de slanke gestalte zijner meesteres zichtbaar werd.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL
v/h. LEDEBOER & ZON.

VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSche STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Jantje op reis.

Jan gaat op reis met vader,
Wat is ons Jantje blij.
Pa draagt den grooten koffer
En nog een pakje er bij.
Zij gaan naar oude grootmoe,
Ginds in de verre stad,
Die o zulk prachtig speelgoed
Voor Jan gezonden had.

Moe bakte lekkre koekjes
En schikte ze in een doos.
Jan mag ze grootmoe geven,
Dat duurt nog wel een poos.
Eerst rijdt Jan in een wagen,
Die o zoo hard kan gaan,
Totdat de trein al puffend
In 't station blijft staan.

Dan stappen zij de stad door,
Jan's vader weet den weg,
Naar lieve grootmoe henen,
Is dat niet prettig, zeg?

ONS STERCLUBJE

De moeilijke som heeft menigeen heel wat hoofdbrekens gekost. Ik Had heusch niet gedacht, dat zooveel kinderen zoo iets moeilijks aankonden. Verscheidenen ontvingen dan ook hulp van vader of broer.

Een juiste oplossing kwam in van: *Zilver schoon, Jong Nederland, H. D., Rosalia, De Jonge Fries, Atlanta, D. C. de W., De Jonge Turnster, Torenwacht, Buitenmeisje, Typograaf, Pennelikker, J. K., Viooltje, Edipus, Heidebloempje.* Niet goed waren de oplossingen van: *Jopie Mâm, De groote Beer, H. D., Leergraag, Hollandsche Jongen, Een van de vier, Heidebloempje* zond een brief, zoo prachtig geschreven, dat je het in een lijstje zetten zou. De volgenden hadden, evenals de bovenstaanden, de twee raadsels goed: *J. M., Het Kuifje, C. O., Blondina, S. L., Zeeman, C. O., De kleine David, Christine, M. M. H., Dikke Bigmans, Asschepeester, Roodkapje, E. J., Wildebras, Het dorpskind, Krullebol, E. de J., Lenteroosje, De schoolmeester, P. B., Heidebloempje II, Torenlicht, Robbedoes, Rozenknopje* moet ons verlaten. Het is heel je bent zoo'n ouderwetsch klantje.

Bijna al onze oude Sterclubleden zijn van ons heengegaan. Omdat de alleroudste nu ook afscheid neemt, geef ik hier haar briefje gedeeltelijk.

Ik ben nu zoowat de oudste, hè? Weet u nog, dat we begonnen met Pimmejoed, Wansje en het Wee-

zensterretje? Ik krijg het nu te druk, ik word met October al 18 jaar. Ik heb in die jaren verschillende namen gehad, hè. Eerst Robbedoes, toen Moeders hulp en de laatste 2½ jaar Kantoorbediende. Nu, tante, u groet zeker alle Sterclubleden wel van mij, hè? Vooral het Weezensterretje (niet 2, maar allemaal). Als ik een goeie bui heb schrijf ik hun eens.
Kantoorbediende.

M. M. H. te C. a. d. IJ. sloot 2 plakzegels en een ½ cents postzegel in. Zijn die er in vergissing ingekomen zus? Of waarvoor is die 20½ cent?

Nu geef ik de beredeneerde oplossing van de som, die ik te kraniger vind omdat *De Jonge Fries*, oud 14 jaar, niet veel tijd heeft, omdat hij op het land werkt.

Hier volgt zij nu nog eens zooals zij in „Ster” no. 2 stond.

deeler	deeltal	quotiënt
(1)	(7
(2)	
(3)	
(4 en 5)	
	0	

Het quotiënt is nu zonder veel moeite te berekenen, 7 maal den deeler geeft een product van drie cijfers (bij 2). Dit wordt afgetrokken van een getal van drie cijfers en dan blijft er ook nog een getal van drie cijfers over. Hier wordt weer 1 cijfer uit het deeltal bijgehaald, zoodat er nu een getal van vier cijfers ontstaat. Hier wordt weer een product van 3 cijfers afgetrokken en dan blijft er nog een getal van slechts 2 cijfers over. Dit product (bij) is dus minstens 1 maal den deeler grooter als het vorige, dat 7 maal den deeler was (bij 2), want daar bleef een getal van 3 cijfers over, terwijl een product van 3 cijfers (7 × den deeler) van een getal van drie cijfers werd afgetrokken. Doch het product, dat het 1ste cijfer in het quotiënt vormde (bij 1), was een getal van 4 cijfers en moet dus weer minstens 1 maal den deeler grooter zijn als dat van zoeven, dat minstens 1 maal den deeler meer was als 7 maal den deeler. Dit product is dus minstens 2 maal den deeler grooter dan 7 maal den deeler en dus minstens 9 maal den deeler. Doch daar 9 het hoogste cijfer is dat in een quotiënt van een deeling in het tientallige stelsel kan voorkomen, moet dit product wel 9 maal den deeler zijn (bij 1) en het vorige, dat minstens 1 maal den deeler meer was dan 7 maal den deeler (bij 3), moet wel 8 maal den deeler zijn.

Het eerste cijfer uit het quotiënt is dus een 9, het tweede is een 7 en het derde is dus een 8. Acht maal den deeler wordt (bij 3) afgetrokken van een getal van 4 cijfers. Dan blijft er nog een getal van 2 cijfers over. Hierbij wordt dan een cijfer uit het deeltal gevoegd, doch dan kan er blijkbaar nog niet 1 maal den deeler van afgetrokken worden, want er wordt nóg een cijfer uit het deeltal bijgevoegd. Het vierde cijfer van het quotiënt is dus een nul. Als er dan nóg een cijfer bijgevoegd is, dan is het een getal van 4 cijfers. Hier wordt ook een getal van 4 cijfers afgetrokken (bij 4 en 5) en er blijft niets over. Acht maal den deeler is een getal van 3 cijfers. Hier moet dus een getal van 9 maal den deeler (9 maal den deeler is een getal van 4 cijfers) afgetrokken zijn (bij 4 en 5). Het vijfde of laatste cijfer van het quotiënt is dus een negen. Het geheele quotiënt van deze deeling is dus 97809. Men kan deze deelsom nu dus als volgt zetten:

deeler	deeltal	quotiënt
(1)	(97809
(2)	
(3)	
(4 en 5)	
	0	

Maar nu moet ik, zal ik het deeltal krijgen, den deeler nog zoeken. Die heeft mij eerst veel moeite gekost. De deeler is een getal van 3 cijfers en dus minstens 100. Acht maal den deeler is ook een getal van 3 cijfers en dus is de deeler minder dan

125, want $8 \times 125 = 1000$, het welk een getal van 4 cijfers is. Negen maal den deeler is een getal van 4 cijfers en dus is de deeler méér dan 111, want $9 \times 111 = 999$, hetwelk een getal van 3 cijfers is. De deeler ligt dus tusschen 111 en 125. Negen maal den deeler is dus nooit minder dan $9 \times 112 = 1008$ en nooit meer dan $9 \times 124 = 1116$. Als men dan ook 8 maal den deeler aftrekt (bij 3) van een getal van 4 cijfers, kan er nooit meer overblijven dan 11 en nooit minder dan 10. (Er komen nl. later nog 2 cijfers van het deeltal achter 11 of 10, zoodat het een getal van 4 cijfers wordt.)

Daar er dan nooit meer overblijven kan dan 11 is 8 maal den deeler, dat (bij 3) afgetrokken wordt van een getal van 4 cijfers, nooit minder dan $1000 - 11 = 989$. Deelt men nu 989 door 8, dan verkrijgt men 123½, hetwelk, daar de deeler geen gemengd getal is, de deeler niet is. En daar nu de deeler méér is dan 123 (of 123½) en minder is dan 125, móét de deeler wel 124 zijn. De deeling wordt dus nu:

deeler	deeltal	quotiënt
(1) 124	(97809
(2)	
(3)	
(4 en 5)	
	0	

Nu kan men verder op 2 manieren handelen. Men kan dadelijk 97809 met 124 vermenigvuldigen en zóó het deeltal vinden (want het product van deeler en quotiënt vermeerderd met de rest (die hier 0 is) = deeltal), maar men kan ook eerst 9 maal den deeler nemen en dat product bij 4 en 5 plaatsen enz., en dan zóó het deeltal berekenen. Daarbij moet men telkens de „aangehaalde” cijfers in het deeltal plaatsen. Ik zal nu de verdere berekening maar niet vertellen, maar dadelijk de deelsom volledig opschrijven. Zij is dan aldus:

deeler	deeltal	quotiënt
124	12128316	(97809
(1) 1116		
	968	
(2) 868		
	1008	
(3) 992		
	1116	
(4 en 5) 1116		
	0	

Het product van deeler en quotiënt (dus het deeltal) was 12128316. De verdere berekening kunt u zelf nagaan.

Nu zal tante deze oplossing wel verbazend lang vinden, maar ik hoop dat tante het mij maar niet kwalijk zal nemen. De deelsom zenden zooals zij hier staat en zonder een verklaring kon toch ook niet best. De getallen had ik, toen ik er mee begon, al gauw, bijna op goed geluk, gevonden. De verklaring, de beredeneering dáár heb ik veel meer moeite mee gehad. Ik heb ze echter beide zonder hulp gevonden.

De goede oplossing voor de raadsels waren:

Karmijn en Polstok.

Prijswinnaars: Voor de som: **DE JONGE FRIES** te Ee bij Dokkum.

Voor de raadsels: **HEIDEBLOEMPJE** te Rotterdam (ook al om het mooie schrift), en **BLONDINA** te Stroobos, op de grens van Friesland en Groningen.

Nieuwe Raadsels.

1. Ik ben een gedeelte van een geheel. Sla mijn kop er af en ik ben een kleedingstuk.
2. Ik ben een plaats in Gelderland en ook een zeedier.

Oplossingen worden ingewacht vóór of op 23 Februari aan het adres van tante Johanna, p.a. Drukkerij „Libertas”, Goudsche Singel 103—111, Rotterdam.

Briefaarten zijn ook goed. Maar beslist opgave van naam, leeftijd, schuilnaam en woonplaats.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

EEN AVONTUUR.

Oude Zeeman: „Het is allemaal wel heel mooi, maar ik zeg maar: wat heeft men aan een oceaan als men er overheen moet vliegen.”

(Punch.)

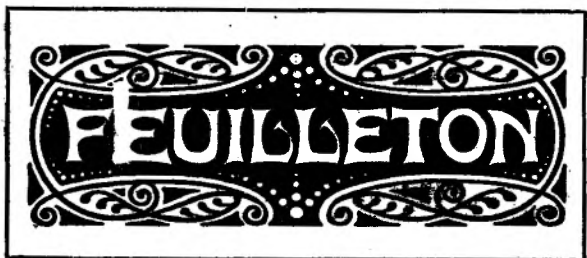
John Bull (tegen Mevrouw La France): „Tot weerziens, mevrouw, je weet altijd waar je me terug kunt vinden.”

(Punch.)

De verkeerde en de goede manier om in de tram te zitten als men schoenen met lange punten heeft.

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

5)

Toen dacht hij er over na, hoe hij van avond aan tafel zijn heer en diens gasten vermaken zou. Hoe grover en onzinniger zijn grappen waren, des te zekerder was zijn succes. Maar de nar was in een treurige stemming en hij kon niets bedenken. Hij deed zijn uiterste best iets te verzinnen, maar toen het niet wilde lukken, hield hij op. Het toeval zou hem wel helpen. En het toeval was hem gunstig. Plotseling nees voor zijn geest op een tafereel, dat hij jaren geleden in Byzantium gezien had.

Hij zag voor zijn geest opdoemen dansende, zich de leden uittrekkende Derwischen in lange witte gewaden. In wilde razernij sprongen zij in een kring en zongen een lied van hun grooten dichter Dscheladin:

„Sla de trommel, blaas de fluiten! Allah hoe!
Dans in 't ronde, morgenstond! Allah hoe!
Lichtstraal in 't planetenleven, zonne, door
Den Vonst tot middelpunt verheven, Allah hoe!”

Marco was een ongelovige. Wat hij gezien had van zedeloosheid, verdorvenheid en verval had hem het vertrouwen in de eeuwige Voorzienigheid doen verliezen. Maar toch had destijds iets in dit Pantheïsme, in deze geestelijke extase hem diep getroffen en waarschijnlijk had daarom dit schouwspel zulk een diepen indruk op hem gemaakt, dat hij het niet vergeten had.

Hij herinnerde zich nu nog alleen de drastische uitwerking ervan en de wonderlijke groteske mimiek.

Daarin was iets wat hij zocht, een vertooring.

En nu begon hij als een waanzinnige in de rondte te draaien en daarbij te zingen:

„Ik ben niet ik, gij zijt niet gij, gij niet ik; maar ben ik ik, dan zijt gij en gij zijt ik, Allah hoe!” Hierover zou Ferrante zeker lachen en alle andere gasten ook

Tevreden legde de nar zich naast zijn aap, die hem ontevreden aankeek, neer op de marmeren steenen om de rest van den namiddag te verdroommen. In zijn slaap herhaalde hij nog het refrein: Allah, hoe!

Boba, de aap, trok echter grimmige rimpels in zijn voorhoofd.

Hij dacht aan een oerwoud, aan kokosnoten, bananen en dadels.

Hij had heimwee.....

II.

„Het ten volle begrijpen is de groote liefde” had

Leonardo da Vinci, de groote tooverkunstenaar van dien tijd gezegd.

Maar zulke woorden zijn de vrucht van veel ervaring en van den rijperen leeftijd en slechts langzaam en bij kleine gedeelten maakt de mensch zich deze waarheid eigen.

In de jaren der jeugd meent men echter met uiterlijke en vergankelijke middelen te kunnen veroveren, een zoo geestelijk en onstoffelijk goed als eene groote, trouwe liefde, die slechts kan berusten op het volkomen innerlijke harmonieeren van twee wezens.

In die fout was ook Vittoria Colonna vervallen, toen zij hare voorbereidselen maakte om het groote, vorstelijke huwelijksfeest in het kasteel Capuano bij te wonen. De Hertogin Isabella van Arragon had haar, als een van de voornaamste vrouwen van Italië, tot dit feest uitgenoodigd.

Vittoria wilde in pracht en praal alle gasten van het feest, zelfs de vice-koningin, overtreffen. Zij wist, dat Ferrante prachtlievend was van aard en dat haar eenvoudig uiterlijk hem hinderde. Thans wilde zij een vorstelijk gewaad dragen, zij wilde haar gemaal daarmede verrassen, verblinden en wie weet voor haar winnen. Zijn zeggen: „Gij gelijkt wel een non!” had haar als een verwijt in de ooren geklonken.

Het was immers de plicht van een vrouw zich aan te passen aan den smaak van haar man! Maar zij wist nog niet, dat de verloochening van ons innerlijk wezen nooit tot iets goeds kan leiden en nooit van blijvenden duur is.

En zoo trachtte Vittoria Colonna, tegen haar natuur in, waarde te hechten aan datgene, dat toentertijd, evenals tegenwoordig, nog voor de groote massa waarde heeft en een begeerlijk goed schijnt. Het nieuwe, door den Romeinschen schilder ontworpen gewaad, was haar inmiddels thuis bezorgd.

Het was een stijf, wijd-uitstaand kleed, vervaardigd van flurweel en brocaat van een kammozijrode kleur. Op de borst was het rijk bestikt met robijnen en paarden en gouden keltien sierden rok en mouwen. Het kleine mutsje van netwerk, dat haar blonde haar moest dekken, was van goudvlechtwerk, waarin, evenals op het gewaad, robijnen en paarden verwerkt waren. Kap en gordel stonden stijf van het massieve goud. Op den kostbaren waaier was een voorstelling uit de mythologie geschilderd: Jupiter, die in de gedaante van een stier, Europa ontvoert.

Vittoria zag er in dit kostbare prachtgewaad, dat wij ons het beste kunnen voorstellen van de schilderijen van Valasquez, meer uit als een stijve pop dan als eene levende vrouw.

Maar wij vinden alles onwillekeurig schoon en smaakvol, wat mode is in den tijd waarin wij leven.

De stalmeesters, die Vittoria's telganger bij den toom zouden leiden, moesten livereien dragen van oranje en hemelsblauw met zilver geborduurd. Voor de hofdames, die haar begeleiden zouden, had zij gewaden in de meer zachte kleuren van den Noordelijken hemel bestemd.

Vittoria had de jonkvrouwen, waarvan er volgens de gewoonte van dien tijd acht in haar slot woonden, om zich verzameld ten einde alles voor den feestavond met haar af te spreken. Zij gebod haar het haar loshangend te dragen en gaf ieder een sierlijk diadeem van massief goud, waarin een door Bernini ontworpen libel van saffier, amethyt, smaragd en topaas zweefde.

Deze libellen waren zulk een kunstwerk en geleken zoo zeer op levende libellen, dat het was alsof men

de speling van het licht zag door de netvormig gaderde, opaalkleurige dubbele vleugels.

En deze libellen waren zoo kunstig in het diadeem bevestigd, dat zij bij iedere beweging van haar, die het droeg, schenen te trillen en te fladderen. Van dit diadeem hing over den rug een glinsterende wit zijden sluier af.

Francesca Savelli, een der hofdames, zag er bijzonder bekoorlijk uit in deze smaakvolle kleeding.

Zij was afkomstig uit Venetië, en deed door haar weeke, zachte tinten, denken aan de vrouwen op de schilderijen en de fresco's der oude Dogenstad. Zij bezat ook de half smachtende, half moedwillige bekoorlijkheid, die het geheim schijnt te zijn van de vrouwen uit Venetië, een gave van zon, vochtige lucht en van de afwisselend stralende en zwaarvloedige stemming der Adriatische zee. Er lag zachtheid in hare oogen, verleidelijke droomerigheid op haar voorhoofd, en een glimlachende belofte om haren mond.

Zij herinnerde Vittoria Colonna, die evenals hare tijdgenooten een diepe liefde voor schoonheid bezat. Aan Tizian's „La Bellezza”¹⁾ een blond weelderig vrouwenportret.

Toen Francesca Savelli gekleed en stralende in het bewustzijn harer onweerstaanbare liefalligheid voor Vittoria stond, schrok deze bijna van de betooverende macht, die van zooveel schoonheid uitgaat. Zij streek met hare hand over de fluweelen wangen en zeide half schertsend, half vermanend:

„Hoe kan iemand zoo schoon zijn, Francesca! Bid God en de heilige Maagd, dat ge bewaard moogt blijven voor ijdelheid en wereldzin. En vergeet nooit, dat niets vergankelijker is dan het geluk der jeugd en dat alleen de herinnering aan een rein leven ons in later jaren bevredigen kan!”

Op dit oogenblik trad hertog Ferrante binnen en ving de laatste woorden van Vittoria op. „Wat zeg gij daar toch, Vittoria?” vroeg hij lachend. „Wilt ge ook dit mooie schepseltje tot een non maken? Dat zou niet goed zijn, tenminste niet naar mijn oordeel, mijn liefste! Zij is waarlijk betooverend. En hij liet zijn kennersblik over Francesca's gestalte gaan. Toen trad hij op het blozende meisje toe en kuste haar op het voorhoofd, terwijl zijn trotse, donkere, Spaansche oogen vlammen schoten.

„Liever kuste ik u op den mond!” fluisterde hij haar zachtjes toe, maar niet zoo zachtjes of Vittoria had het verstaan.

Zij wenkte nu de jonkvrouwen zich te verwijderen. Als een vlucht blauwe vlinders verdwenen ze door de deur. Ferrante zag ze opgetogen na. „Dat hebt ge schoon bedacht, Carissima,” prees hij. „Dat teedere, zachte blauw doet denken aan de golven der zee, die koel en geurig het zachte lichaam streelen.”

¹⁾ De schoonheid.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL,
v.h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSche STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Grootmoeder.

Grootmoeder buigt in haar kamer de knieën,
Bidt voor haar kinderen en kleinkinderen stil,
Grootvader ging naar den hemel hierboven,
Grootmoeder boog voor Gods heiligen wil.
Zonen en dochters verlieten haar woning,
Stichtten in liefde hun eigen gezin,
Grootmoeder wiegt nu hun kroost op de knieën,
't Huwelijk der kindren bracht vreugde weer in.

Grootmoeder spreekt met haar God in den hemel,
Arm en gelukkig is grootmoe tegelijk,
Blij met haar kindren en kleinkinderen samen,
Is ze in haar Heiland geborgen en rijk.
Biddende grootmoe, wat brengt gij een zegen,
Ook als gij stil in uw kamertje zit.
God spaart ons de ouden om bidders te wezen,
God leert haar bidden en..... grootmoeder bidt.

Van twee jonge olifanten.

Gevangen.

I.

Daar was eens een heel, heel klein olifantje. Het leefde in Zuid-Sumatra en liep overal haar groote, dikke moeder achterop. Wanneer zij moede was en niet verder kon had moeder olifant haar sterke slurf dikwijls om het jonge lijfje geslagen en droeg haar kleintje zoo een poos. Die moeder van het jonge olifantje was een heerlijke moeder. Altijd zorgde zij dat het jonge diertje prettig rusten kon tusschen haar dikke, plompe pooten, zoodra de avond viel in het dichte woud. Wanneer moeder bij haar was behoefde Dolly, het kleintje, nooit bang te zijn voor die groote, sterke apen, die van den eenen tak op den anderen sprongen en zoo dreigend grijnzen konden. Voor die groote uilen met die breede zware vleugels, waarmede zij wel een aap konden slaan. Moeder liet Dolly zuigen van die heerlijke warme melk. Wanneer Dolly langs het ruwe grijze vel van moeders slurf of poot schuurde, begreep moeder het allang.

Zij liet Dolly ook wel eens snoepen van de lekkere doerians, de stekelige vruchten, groot als een pompoen, en zij zoog ook wel het zoete sap van een palmboom op.

Moeder was verbazend sterk. Zij gooide soms een hut om waar menschen in woonden. Dat gebeurde wanneer zij samen rijst gingen eten op de groote rijstvelden, door de bewoners van de dorpen aangelegd.

Dit wilden de bruine menschen volstrekt niet hebben, want moeder olifant vertrapte de rijst zoo vreeselijk, dat die heelemaal niet meer groeien

wilde. Zij jaagden de olifanten weg met van die rare blinkende dingen, geweren of pistolen, waaruit vuur spatte. Moeder vertelde: „als je zoo'n kogel in je kop krijgt ben je haast dood.” Daarom stond de olifant-moeder altijd heel voorzichtig te snuiven eer zij rijst ging rooven. Ook wel wanneer zij door het bosch liep. Want zoodra zij menschen rook, voorzichtig hoor, dan ging de olifant-moeder met Dolly zoo snel zij kon op de vlucht. Menschen waren gevaarlijke schepsels, dat zeiden alle dieren in het woud.

De olifanten hielden ook wel eens feest op een open plek in het bosch. Zoo'n open plek was gauw genoeg gemaakt waar dunne boomen stonden. Want die trokken de olifanten met wortel en tak uit den grond, de bladeren en de takken aten zij heerlijk op.

Op zekeren nacht kwamen de olifanten weer bij elkaar in het doerianbosch. In de verte gilden een paar panters en een tijger in het kreupelhout blies heel nijdig, zoodat je in het licht van de maan zijn groote dikke tanden en rooden bek kon zien, doch de olifanten waren niet zoo heel bang voor dat gedierte. Wanneer zij geen honger hadden deden de wilde dieren in het bosch elkaar geen kwaad en nu was 't zomer, de tijgers en de panters vonden eten genoeg, konijntjes, lammetjes en jonge hertjes. Wat moesten zij tegen die jonge olifanten beginnen?

Het werd een prachtig feest in het groote, woeste bosch. Zelfs een paar tamme olifanten, die anders voor de menschen het zware hout voorttrokken en de ploegen op het land, op wiens rug de inlanders naar de stad reden, hadden zich losgerukt om mee te dansen op de ruime plek in het bosch, de slurf in de hoogte, op de logge pooten almaar in de rondte draaiend.

De olifanten schuurden langs elkander heen, de groote koppen met de kleine oogjes omhoog, elkaar streelend met de slurf en zoo almaar voortbewegend in het gedrang onder het licht van de sterren en met de geur van de doerianvruchten om hen heen, de geur, die de blanke menschen stank noemen.

Kleine Dolly had al dat gedraai en geschuif onrustig aangekeken met nog andere jonge olifantjes, wier moeders ook deel namen aan de pret. Zij verlangde er naar dat het feest eindigde en zij weer heerlijk met moeder alleen in het bosch zou loopen of tusschen moeders stevige, dikke pooten slapen. Doch moeder wist van geen ophouden tot het licht van maan en sterren verbleekte en de zon opging vol stralende heerlijkheid. Toen voelden allen hoe moe zij waren van al dat gekke draaien en dansen en schuiven en springen. In een wip lag het heele gezelschap uit elkaar en de olifanten gingen ieder hun eigen weggetje, moe en suf in hun kop en doezelig van den slapelozen nacht. De olifantenmoeders namen haar kinderen mee.

Dolly wilde dolgraag een heeleboel drinken van moeder hebben, van die lekkere warme melk. Ging moeder nu maar stil liggen, dan zou zij zich prettig tusschen moeders pooten nestelen en rustig gaan zuigen. Hoe viel het Dolly tegen dat moeder heelemaal niet rusten wilde! Het jonge olifantje moest maar meelopen of zij wilde of niet. Moeder scheen groote haast te hebben, telkens hield zij even stil, luisterde naar de geluiden in het bosch en dan stapte zij weer vlug door; zoo vlug als haar logge lijf voortkon tusschen de boomstammen. Dolly begreep er niets van, doch moeder wist het heel goed wat zij deed. De tamme olifanten, die gisterenavond waren losgebroken, zouden zeker opgezocht worden door de bruine menschen, die in de dorpen woonden. Moeder hoorde heel, heel in de verte wel, dat er schoten vielen en wie weet lag er nu wel een vriend of vriendin, waarmede zij dezen nacht feest vierde, dood op den grond, gekwetst door dat leelijke, venijnige ding, dat die menschen bij zich droegen.

Er klonk nu een schot, dat zelfs Dolly hoorde. Zij keek moeder angstig aan, deze hield niet stil, integendeel, met haar slurf sloeg zij naar Dolly om toch hard mee te loopen.

Dolly was al zoo geërceid dat moeder haar niet meer voortdroeg met haar slurf. Zij moest zelve hard leeren loopen en moeder beduidde haar telkens, dat zij ook maar moest ophouden met zuigen, er waren doerianvruchten en malsche bladeren en rijstvelden en bananen en andere lekkere dingen genoeg.

Dolly kneep haar kleine oogjes maar dicht en volgde blindelings moeder na. Zij wilde wel, dat moeder niet naar dat akelige feest was gegaan. Zij vond het veel prettiger met moeder alleen door het bosch te zwerven, dan den heelen nacht dat geschuifel en gedraai aan te zien en dan nu zoo verschrikkelijk hard te moeten loopen.

Opeens stond moeder snuivend stil. Er klonk weer een schot in het bosch, nu van den anderen kant. Moeder rook menschen. Dat was een leelijk geval, Dolly rook ze ook al. Moeder keerde om, snooft weer de lucht in. Aan die zijde kwamen ook menschen aan. Hierheen, hierheen Dolly, beduidde moeder angstig, Dolly slaande met haar slurf, achter mij aan, Dolly, daar naar die open plek heen.

Moeder ging Dolly voor, rechtuit, in snellen pas. Toen gebeurde opeens dat verschrikkelijke, dat Dolly nooit, nooit vergeten zou. Het kraakte, het kraakte onder moeder en daar zakte moeder met een slag in een diepen put.

Dolly kreet luide haar angst uit en moeder schreeuwde uit alle macht om hulp.

Maar het kleine ding kon immers die groote, dikke, zware moeder niet uit dien diepen put helpen. De put met opzet door de bruine menschen gegraven en met een dun laagje takken en aarde bedekt opdat de olifanten en in zouden vallen.

„O!” jammerde moeder. „Dolly loop maar weg. Ik zit in een olifanterval en kom er nooit levend meer uit. De menschen zullen mij doodmaken en dan mijn mooie ivoren tanden uittrekken. Dolly loop toch weg!”

Dolly wilde niet wegloopen. Misschien begreep zij moeder ook niet. In elk geval zij liet moeder niet in den steek. Als die booze menschen kwamen zou zij ze wel weggagen, slaan met haar snuit, zooals ze moeder had zien doen. Zij slingerde met haar slurf heen en weer, dacht er niet aan, dat zij honger en dorst had en gevaar liep. Zij zou moeder proberen te redden door zoo hard mogelijk te schreeuwen. Misschien kwam die reuzenolifant wel met wien moeder op het feest zoo'n plezier gemaakt had, om moeder uit den put te helpen. Onrustig liep Dolly rond den diepen kuil, waarin moeder weggezonden lag, soms hief moeder den snuit omhoog en probeerde Dolly's slurf te raken.

Opeens echter beving het arme kleine olifantje een doodelijken schrik. Er suizelde iets door de lucht, over haar kopje heen, dat snelle enge ding sloot om haar nek, de slurf er ook in. Au, dat rukken deed pijn, aan je slurf voelde je alles. O, dat scherpe ding om haar hals. Zij brulde van pijn, stond doodstil, bang dat het dikke touw haar teere slurfje af zou knippen. Toen sprongen er wel tien bruine mannen te voorschijn. Zij sloten een ijzeren ketting om Dolly's nek, gelukkig, nu was het slurfje vrij. Zij zou slaan, dat zou zij.

„Wacht, ben jij zoo'n brutaaltje,” spotte de bruine man, „dan zullen wij jou wel anders tracteeren.” Hij bond den slurf opnieuw vast en dreigde: „Wanneer je niet doodstil blijft staan, zonder dat je trapt of bijt, dan schiet ik je dood.”

„O, dat doodschieten! Die leelijke booze man. Daar kwam dat blinkende, schitterende ding al. Hij richtte het op moeder dat felle geweer.

Drie, vier schoten knalden, het vuur sprong uit dat harde, blauwe staal! Beneden in den put brulde moeder even, toen zweeg zij.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

Even wil ik de telaaromertjes nog even antwoorden.

De Jonge Zeeuw schreef wat laat, omdat zijn tante zoo ernstig ziek is. Wordt ze alweer beter? Jong Holland is blij met zijn mes, dat hij kreeg als prijs. Ja zeker, je moogt gerust raadsels opsturen en ook wel grapjes. Maar niet die je uit andere bladen hebt overgeschreven. Duifje hoopt nu eens een prijs te winnen. We zullen zien, hoor! Hoe dikwijls heeft 't Zeeuwje een prijs gekregen? Benjamin heeft ook zijn best op de som gedaan. Vergeetmij niet kon de raadsels niet vinden. Moed houden, zus. Het Weezensterretje zond weer een mooie foto van hun groepje. Ik wou, dat de cliché's niet zoo duur waren, dan nam ik die aardige foto op. H. J. B. te Haren is welkom. Hoe is je schuilnaam? Een onzer leden vroeg, of ik 't niet kwalijk neem als de raadsels te laat worden ingezonden. Neen, hoor! Ik neem zoo gauw niet kwalijk. 't Is dubbel of eigenlijk onnoodig werk, want je moet toch weer goed worden. Maar wie te laat inzendt vischt achter het net. Verliest de kans op een prijs. Zoodra de datum van inzending voorbij is, ga ik al de brieven behandelen en wie 't verdient, krijgt tegelijk den prijs.

Dus goed begrepen? Zonder orde kan de wereld niet bestaan. Te laat komen is schadelijk. Denk er allen om, dat de antwoorden op de Februari-raadsels worden ingewacht tot en met 23 Februari.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Padvinderleider: „Als ik zeg één, ga jullie op je teenen staan. Als ik zeg twee, maak je een kniebuiging, als ik drie zeg, spring je omhoog, en bij vier kom je weer naar beneden.”

(Punch.)

De man aan het tafeltje: bits: „Laat die jas hangen, die is van mij.”

De ander: „O, gelukkig, ik was al bang dat het de mijne was.”

(Punch.)

Vader: „Als je een flink pak gehad heb, zal je misschien berouw hebben.”

Zoon: „Als u dat liever hebt, vader, wil ik nu wel berouw hebben.”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

6)

„Ge zijt in een overmoedige stemming, Ferrante!” zeide Vittoria. Met moeite bedwong en verborg zij de ontstemming die zij in zich voelde opkomen. En toen, met een pijnlijke en toch hoopvolle glimlach: „Wilt ge ook mijn feestgewaad zien?”

„Och neen!” Ferrante geeuwde en maakte een afwerende, ongeduldige beweging, „mijn hoofd is zoo vol van het gevaar, dat dreigt uit Frankrijk, en van de onbesliste houding van den Paus. Bovendien hebt gij een veel te streng profiel voor bonte, kleurige stoffen en gouden sieraden. Gij gelijkt op den ouden Fabricius met zijn krijgshaftige trekken. En eigenlijk hebt ge gelijk om u zoo sober en eenvoudig te kleeden, het past het beste bij u. Pracht is in tegenspraak met uw geheele wezen.

Maar ik ben eigenlijk gekomen om u te zeggen dat ik niet kan deelnemen aan de feestelijkheden. Er zal krijgstraad zijn, een nieuwe helse machine die Leonardo da Vinci uitgevonden heeft, zal gedomstreed worden. Deze machine moet een schitterende uitvinding zijn en maait als 't ware de hoofden der vijanden zoo af!

Ik zal pas 's avonds komen, zooals ik beloofde, om de jonge Bona naar Apuli te begeleiden, vanwege de groote onveiligheid der wegen. Mijn tijd is zeer bezet. Het ga u wel!

Appropos, mijn vader heeft destijds uit de nalatenschap van Moro te Milaan een echt ras dwergenfamilie ontvangen, zooals ge weet. Die dwergenfamilie heeft zich vermeerderd, en er zijn nu zeven dwergen, de een nog monsterachtiger dan de andere. Wij konden die wel aan den Paus aanbieden als geschenk. Hij vindt het als een echte de Medicis heerlijk zulke wan- en idiotengedrochten om zich heen te hebben. Vraag dus eens aan Pietro Bembo, of het den Paus aangenaam zou zijn ze te ontvangen.

Vittoria knikte toestemmend.

Ferrante was geen held met de pen. En dergelijke brieven liet hij gaarne aan Vittoria over.

Toen hij vertrokken was en zij alleen achter bleef, bekroop haar een smartelijk gevoel van vernedering en beschaamdheid. Zij had een schrede gezet op den weg van het begrijpen waarheen de groote liefde leidt.

Hoe had zij ooit kunnen hopen door louter uiterlijke middelen van pracht en praal de liefde te verwerven, die als een vrijwillige gave van God haar moest toekomen?

Hoe had de gedachte bij haar kunnen opkomen met pracht van kleuren en schittering van edelgesteente iets innerlijks en ongrijpbaars te veroveren?

„Vanitas vanitatum et omnia vanitas!”

Hare ziel was doodelijk bedroefd, want zij had haar gemaal lief, met al den gloed, waarmede ernstige, stille, zwaarmoedige naturen de vroolijk lachenden en luchthartigen liefhebben, die dikwijls zulk een noodlottige macht over haar verkrijgen.

Ferrante had geen begrip van het diepe gevoel, dat hij in Vittoria's ziel gewekt had en leefde koud en onaandoenlijk naast haar voort.

De pracht van haar vorstelijk nieuw gewaad, dat Vittoria morgen op het huwelijksfeest dragen zou, was thans voor haar niets meer dan de niets zeggende praal, die het in werkelijkheid was, maar die zij aan haar stand en aan den rang der brui-loftgasten verschuldigd was.

Slechts een half uur geleden had dit gewaad en de pracht van haar gevolg een diepere betekenis gehad, namelijk om hem te behagen, aan wien haar hart met de diepste liefde hing.

Het was eenige dagen na het huwelijk. De zwerm van gasten was vertrokken. De geliefde dochter had zich van het hart harer moeder losgescheurd. De markiezin van Pescara was nog achtergebleven in het kasteel om de achtergeblevenen te troosten.

De hertogin Isabella van Arragon had Vittoria laten ontbieden voor een vertrouwelijk gesprek onder vier oogen.

„Ik heb behoefte te spreken met een denkend en begrijpend mensch,” had zij geschreven aan Vittoria, „en hoewel ik vele vorsten, kunstenaars en geleerden heb leeren kennen, heb ik sinds het sterven van Gian Galeazzo op mijn levensweg slechts zelden een begrijpend mensch ontmoet.”

Nu zaten de beide vrouwen tegenover elkander in den uitbouw van een door zuilen gedragen vertrek, dat over de Golf van Napels uitzag.

De hertogin Isabella van Arragon leunde achterover in haar stoel, gezeten in het gouden zonnelicht, dat door het open venster naar binnen stroomde. Haar wit, krullend haar omlijstte haar schoon gelaat, dat door jarenlange geoefende zelfbeheersching een masker van rust droeg en waarin hare donkere oogen schitterden als vurige karbonkels.

Vittoria kon den blik niet wenden van dat rustige, schoone gelaat.

„Een echte vorstin,” dacht zij, „het verdriet heeft haar veredeld, maar niet gebroken. Zij is iemand, die het leven beheerscht, zij heeft in den strijd overwonnen.”

„Ik gevoel, dat wij elkander lief zullen hebben,” zeide de Hertogin van Arragon, „zoodra ik uw gelaat zag, wist ik dit. Een lang en moeilijk leven heeft mij gelaatskennis geleerd.”

Vittoria bukte zich en kustte de hand der oudere vrouw.

„Het moet een vreeselijk verdriet geweest zijn, uw geliefde, uw gemaal zoo vroeg en op zulke een vreeselijke wijze te verliezen, geliefde zuster,” fluisterde Vittoria, met dien schoonen, bedeesden schroom, die vrees te kwetsen, waar zij wenscht goed te doen.

„Ja, het was vreeselijk,” antwoordde Isabella, terwijl haar blik zich scheen te verliezen in de on-eindige verte.

Gian Galeazzo was pas vier en twintig jaren oud, toen hij viel als offer van Moro's hebzucht. En noodeloos, want Gian Galeazzo was een jongeling, een droomende dichterziel, die niet stond naar macht en den krijg haatte.

Hij had een zacht gemoed, hij vreesde de menschen en het leven, dat hem een broedplaats van allerlei ondeugden en vreeselijkheden scheen. Hij was een zeer bijzonder mensch. Den dood vreesde

hij niet, integendeel hij verlangde er naar en noemde hem evenals de heilige Franciscus zijn broeder. Maar voor mij was het vreeselijk, want ik had hem innig lief.

Hij ging heen van mij, los van al het aardse, als iemand, die vol verwachting iets veel schooners en heerlijkers tegemoet ging dan ik hem geven kon. Eigenlijk was hij voor mij reeds gestorven, voordat hij stierf.

Verstaat gij dit? Begrijpt gij, hoe hartverscheurend dit is?

„En kunt gij iets pijlen van de smart mijner ziel, toen mijne oogen de zijne zochten, en ik bemerkte, dat zijn blik mij niet meer zag, maar schouwde in de bovenaardsche eeuwige dingen? Terwijl ik achter moest blijven alleen in een wereld vol verraad, list en moond, waarin ik mij beangst gevoeld zou hebben, indien ik niet te trotsch ware geweest om vrees te toonen.”

„Ja ik begrijp u!” antwoordde Vittoria diep bewogen. „Wij vorstinnen hebben de opdracht meer trots, moed en kracht te toonen, dan wij van nature bezitten. Gelukkig als wij deze opdracht tot het einde kunnen volvoeren zonder dat men het merkt.”

„Kom dicht bij mij!” vroeg Isabella. En toen Vittoria naast haar nederknielde en de oogen opsloeg naar het schoone, edele gelaat boven haar, zeide Isabella:

„Mijn kind, mijn lief kind! Ik ken het geheim van uw hart. Ook gij lijdt om iemand, die langs u heen ziet, maar niet in de eeuwigheid. Och, wanneer zullen wij vrouwen leeren aan ons zelf genoeg te hebben, en niet met ons gansche hart te hangen aan een man, in wiens leven wij niet meer betekenis hebben als der wolken schaduw voor de zee! Maar troost u! Als God u kinderen schenkt dan komt er een nieuwe bestemming voor uw leven, en dan zult ge, zoo al niet gelukkig, toch tevreden zijn.”

„Een doodelijke bleekheid overtoog Vittoria's gelaat en met een heesche stem fluisterde zij:

„Ach, mijn zuster! Ik zal nooit moedervreugde kennen! — Deze genade heeft God mij onthouden! Hij weet waarom. Zijn naam zij geloofd!”

Maar hoewel zij zulke vrome en overgegeven woorden sprak, kon zij niet verhinderen, dat heete, brandende tranen haar in de oogen welden, en dat hare lippen beefden onder deze diepe, rechtmatige vrouwensmart.

Isabella sloeg in liefdevol erbarmen hare armen om den hals der jonge vrouw, en beide vrouwen doorvoelden elkanders leed.

Wijd uitgestrekt lag de zee, stralend blauw, vol lichtgeflinker, en vol bonte zeilen.

Groote witte, glinsterende meeuwen vlogen als altijd in wijde kringen boven het water. Op dit oogeblik geleek de zee een beeld van de vorstelijke pracht, die evenals de armelijke lompen soms dient als een bedriegelijke dekmantel voor veel menschelijk leed en lijden.

(Wordt vervolgd).

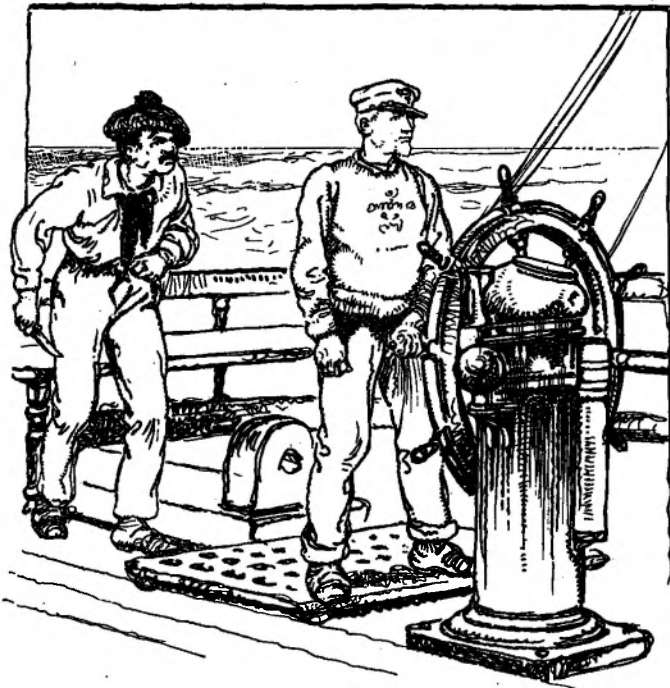
KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL,
v./h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSche STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De stuurman en zijn vijand.

Daar staat een stuurman bij het roer
Om 't schip op zee te sturen
Hij draait het wiel met vaste hand
Blijft het kompas beturen.

Hij heeft een vijand op het schip
Een vloeker en een zuiper.
De stuurman weet, die man wil kwaad
Hij is een valsche gluiper.

Uit liefde is hij vaak vermaand:
„Och, man, je moest niet vloeken
Je bidt om Gods verdoemenis,
God ziet in alle hoeken.”

Nu sluipt de vloeker op het schip
Hij broedt op 't plan al weken.
Hij wil met 't scherpe, blanke mes
Den vromen stuurman steken.

Maar plots keert zich de stuurman om
„Vriend wat wil jij beginnen,
Heb ik je ooit iets kwaads gedaan?
Hoe kun-je dat verzinnen?”

Het mes ontvalt de booze hand
De vloeker staat te beven,
De stuurman schudt zijn grijze hoofd,
„Man ik wil je wel vergeven,
Denk toch niet dat ik jou veracht,
Ik wil jou geen vijand wezen.
Ik hoop dat je er eens toe komen zult
Om God den Heer te vreezen.”

Van twee jonge olifanten.

(Vervolg).

„Zij is dood, zij is dood!” riepen de inlanders allen te gelijk, heel verheugd, terwijl de arme Dolly stond te trillen op hare jonge pootjes. Moeder dood, moeder dood. Wie zou nu toch wel voor de arme Dolly zorgen, die lieve, lieve moeder!

„Weet je wat,” zei de bruine man, die al de anderen scheen te bevelen, „neem jij dat kleine ding mee naar het dorp, Schulu, en leg dat diertje vast aan den ketting. Stevig hoor, want het is een sterk gezond beest. Breng dan nog wat mannen mee, dan zullen wij die groote olifant uit den put sjoeren. Wij zijn wel gelukkig vanmorgen.”

Doodsbang voor die akelige knallende dingen, waarmee de menschen je zóómaar vermoorden kunnen, liet Dolly zich losmaken van den boom waaraan de mannen haar hadden vastgebonden, zij voelde den zwaren ijzeren ketting om den nek en een dik touw om haar pooten belette haar hard te loopen.

Heel langzaam kwamen zij vooruit door het dichte bosch. Dolly at anders zoo graag die lekkere, jonge blaadjes van de lage struiken af, nu dacht zij

nengens anders aan, dan aan haar goede, lieve moeder in den put en dat knallende geweer.

Eindelijk kwamen zij in het dorp. Eene groote verzameling lage hutten van bamboe en stroo. Naakte, bruine kindertjes liepen om Dolly heen en sloegen met de kleine handjes op haar ruwe huid. Dolly traptte boos, als ze maar gedurfd en gekund had zou ze zich losgerukt hebben.

Opeens schrok Dolly opnieuw. Geen bruine, maar een wit, blank schepsel kwam maar haar toegelopen.

„Zoo hebben jullie een jonge olifant gevangen?” vroeg de blanke aan den bruinen man. „n Mooi beestje, hoor.” Hij klopte Dolly op haar nek en opeens was zij helemaal niet bang meer voor dat rare blanke wezen. Zou het ook een mensch zijn met als die bruine inboorlingen? Ja zeker, het was een mensch, want hij praatte net eender als de anderen.

„Ik zal jou eens wat lekkers geven,” zei de blanke man. „Jij heet zeker Dolly, niet? Lust je dat?” De man duwde een groote witte klont in Dolly's bek. O, dat was lekker, zoo iets had Dolly nog nooit geproefd. Zij sloeg op en neer met haar slurf, beddelend om nog iets. Nu eenst voelde Dolly welk 'n honger zij had.

„Nog meer suiker? Wel zeker, je krijgt hoor. Ik denk jou te koopen, jongetje, en dan neem ik je mee naar Europa.”

„Het is geen jongetje,” zei de bruine man Dolly is een vrouwtje.”

„Ock al goed!” riep de kapitein van het groote schip lachend, want dat was de flinke man. „Ik wil het dmetje wel mee hebben. Sluit ze maar op, dan ga ik met jullie mee om die curve olifant eens te zien.”

Dolly had niets begrepen van wat de bruine en de blanke man samen bepraatten. Zij werd in een donker hok vastgezet aan een ketting. Toen deed de bruine man de deur dicht en liet Dolly alleen, die eenzaam treurde over haar moeder.

II.

Op de boot.

Dolly, het moederlooze olifantje, voelde zich erg ziek. Verleden week was zij welgemoed de breede plank overgestapt, die van den wal naar de groote stoomboot voerde. Zij treurde nog wel om haar moeder en verlangde verschrikkelijk naar de moedermelk en om nog eens lekkertjes tegen moeders pooten te kunnen schuren of zich tegen haar zware lijf te knuffelen, maar Dolly vond het toch wel aardig bij den blanke man te zijn, die haar zulke zoete brokjes suiker in den bek duwde en bananen en van die vroomde witte stukjes goed, dat de blanken brood noemden.

De blanke man had Dolly heel spoedig uit het donkere hok verlost en hij voerde Dolly op wegen die zij met moeder nooit geloopt had, waar een heeleboel blanke en bruine en zwarte menschen op

om haar heen. Toen de knecht van den blanke man kwam om haar uit het hok te leiden, durfde Dolly niet mee, om dat rare leven rondom, zij was veel te bang om te vallen en lustte heelemaal geen eten.

„Ben jij zeeziek?” vroeg de blanke man, de kapitein, die eens kwam kijken, „blijf dan maar rustig staan, 't gaat vanzelf over hoor.”

O, wat miste Dolly nu haar moedertje. Zij voelde zich zoo naar en zoo misselijk en leunde almaar tegen den zijkant van het hok. Als zij door de tralies keek zag zij niets dan water, water en nog eens water, waarop de zon zoo scheen dat haar oogen pijn deden, gewend als zij was aan de koele schaduw van het bosch. Dolly's oogen vielen toe en zij liet haar slurf lusteloos hangen. Wat was het heet in dat hok. Liep zij maar met moeder onder de doerianboomen vol lekkere, frissche vruchten. Soms werd Dolly heel kwaad, dan slingerde zij met haar snuit heen en weer en dacht: wie dicht bij me komt geef ik een klap, zoodat die niet weet waar hij blijft. Als ik ze dan allemaal tegen den grond geslagen heb, loop ik weg, over dat glinsterende water heen naar de bosschen.

Maar dat akelige hek belette Dolly iemand te raken, zij sloeg telkens met haar snuit tegen de tralies aan en dat deed nog pijn ook. Dolly haatte nu iedereen op het schip, zelfs de goede kapitein, die haar suikerklontjes wilde geven. Zij haatte alle menschen. Het waren immers die nare menschen, die bruine, die haar moedertje toen zij in den put gevallen was hadden doodgeschoten.

„Dolly wordt kwaadaardig, kapitein,” sprak de bruine knecht op een morgen. „t Kan best zijn dat zij dood gaat, ze is ziek.”

Zij moest iemand hebben, die met haar speelde, het beest is nog zoo jong.

„Tja, tja,” antwoordde de kapitein. „Als ik nu dat kleine aapje nog maar had, dat ik pas aan de Diergaarde heb gegeven, dan zou Dolly gezelschap hebben. Dat was zoo'n mals diertje en zij zou die zeezieke stumperd opvroolijken.”

Apen! Dolly hield niet veel van apen. Zij sprongen in het woud soms over je hoofd heen en konden schreeuwen zoo dat je er bang van werd. Neen, van een aap had Dolly toch niets willen hebben.

Zoo stond het jonge olifantje te prakkezeeren vol gedachten in zijn vinnig scherp kopje met de kleine oogjes, toen zij opeens zoo iets moois zag als zij nooit had gezien. Voor de tralies stond een snoeperig klein meisje met gouden krullen over de fijne kleine oortjes, een rood frisch mondje en twee stralende kijkers. Zij droeg alleen een wit jurkje over een dun onderrokje, haar krulletjes fladderden in het zachte warme windje.

„Ben jij Dolly?” riep het aardige kindje met een heldere stem. „Ben jij Dolly? Och jou arm olifantje, wat heb ik een meelijden met jou. Je bent zoet hoor, heel zoet.”

Zij stak het dunne blanke armpje door de tralies en streelde Dolly lief en teer over zijn nu 'n beetje opgeheven slurfje.

Dolly had nooit zoo iets prettigs gevoeld en zij boog haar snuitje nog meer toe, zoodat het meisje de slurf heelemaal saien kon. Toen stak zij er een lekker stukje suiker in, dat Dolly dadelijk in zijn bekje stak.

„Ga jij ook naar Rotterdam met als ik?” vroeg Bella.

Van deze vraag begreep Dolly niemendal. Rotterdam? Nooit van gehoord. Ik Wou naar mijn moeder, beduidde Dolly het meisje door het droevig laten hangen van haar kleine slurfje.

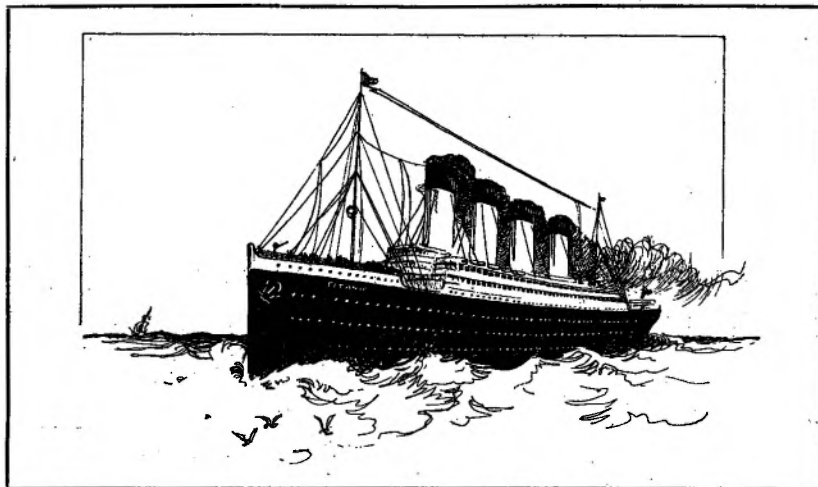
Bella op haar beurt begreep Dolly opperbest. „Hoor eens,” zei ze lief, „wij zullen heele goede maatjes zijn. Wij blijven wel vier weken bij elkaar op het schip en dan ga ik elk en dag met je loopen over het dek. Ik zal bonbons en suiker en wittebrood voor je bewaren, en bananen en appelen.

Lust je eieren?”

Eieren? O, die lekkere, ronde balletjes, die moeder wel eens uit de vogelnestjes haalde, die zij af-sloeg, wanneer zij de takken afbrak om de bladeren er af te rissen. Ja, eieren lustte Dolly wel.

„Goed, je krijgt alles wat je graag lust,” beloofde Bella. „Maar dan moet je niet meer zoo sip kijken en zoo lusteloos doen. Zeeziek worden alle menschen en ook bijna alle dieren op een schip, dat gaat vanzelf over, als je er maar niet om denkt.

(Wordt vervolgd).

liepen en van die vlugge wagens reden, auto's heeten die akelige dingen, waarvan je telkens schrok.

Op de groote boot vond Dolly het in het eerst wel aardig, zij mocht iedereen dag uit haar groote hok komen en op het dek wandelen. De menschen klopten op haar nek en zeiden: „Wat 'n lief, gezond diertje.”

Maar toen was op een dag iets wonderlijks gebeurd. De boot begon te trillen en te beven, net of er een groot beest in haar buik zat. Dat ging maar „tschin, tschin, tschin, tschin”, schommelen, draaien. Dolly begreep niets van dat watergeklots

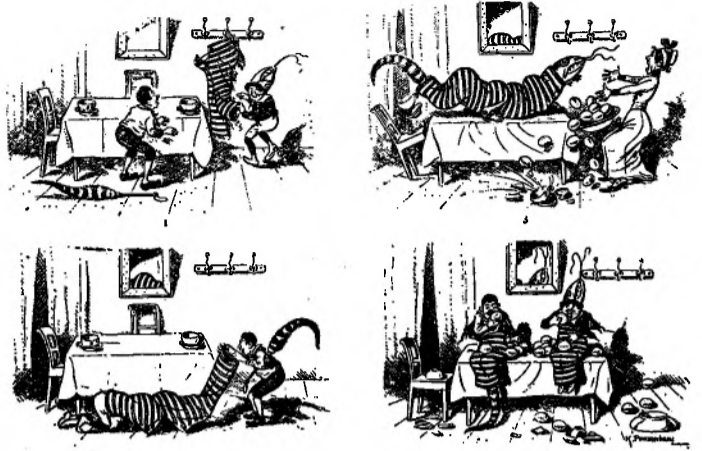
Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

DE MAN DIE DEN OORLOG GEWONNEN HEEFT.
(De Britsche schuld aan de Vereen. Staten van
Amerika zal 62 jaar blijven drukken).

(London Opinion.)

HOE DE GIERIGE TANTE
VERSCHALKT WERD.

(Meggendorfer Blätter.)

FEUILLETON

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der
Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

7)

III.

In den tijd toen Michel Angelo reeds de eerste kunstenaar van Italië genoemd werd, daar hij de beroemde schilderijen aan de zoldering der Sixtijn'sche kapel reeds had voleindigd, bewoonde hij in Rome een oud en onaanzienlijk huis. Hij die gewoon was anderen met groote mildheid te helpen, leefde zelf in vrijwillige armoede.

Evenals eenmaal Franciscus van Assisi, wist ook hij, dat het groote geboren wordt uit het kleine, en dat de menschelijke geest zijn hoogste vlucht kan nemen, als geen aardse ballast zijn gedachten bezwaart.

Hij was doordrongen van die verheven eenvoud, die haar kracht onverdeeld stelt in den dienst van eene groote levensgedachte wetende, dat dit leven te kort is om het hoogste te bereiken.

Het vertrek, waarin de groote meester arbeidde, bevond zich gelijkvloers, was groot en hoog, kaal en zonder eenige versiering, ja, zelfs armoedig.

Men vond er niets van al die kostbare zaken, als: schitterende stoffen, kleurige schilderijen, goud- en zilverwerk, vogels, dieren en bloemen, waarmede de kleuren-lievende kunstenaars van dien tijd hun werkplaatsen plachten te versieren. Tegen de muren stonden eenige groote marmerblokken, sommige bewerkt, andere door een bedekking aan het oog onttrokken. Op een voetstuk stond de buste van een Romeinschen vrijheidsheld, half af. De sprekende uitdrukking van het gelaat was reeds duidelijk zichtbaar. Op verschillende tafels lagen anatomische teekeningen, schetsen, ontwerpen en brieven.

De stoelen, die aan de schouw stonden, zouden evengoed in een kleine burgerwoning op hun plaats geweest zijn. Zij waren vervaardigd van massief hout, maar eenvoudig van bewerking.

Op een koelen herfstavond zat in dit vertrek Michel Angelo met een bleeken, donkerroogen Dominicaner monnik van middelbaren leeftijd. In de schouw brandde een hoogopvlammend houtvuur, dat zijn schijnsel wierp op het vermoeide en door overwenking vaal geworden gelaat van Michel Angelo, dat, niettegenstaande zijn magere leelijkheid en niettegenstaande een gebroken en verminkten neus, voor den monnik een wondere aantrekkingskracht bezat.

Het was een ernstig, met diepe lijnen gegroefd gelaat. Op het eerste gezicht drukte het groote terughoudendheid, bijna afwerende trots uit. Het was het gelaat van een harden werker, met een sterken wil. Zijn oogen stonden treurig, als de oogen van menschen, van wie het leven het eene offer na

het andere gevraagd heeft. Zijn houding was als die van een man, die moedig gestreden heeft, en zoowel moeilijkheden als vijanden telkens weer overwonnen heeft. Er lag in die houding trots, zelfvertrouwen en kracht, niettegenstaande de zichtbare vermoeidheid. Maar het wonderlijkste van alles was zijn mond. Die mond had een trotsche uitdrukking en de lippen waren saamgepen en toch waren om dien mond fijne, zachte trekken, die getuigden van zachtmoedigheid, deemoed, goedheid en groot geduld.

Het scheen alsof zijn onsterfelijke ziel niet gerust had, voordat zij haar verheven stempel gezet had op het beenige, afstootend-leelijke gezicht van het lichaam, waarin zij woonde.

De beide mannen waren in levendig gesprek gewikkeld. Hunne gebaren drukten diepen ernst en hartstochtelijk verdriet uit. Zij hadden het heden vergeten en leefden in het verleden. Slechts een enkel maal greep een van beiden naar de zilveren bekers, die Urbino, de knecht en huisbewaarder van Michel Angelo Buonarrotti, vulde met fonkelenden Siciliaanschen wijn uit een groote flesch in een omhulsel van gevlochten rietwerk.

„Vertel mij, hoe stierf hij?” vroeg Michel Angelo, terwijl hij zijn gelaat in zijn handen verborg, als gij het mij vertelt kan ik het verdragen. Van niemand anders heb ik het willen hooren.”

„Laat mij u liever eerst nog iets uit zijn leven vertellen,” zeide de monnik. „Het is mij dunkt altijd beter te spreken van het leven dan van het sterven van groote mannen. Vooral vanavond staat het leven van Savonarola mij zoo helder voor den geest, vol van die onwederstandelijke kracht, die hem bezelde, dat het is alsof hij niet gestorven is, alsof hij leeft en altijd voortleven zal door zijn zuiverheid van bedoelen, door de grootsheid zijner idealen, door zijn warme liefde voor den Heiland en zijne innige gemeenschap aan het lijden en sterven van onzen Zaligmaker!”

De diepe, klankvolle stem van Michel Angelo was heesch van innerlijke ontroering, toen hij antwoordde:

„Daar hebt gij gelijk in! Niets sterft! Alles wat werkelijk leeft, zal altijd blijven bestaan! Verleden, heden en toekomst zijn slechts leeg begrippen voor den wijsgeerigen denker.

Altijd weder zal Savonarola's geest de ijdelheden der wereld verbranden op de markt van Florence en altijd weder zal de wraak zijn de brandstapel! O, Savonarola!”

Hij kon niet voortgaan. De smart en de herinnering aan den man, die in zijn jeugd, den machtigsten indruk op hem gemaakt had, overweldigden hem.

De monnik zag hem met broederlijk medelijden en eerbiedig aan. Hij had veel gezien en ondervonden en wist bij ervaring welk een groote zeldzaamheid het is, dat een man zoo gehand door 's levens stormen, zulk een echt en diep gevoel bewaart.

„Welk een moeilijk leven moet deze man hebben, die zooveel kracht en ruwheid, zooveel trots en zooveel gevoeligheid in zich vereenigt,” dacht de monnik. Hij zeide echter alleen:

„Ik weet, dat gij veel aan Savonarola verschuldigd zijt, misschien wel evenveel als ik.....”

Michel Angelo viel hem heftig in de rede: „Zeg liever, dat ik alles aan hem te danken heb, alles wat ik tot nu toe noemenswaard tot stand gebracht heb en alles wat ik met Gods hulp nog volbrengen zal. Ik heb het aan Savonarola te danken, dat ik een Christen ben.

„Het schoone, lachende heidendom der Medicis had mij reeds in zijn strikken gevangen. Botticelli's Prima Vera, en zijn Geboorte van Venus,

de Leda van Leonardo da Vinci, de antieke beelden in den tuin van Lorenzo de Medicis, het onderwijs van den ouden Bartolo, de groote bekoring die van de betooverende schoonheid van vormen en lijnen uitging, had mij bedweld!

„Ik was dronken van den geest van het heidendom, de Antieken waren voor mij het één en al. Maar toen heeft de geweldige prediking van Savonarola mij uit die bedwelmung gewekt. Al die wondere bekoring versmolte voor de majesteit der waarheid, de majesteit van het geestelijke. Ik zag de Christelijke levensgedachte in hare overweldigende grootheid en schoonheid en van dat oogenblik af wist ik, dat er voor mij geen andere mogelijkheid bestond dan mij geheel in haar dienst te stellen. Daar lag mijn roeping. Daar lag mijn goddelijke opdracht, waardoor alleen mijn innerlijke wezen groeien en tot volmaakte ont-plooiing kon komen.

Maar wat spreek ik van mij zelf! Gij zoudt mij vertellen van hem, van den machtige, den onvergetelijke, den verkondiger der waarheid.”

„Ik dacht,” zeide de monnik, „dat het u genoegen zou doen, edele en gewoon menschelijke dingen te hooren van den man, dien gij wellicht alleen gekend had als den toornenden, donderenden boetprediker. Het is slechts een eenvoudige geschiedenis! Als gij geduldig luisteren wilt, zal ik ze u vertellen! Het was in den tijd, toen de vreeselijke pest in Florence de menschen als verdorrend gras wegmaaide. Toen in de groote verschrikking voor den dood alle banden des bloeds, der liefde en der saamleving werden verscheurd. Ik was nog slechts een knaap. Op een dag rukte men mij half stervend uit de armen mijner stervende moeder en wierp mij op een lijkwagen met het doel mij nog levend te begraven in den grooten algemeenen grafkuil. Ik was zoo zwak, dat ik mij niet bewegen kon, noch veel minder roepen, maar de lust om te leven gloeide nog hevig in mijn binnenste en in mijn hart klonk een stem: „Ik wil niet sterven, ik ben jong en ik wil leven!” Maar de lijkwagen had reeds het kerkhof bereikt. Ik voelde mij reeds aangegrepen door ruwe handen, die mij in het massagraf wilden neerwerpen. Maar plotseling hoorde ik een luide en toch lieflijke stem zeggen: „om Gos wil, houdt op! Deze jongeling leeft nog!”

Ik voelde, dat ik zacht en voorzichtig op het gras werd nedergelegd, en terwijl ik een heerlijk gevoel van veiligheid mij doorstroomde, verloor ik het bewustzijn.

Toen ik ontwaakte, lag ik op een smal bed in een kloostercel.

Een kleine, bleke monnik met groote, donkere oogen zat op een voetbankje bij mij en hield mijn hand vast.

Het was Savonarola. Hij had mij op zijn eigen bed gelegd, en sloep zelf op den harden grond van zijn cel. Met groote opoffering en toewijding had hij mij verpleegd en het leven gered.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POL,
v/h. LEDEBOER & ZONN.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM.
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De herder en de zwerveling.

De herder weidt zijn kudde,
Zijn schaapjes op de hei,
En Spits, de wolfshond, draaft er
Al vroolijk blaffend bij,
Dwaalt er een schaapje henen,
Spits bijt het in de wol,
En keft: Jou achterblijver,
Hoe krijg je 't in je bol?

De herder kent zijn kudde,
Zijn lammetjes, ieder dier,
De hamel met zijn belletje,
Hij weidt ze met plezier.
Hij opent vroeg de schaapskooi
En drijft zijn beestjes uit,
Zij keeren 's avonds weder,
De hamelbelle luidt.

Daar zit een man te treuren,
In 't stervend avondlicht.
De herder vraagt: Wat scheelt je?
Met meelij op 't gezicht.
Hij luistert naar den zwerver,
Die huis noch lieven heeft,
Die eenzaam, droef en zondig,
Arm, zonder Heiland leeft.

De herder noodt: Kom mee, man,
Daar ginder staat mijn huis,
Mijn vrouwtje is een moeder,
Vannacht blijf je in mijn kluis.
Bidt met ons saam tot Jezus,
Die ook een herder is,
De goede Herder, helpend,
Trots zonde en droefenis.

De zwerv'ling klaagt wanhopig:
'k Heb zooveel kwaad gedaan,
Neeft dan die goede Herder
Ook booze zondaars aan?
Ja zeker, zegt de herder,
Mijn Jezus is zoo trouw,
Hij roept ook arme zwervers
Wier hart beeft van berouw.

Van twee jonge olifanten.

(Vervolg).

„Ik ben ook zeeziek geweest en alweer heelemaal beter.”

„Vin jij dat tschin, tschin, tschin niet akelig, dat getril om je beenen en dat geklots van het water?” vroeg het olifantje op haar manier van vragen, dat Bella best snapte.

„O neen, heelemaal niet. Je went er aan.”

„Kapiteintje,” zei Bella tot den blanken man, van wien Dolly zoo veel hield, „ons olifantje is een heeleboel beter en wil wel eens wandelen. Mag ik hem vasthouden?”

De kapitein keek een beetje bedenkelijk. Zoo'n klein meisje zoo'n stevig olifantje vasthouden. Gisteren deed dat ondegende ding nog zoo kwaadaardig en vanmorgen ook.

„Hij zal heel zoet zijn,” vleide Bella zacht. Niet waar, Dolly, jij bent immers zoet?” Weer streelde

Bella het beestje over haar snuitje, de olifant schuurde met het felle kopje, waarin de nu weer glinsterende oogjes, „langs het hek.

„Vooruit dan maar,” besloot de kapitein. Hij bleef er in ieder geval toch zelf bij. Hij maakte het hangslot los, deed het hek open en daar wandelde Bella met Dolly samen over het dek. Het kleine witte meisje met het grijze dikke olifantje.

Jammer dat Dolly de trap niet op kon, vond Bella, anders zou ik haar eens aan moeder laten zien.

„Trappen loopen gaat niet,” sprak de kapitein. „Maar wij kunnen Dolly wel kunstjes leeren. Met zijn vier pooten op een blok gaan staan, met zijn slurf op een mondharmonica blazen, de bel luiden, dat kan allemaal.”

Bella klapte vol pret in de handen. „O, kapiteintje, dat zal heerlijk zijn. Mag ik ook helpen Dolly dat alles te leeren?”

Op dat oogenblik kwam de kinderjuffrouw naar het benedendek. Zij had boven in de kinderkamer en in de salon overal naar Bella loopen zoeken.

„Stoute meid!” beknorde zij, „je moogt zoo maar niet over het heele schip heenloopen.”

Dolly luisterde scherp naar die booze juffrouw en stond even in beraad of hij haar, die dat lieve meisje zoo beknorde, geen klap met zijn slurf zou geven. Maar gelukkig, de kapitein merkte, dat zoodra Bella niet meer naar haar keek, Dolly 'n beetje boos deed. Hij vatte het olifantje bij een van de groote oorlapten en trok Dolly voorzichtig verder. Het olifantje ging gewillig mee. Zij voelde zich niet ziek meer, doch nam zich voor: als Bella niet mee gaat over het dek, wil ik niets leeren, hoor. Niets niemendal. Ik houd van Bella zoo heel veel. Bijna net zoo veel als van mijn moeder.

Gelukkig kwam Bella den volgenden morgen weer bij Dolly's hok staan. Zij had nu haar moeder meegebracht, een fijne dame, met prachtige witte kleeren aan. Deze praatte ook heel vriendelijk tegen het olifantje, doch zij ging weg toen de kapitein begon met Dolly haar eerste lessen te geven.

Wat werd dat een prettige tijd voor Bella en voor Dolly. Met haar vier pooten op een blok staan kende zij spoedig, dat vond Dolly ook wel leuk, maar van dat blazen op dat gekke ding, dat zulke malle geluiden voortbracht, nee, dat ging moeilijk. „Hou vast de harmonica!” gebood de kapitein, „met je slurf.” Dolly deed het. De kapitein lei een pepermuntje op de mondharmonica en zei: „hap maar op.” Dolly wou de heele harmonica ophappen. „Neen, alleen het pepermuntje!” riep de kapitein.

Wel, wel, wat ging dat lastig.

Nu moest de olifant de mondharmonica blazen met zijn slurf, wanneer het malle ding op Dolly's kop stond. Ja, ja, zachtjes aan leerde Dolly het wel, en hoe beter zij blies, zooveel meer lekkers kreeg zij.

Al leerende en snoepende en wandelende over het benedendek vlogen de dagen voor Bella en het kleine olifantje spoedig voorbij. Eer zij het wisten brak de dag aan, waarop de kapitein zeide, dat zij gauw den Nieuwen Waterweg in zouden varen.

Bella was in Indië geboren en verlangde er heel erg naar om Holland te zien, waar hare grootouders woonden. Moeder voelde zich niet gezond op Sumatra en nu had de dokter gezegd dat mevrouw eens voor een goede poos naar Holland moest gaan om weer beter te worden.

Wat vond Bella die vlakke, groene Hollandsche landen langs den Waterweg vreemd. Zij keek bijna niet meer naar Dolly om, zoo nieuwsgierig was zij om moeders geboorteland te bekijken.

Het kleine olifantje miste Bella heel erg. Niemand vroeg nu meer om hare kunstjes, want de kapitein had het in de laatste dagen veel drukker gehad, dan toen zij nog op het wijde water voeren.

Op den laatsten morgen kwam Bella haar kleine beschermeling goeden dag zeggen.

„Ik ga naar grootmama,” vertelde zij blijde, „en jij gaat naar de Diergaarde, Dolly. Daar ben ik verbazend gelukkig mee, want ik zal dikwijls naar je komen kijken. Ik hoop niet, dat grootmama al te ver van de Diergaarde af woont. Maar opzoeken zal ik je, dat belooft ik je, Dolly.”

Het olifantje begreep van Bella' heele redeneering niemendal. Wat wist zij nu van de Diergaarde en van een grootmama? Dolly liet Bella nog eens het slurfje streelen en floot op de mondharmonica. Toen huppelde Bella weg. Dolly zag Bella in een rijtuig stappen en de hutkoffers opladen, die mooie

dame zei iets tegen den koetsier, mevrouw wipte zelve in het rijtuig en weg reed Bella.

Het werd een verbazend geloop en gesjouw op het schip. Dolly luisterde er eenzaam naar. Een blanke man, niet de kapitein bracht het olifantje eten. Verder scheen niemand tijd te hebben om zich met Dolly te bemoeien.

Tot op een natten, donkeren morgen de kapitein weer voor Dolly's hok stond en het hek opende. Dolly moest op het dek stappen en de deftige mijnheer die bij den kapitein stond prees het olifantje als een mooi, flink diertje.

„Het bestuur van de Diergaarde is u heel dankbaar voor uw geschenk,” sprak de grijze heer, terwijl hij Dolly op de dikke huid klopte. „Ik hoop dat u altijd, wanneer u in Rotterdam komt, naar uw beschermeling komt kijken.”

„Dat zal ik zeker doen,” antwoordde de kapitein vroolijk. „Willen uw mannen nu onze Dolly maar meenemen? 't Beest is heel mak en heel snugger, u zult er plezier van hebben.”

Een poosje later ving de tocht van Dolly over de ongelijke Rotterdamsche straten aan. Op de Ruige Plaat en de Pieter de Hooghweg ging het nog, maar o, die herrie op den Binnenweg, die felle drukte van snorrende auto's en tramgebel en hard rijdende paarden met bolderende wagens achter zich.

Op den Westersingel leek het Dolly veel prettiger en stiller. Dolgraag zou zij eens lekker geneusd hebben met haar slurf in de boompjes langs het water. Maar dat mocht volstrekt niet. In de Diergaarde gekomen mocht zij ook nergens van eten in de lanen en opeens stond Dolly verbluft stil. Zij hoorde het krachtig gebrul en gebel van de leeuwen. Dat geweldig geluid herinnerde Dolly aan den tijd toen haar moeder nog leefde en zij samen door de bosschen zwierven. Dolly liet treurig kop en slurf hangen toen zij het donkere olifantenhok van de Diergaarde binnentrad.

III.

Het tweede olifantje.

Reeds een half jaar woonde Dolly in het groote donkere olifantenhuis van de Diergaarde. In het eerst mocht zij iederen dag met den oppasser wandelen in het warme zonnetje en soms liet de goede man haar ook wel eens een takje aftrekken van een volle struik. Zoodra Dolly buiten kwam werd zij omringd door een troep vroolijke jongens en meisjes, die allerlei lekkers in Dolly's slurfje stopten. Zij kuisden ook langs de wilde dieren, die trotsche vaak heftig brullende leeuwen, die nijldige, blazende tijgers en die geniepig turende panters en poema's. Dolly's hartje deed altijd pijn als zij de wilde dieren hoorde blaffen en brullen, dan dacht zij aan het wilde woud, aan haar goed, flink moedertje. Een paar maal had Dolly de chimpansé's, de menschen apen ontmoet, die ook door Dolly's bescherming in de Diergaarde waren gebracht. De ééne heette ook Dolly net als het jonge olifantje en het andere beestje noemden de menschen Jenny. Eens kwam Jenny op den rug van het olifantje zitten en Dolly vond het leuk. Zij konden op hun manier nu eens gezellig samen keuvelen over het heerlijke leven van vroeger in de dichte bosschen waar je loopen mocht, waarheen je wilde als je lust had en eten zoodra je honger voelde. Nu moesten zij wachten op den oppasser die het eten bracht en dat eten smaakte half zoo lekker niet, als de vruchten die je zelf plukte en vond.

Toen het nog volop zomer was, had Dolly op een zonnigen morgen Bella zien staan voor het ronde traliehek.

Even klonk haar lief stemmetje: „Dolly! Dolly!” en de kleine olifant wist niet wat hij doen zou van plezier. Hij slingerde met zijn slurfje heen en weer, stak die dan weer uit naar Bella. Zij had het hek wel om willen gooien, als zij maar gedurfd had. Er stond een heele schare kinderen in de donkere ruimte, doch Dolly wilde van geen enkel kind iets hebben, alleen uit Bella's handen nam hij het lekkers aan.

Bella stond 'n poos tegen Dolly te praten. Allemaal dingen, waarvan het olifantje niets begreep. Dat grootmama heelemaal in Charlois woonde en zij bijna nooit in de stad kwam. Dat Bella zoo verlangde naar Indië en 'thier koud en nat vond. Eén ding begreep Dolly opperbest, dat Bella zich hier in dit vreemde land net zoo min gelukkig voelde als zij.

„Toe Dolly, op!” gebood Bella en waarlijk, tot verbazing van den oppasser, deed het jonge olifantje het kunstje, dat Dolly anders alleen op zijn bevel verrichtte.

(Wordt vervolgd).

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

DE MALAISE BIJ DE DOKTERS.

Waarom geven deze specialisten ook geen voorstellingen voor de winkelramen?

(Punch.)

HET BETERE.

— „O, tante, ik zou liefde willen bij den eersten oogopslag.”
— „Kind wensch je er liever een tot den laatsten oogopslag.”

(Meggendorfer Blätter.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

8)

Zijn oog rustte op mij met hemelsche liefde en al zijn woorden ademden vrede en rust.

Ik had een slecht leven geleid, onder den invloed van de verdorven zeden van den tijd; er zou aan mij niet veel verloren geweest zijn — in dien tijd.

Maar van dat oogenblik aan heb ik Savonarola gevolgd als een trouwe hond. Hij kon met mij doen wat hij wilde. En hij maakte van mij een knecht en belijder van Jezus Christus. Ik zwoer de zonde mijner jonkheid af en heb sinds getracht te wandelen in de voetstappen van mijn meester. Savonarola heeft mij dus van een tweevoudigen dood gered.

„Dus hebben wij aan hem hetzelfde te danken,” zeide Michel Angelo, „het leven, of liever de waarde van het leven.

Maar vertel mij nu ook of ge bij hem waart toen hij stierf.”

„Wel weet ik allerlei bijzonderheden van zijn dood. Ik weet, dat hij onder de vreeselijke folteringen in elkander zakte. Dat hij in zijn ijfende koortsens valsche bekentenissen afligde. Dat de kinderen van Florence hem met priemen in zijn voeten staken, toen hij over de planken brug naar den brandstapel ging. Hij heeft den gifbeker dezer wereld tot den laatsten druppel geleidig.”

„Ja, maar ik wil meer van hem weten.”

„Ik heb hem zoo innig lief gehad.”

„Zag hij in, dat hij zich niet met de politiek had moeten inlaten?”

„Zag hij in, dat wereldsche eerzucht zijn val voorbereidde?”

„Hij was zulk een door en door geestelijk man. En men kan geen twee heeren dienen, zegt de Schrift.”

„In de dagen, die aan zijn dood voorafgingen, was hij geheel los van alles wat aan eerzucht deed denken. Hij ging den dood in, alsof hij naar een heerlijk feest ging, en er lichtte een bovenaardschen glans in zijne oogen.

Het werd mij toegestaan afscheid van hem te nemen. Hij zeide tot mij: „Mijn zoon, ik wenschte dat ik u iets kon geven van den vrede, die in mijn ziel woont. Het is goed, dat gij het leven van wereldverzaking gekozen hebt, dat alleen geleid u trouw en zeker tot aan het laatste einde.”

„De wereldverzaking,” fluisterde Michel Angelo; „welk een vreemd woord hier in het weelderige Rome.”

„Gij hebt haar anders duidelijk genoeg in uw vaandel geschreven,” zeide de monnik, met een blik op de kaalheid en ongezelligheid van het ver-

trek waarin zij zaten. „Wie zoo hard werkt als gij, zulke reuzenkrachten inspant, mocht wel iets meer van het gemak en de gezelligheid des levens genieten. Voor mij is het iets anders, ik ben een monnik.”

„Nee, nee, dit maakt geen verschil. Savonarola heeft gelijk: Alle kunst wordt geboren uit wereldverzaking.”

Toen hij dit gezegd had, bleef Michel Angelo in diep gepeins verzonken. De monnik begreep, dat hij alleen wilde gelaten worden.

„Ik dank u,” zeide Michel Angelo, „ik geloof dat dit woord van Savonarola een groet was van de overzijde van het graf. Het was een woord tot u, maar ook tot mij.”

Toen stond de monnik op, en ging aarzelend heen. Michel Angelo bleef echter onbeweeglijk zitten in gedachten verdiept.

De vlammen in de schouw werden kleiner en doofden langzamerhand uit. De langzaam verkolende houtblokken verlichtten nog eenigen tijd met hun donkerrooden vuurgloed de allernaaste omgeving. En toen bleef de eenzame alleen in de donkere stilte van den nacht.

Het was hem of de meester en leeraar zijner jongelingsjaren hem een woord van bemoediging had gezonden. De door hem zoo hoog geprezen wereldverzaking was hem waarlijk niet altijd gemakkelijk gevallen. Daarvoor had hij een te vurig temperament, en joeg het bloed hem te snel door de aderen. Zwaar en menigvuldig was de strijd geweest, waardoor deze machtige geest zelfbeheersching, geduld en kalmte geleerd had.

Maar nog altijd was er geen volkomen overwinning.

Hoe ouder Michel Angelo werd, des te moeilijker werd het hem de eenzaamheid te dragen, die hij deels zelf gewild had, en die deels gevolg was van zijn ver boven anderen uitgaande grootheid en buitengewone arbeidskracht. Niemand was als hij en daarom kon niemand hem benaderen.

Hij was voor zijn omgeving als een vreemdeling, die een nieuwe, onbegrijpelijke taal spreekt.

Paus, kardinalen en kunstenaars stonden steeds weer in stomme bewondering voor zijn machtigen arbeid, en noemden hem „Il terribile”, de verschrikkelijke. Maar daarmee was alles gezegd.

In jongere jaren had Michel Angelo deze droefgeestige woorden geschreven:

„De waarheid is naakt, arm en eenzaam.”

En deze nog somberder bekentenis:

„Reeds werd bij mijne geboorte en in de wieg de donkere tijd mij verwant, mij toebeschikt.”

Maar op de middaghoogte des levens, toen hij nog zijne volle, alle gewone maat ver te boven gaande lichaamskracht bezat, toen een onafgebroken scheppingsdrang en scheppingsvreugde hem bezield, was de hartstochtelijke drang om het hoogste ideaal in de kunst te bereiken, zoo alles overheerschend in zijn ziel, dat hierdoor aan alle andere stemmen het zwijgen opgelegd werd.

Hij had reeds vroeg tot zichzelf gezegd met strengheid en bescheidenheid, dat hem, de zoo leelijk verminkte, de liefde eener vrouw nooit ten deel zou vallen. En toen de kostelijke gaven van het leven werden uitgedeeld, gaven van schoonheid, geluk en het opgaan in de éénig vurig geliefde, toen stond Michel Angelo van verre.

Eerst had hij dit alles niet zoo gemist door het geheel opgaan in den geweldigen arbeid van zijn levenstaak. Slechts een enkel maal in droomerige avonden, had hij aan den achterkant van een anatomische schets een gloedvol sonnet geschreven, een zucht vol diep verlangen naar dat-

gene, wat aan iedereen gegeven was te genieten, maar hem, die het diepste en rijkste gemoedsleven van allen kende; ontzegd bleef.

Dan klook uit zijn diep bewogen gemoed:

„Door mijn veelvuldig zuchten zouden reeds lang De bronnen en stroomden verdroogd zijn,
Als ik ze niet weer met mijn tranen gevoed en verfrischt had.

Zoo wisselen de hemellichten elkander af,
De warme zon en de koude maan verfrisschen
Beurt bij beurt de aarde, opdat deze niet vernietigd worde.

Zoo wordt ook het hart, dat door de liefde
In te sterken gloed ontvlamt,
Door het vocht der oogen getemperd, opdat het niet sterve.”

Van den anderen kant had Michel Angelo zich opgeworpend tot de groote en allesbeheerschende wereldbeschouwing van het Christendom. En vergeleken bij deze wereldbeschouwing en haar alleopeisende macht, werden persoonlijk lijden en persoonlijke ontberingen nietig en onbeduidend.

Natuurlijk was de worsteling, waardoor hij tot deze gevestigde overtuiging gekomen was, ook de geweldige arbeid geweest van zijn reuzengeest. Want de tijd waarin hij leefde, was een tijd van slechte pausen, onwaardige kerkvorsten, van verdorvenheid en slechtheid, van openlijken strijd en sluipmoorden. Een tijd, die er werkelijk niet toe bijdroeg het hoogstaande ideaal van het Christendom binnen het bereik van den enkeling te brengen. In de zielen der menschen begon evenwel de behoefte te ontwaken naar verzoening en rechtvaardigmaking, waaruit na zwaren strijd en veel moeite de innerlijke hervorming der Kerk geboren werd.

Dante was Michel Angelo's gids op het steile, smalle pad, dat naar God voert. Hij zeide het zijn grooten landgenoot Dante na, dat hij gekomen was tot dat deel van zijn leven, waar iedereen de touwen moet losmaken en de zeilen strijken.

In zijne moeilijke uren troostte hem Dante's eeuwigheidsgedachte:

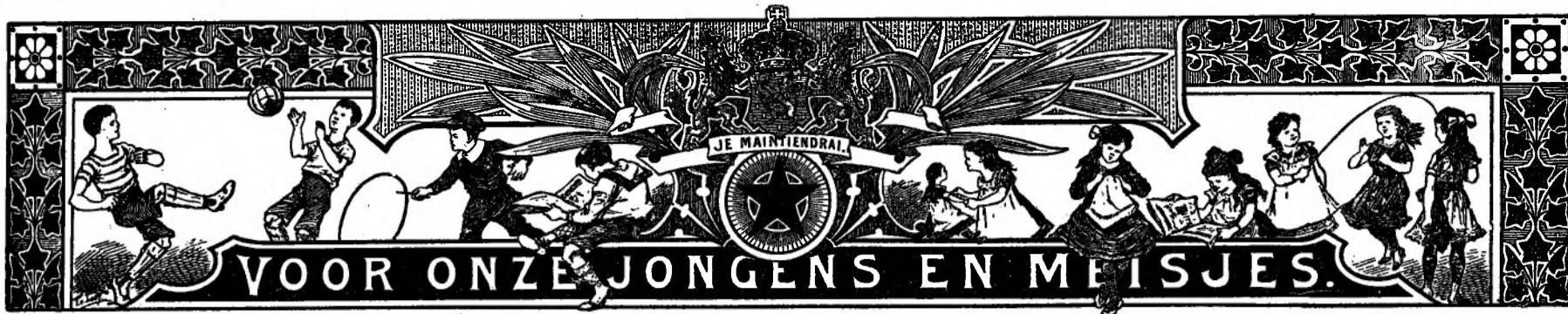
Ik wendde nu mijn blik door alle zeven
De sferen, en zoo nietig zag ik onze aarde,
Dat 'k glimlachte om het aanzien haar gegeven
... ..
De doomschvloeer, die de driften doet ontvonken.)

4) Vertaling van Mr. J. Bohl.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ GRAVESTEIJN & v. d. POLL
v./h. LEDEBOER & ZON.
VISCHSTEEG 8 :: ROTTERDAM
Telefoon 1483.

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
Sterk concurrerende prijzen.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Van twee jonge olifanten.

(Slot).

„Nu blazen, Dolly! Och, oppasser, geef haar even de mondharmonica” — en Dolly blies met alle macht.

Al de andere kinderen schaterden toen Dolly op Bella's bevel ook begon te tengelen aan de bel, door hard aan het touw te trekken met het slurfje. „Hoe komt dat nu?” vroeg de oppasser verbaasd. „Wel,” vertelde Bella, „ik heb met Dolly de reis uit Sumatra gemaakt en ik heb haar met den kapitein samen al die kunstjes geleerd. Kom nu, Dolly, dan zal ik je nog eens over je slurfje streelen.”

Dolly kwam dadelijk en toen Bella eindelijk wegring keek hij het meisje met weemoedige oogen na. Doch de kindertjes, die om het hek heenstonden en het olifantje zoo graag kaakjes en zoetigheid in den slurf stopten, vonden het nu veel prettiger, want nu luisterde Dolly weer naar hen.

Dat bezoek van Bella gebeurde in den zomer en nu regeerde de lange donkere winter in het land. In het sombere hok treurde Dolly heele nachten over het land waar zij vandaan kwam, 't duurde nu lang eer het 's morgens licht werd, en dan bleef het nog schemer in het voorverblijf waarin de oppasser Dolly iederen dag liet rondrentelen. 's Avonds moest het olifantje reeds vroeg naar den stal. Dolly vond het koud ook al brandde de kachel.

„Dolly moet een kameraadje hebben, dat zou beter voor haar zijn,” vond de kapitein, die telkens eens bij Dolly kwam kijken, „zoodra ik in Indië zoo'n jong klein ding te pakken kan krijgen, dan breng ik het mee op mijn schip.”

Op een zonnigen lentemorgen deed 'n nieuw jong olifantje zijn intrek in Dolly's stal. Een vlug aardig liertje, met kittige oogjes, een smal bekje met een spits tongetje.

Dolly reeds flink gegroeid in de maanden van zijn verblijf onder de blanke menschen, keek hoog en boos op dat jeugdige kameraadje neer. Zij vond het heel vervelend dat de oppasser hen nu streng gescheiden hield. In den stal werd een groot schot geplaatst, dat Dolly met geen mogelijkheid om kon duwen. Wanneer het kleine ding in het voorverblijf mocht, moest Dolly in haar stal blijven en zoodra het nieuwe dier weer in haar stal was teruggekeerd, moest Dolly naar voren. Dan stond Dolly te rukken en te trekken aan de ijzeren bouten die haar beletten bij Polly in het hok te komen.

't Hielp niemendal, de oppasser had de ijzeren staven heel stevig vastgemaakt. Dat ergerde Dolly. Ook werd zij boos omdat de kinderen allemaal om Polly, Polly riepen. Net alsof zij niet de eerste rechten had. En dan dat eten. Dolly kreeg geen lekkere warme rijst meer, geen zoete bieten en fijn wittebrood. Dolly begon al bruin brood te eten en appels en een beetje hooi. De oppasser ging Dolly reeds voor een grooten olifant aanzien, en inderdaad lustte Dolly al dat zachte zoete eten nog zoo graag. De oppasser leerde Dolly stukjes brood uit zijn jaszak opsnuffelen en daar begon die dekselsche Polly het ook al te doen.

Neen hoor, 't was heelemaal niet leuk zoo'n dier bij je te krijgen. Dolly vond Polly volstrekt niet aardig, en wat kon dat beest 's avonds kinderachtig staan schreeuwen en knorren. Toch of Dolly wilde of niet, zij smooft met welbehagen de lucht van het andere olifantje op, zij waren toch dieren van dezelfde soort en Polly kon zoo ongelukkig verdrietig zijn slurfje laten hangen, net als Dolly zoo vaak in hare eenzaamheid had gedaan.

„Wanneer zij al een beetje aan elkaar,” vroeg de kapitein, die pas teruggekeerd van 'n nieuwe Oost-Indische reis, eens naar zijn beide beschermelingen kwam kijken.

„Ik geloof het wel, mijnheer, doch wij vertrouwen Dolly nog niet. Zij is jaloersch, dat geloof ik. Maar de directeur vindt, dat wij het toch maar eens moeten probeeren, die twee bij elkaar te brengen.”

„Dolly is zoo kwaad niet, als zij er uit ziet,” sprak de kapitein. Niet waar, Dolly. Hij klopte Dolly zoo stevig op haar dikke huid, dat het stof er af vloog.

Eindelijk brak de dag aan, waarop de directeur vond, dat het te probeeren was Dolly en Polly samen naar het voorverblijf te laten gaan.

De zon wierp gouden stralen door de kleine

ruitjes, zoodoende was het prettig licht in het anders zoo donkere olifantenhuis. Dolly stond reeds bij het hek en kreeg koekjes van blijde schaterende kindertjes. Toch keerde zij zich om, toen de oppasser een voor een de bouten van Polly's stal wegtrok, om het jonge diertje gelegenheid te geven naar buiten te komen.

„O, het jonkie, het jonkie!” jubelden de kinderen. Dolly in den steek latend om naar Polly heen te fladderen.

Dolly bleef stokstijf staan, 'n beetje geërgerd, 'n beetje bedroefd, 'n beetje nieuwsgierig. Ja, ja, zij zag het wel, de kindertjes kenden Polly al evengoed als dat zij de oudere kende, en het kittige diertje boog het slurfje almaar naar buiten om nog meer lekkers. Wat het niet lustte gooide het olifantje weg: een stuk aardappel en een sinaasappelschil. Daar wierp een jongen een groot stuk roggebrood voor Dolly neer. Dolly schrok er van. Want dat mocht Polly volstrekt niet eten, volstrekt niet. De groote olifant trad een paar stappen nader, stak zijn lange slurf uit, net precies vóór Polly, pakte hij het harde stuk roggebrood weg.

Nu stond Dolly al een heeleboel dichter bij het kleine beestje. De dame, die de kinderschaar rondleidde, riep al de kleuters samen, en spoedig triptrapte al het grout weg uit de ruimte voor de tralies, terwijl achter de tralies Dolly almaar de kleine Polly stond aan te kijken.

De oppasser verloor de twee jonge olifanten geen oogenblik uit het oog, hij moest nu opletten of de een de ander geen kwaad zou doen. In dat geval had hij Dolly met een lekker hapje spoedig genoeg naar achteren gelokt.

Maar Dolly deed het kleine olifantje geen kwaad. Polly kwam naar de andere toegelopen, heel langzaam, snuivend met het slurfje ietwat omhoog. En toen het vlak naast Dolly stond, schuurde het kleine ding langs Dolly's dikkere pooten, net als Dolly altijd bij zijn eigen lief moedertje had gedaan. Nog meer. Onderzoekend besnuffelde Polly met zijn korte slurfje den buik van de andere kamenaad. Zou het kleine olifantje hier zuigen kunnen, net als dat arme jonge ding bij zijn moedertje had gedaan? Neen, het gaat niet, jou arm moederloos diertje, dacht Dolly met moederlijk zacht mededoogen. Ik wou dat ik je helpen kon, kameraadje, maar ik ben zelf een moederloos beest. Dolly streelde Polly met zijn slurf over den kop en liet gewillig toe, dat Polly zich dicht, heel dicht tegen Dolly aan nestelde, net of hij zijn eigen moedertje gevonden had.

Het gaat best, het gaat best, dacht de oppasser, en hij wreef vergenoegd met de handen tegen elkaar. Zij zullen niet vechten, heusch niet. Dolly zal een moedertje voor Polly zijn.

Zoo is het ook gebeurd. 's Morgens mocht Dolly altijd alleen in het voorverblijf, dan moest Polly geborsteld en gevoerd worden. Maar 's middags, precies op tijd, stond Dolly reeds vroeg aan de bouten te rukken en te trekken, en zijn slurf met kracht tegen het houten beschot te slaan. Want Polly moest komen, haar kleine vriendje, en dan zouden zij samen weer moedertje en kindje spelen, en Dolly zou de kleine liefkoozen en vertroetelen, zooals eens Dolly's eigen moedertje het haar kindje had gedaan.

Midden in den zomer stond de kapitein opnieuw in het olifantenhuis en bij hem huppelde en danste Bella. Het meisje zou met moeder weer naar Indië terugkeeren, zij kwam Dolly vaarwel zeggen.

Dolly was Bella nog niet heelemaal vergeten, zij at met graagte van het lekkers dat Bella meebracht.

„Ga je weer mee naar Sumatra, Dolly?” vroeg Bella lachend.

Dolly schudde haar wijze hoofd. Zij begreep wel 'n beetje van wat Bella bedoelde. Zij wilde niet mee. Want hoe zou de kleine Polly het zonder zijn aangenomen moedertje stellen?

Neen, Dolly begreep wel, dat zij haar eigen moedertje nooit meer zou terugkrijgen en daarom wilde zij haar best doen om de kleine Polly zijn gemis te vergoeden.

Zoo bleven de twee olifanten rustig samen in het groote olifantenhuis. Dolly kreeg weer schik in haar leven en Polly miste zijn moedertje niet zoo erg meer, want die lieve Dolly deed net zoo aardig tegen hem als eens zijn eigen moeder.

Wie in de Rotterdamsche Diengarde komt, moet maar eens gauw naar de olifantjes gaan kijken. Dan zullen jelui zien, dat zij heel gelukkig met elkaar zijn.

ONS STERCLUBJE

De oplossing der raadsels heeft menig Sterclublid hoofdbrekken gekost. Torenwachter raadde alleen No. 2 Mossel. Het dorpskind noemde als opl. No. 1 Schoorsteenmantel. Dit deed ook De Jonge Zeeuw. Die noemde als No. 2 Uift. Maar de bedoelde visch van jou heet toch Elft. Nieuweling noemde als No. 1 Gaskous. Dat is ook nog zoo kwaad niet. Klimop vond weer iets anders, Handschoen, n Heidebloempje (Apeldoorn) dacht aan Paljas. Heidebloempje (Breda) vingerhoed. Als oplossing No. 2 noemden de meesten Harlebrwijk. Wat wel goed is, doch niet het bedoelde woord. Heidebloempje II (Breda) gaf Dieren. Niet heelemaal juist ('t raadsel is wat moeilijk, zus). Heidekind gaf de voorkeur aan Leeuwen, denkend aan Zeelieven en Reseda deed dat ook. Knabberderat wil nog heel mee doen eer hij naar het ziekenhuis gaat. Nu, ik hoop, dat de Heere je oogen spoedig beter maakt, ook dat je dan nog lang een trouw Sterclublid mag zijn. Duijje is op een zangcursus en hoopt in het volgend jaar haar diploma te krijgen. Leuk, dat je zoo overvloedig bloemetjes vindt in jullie buurt. 't Zeeuwitje heeft nu vier jaar meegedaan en in dien tijd drie prijzen gewonnen. Nu ben je weer aan de beurt hoor. En Robbedoes ook. Rozenknopje schreef nog een lief afscheidsbriefje. Het ga je wel, zus. Van Zilver-schoon, Rosa, Teekenaar waren de oplossingen goed. Siddeltop zond een mooie prentbriefkaart. Net als Buitenmeisje van haar eigen huis.

Roodkapje en Asschepeestertje verwonderden zich dat er nog zestien Sterclubleden waren, die „die reuze moeilijke som” goed hadden! Dat hadden zij niet gedacht, dat er zulke „bolleboezen” in ons clubje gevonden werden.

Wat vinden we het alleraardigst van Kantoorbediende, dat ze zoo goed in haar briefje aan ons dacht.

We zijn ook nog niet vergeten, dat ze eens haar prijs aan ons afgestaan heeft. Tante, wil u zoo goed zijn, per volgende gelegenheid dit van ons in „De Ster” te plaatsen. Dat ze van alle Wezen-nichtjes de groeten heeft. En dat we al elken dag uitzien naar den beloofden brief.

Wie dicht bij school woont, moet eens lezen, hoeveel moeite Heikleutertje moet doen om de school te bezoeken. „Om 7 uur gaat de trein en 's avonds om 6 uur komen wij thuis. Dan is het soms bitter koud. In Tilburg gaan wij namelijk op de school met den Bijbel. Ik zit in de vijfde klas en ik ben tien jaar.”

De jonge Fries schrijft ons dat hij De jonge Fries II is. Dus ons oud Sterclublid van 14 jaar. Best hoor. 't Doet me altijd genoegen als onze oude Sterclubleden nog eens om 't hoekje komen kijken. Wil je je ouders hartelijk groeten en ook je broer?

Het Weezensterretje zegt dat zij de oudbakken zowel als de nieuwbakken leden een briefje terug zullen zenden, als zij hen schrijven. Adres: Prov. Geref. Weeshuis, Middelharnis.

En nu de bedoelde oplossingen:

No. I: Brok, rok.

No. II: Mossel.

Prijswinners:

ROBBEDOES, Terneuzen.

'T ZEEUWTJE, Middelburg.

Nieuwe Raadsels.

1. Ik ben erg scherp en word door iedereen gebruikt. Knijp mijn kop af en voeg twee letters bij mijn naam en ik ben een boom.

Buitenmeisje.

2. Waar wordt in den Bijbel gesproken van een man, die zes vingers aan zijn handen en zes teenen aan zijn voeten had?

Veldbloempje.

Lenteroosje. Je bent wat laat, zus. Ja zeker, er zijn nog meer Sterclubleden in Rotterdam.

Oplossingen worden ingewacht vóór of op 31 Maart aan het adres van tante Johanna, p.a. Drukkerij „Libertas”, Goudsche Singel 105, Rotterdam.

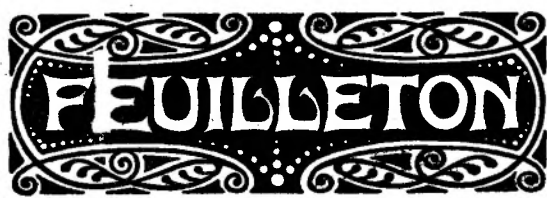
Professor: „t Is toch wonderlijk, vrouw. Ze hebben in het graf van Toet-ank-amen rustbedden en stoelen gevonden, die dertig eeuwen oud zijn en die nog in heel goeden staat zijn.”
Zijn vrouw: „Ik heb het altijd wel gezegd, man, dat het op den duur het best is goed goed te kopen.”

(Punch.)

De sentimenteele jonge dame: „Er zijn oogenblikken, dat ik ervan overtuigd ben, dat ik in het oude Egypte geleefd heb.”
De jonge man: „Zoo, zoo, herinnert u zich dat! Anders praten jonge dames er liever niet over als ze zoo oud al zijn.”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

9)

IV.

Ferrante d'Avalos en Vittoria Colonna waren omstreeks het jaar 1517 in Rome. Leo X had aan Pompeo Colonna, een familielid van Vittoria, den kardinaalshoed geschonken, en alles scheen te wijzen op de beste verstandhouding tusschen den Heiligen Stoel en het huis van Colonna. Ferrante en Vittoria verkeerden in den hoogstaanden kring, die zich om Leo X en zijne kardinalen bewoog. Ferrante verkeerde waarschijnlijk ook in dien anderen zedenloozen kring, die zich overgaf aan het onbetogeld zingenot van het Rome dier dagen.

Rome was nog altijd, evenals vroeger, de stad der talentvolle, waagziekustige gelukzoekers, de stad der avonturiers, van het slimme rooversgespuis, der geldmakers en zwendelaars, in één woord de stad der duizend mogelijkheden. En toch was Rome ook de stad der *Virtute et fidelitate*¹⁾, der verborgen grootheid, van den persoonlijksten moed, der onkreukbare trouw, der groote schrijvers en kunstenaars, de stad der Humanisten en Condotierre²⁾ en de stad der heidenen en der heiligen.

Vittoria had een gegronde aanleiding om zich zoo min mogelijk onder de menschen te bewegen, want zij was in den rouw over haar moeder en broeder.

Hare moeder Agnese de Montafeltro was op een bedevaart naar Loreto gestorven, met het crucifix op de borst en zegenwensen voor hare kinderen op de lippen.

Haar geliefde broeder, aan wien Keizer Maximiliaan reeds op 19-jarigen leeftijd een ruiterscommando opdroeg, stierf plotseling aan pest, juist toen hij op het punt stond roem op het krijgsveld te behalen.

Vittoria had een diepen bliik geslagen in het rijk der vengankelijkheid en des doods.

De ernst des levens stond dan ook duidelijk geschreven op haar nog jeugdig voorhoofd.

* * *

Wij zijn in het vorstelijk paleis van den levenslustigen Bembo, geheimschrijver van den Paus. Bembo was de humanistische wetenschap toegedaan en had grooten invloed op de politiek.

Bembo was het, die, zoo kenschetsend voor den geest van dien tijd, dit woord sprak:

„Ik heb nooit de brieven van den Apostel Paulus

¹⁾ Noot van de vertaalster: Door deugd en trouw.

²⁾ Noot van de vertaalster: Condotierre waren oorspronkelijk legeraanvoerders, maar later werd het de naam voor hoofd van een rooverbende.

gelezen, uit vrees daardoor mijn stijl, die zich gevormd heeft naar de goddelijke schrijfwijze van Virgilius, te bederven.”

In zijn paleis was alles verzameld wat de kunst aan schoons, kostelijken en bekoorlijks en wat de natuur aan vreemde soortigen en zeldzaams had voortgebracht.

In de tuinen waren exotische bloemen van schitterende kleuren, grillige vormen en zinnenbedwelmende geuren. In de vijvers allerlei bontgekleurde, doorzichtige dieren uit verre zeeën, die met de grootste zorg in telkens ververscht zeewater behandeld werden.

Alle zalen van het paleis waren vol verzamelingen, de kasten vol oude, antieke munten, handschriften, edelgesteente en geslepen kristallen. De muren waren met alle sagen van Homerus beschilderd door het ietwat lichtzinnige penseel van een leerling van Giulio Romano.

Uit een zee van goud en azuur, van licht en zon, verhieven zich de gestalten van de Grieksche Helena en van den Trojaanschen Paris.

De stralende godinnen van den Olympus waren naakt afgebeeld. En al de verschillende liefdesavonturen van Zeus waren verheerlijkt.

Amor en Psyche zweefden hier in innig omhelzing verbonden, en de val der Titanen vulde een geheele muurvlakte.

In het paleis bevonden zich schitterende feestzalen. De schoonste van die zalen was echter de groote ontvangkamer waar Bembo gewoon was zijn gedichten aan zijne gasten voor te lezen. De marmere zuilen, die de rijk ingelegde zoldering droegen, waren met purperroode zijde omwonden. Antieke beelden van marmer en brons stonden in de nissen of op voestukken.

In het midden van de zaal verhief zich een schoone copie van de pas teruggevonden marmereen Laokoon-groep. Overal zag men vazen, urnen, lampen, luchters, glaswerk en kostelijk gedreven bronzen, zooals de onuitputtelijke schoot van Roma aeterna altijd aan den gravenden schatdelver opleverde.

Geen voorwerp bevond zich in het paleis van Bembo, dat geen waarde als kunststuk of antiqiteit bezat.

Op een gouden standaard met edelsteen versierd, stond eene copie van het schilderij der Heilige Catharina, dat Pinturecchio in het paleis van Borgia, naar het model van Lucretia Borgia schilderde. Het stelde haar voor nog half als kind met lang, loshangend haar, zooals zij redetwistend temidden der geleerden staat. Lucretia, de tegenwoordige Hertogin van Ferrara, was de beschermvrouw van Bembo en gewoon zijn raad op te volgen. Hij had de geleerde en bekoorlijke vorstin in menig sonnet verheerlijkt. De roem die uitging van haar deugd, vroomheid en ingetogenheid, had iedereen de afdwalingen harer jeugd doen vergeten.

Bembo, gekleed in een fluweelen hofgewaad met een gouden eereketen om den hals, stralende van beminnelijke vriendelijkheid, was een uitnemend gastheer voor zijne talrijke, hooggeplaatste gasten, die zich in zijne zalen bewogen.

Onder deze zag men het koele berekenende gezicht van den grooten bankier Chigi, voor wien Raphael het sprookje van Amor en Psyche schilderde. Het fijne, glimlachende gelaat van Castiglione, de beroemde schrijver van „De Hoveling”; de streng ascetische priester-gestalte van den edelen Sadoletto en den fijngevoeligen dichterkop van den vromen Vida, die aan Italië de „Christiade” schonk. Geesten van de meest uiteenlopende richting vonden hier gelegenheid elkander te ontmoeten en van gedachten te wisselen.

Kardinalen, vorsten, hertogen en graven, vrouwen en jonkvrouwen uit de edelste geslachten, van goede en twijfelachtige reputatie, kunstenaars, staatslieden, droomende geleerden en onverschrokken krijgslieden bewogen zich in bonte mengeling dooreen.

Vroolijke opmerkingen en diepzinnige woorden werden gewisseld: Dante en Boccaccio werden aangehaald al naar gelang van de wending van het gesprek. Daar stonden mannen in zwarte priesterkleeding apart in een hoek van het vertrek, gewikkeld in een theologisch gesprek of verdiept in een wijsgeerige beschouwing.

Alles wat toentertijd de geesten bezig hield, was hier vertegenwoordigd.

Bembo had zoo juist een nieuwe compositie van den Heiligen Vader, Leo X, op de luit gespeeld. Het was een melodie op een lied van Bembo, dat hij Hermes, den bodde der goden, in den mond gelegd had.

Leo X was een groot kerkvorst, een bezielde beschermmer van de kunst, zooals het behoorde bij de tradities van zijn huis, maar dit belette hem niet slechte muziek te schrijven. Maar in geheel Rome was er niemand, die deze muziek niet in verrukking had gebracht.

„Dat was heerlijk, dat was kostelijk!” riepen de dames met geaffecteerde, hooge stemmen, en alsof zij diep ontroerd waren over zooveel schoonheid, drukten zij hunne groote kanten, goudgestikte zakdoeken, — zoo groot als een klein beddelaken —, voorzichtig tegen hunne geverfde oogen.

Een sterke geur van muscus, viooltjes en rozen hing in de zaal, die in een bont gewemel van schitterende kleuren straalde. De gewaden der vrouwen waren overdadig versierd met paarden en edelgesteenten. Daar flonkerden en schitterden smaragden en almadijnen, sapphieren, beryllen, topazen, turkooisen, hyacinthen en heliotropen, diamanten van rood, zwart, blauw en geel licht, en de prachtigste Oostersche borduursels op doorschijnende weefsel. Ook de kleeding der mannen vertoonden fantastische kleurenpracht, en daartusschen trok de purperen priesterkleeding der kardinalen de aandacht. Ordetekenen, ketenen en wapenen glinsterden en blonken overal waar men het oog wendde.

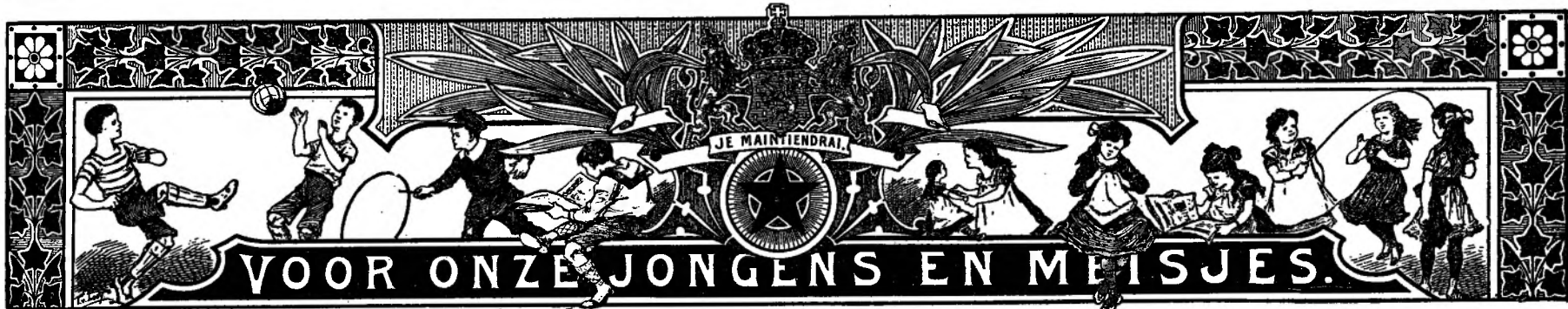
Tusschen deze interessante mannen en vrouwen, die zich grootendeels onderscheidden door een vorname houding en groote waardigheid, merkte Vittoria een man op, wiens uiterlijk een onuitspreklijk afstootenden indruk maakte.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

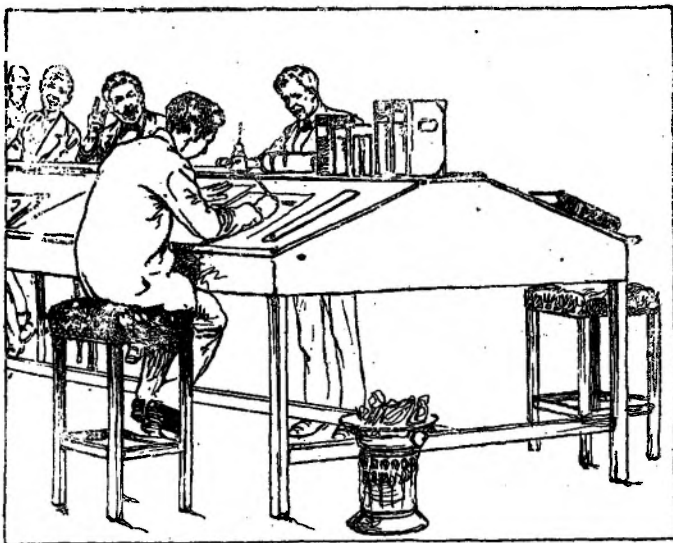
UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Wie 't laatste licht, die licht het best.

Wie 't laatste licht, die licht het best,
Guus wil kantoorwerk leeren,
Al is hij al een poos van school
Hij zal het tóch probeeren.

Guus wil niet trotsch zijn, doet zijn best,
Hij stoort zich niet aan de and'ren
Die om zijn kleine jongenswerk,
Wat spotten met malkand'ren.

Je moet beginnen met 't begin,
Wie dat niet durft, moet falen,
Straks krijgt hij mooier werk te doen,
Guus wil zelfs actien halen.

Niet langer boodschapjongen zijn
Voor winkels, 't Hoofd gebruiken,
Wie nooit een vak leert, blijft een nul,
Niets kan Guus' leerlust fruniken.

Wie 't laatste licht, die licht het best,
Denkt Guus, 'k ga zitten boomen
Ik loop niet langer werkeloos rond,
Ik wil en zal er komen.

Kees, de slagtersjongen.

Kees op stap.

I.

„Je kunt praten zooveel als je wilt, Kees, jij komt telkens geld tekort”, sprak Arie, de eerste slagtersknecht in den grooten winkel van Duurman. „En ik waarschuw je, dat je vandaag zorgt, den hoel in orde te brengen, anders vertel ik het tegen den baas. Dat gezeur telkens weer!”

„Ja maar Arie, ik had zelf nog een kwartje, en.....”

„Ik ken jouw praatjes!” riep Arie boos. „Ik ken ze allang. Ga nou maar. Pas op je centen. Kijk wat je terug geeft en wat je ontvangt. Ruk allsjeblieft uit!”

Schoonvoetend verliet Kees de groote slagertij, waarin hij als jongste knechtje werkte. Bijzonder smugger was hij nooit geweest, maar toch, aan het geld dat hij terug bracht in den winkel in ruil voor de geleverde waren ontbrak vroeger zelden iets. Hij rekende langzaam, nummerde daarna de notaatjes die hij bij het vleesch afgeven moest, schreef het ontvangen bedrag op in zijn zakboekje. Er kon niets aan mankeren en tóch mankeerde er in den laatsten tijd telkens iets aan. Vreemd! Mistroostig liep Kees de lange Dorpsstraat in om 't bestelde vleesch wijd en zijd heen te brengen. 't Ging alle dagen denzelfden weg. Eerst de heele dorpsstraat uit bij de inwoners van de dorpskom, dan sloeg hij rechts af, de lange laan in, met de mooie, kleine villatjes, waar haast thuis aan huis klanten woonden. Verderop lag een weg met een viertal boordenijen; op twee moest Kees bijna iedereen dag zijn. Weer rechts af ging het langs den Vliet, waar de molenaar woonde met zijn groote gezin, en al recht door kwam je bij de groote fabrieken met die groote heerenhuizen. In deze buurt lagen de arbeiderswoningen blok aan blok, kleine huisjes met tuintjes

ervoor. Op den hoek die vuile, gemeene kroeg. Kees knarsetandde als hij aan dien kroegbaas dacht. Want die lokte vader immers telkens weer naar binnen, dan dronk vader van dat scherpe, leelijke goed, dat de menschen zoo valsch en netelig en twistziek maakt. Kees wist er alles van. Meestal zag Kees vader wanneer hij in dezen hoek van het dorp rondliep. Tegen twaalf uur, als al 't volk uit de fabrieken stroomde om te gaan schaften. Vader werkte bij een verversbaas en ging dan ook naar huis. Kees hield van zijn vader, met zijn vriendelijk open gezicht. Hij kon zoo leuk met je stoeien, zoo prettig vertellen, wist zooveel van allerlei dingen, waarin je belang stelde. Van vischjes, die Kees kweekte thuis in een vierkant aquarium, van bloemen en planten. Fijn met vader 's Zondags uren te wandelen. Hij kon je ook zoo echt helpen aan je opstel voor de knapenvereniging of je catechisatiewerk. Maar al dat mooie en prettige verwoestte die leelijke kroegbaas, dacht Kees, knarsetandend. Vader liep vrolijk met je mee, opgeruimd pratend, en dan (wat gebeurde dat toch dikwijls in den laatsten tijd) schoot hij de kroeg in; die akelige kroeg met dien dikke, welgedanen vent achter de toonbank. Meestal namen kennissen, fabrieksarbeiders, vader mee. 't Gebeurde ook wel, dat vader

dat ellendige huis reeds drie, vier stappen voorbij was, dan stond hij even stil. Kees zou hem wel mee willen trekken en..... in de afgelopen week was 't iedereen dag gebeurd, hij keerde terug, liet Kees alleen naar moeder gaan, kwam later thuis, wanneer het eten reeds lang en breed op tafel stond, want de kinderen moesten toch op tijd naar school. O, die verwaasde, akelige oogen van vader, die dikke tong, dat vervelende gebabbel!

Kees haatte de kroeg, haatte den drank, die zijn goeie, beste vader op die oogenblikken zoo vreemd en zoo onuitstaanbaar maakte. Hij zat moeder uit te schelden en de kinderen, de kleintjes snauwde vader af. Kees balde zijn vuisten tegen dien kroeghouder, hij wou dat er geen jenever of brandewijn bestond.

Kijf'd, daar draalde vader voor de kroeg. Kees zag het aan zijn heele houding. Snel stapte de jongen op zijn vader aan, met de reeds licht geworden vleeschmand aan zijn arm. Hij wist niet waarmee hij vaders gedachten afleiden kon om die leelijke klokkende kroeg toch maar niet in te gaan. „Wacht, vader vertellen van zijn moeilijkheden met het geld.

„Vader,” zei hij, smel op den weifelenden man teeloopend, „vader, begrijpt u dat nou; dat ik gisteren weer geld tekort ben gekomen bij de afrekening. Ik had toch heusch mijn best gedaan. Mijn eigen kwartje van Zondag nog 'k heb er niets voor gekocht, ook weg. Snapt dat, vader?”

„Och, hummel,” snauwde vader netelig, „je zult wel niet goed uit je oogen gekeken hebben. Zeg tegen moeder dat ik dadelijk kom”. Meteen wipte de vader van Kees de herberg in.

Kees stond even verbluft, kreeg tranen in zn oogen. Wat deed vader raar. Vroeger stelde hij altijd belang in alles wat Kees beleefde. Je kon alles met vader bepraten. Nu luisterde hij ternauwernood. Neen, eigenlijk net of vader kwaad werd.

Wat zou moeder het naar vinden. Kees nam zich voor moeder met die narigheid van dat geldtekort maar niet te bezwaren. Moeders oogen stonden tich zoo droef en donker tegenwoordig.

„Is vader er niet?” vroeg moeder bij Kees' binnenkomen. „Heb je hem niet gezien?”

„Ja, neen,” stamelde Kees. „Vader zei: 'k kom wel.”

„Zeker weer bij Tasman,” mummelde moeder zacht voor zich heen, en zij sneed het brood voor de kinderen, zonder boter, met een beetje stroop legde zij de boterhammen op elkaar.

„Krijgen wij geen warm eten, moeder?” vroeg Kees.

„Neen, jongen.”

„'k Lust net zoo graag brood,” betuigden Kees' jongere broertjes.

„O ja, ik ook,” viel Kees bij. „'k Breng vanavond misschien wel weer 'n lekker hoopje stukjes mee. Fijn, hè moe, dat ik nu ook wat vendien.”

„'t Zal wel waar zijn, kind. Zeg Kees, heb je je zakgeld nog?”

„Ja, neen, moeder.” Kees kreeg een kleur. Nu moest hij 't zeggen van dat akelige geldtekort. „O, heb je er iets voor gekocht?” Moeders toon klonk teleurgesteld.

Toen vervolgde zij, gewild vroolijker: „'t Mag wel hoor, 't is voor jou. Wat heb je gekocht?”

De roode bloos van Kees vergrootte zich tot in zijn hals. Moeder keek hem scherp aan met de droefgeestige, lieve oogen. „Als je 't liever niet vertelt ook goed, hoor jongen! Maar je weet toch wel dat God alles ziet!”

Kees knikte, 'n oogenblik flitste het door zijn denken moeder deelgenoot van zijn onrust en moeilijkheid te maken, doch de tijd ontbrak. Vader waggelde het kleine vertrekje binnen, de kinderen wisten angstig terug voor vaders verwaasden blik en heeten drankdem.

„Kinderen gaan jullie spoedig naar school,” vermaande moeder de drie schoolgaanden. „Vader is een beetje laat.”

Kees begreep moeder. Zij wou vaders ellende bedekken. Nu, hij ging ook. De baas zei altijd: Ben je in de buurt tegen twaalf, ga dan tegelijk eten en vervolg later je loop. Dat haalt tijd uit en tijd is geld. Kees moest nog één verren klant bedienen en dan ging het weer op den winkel aan.

Terwijl Kees gedrukt en verdrietig den eenzamen landweg afliep, zette moeder voor vader zijn brood en koffie neer. Vader keek met starre oogen naar het voedsel, doch raakte het niet aan.

Moeders boterhammen stonden ook nog onaangeerd. Zij kon niet eten, 't leek wel of haar keel toegelopen werd, zoo benauwd voelde zij zich. Moeder nam zusje uit de wieg, die schreide en gevoed moest worden, goot wat kokend water op een stuk brood en begon het kindje het eten met een lepeltje in den mond te geven.

't Kleintje weigerde, spurwde het brood weer uit. „Lust je het niet, lieveling? Daar is ook boter-noch suiker op.”

„Suiker halen?” vroeg het vierjarig zusje. „Ik weet het wel, moeder, bij vrouw De Vries.”

Moeder pinkte een traan uit het oog. Vrouw De Vries zou weigeren zonder geld suiker te geven. Zij wist het vooruit. Moeder moest in deze week al meer waren zonder betaling halen. Ach, moeder gruwde van schuld maken. Maar de kinderen moesten toch eten hebben. Vader bracht nu reeds vier weken aaneen slechts de helft van zijn weekgeld thuis.

„Vader heb jij nog een dubbeltje?” vroeg Kees' moeder schuchter. „Zusje lust haar broodpap niet en ik heb geen suiker.”

„Geld, geld!” hakte de man met een dikke tong. „Kan jij mijn soms geld geven?” Hij lachte

dom en dof over deze aardigheid.

Moeder antwoordde niet. Het kindje schreide ontevreden en weigerde toch de onsmakelijke broodpap, al het sussen, de zoete woordjes van moeder konden het kleintje niet bedaren.

Het gedrens van het kind hinderde den man niet. Zijn brood raakte hij niet aan, het hoofd zonk hem op de borst, hij sliep.

Moeder keek op de klok. Nog een kwartier, dan moest de man weer naar zijn werk. 't Was haar gelukt het kleintje met een paar slukjes melk tot bedaren te krijgen. Zij legde het kind weer in de wieg.

(Wordt vervolgd).

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Meid (tot kolensjouwer): „Mevrouw vraagt, of u de kolen zachtjes wil uitstorten, want het hondje slaapt.”

(Punch).

Dienstbode: „Mevrouw, mag ik even naar den winkel aan den overkant gaan om een springtouw te halen?”

Mevrouw: „Wat moet je met een springtouw doen?”

Dienstbode: „Ik heb juist mijn drankje ingenomen en ik heb vergeten het fleschje te schudden.”

(London Opinion).

DE TOEPASSING.

Moeder: „Broer, ik heb je nu al wel tien keer gezegd, dat je geen chocola meer krijgt. Als je er weer om vraagt, krijg je straf.”

Zoonkief: „O..... o! Dan meende u zeker niet, wat u gister zei, dat men altijd vol moet houden.”

(London Opinion).

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER
10)

Het was een dikke man van middelbaren leeftijd, met opgeblazen, gerimpelde en zelfgenoegzame gelaatstrekken. Zijn haar was lang, en hing in golvende lokken om zijn schouders. Hij droeg een oud-Romeinschen filosofenmantel. Hij drong zich op aan alle beroemde geleerden, zelfs aan de kardinalen en scheen niet te bemerken, dat hij het voorwerp van hun heimelijken spot was.

„Wie is dat?” vroeg Vittoria aan haar begeleider. „Dat is Querno, uwe Hoogheid, Querno, de aartsdichter, de domste kerel van geheel Rome. De hofdichter van den Paus, die zich tranen lacht over zijn dwaze rijmelarijen. Bovendien is Querno een veelvraat van beroep. De Heilige Vader laat hem soms voor de grap gebraden katten, kraaien en apen voorzetten. Hij eet alles, zonder navraag. Zonder het zelf te weten is hij de eerste grappenmaker van Rome.

Het aantal gasten werd steeds grooter en daarmee ook de warmte en het gegons van stemmen. Vittoria had zich een weinig afgezonderd in een der vensterzittingen, om vandaar de bonte menschenmassa te kunnen overzien. Zij zag nu een slanken, jongen man binnenkomen, naar wien zich dadelijk aller blikken wendden. Hij was eenvoudig en smaakvol gekleed. Lange haarlokken omgaven zijn smal, fijnbesneden gelaat, dat een uitdrukking droeg, die herinnerde aan de engelen van Perugino. Argeloos, bijna kinderlijk liefzellig, was de uitdrukking van zijn mond. Hij maakte den indruk van iemand, die slechts het goede van het leven genoten had, die nooit zijn idealen had zien verstoren. Het leven had hem steeds toegelachen, en hij had het leven lachende geantwoord.

Een groep van jonge mannen volgde hem op de hielen, op elke beweging van hem lettend, alsof zij zijn bedienden waren. Het waren zijn leerlingen, zijn lijfwacht.

„Dat is Raphaël!” zeide iemand, die dicht bij Vittoria stond.

De nog jeugdige kunstenaar, de gunsteling van den Paus, — een de Medicis, — schreed met een vorstelijke houding de zalen door. Een hemelsche reinheid en eenvoud lag in den open blik zijner groote, amandelvormige oogen. Iedereen begroette hem met eerbied, de dames maakten buigingen voor hem als voor een vorst. Raphaël bleef staan voor een schoone, jonge hertogin en begon een gesprek met haar.

Al zijn bewegingen waren sierlijk, bevallig en natuurlijk.

Vittoria zag naar hem en dacht: Hij ziet er uit als iemand, aan wien nooit iets geweigerd is, die geen moeite, geen verdriet gekend heeft, wiens arbeid, zonder strijd, hem vanzelf gelukt. Dat glatte, effen voorhoofd vertoont geen rimpels van

zorg of lijden, geen groeven van diepe gedachten. Hij glimlacht als de verwende gunsteling van het geluk.

In de ziel van de jonge, eenzame, diepdenkende vrouw, was geen behoefte om dezen schoonen jongeling te leeren kennen. Zij had de overtuiging, dat deze man nooit iets zou zeggen wat diepte had of tot het hart sprak, alleen iets vriendelijks, iets aangenaams, misschien iets poëtisch.

Niettegenstaande hare jeugd bezat Vittoria zoo groote menschenkennis, dat zij zeker wel eens van schrok, een aangeboren gave om in het diepste wezen van anderen door te dringen.

Het was haar somtijds te moede alsof de menschen doorschijnend waren en zij door hen heen kon zien, alsof zij de eigenlijke levensmelodie hoorde achter enkele luchtig uitgesproken woorden en conventionele gesprekken. Ja, de gelaatsuitdrukking en gebaren der menschen schenen haar dikwijls openbaringen en bekentenissen van hun innerlijk bestaan hunner deugden, gebreken en gewoonten. Deze halve alwetendheid maakte haar verdrietig, ze beroofde haar van het onbewuste en onbevangen geluk der jeugd.

Er ontstond nu een beweging en zelfs gedrang in de schitterende menschenmassa in de zalen. Van de straat klonk muziek en gezang, het voetgeschuifelen en stemmen eener volksmenigte. Allen snelden naar de vensters om uit te zien.

De lievelingsdwang van de Paus, Barabollo, werd in triomf door de straten van Rome gedragen. Een groote menschenmassa vormde een dichte haag, de kinderen juichten en de grooten riepen „evviva”. De dwerg, een afschuwelijk wangedrocht, had drie bulten op zijn rug, de breede schouders van een sterken man, en de korte, dunne beenen van een driejarig knaapje. Zijn groot hoofd, dat akelig veel op een slangenkop leek, wiegde heen en weer op zijn langen, dunnen hals.

Barabollo was gekleed in een vorstelijk gewaad, aan de zoomen hingen gouden bellen, op verschillende toonhoogte gestemd, zoodat bij iedere beweging grillige melodieën ontstonden.

Hij zat op een reusachtigen olifant, die opgesierd was met allerlei Oostersche kostbaarheden en met gekleurde kleeden behangen was.

Alle dwengen, narren, idioten en wangedrochten die Rome's vorsten en edellieden er op nahielden, volgden in den optocht op paarden, muilen, honden en geiten. Deze optocht was de dolste en potsierlijkste, die men zich denken kan.

Een onwettend geschreeuw, gekrijsch, getwist en geklets klonk omhoog uit deze verzameling van wanstaltige, half waanzinnigen, wier aanblik alleen een belaching van het schoonheidsideaal der menschen scheen te zijn. Al deze ongelukkige schepsels vertrokken hunne gezichten tot grimassen, rekten en strekten hunne mismaakte ledematen, zoodat ze een nog wanstaltiger aanzien kregen, en schenen er een behagen in te scheppen hunne leelijkheid hierdoor nog meer te doen uitkomen.

Midden in dezen optocht reed ook Marco, de nar van den markies van Pescara.

Hij droeg een admiraalsuniform en een breede ondekten van geel blik bengelde over zijn wanstaltige borst. Hij zat achterste voren op een oude rammelkast van een knol, en een mismaakt negermeisje zat vóór hem op het zadel.

Zijn gezicht straalde van uitbundige uitgelatenheid en hij riep zonder ophouden: „Ik ben Christoforus Columbus, en ik heb Amerika ontdekt.”

Toen hij Vittoria zag staan voor een der vensters van het paleis, zweeg hij plotseling en zijn hoofd zonk op zijn borst, alsof hij zich schaamde.

Voor een der vensters van het paleis stond een oude man, die schetsen nam van deze wanstaltige optochten.

Hij teekende afwijkingen en karikaturen, terwijl hij als een echt wetenschappelijke speurder allen om zich heen vergaaf.

Hij was geheel en al verdiept in het wonderbaarlijke, dat hij zag.

„Wie is die grijsaard?” vroeg Vittoria Colonna aan Bembo, die naast haar stond.

„Dat is Leonardo da Vinci, de mededinger en doodsvijand van den grooten Michel Angelo.”

Zie maar, edele vrouwe, hoe zijne oogen hangen aan deze misgeboorten der hel! Hij krijgt er nooit genoeg van karikaturen en teekenen!

Een zeldzame liefhebberij!

Het schoone is hem even lief als het leelijke. E. is geen vorm van menscheijke verschijning denkbaar, die hij niet zou willen vereeuwigen.”

Vittoria's oogen waren schuchter onderzoeken gevestigd op de gestalte van Leonardo da Vinci.

In Rome hield men niet van hem. Het bijgeloof van zijn tijd noemde hem een tovenaer, een, die in geheime betrekking stond tot den duivel. Had hij het niet gewaagd een machine saam te stellen, waarmede de menschen, evenals de vogels, zouden kunnen vliegen?

Zoo vrij als een vogel boven het aardsche te zweven, was het ideaal van zijn leven.

Leonardo da Vinci zag er toen werkelijk ook verschrikkelijk uit. Het leven had hem verbitterd. De lange vergeefsche wachten in de vertrekken van den Paus en der Italiaansche grooten, de vele onwillekeurige beleedigingen en vernederingen, die hij had moeten ondgaan, hadden hem verbitterd en vroegtijdig vergrijsd. Zijn haar en baard hingen verwilderde manen om zijn verweerd en gegroefd gelaat. En toch was dat gelaat in zijn jeugd van een onwederstandelijke schoonheid geweest.

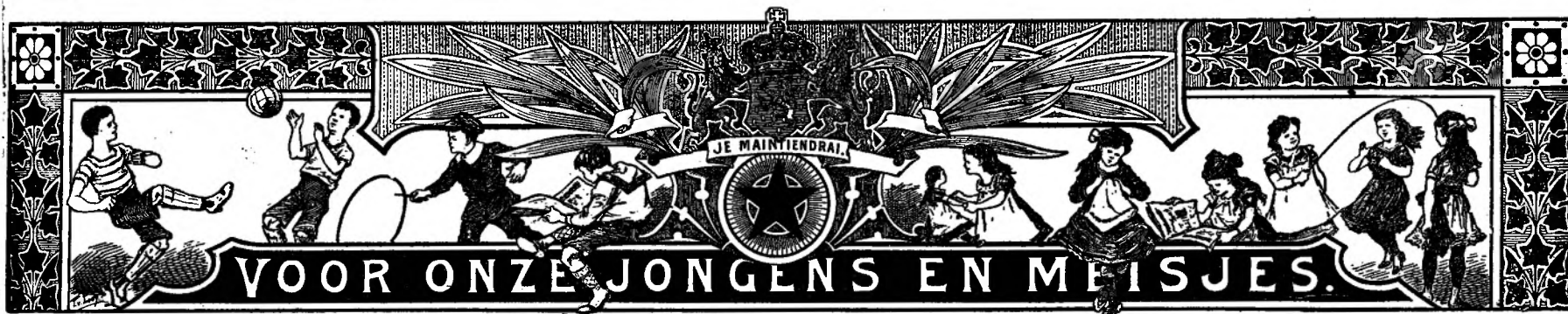
Behalve Bembo stond ook Berni dicht bij Vittoria. Berni was de spotzieke, goedgeluimde, veranderlijke secretaris van de apostolische kanselarij en een goede bekende van Vittoria. Hij haalde de gasten over de tong.

Hij was van avond in de contramine, al wat andere menschen goed vonden, vond hij verkeerd, en wat anderen leelijk en slecht vonden, vond hij aantekkelijk.

In zijn natuur scheen hij de schrilste tegenstellingen te vereenigen. In één adem schreef hij zwaar-moedige Latijnsche klaagdichten, en maakte allerlei glossen op Orlando Innamorato, het toenmalige lievelingsboek van zijn landgenooten. Zijn vermetel en grappig profiel was in wonderbare tegenspraak met het afgemeten gladgestreken ceremonieel, dat hij door het lange verkeer aan het hof aangenomen had.

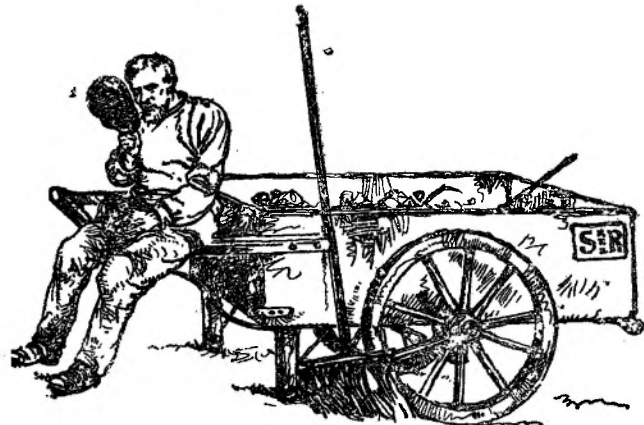
(Wordt vervolgd).

== KLEERMAKERIJ ==
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483
== UITSLUITEND ==
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
== COLBERT COSTUUM NAAR MAAT ==
VANAF f 75.—
== SPECIALE AFDEELING ==
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
== VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF ==

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De rijke vuilnisman.

De vuilnisman gaat rusten,
Hij licht van 't hoofd zijn pet,
Hij krijgt zijn brood te voorschijn
En doet een kort gebed.

Thuis eten vrouw en kind'ren,
Zij lezen in Gods Woord,
Al zijn zij arm, zij weten
Toch opperbest hoe 't hoort.

Hij kan geen Bijbel lezen
Daar buiten op den dijk,
Toch zegt hij straks een psalm op,
Die vuilnisman is rijk.

Wie weet waardoor en waarom?

Kees, de slagersjongen.

(Vervolg).

Bukkend zag zij op den grond vaders portemonnaie liggen, met het uittrekken van zijn zakdoek stellig uit zijn zak gevallen.

Nieuwsgierig opende zij het ding. Toch eens kijken of vader niets meer bezat. Neen. Geen wonder. De kroegbaas slokte alles op in de laatste weken. Hoe was 't mogelijk, dat vader vier weken geleden nog heel zijn weekloon thuis bracht en dat hij nu zooveel voor drank behoefde? Nog eens even kijken in het binnenzakje van de portemonnaie. Toch nog iets..... twee dubbeltjes. Zij kleefden aan elkaar, aangepakt met vette handen. Kijk, een stukje vet zat er tusschen. Kalfsvet, wit. Zij kende de kleur nog wel van den tijd toen zij bij den fabrikant diende, ginds in 't heerenhuis.

Kalfsvet. In vader's portemonnaie. Hoe kon dat? Zou Kees vader geleend hebben? Vandaar die kleur en dat stotteren daarnet. Moeder zou het vanavond onderzoeken. In ieder geval, die twee dubbeltjes nam zij uit vader's portemonnaie. Zij bezat geen cent meer en morgenmiddag ontving zij eenst geld. Zij zou 't zeggen aan haar man. Net opende vader suf de oogen.

„Vader, je portemonnaie lag op den grond. Ik moet geld voor suiker hebben en melk. Ik heb er die twee dubbeltjes uit gehaald. Goed?”

Vaders oogen sperden zich wijd open. „Dubbeltjes in mijn portemonnaie?”

„Ja, in 't binnenzakje. Er zit vet aan. Ben je bij den slager geweest?”

Moeder begreep niet hoe 't kwam, dat vader op eens zoo driftig werd. Hij sloeg met de vuist op de tafel, zoodat de kleine zus opnieuw begon te schreien.

Onvervaard hield moeder beide oogen op den man gevestigd en die starre, bijna wanhopige blik ontuchtterde hem geheel. Zijn goedheid won het van dronkemansdofheid en toorn. Hij hield zooveel van zijn lieve, vrome vrouw. Besefte plots hoeveel verdriet hij haar aandeed. Zijn booze woorden bestierven op zijn tong. Hij voelde echt medelijden met moeder, in wier blauwe oogen nu tranen duisterden.

„Hou die twee dubbeltjes maar”, zei hij goedhartig, en toen stond hij op om heen te gaan.

„Je hebt niet eens gegeten”, zei moeder zacht.

„Geen tijd meer, vrouw”. Hij wreef zich voor het voorhoofd.

„Er is niet gelezen”, ging moeder voort. „De

kinderen bidden en danken, maar ons huiselijk bijbellezen gaat 's middags heelemaal teloor, wanneer jij zoo laat thuis komt.”

Meer dorst zij niet te zeggen. De tijd ontbrak. Er bestond nu geen gelegenheid om dieper op de dingen in te gaan.

Toch liet het gebeurde moeder geen rust. Het feit dat vader al weer wat te veel gedronken had, die twee vette dubbeltjes in vaders portemonnaie hielden hare gedachten bezig, terwijl zij zich weer repte aan het naaiwerk aangenomen om er een paar kwartjes bij te verdienen.

Zij zou vanavond Kees vragen of hij vader geld had geleend. Moeder oordeelde dat zij weten moest hoe Kees zijn geld besteedde.

II.

In de slagerij.

Mijnheer Druifman, de eigenaar van de groote vleeschhouwerij, waar Kees werkte, stond nadenkend bij zijn hakblok. Een groot stuk vleesch lag onder zijn mes, doch de vleeschhouwer sneed niet toe, staande in gedachten voor zich uit. Zooveel had

Arie de meesterknecht met zijn baas over Kees gesproken, die in de laatste weken telkens weer geld te kort kwam.

Zoo kon het niet langer, verklaarde Arie. Dat gezeur van tellen en nog eens overtellen en toch te kort komen. De baas zou 't toch ook niet plezierig vinden dat er een keer of drie in de week geld te kort kwam. 't Werd zodoende een toeslag op het loon van Kees, want van het loon afhouden kon haast niet. De jongen lamenteerde en smeekte zoo dat toch niet te doen. Moeder kon zijn geld niet missen. Hij zei niet veel meer. „Doch ik begrijp er alles van, baas, de vader van dien jongen drinkt en ik denk dat schraalhans keukenmeester in huis is.”

„Kunt ge nooit merken dat er iets uit den winkel wordt weggenomen?” vroeg de baas nadrukkelijk. „Vleesch of worst of vet of afsnijdsels?”

„Neen baas, dat niet. Ik heb den kwajongen scherp bewaakt. Dat niet. Maar met het geld gaat het onbegrijpelijk.”

Kees deed zijn wenk achter in de kokkerij. Hij waschte darmen, stopte worst, lette op het bradende vet ernstig en met zorg, doch geen vrolijk liedje weerklonk uit zijn jongen mond. Neen, hij voelde zich gedrukt en mistroostig. Hoe kon het van dat geld, hoe kon het. 's Middags, zoodra hij in huis kwam, trok hij zijn slagersbuisje uit en hing het aan den kapstok in het portaalje. Dadelijk na het eten schoot hij het witte buisje weer aan en nam den mand op. Geen vreemde betrad ooit het portaal en de zusjes konden er niet bij. Wie er bij kon? Ja, alleen vader en moeder. Moeder vond in 't middaguur altijd veel te veel werk om het eten op te doen en de kleintjes te helpen.

Vader? De jongen sidderde als hij aan die mogelijkheid dacht. Zou vader geld uit zijn linnen geldzakje halen? Eigenlijk schandig aan zoo iets te denken. En toch, en toch. Waar bleef zijn geld dan? Hij lette scherp op de grootere en kleinere sommen die hij ontving. Gisteren had hij zijn geld nog nageteld, aan den rand van den weg zittend, op een mijlpaltje. 't Kwam op een half centje uit. En zie, 's middags al weer te kort. Bij Raanders ontving hij gepast, bij Willems gaf hij één kwartje terug. 't Kon niet.

Vader? Een vuurroode blos joeg den jongen naar het hoofd. Vader zou zijn geld stelen? Onmogelijk. Onmogelijk? Maar wat kostte die vuile drank niet een hoop centen! Zooveel verdiende vader niet om zooveel uit te geven.

O, hoe ellendig maakten je die gedachten! Hoe kon je over zoo iets met je moeder spreken?

Boven zong het dochttertje van zijn baas een gezangvers. Kees kende het ook en hij dacht dikwijls over die woorden na in de laatste weken.

Op bergen en in dalen,
Ja, overal is God.
Waar wij ook immer dwalen,
Of zitten, daar is God.
Waar mijn gedachten zweven
Of stijgen, daar is God,
Omlaag en hoog verheven,
Ja, overal is God.

Zijn trouwe Vaderoogen,
Zien alles van nabij,
Wie steunt op Zijn vermogen,
Die redt en zegent Hij.
Hij hoort de jonge raven,
Bekleedt met gras het dal,
Heeft zelfs voor wormen gaven,
Ja zorgt voor 't gansch heéal.

Dat vers begreep Kees vroeger nooit goed! Hij dacht dat God de jonge raven met „gras en dal” bekleedde en dat de mensch zou gered worden als zelfs de wormen redding zouden geven. Dat vond Kees wonderlijk. Later vatte hij het gezangvers wel. God bekleedde het dal met gras en zorgde zelfs voor de wormen. Nu peinsde Kees niet over de vier laatste regels, wel over de vier van het tweede couplet: Zijn trouwe Vaderoogen, zien alles van nabij.

O, Kees koesterde altijd zoo'n diepe vereering voor zijn vader. Hij kon 't niet zeggen, hoe warm het van binnen werd, wanneer hij aan zijn vader dacht. Vader deed altijd zoo eerlijk, zoo rechtuit. Wanneer hij ongelijk had bekende hij 't altijd, zelfs tegenover Kees.

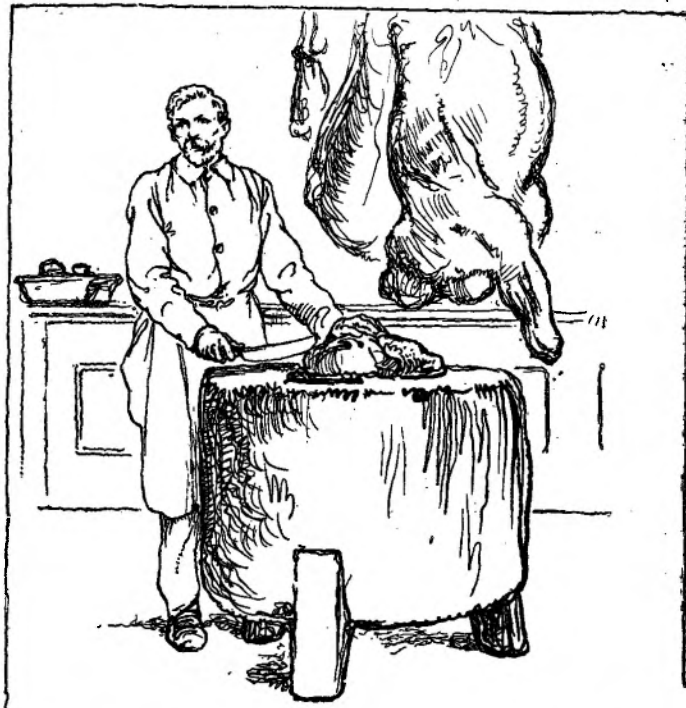
En nu koesterde hij zulke leelijke, gemeene gedachten van vader. 't Was verschrikkelijk!

Het meisje in de huiskamer neuriede weer opnieuw:

Op bergen en in dalen,
Ja, overal is God.

De zekerheid, dat God overal zag en ook hier, drong scherp door tot den tobbeden jongen. God zag je, God wist alles, alles. Je kon Hem alles vragen en alles vertellen. Hij zou niet boos worden of je uitlachen. Hij kon het uitbrengen hoe het geld uit het linnen beursje kwam. Maar God kon ook vader in het hart geven om die vuile jenever te laten staan, om moeder weer gelukkig te maken.

Al peinzend stopte hij met zijn duim het gehakte vleesch in de schoongewasschen darmen en zijn jonge hart verhief zich tot God om hulp en raad. Hij hoorde toch de jonge raven, Hij zorgde voor de wormen. God zou ook voor hem zongen. Want, o, weggestuurd te worden, dat zou toch een ramp zijn voor moeder, die zijn weekgeld niet missen kon. En daar liep het op uit, had Arie zooveel bedreigd.

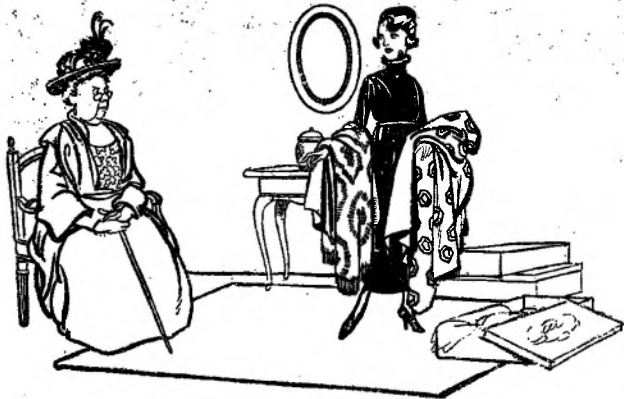
Kees wist het niet, dat in hetzelfde oogenblik zijn baas even sterk nadacht over Kees' moeder als hij, haar oudste zontje.

„'t Bleef een vreemd geval, een vreemd geval!” constateerde de vleeschhouwer, terwijl hij nu toch het scherpe, lange, blanke mes in het malsche vleesch zette en de bestelling gereed maakte, die Kees straks wegbrengen moest.

Eerlijk als goud, zoo had Arie den jongen altijd geprezen, en zie nu, was hij in een paar maanden een dief geworden? Had hij slechte kameraden?

(Wordt vervolgd).

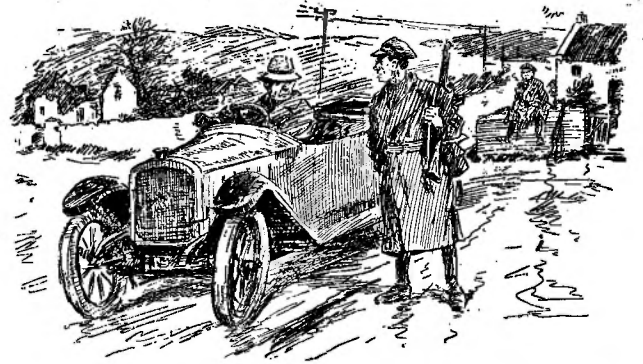
Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Lastige klant: „Kunt u mij nog niet iets anders laten zien?”

Modiste, die ten einde raad is: „Alleen maar uw onbetaalde rekening van verleden jaar, mevrouw.”

(London Opinion.)

Wachtpost van den Ierschen vrijstaat: „Hebt u een vergunning om met een auto te rijden?”

Automobilist: „Ja zeker. Wilt u het zien?”

De wachtpost: „Waarvoor moet ik dat zien als je er een hebt? Als u er niet een hebt, moet ik het zien.”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER

11)

„Dit is het „grootte en eeuwige Rome” waardig!” zeide Berni lachend, terwijl hij wees op den optocht van Barabollo. „Daaraan herkent men onze genoemde wijde horizon. Dit is beter dan de comedie-voorstellingen, die ik pas op het Carneval te Florence zag. De triomf van den dood voerde men door de straten. Daar spookte de geest van Savonarola nog rond. Monniken droegen doodkisten. Door kunstig mechaniek gingen deze doodkisten af en toe open, en het skelet, dat er in lag, richtte zich op, en vertoonde aan het verschrikte volk hun griezelige doods-koppen. En ter begeleiding zong men op carnavalsmelodieën van Lorenzo de Medicis alkellige boete-, klaag- en treurliederen. Het was om weg te loopen. Maar van zoo iets houd ik. Men leert er uit, hoe goed het is te leven.

Laat ons het leven liefhebben, edele vrouwe.

„Di doman non c'è certezza.”¹⁾

„Het schijnt wel alsof dit lied het refrein is van dezen tijd!” zeide Vittoria half in ernst, half in scherts.

Toen de fantastische optocht uit het gezicht verdwenen was, en de algemeene verrukking over dit buitengewone schoolspel bedaard was, kwamen bontgekleede Mooren binnen, wier donkere huid door kunstmiddelen nog zwarter en donkerder gemaakt waren, ververschingen rondlieden, Spaansche druiven, ananas, heerlijke meloenen, Zuidelijke bedwelmende wijnen in schoongevormde Venetiaansche glazen, dun en teer als een zucht, en die de wonderlijkste maar meest volmaakte vormen hadden.

Vittoria beschouwde met genot de schoone brooze wijnkelk, die zij in de hand hield. De steel van het glas was dunner en brozer dan een bloemstengel.

„De menschelijke geest bedenkt zoowel het schoone als het leelijke, beide het edele en het afschuwelijke!” dacht zij, „niet tegenstaande het gebrekkige leeft in des menschen geest toch iets van alwetendheid en scheppingskracht. Iets er van, want het draagt een tijdelijk karakter en is stukwerk.”

Zij zag nu hoe de gasten zich verdrongen om hun geestigen gastheer. Bembo vertelde, dat hij een nieuw gedicht had vervaardigd. Hij stond op de trappen van een soort troon, die tegen den muur was aangebracht, zoodat hij voor allen zichtbaar was. Zijn gedicht was een samenspraak tusschen goden en godinnen. Juno, de gemalin van Jupiter, die zich steeds boven de wet voelde, hield haar heer en gemaal een harer ergste bederfmoenen. Eenst lette Vittoria minder op wat hij voorlas, als wel op de wijze, waarop hij voorlas, want Bembo sprak het schoone Italiaansch van Toskane, het vaderland van den grooten Dante.

Zijn sprekende kop en zijn fijnbesneden gelaat,

dat voortdurend van uitdrukking veranderde, boeide haar. Nu eens droeg het de spottende uitdrukking van een wereldling, dan van een peinzenden geleerde of slimmen hoveling. Plotseling echter vertrok een sater-grijns zijn gezicht en deed zijn roode, zinnelijke lippen krullen. Bembo was toegekomen aan een liederlijk gedeelte van zijn gedicht. Hij werd telkens door luid gellach, vermetele uitroepen van kavaliërs, en onderdrukt handgeklap der dames onderbroken.

Toen verliet Vittoria Colonna geruischloos en ongemerkt de zaal.

In den breedten, met kunstwerken versierden gang ontmoette zij een man, die tegelijk met haar zich van het gezelschap daarbinnen verwijderd had. Hunne oogen ontmoetten elkander en dezelfde tegenzin tegen wat zij zooveel gehoord hadden stond in beider oogen te lezen.

Vittoria gevoelde zich geheimzinnig ontroerd en aangetrokken tot den persoon tegenover haar. Zij had nog nimmer zulke energieke en tevens zulke treurigen blik vol levenservaring gezien. Deze oogen schenen te zeggen: *er is niets* op de wereld, dat ik niet op zijn rechte waarde zou kunnen schatten.

Toen wist Vittoria nog niet, dat zij voor het eerst in haar leven Michel Angelo van aangezicht tot aangezicht gezien had.

Toen Ferrante d'Avolos dien avond laat van het feest huiswaarts keende, vond hij Vittoria gebogen over een nieuw commentaar op Dante.

Hij lachte spottend toen hij dit zag.

In de laatste jaren, waarin steeds grooteren roem zijn deel werd, was de krijgsman en de man van het ruwe zingenot al meer in hem ontwaakt.

Hij nam het deel van Dante van de lezenaar, waarvoor Vittoria zat, en wierp het op den grond. „Houd toch op met dat boeken lezen, Vittoria! Ik kan geleerde vrouwen niet uitstaan! Graag zie ik, dat een mooie vrouw een lied van Petrarca of Ariosto op de viool begeleidt. De schoon gevormde vrouwenarmen komen bij die beweging zoo (bepoorlijk voordeelig uit! Maar zij moet nooit zelf verzen maken en geen stof van perkamenten en geleende folianten mag haar mooie gelaatstrekken bederven en haar ziel stoffig maken. Een vrouw moet zich laten bezingen, maar zelf liefvallig weten te zwijgen. Gij vrouwen zijt op de wereld om knuwerkkransen uit te deelen, maar niet om ze te dragen. De klaagzangen van Sappho hebben mij altijd tegengestaan!

Zeg mij, waarom hebt ge medenavond de zaal verlaten, toen Bembo zijn madrigale voorlas? De Priapus is toch maar het vermetelste en het kostelijkste, dat ooit geschreven werd!”

„Zeg liever het meest schaamteloos!” antwoordde Vittoria hartstochtelijk. En toen zich beheerschend om haar gemaak, die het voorhoofd fronste, niet te kwetsen: „Gij weet, dat ik Bembo ten volle waardeer. Hij is een fijne geest en een kenner der oudheid, als geen tweede. En men zegt, dat zijn kennis der natuurwetenschappen die van Leonardo da Vinci evenaart. Ook op theologisch gebied is hij ervaren en zijn muziek is prachtig. De Paus waardeert zijn helderen blik in de politiek.

Maar zijn zedeloosheid bederft voor mij alles.

O, mijn God, wat zal er worden van den tijd waarin wij leven, wanneer Gij dien eenmaal ter verantwoording roept over zooveel schaamteloosheid? Zulk een verleugend bestaan als de menschen thans hebben, is nog nooit gezien.

Nog nooit werden de grenzen tusschen Heiden-dom en Christendom zoo sterk weggedoed. Ferrante lag achterover geleund in zijn stoel, en hij luisterde met merkbare verveling toe. Zijn schoon trotsch gelaat had bovendien een gemeltjke, lusteloze uitdrukking. Plotseling viel hij zijn vrouw in de rede:

„Men moet zich nooit als geweten zijner tijd, nooten willen opwerpen. En waartoe? Het loo niet!” zeide hij luchthartig.

„Bovendien, ik heb niets engelijks ontdekt in verzen van onzen goeden Bembo. Integendeel, zij zijn mij goed bevallen. Zijn fijngeslepen stijl is a een degen uit Toledo!

De oorlog is een ruw bedrijf en dan moet men iemand in de dagen van rust een beetje uitgelateheid gunnen. Werkelijk, Vittoria, om uw mond li, dezelfde gemeltjke trek, die mij ook op het gelaat van mijn heer en meester Karel V zoo ontstemmen kan.

Maar over wien spraken wij ook weer?

O ja, over Bembo! Bembo verstaat de kunst het leven te genieten. Hebt gij de schoone M sina niet gezien? Het was de dame in het smarag groene zijden gewaad met den halsketen van turkoois. Haar gelaat heeft de uitdrukking van heilige, en zij heeft schouders als van een god. Die bedoel ik. Raphaël heeft haar voor Bembo schilderd als Venus anadyomene.¹⁾ Bembo wil h schilderstuk echter niet laten zien. Hij houdt verborgen in een kabinet. Het schilderij moet v onvergelyklijke schoonheid zijn. Die Raphaël is beste jongen, die gaarne iemand een genoegen d en den almachtigen secretaris van den Paus niet weigeren kan!”

Ferrante lachte om zijn eigen scherts.

„De Paus moet onlangs Bembo gevraagd h om zijn gelliefde op te geven. Dat was het eeni dat hem in den weg stond om den kardinaalsh te krijgen, zeide de Heilige Vader. Bembo glimlachend en toestemmend gebogen hebben, ma sindsdien evenals vroeger gedaan hebben wat zelf wilde.”

Vittoria hoorde zwijgend toe. Zij wist dat Ferrante geen onderbreking noch tegenspraak durfde.

„Ja, Bembo houdt van een ongebonden leven opvatting,” ging Ferrante voort. „Ik heb zelden meer levenslustig en vroolijk man gezien. Al heerlijke eigenschappen van ons, uit zoo verschill de deelen samengesteld, Italië zijn in hem v eenigd: Venetiaansche weelderigheid, Florentijn kunstzin, geleerdheid van Padua. Sicilië heeft h zonnige levensvreugde en Rome en Griekenland h ben hem dichtkunst, wijsbegeerte en staa geleerd.”

„Hij is te veelzijdig, daarin ligt ook een gevaar,” meende Vittoria.

„Was het niet de groote Sophokles, die ge heeft:

Niemand vond ik nog rechtschapen,
Die meent over alles mee te kunnen spreken.”

¹⁾ Noot van de vertaalster. Een der bijna van Venus, beteekent „uit de zee opduikend”.

(Wordt vervolgd.)

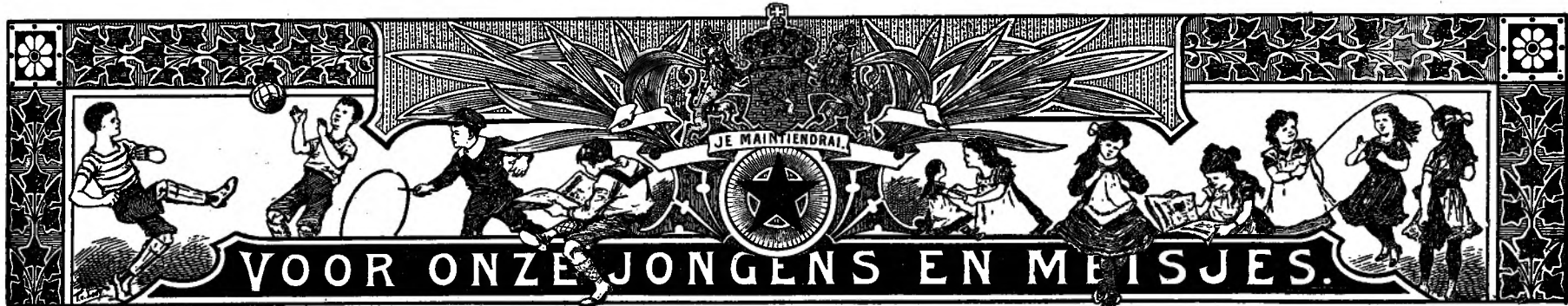
KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. I

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILORM
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

¹⁾ Van den morgen is niemand zeker.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Braevort.

Dierenplagers.

Wat wou je doen, kwajongen,
Sar je mijn zieken hond?
Ik kan je niet goed zeggen
Hoe in-gemeen ik 't vond.
Nu dadlijk uit mijn oogen,
Weg uit mijn huis en hof,
Want ik vind dierenplagen
Heel laf en flauw en grof.

Kees, de slagtersjongen.

(Vervolg).

„Weet je wat ik doe,” nam de heer Duurman zich voor. „Ik laat vanavond Kees zijn vader hier komen of ik ga er zelf heen. Neen, dat laatste kon niet. Er kwam een vakgenoot over zaken spreken. Dat leek den vleeschhouwer beter dan de moeder te laten komen, die toch slecht weg kon met al die kleine kinderen.

't Zaakje dus zoo aanpakken. Hij hield van Zwakhals, den vader van Kees, hoewel hij met recht een „zwakke hals” was. Niet sterk van lichaam, niet sterk naar de ziel. De man stamde uit een familie die dronk. Tot nu toe bleef Zwakhals verre van drankmisbruik. Hij begeerde van jongsaf den Heere te vreezen, bezocht in zijn jongensjaren de jongelingsvereniging. Hij leerde zijn vrouw kennen in het heerenhuis waar hij schilderen kwam, een lief, vroom meisje, en in zijn trouwen was hij steeds een geschikte baas gebleven. Zeker, mijnheer Duurman moest eens met den jongen apart spreken en indien hij niet door de mand viel dan zou zijn vader het weten.

Voor Kees met zijn laatste bestelling op pad ging nam de vleeschhouwersbaas hem nog eens flink onder handen. Of hij wel wist dat Gods oogen de gansche aarde doorloopen en dat die Heere alle ding aan het licht zou brengen, goed en kwaad. Dat eerlijk het langst duurt. „Je weet toch wel, dat stelen een groote zonde is, en dat God die straft ook. Denk aan Achan. Beken toch, jongen, wees eerlijk!”

Kees klemde de tanden oopen onder deze toespraak. O ja, hij wist dat alles wel. Maar hij kon niets antwoorden dan: „Ik heb niet gestolen, baas.” Hoe kon hij van zijn vermoeden over vader met een vreemde praten?

„Wil je niet bekennen? Nou Kees, zeg dan tegen je vader, dat hij vanavond, eer hij naar huis gaat, even bij mij aankomt. In zijn werkpakje alsjeblieft, want ik kan hem niet later hebben en ik moet hem noodzakelijk spreken.”

Kees ademde eigenlijk verlicht toen hij in het voorbijgaan die boodschap bij vader had afgegeven. „Op bergen en in dalen, ja overal is God”, zong het in hem, God kon alles, God wist alles. Wie weet, wist mijnheer er wel iets van dat vader tegenwoordig veel te veel slokjes dronk. Vader bezat zoo'n goedhartig vriendelijk gemoed. Je kon nooit weten. Uit heel zijn ziel bad Kees tot God onder het gaan. Mijnheer zou nu met vader afpraten.

Zwakhals had met een brommerig gezicht de boodschap van den heer Duurman ontvangen.

Hij toonde zijn ontroering niet, doch zijn hart klopte onrustig. Hij wist wat hij gedaan had in zijn ellendige begeerte naar drank. Geld uit het binnen beursje van zijn zootje gehaald. Tot zulk

een diepte was hij, de fatsoenlijke, ijverige, nette schilder gezonken. Hij schaamde zich vreeselijk, en vermoedde wel om welke reden de heer Duurman hem ontbood.

Verleden week reeds, toen Kees bang, ongerust klaagde over het te kort komen van geld, joeg de schaamte hem een blos op de kaken. Hij had beloofd, zich zelf beloofd, zijn handen nooit meer uit te strekken tot eens anders goed en zie, weer werd de begeerte naar drank den man te sterk. Moest hij zich niet schamen, fel schamen? Voor God en menschen en zijn eigen zoon?

Met loome, sloome schreden begaf Zwakhals zich op weg. Bedeesd vroeg hij Arie, den meesterknecht, die achter de toombank stond, om den baas te spreken. Die liet hem met een stuursch gebaar in het kantoorje achter den winkel. Hij hoorde wel van anderen dat Zwakhals den weg van zijn vader en grootvader in de laatste weken bewandelde, en hij kon het zich niet begrijpen, hoe je als volwassen man zoo slap en akelig kon zijn en zoo weinig om je vrouw en kinderen kon denken. Zoo'n man moest nooit een druppel van dat helsche vocht willen proeven.

III.

Weg met den drankduivel!

Op dezen mooien, zachten Mei-avond zat moeder Zwakhals in den schemer voor het raam in haar kleine huisje. De kleine kinderen lagen in bed, de grooteren speelden nog buiten en op zijn knieën lag Kees bij haar, de handen op haar schoot.

Woerd voor woord, stuk voor stuk, had Kees moeder zijn angst en moeilijkheid in de laatste weken gebiecht. Hij had gedacht aan verliezen, aan onoplettendheid, aan kapotte zakken. Kees practiseerde zich suif, hoe 't telkens kwam dat er geen geld genoeg in zijn binnen beursje over bleef om af te rekenen. Hij begreep er niets van, niets.

Mijnheer had vader bij zich ontboden. Kees bekende moeder, dat hij 't eigenlijk als een verlichting voelde, hij kon 't toch niet langer voor moeder verborgen, want 't liep op wegsturen uit, bedreigde Arie hem, en dan wist moeder het toch.

„O moeder, ik vind 't het ergste, dat u er maar weer zong en vendriet door hebt. Als ik mijn congé krijg vind ik zoo gauw geen ander werk.” Kees' handen krampten zich samen, moeder voelde den druk op haar knieën.

Moeders stem beefde merkbaar toen zij vroeg: „Maar Kees, kun je iemand noemen, die je verdenkt?”

Moeder kon niet verder. Zij durst niet verder te vragen. Zij voelde immers, dat Kees slechts één antwoord geven kon: „Niemand dan u en vader kon bij mijn beursje 's middags”.

Eenige oogenblikken heerschte stilte in de rustige kamer. Boven gooide broer zich om in het krakende ledikantje, zusje in de wieg ademde zacht.

Kees voelde Gods tegenwoordigheid in dit uur. „Op bergen en in dalen, ja overal is God”. Moeder begon heel zacht:

„M'n lieve jongen. Jij bent onschuldig, ik voel het. God weet het ook..... Zullen wij Hem vragen je te helpen? Ons allemaal te helpen?”

Moeder bad. Kees vond dat geen dominee het heerlijkst kon doen. Zij bad om Gods licht over deze zaak, zij smeekte den Heere haar gezin te bestralen met Gods Geest.

Zij bad en Kees bad mede met heel zijn ziel voor vader. In het gebed sprak zij uit, met woorden vol liefde en wondere genegenheid, wat Kees niet had durven uitspreken voor moeder. Zij smeekte God om vader, den lieven, besten, trouwen vader, van den drankduivel te verlossen. Van den satan, die den mensch sleurt naar den ondengang, amoe en misdaad en voor eeuwig liet verloren gaan.

Zij hoorden beiden niet dat de deur zachtjes geopend werd en dat vader was binnen gekomen, vader, die bleek en omtdaan voor den meester van Kees bekend had, dat hij de dief was, die uit drankzucht iederen dag meer of minder geld uit het geldzakje van Kees had gestolen.

Vader, wien de schaamteblos tot in de wortels van zijn haar kleurde, wiens gezicht gloeide en wiens handen koud aanvoelden als ijs in den zoolen Mei-avond.

Toen moeder Amen zei stond vader bij hen, leunend tegen den muur, de oogen onnatuurlijk glinsterend en de trilling van zijn stem verried de diepte van zijn leed toen hij bekende:

„Moeder, je gebed is verhoord. Ik heb gezien welke booze vijand mij beloert, ik ben bezig geweest mijn vrouw, mijn kinderen en me zelf ongelukkig te maken.”

Nooit, nooit vergat Kees het ontroerend oogen-

blik waarop vader in de zwaarste zelfbeschuldiging ook neerknielde bij moeder en beleed:

„Ik heb gisteren het geld uit Kees' zakje gestolen. Toen ik op mijn werk kwam vanmiddag merkte ik dat de twee dubbeltjes, bestemd voor drank, weg waren. Tegelijk wist ik, dat jij mijn euveldaad begrepen had. En toen de boodschap van Kees zijn baas kwam, voelde ik dat God zelf me nu tegenhield op mijn weg naar de diepte.....”

Kees kon niet spreken van aandoening. Altijd was vader hem lief geweest, maar nu hij zoo oprecht en zonder omwegen beleed wat hij door drankzucht gedaan had, zou de jongen zijn vader wel om den hals willen vliegen. Dat kon niet meer. Hij, groote, sterke jongen.

Doch hij stond op, trok vader overeind en sprak met een van aandoening bewogen stem: „Ik weet het wel, vader. Op bergen en in dalen, ja overal is God.....”

Moeder stond op om de lamp op te steken, doch vader hield haar terug. „Laten wij eens rustig praten in schemer, moeder. Ik wou je vertellen wat ik met mijnheer Duurman heb afgesproken. Ik heb mijn hand geteekend dat er nooit een druppel alcohol in mijn huis zal komen als genotmiddel, dat ik nooit meer een druppel drank drinken zal.”

„Vader, ik teeksen ook!” riep Kees vurig..... Hij haatte den drank, dat gemeene, scherpe goed, dat vader tot deze bittere vernedering in zijn leven gedreven had. 't Leek Kees of hij vader, zoo 't mogelijk ware, nog liever gekregen had in dit schrikkelijk uur, dat vaders schouders gebogen had.

„Je hebt het toch niet beloofd in eigen kracht?” vroeg moeder met dat onzegbaar zachte in haar stem, dat Kees altijd tot in zijn binnenste roerde: „Je weet wel, vader, we hebben onzen God nodig.” „Ik heb met den baas gebeden, moeder,” dat was al wat vader antwoordde. „En ik hoop te blijven bidden.”

Deze Mei-avond bleef voor Kees den slagtersjongen een onvergetelijke. De alcohol voelde hij als een dubbel vijandige macht, omdat die zijn vader tot deze ellendige vernedering had gebracht. Kees voelde dat hij zij aan zij met vader strijden moest voor het geluk van moeder, voor het geheele gezin, voor het geluk van anderen.

Kees en zijn vader voegden zich bij den Bond voor Drankbestrijding. Vader werkte zoo hard, dat er spoedig in de fabrieksbuurt een zaaltje geopend werd, waar overdag warme koffie en thee, melk en chocolade verkrijgbaar was, ten gerieve van de fabrieksarbeiders, die te ver woonden om naar huis te gaan en allicht in de kroeg hun botenham gingen eten.

's Avonds werden er lezingen en gezellige bijeenkomsten gehouden en vader hielp Kees ijverig om jongelieden te verzamelen, die allen beloofden geen biertjes of alcohol te drinken.

(Slot volgt).

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Buurjongetje: „Goedenavond buurman. De complimenten van vader en of hij zijn grasmaaier even mag leenen.”

(Punch).

Pasgehuwde echtgenoot: „'t Is afschuwelijk. Ik heb den conducteur aan het kruispunt een paar sigaren gegeven om ons alleen te laten zitten en direct aan het volgende station stopt hij er al deze lui in.”

Het jonge vrouwtje: „Misschien heeft hij tusschen de stations in een van je sigaren opgerookt.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER (12)

Zij zag er zoo liefvallig uit, alsof zijne ruwe uitgingen haar niet geraakt en in 't minst niet gehinderd hadden. Dit maakte indruk op Ferrante.

„Men moet de menschen beoordeelen naar den tijd, waarin zij leven!” herhaalde hij, en voegde er bij: „en niet iedereen kan uw diepe natuur en uw fijnen geest hebben.”

Toen nam hij liefdevol de hand zijner vrouw en bracht die aan zijn lippen, met een gebaar alsof hij iets goed wilde maken.

Dat zij tegenover zijn onbeschaamd optreden nooit haar geduld verloor, ontwapende hem, en deed hem iets vermoeden van de oneindig diepe liefde, die in haar hart voor hem leefde.

Maar nietbegenstaande alle hoffelijke vormen en goeden aanleg was zijn innerlijk leven weinig ontwikkeld. Bovenal was zijn gemoedsleven dor en kil. Daarom kon hij weinig en dan nog gebrekkig het diepe gevoel en den voornamen gedachtengang van Vittoria beantwoorden. Daardoor was ook zelfs het korte samenzijn, dat hun huwelijksevenen met zich bracht, nooit een samenzijn van volkomen geluk en bevrediging.

Het was gedurende dit verblijf in Rome, dat Vittoria kennis maakte met dat wonderde jeugdwerk van Michel Angelo, de *Pietà*, in de Pieterskerk.

Het warme avondlicht van een Romeinschen herfstzon verlichtte de schoone marmergroep, die helaas te hoog opgesteld en onvooroordeelig geplaatst was. Voor Vittoria was zij als een rein hemelsch visioen van smart en rouw. Vittoria had nog geen goede afbeelding van dit kunstwerk gezien en daardoor was het geheel nieuw voor haar, overweldigend door de kracht van uitdrukking en bovenaardsche schoonheid.

Zij kon haar blik niet wenden van het schoone onderwerpen gelaat van de *mater dolorosa*, en de geweldige en grootsche harmonie van het diepgaande bovenmenselijke lijden.

„Van waar komt een mensch, zoo veel kracht en zulk een wonder begripen?” Met deze vraag wendde zij zich eindelijk tot den geleerden Bembo, die haar op haar ommegang door de Pieterskerk begeleid had, om haar de opschriften op enkele pausselijke grafmonden te verklaren.

Bembo wierp een doordringenden, critischen blik op het kunstwerk.

„Ik bewonder deze schepping van onzen „Terribile” niet in dezelfde mate als gij, doorlichte vrouw.”

Zie slechts! moeder en Zoon zijn van een zelfden leeftijd. Zulk een vrijheid moest de kunst zich niet veroorloven. Dit zouden onze goede kunstenaars van de realistische school nooit gedaan hebben.”

„Dit hindert mij niet, want bij het goddelijke

behoort uittenaard eeuwige jeugd,” antwoordde Vittoria, „ik gevoel, dat dit de edelste *Pietà* is, die ik ooit gezien heb. De doode is niet een gewone doode, Hij is God, die na drie dagen zal opstaan. Let u er maar op, hoe zacht en buigzaam zijne ledematen nog zijn.”

Maar Bembo glimlachte koeltjes.

„De vrouwen zijn er om te dweepen, de mannen om critiek te oefenen,” meende hij; „hierdoor blijft de natuur in evenwicht.”

Vittoria nam van het schoone marmerbeeld een blijvende en onuitwisbare indruk mede.

Toen slechts weinig later het lied haar in een volken beker gereikt werd, was het haar gedurende troost te denken aan dit beeld der goddelijke lijdzaamheid in de grootste smart. En dan zag zij weer voor haar geest verrijzen de gestalte der *mater dolorosa*, op wier schouder de onvergetelijke naam prijkte van Michel Angelo Buonarroti.

V.

Op een anderen schoonen Romeinschen najaarsdag, die vol was van glans en feestelijken jubel, wilde Vittoria juist het huis verlaten om in een hospitaal arme kranken te bezoeken, toen de nar Marco op haar toetrad op de half deemoedige, half onbeschaamde wijze, die hem eigen was.

„Doorlichtige vrouwe!” fluisterde hij geheimzinnig en vol vreugde, „ik heb het grootste wonder van onze eeuw gezien.”

Vittoria wilde glimlachend haar weg vervolgen, meenende, dat de nar een grap wilde vertellen. Zij wist, dat hij iedere malle gedachte, die bij hem opkwam, altijd direct vertellen moest aan den eerste, den beste dien hij tegenkwam, net alsof hij vreesde anders er in te zullen stikken. Maar toen haar blik op Marco's gezicht viel, hield zij onwillekeurig haar schreden in. De grappenmaker was verdwenen en een ernstig, denkend mensch stond voor haar.

„Zou u kunnen gelooven, doorlichte vrouwe, dat in onzen tijd, waarin de heeren schilders met hetzelfde penseel een schaamteloze Venus en den bloedig gekruisgden Heiland schilderen, er één mensch is, aan wien het vergund werd het gelaat van den Goddelijken Verlosser werkelijk te aanschouwen en weer te geven, zooals hij het zag?”

„O, vrouwe Vittoria, ik ben een groot zonidaar, een onwaardige, een twijfelaar, een spotter, een zedeloos mensch. Duizendmaal heb ik het heilige door het slijk gehaald, en toch heeft mijn arme ziel het ondervonden, dat het een genade is te zien wat ik gezien heb, ik, Marco de nar!”

Zijn stem beefde van de machtige ontroering, die hem geheel uit zijn evenwicht bracht. Het was aangrijpend den altijd lachenden nar zoo ernstig en ontroerd te zien. Vittoria dacht, dat hij wel iets heel bijzonders moest gezien hebben, dat dit wonder bewerk had.

„Wat hebt gij dan gezien, Marco?” vroeg zij zacht.

„Ik heb een Christusbeeltenis van Leonardo da Vinci gezien. Het staat in een der vertrekken van Bembo, die het gaarne zou willen bezitten. Het is slechts een ontwerp in de teenste lijnen en kleuren, als een visioen, dat ieder oogenblik weer verdwijnen kan. Maar het is zoo hemelsch en verheven als niets op aarde is. Het is alsof het spreekt met een goddelijke stem en zegt: *La pace sia con voi!*”

Men krijgt een gevoel, alsof men niet meer kan zondigen nadat men dit gezien heeft.

Leonardo da Vinci moet gezegd hebben, dat hij dit gelaat op aarde niet gezien heeft.

O, doorlichte vrouwe, ga en aanschouw dit won-

1) Vrede zij ulieden.

der der wonderen. Niet zoo zeer om de hoogste volmaaktheid der kunst die het schiep als om de onuitputtelijke troost, die door het aanschouwen van dit beeld uw hart vervullen zal.”

Vittoria kromp ineen.

De laatste woorden van den armen nar troffen haar gevoelig, en al was het slechts een nar, die het opgemerkt had, zij maakte er zich een verwijt van, dat hare zelfbeheersching en rust niet altijd zoo volkomen was geweest, als haar trots en vorstelijke waardigheid dit vereischten en als zij Ferrante verschuldigd meende te zijn. Zij nam een trotse, ongenaakbare houding aan.

„Iedereen heeft troost van noode,” zeide zij koel, maar voegde er dan vriendelijk bij: „Ik dank u, Marco. Het is altijd een goed en heilzaam woord, dat iemand naar de nabijheid Gods heenwijst. Ik zal nog heden gaan om dit verheven wonder te zien. Volgens uwe beschrijving is het beeld zoo schoon, dat men er gaarne een bedevaart naar toe zou maken, al zou het zich ook in Palestina bevinden.”

Verder gaande, knikte zij hem vriendelijk toe. Marco, die nar, staarde haar na, totdat hare gestalte om den hoek der straat verdween.

„Iedereen heeft troost van noode!” zoo had zij op de haar eigen, onvergetelijke wijze gezegd, die hem niet krenken kon, maar toch iedere persoonlijke innemiging zoo waardig terug wees.

Hij had haar volkomen begrepen. Hij begreep anderen altijd, hoewel niemand zich ooit moeite gegeven had hem te begrijpen.

„Och, wie ben ik ook eigenlijk?” fluisterde hij in zichzelf, „een karikatuur van een mensch, maar geen mensch.”

Hij hurkte op den grond, drukte zijn beide vuisten tegen zijne oogen, opdat hij niet zou zien wat om hem heen gebeurde. Hij wilde de Christusbeeltenis van Leonardo da Vinci zich duidelijk voor den geest halen. De trekken van de goddelijke beeltenis vervloeden voor zijn zielsoog. Het geloof was hem vreemd geworden. „Hoe zou het ook kunnen”, dacht hij, „dat iets zoo vroems en van zoo bovenaardsche schoonheid, iets zoo reïns en verhevens in mijn bezoedelde herinnering bleef rusten?”

Hij had heimwee naar de oneindige teederheid, zachtheid en goddelijke goedheid, die hij gevoeld had.

Ja, de geheele diepe betekenis van dit éenige Christusbeeld was hem duidelijk. Zoo en niet anders moest de mensch er hebben uitgezien achter wiens aardsche uiterlijke vormen God Zelf zich verborgen had! Zoo en niet anders moest de mond gevormd geweest zijn, die woorden van genezing en genade gesproken had en welks stem de dooden had opgewekt.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)

VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

ringd. Het geduld en de zachtheid roerde ten slotte Guanala's gefolterde ziel.

Het woord van den blanken man was toch wel een goed woord, het kweekte liefde onder de menschen en de rampen door den toorn van Sasabonsum bleven weg.

Guanala vond de negers, die zich in het kerkje van Moria verzamelden, zachter en beter en menschelijker dan welke zij ooit had ontmoet. De God van Schulu's plaatje was toch wel een Goede God. De Grangado, de Grootte Geest, bemoeide zich toch wel met de menschen.

Eindelijk besloot Guanala ook de godsdienstoefeningen van den blanken man bij te wonen. Daar

hoorde zij dan de mooie verhalen uit dat dikke boek van des zendelings eigen lippen.

Langen tijd kerkte Guanala met nieuwsgierigheid en om hare kinderen genoeg te doen, tot zij ten slotte smaak kreeg in de prediking des heils.

De harde steenrots van haar ziel vensmolt, de koude, rotsachtige onaandoenlijkheid werd Guanala tot smart.

Op een Zondag zat zij onder de prediking des Woords, bedroefd over de vijandschap en de doodsheid van haar oude, vermoeide hart.

De zending sprak over de woorden: Ik ben de Opstanding en het Leven, wie in Mij gelooft zal leven al ware hij ook gestorven, en wie leeft en in

Mij gelooft zal niet sterven in eeuwigheid.

Deze woorden drongen levenwekkend in Guanala's ziel. Zij openden Guanala's oogen voor den Verlosser der wereld, haar Borg aan het kruis en zij vond rust in Jezus, die zij zoo langen tijd had afgeweerd en van Wien Schulu reeds gesproken had.

Eindelijk, eindelijk had de oude, afgetobde negerin het rustpunt van haar leven gevonden.

In het midden der vorige eeuw vermeldde een Fransch zendingsbericht, dat de zwarte moeder Guanala met haar zoon en dochter in vrede leefde en dat zij door haar gedrag de gemeente Moria tot eere en hare naasten tot grooten zegen was.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

De pachttheer en boer Jansen.

Boer Jansen heeft een slechte oogst
Hij kan geen pacht betalen,
Nu al zijn tarwe is verrot.
Hij heeft heel lang staan dralen,
Maar eindelijk is hij heengegaan
Hij moest den pachttheer spreken
Vertellen hoe zijn graan bedierf
In al die regenweken.

De pachttheer is een goede man,
Hij luistert naar den klager.
Zegt vriendelijk „Jansen ik vrees God
En ben geen duitenjager,
Nu gij geen schooven dik en vol
Kunt naar uw schuren rijden
Eisch ik uw laatste geld niet op
Wil ik ook schade lijden.

Maar zegent God met warmte en zonn
Den arbeid van uw handen
En oogst gij in een volgend jaar
Weer koren van uw landen
Dan denkt gij maar eens aan uw pacht.”
Boer Jansen dankt tevreden
En zegt „Mijnheer ik ben o zoo blij
God hoorde naar mijn beden.”

Kees, de slagersjongen.

(Slot).

De kroegbaas was woedend over al deze dingen, want zijn zaak ging lang zoo best niet meer als voorheen. Dat de arbeidersvrouwen minder onder de zongen gebukt gingen en een veel prettiger leven kregen nu de vaders geen alcohol dronken en meer geld thuis brachten, deed hem geen plezier.

Op een midtdag riep de kroegbaas de vader van Kees binnen in zijn leeg kroeg.

De toonbank stond netjes opgezuiemd, zonder gebruikte jeneverglazen en er viel geen bier te schenken, want er bevond zich geen enkele bezoeker in de herberg.

„Wil je een glas bier?” lakte de kroegbaas vriendelijk. „t Is zoo warm, t kost je niets. k Heb je in zoo'n tijd niet gezien!”

„Dank u wel, mijnheer,” antwoordde Zwalkhaals beleefd, „ik drink geen alcohol meer.”

„Je hoeft het niet te betalen,” noodigde de dikke kerel vriendelijk. Hij wist wel wat hij deed. Van

t eene kom je in het andere. Als hij eerst Zwalkhaals maar weer terug had.

Maar de vader van Kees voorzag den strik en hij wankelde niet. Hij vergeleek zich zelf, magere werkmans, met zijn gereedschap in de hand, bij den vetten kroegbaas, die lekker at van die lui verdiende winst op het ongeluk van anderen.

„Nee, mijnheer,” antwoordde hij nog eens vast, „God heeft mij bewaard om het ongeluk voor mijn gezin te worden en daarom heb ik voor goed deze leus tot de mijne gemaakt:

Weg met den drankduivel!

De kroegbaas balde zijn vuist tegen den rustigen schildersknecht die kalm naar zijn geschilderd en getier lusterde.

„Mijnheer, ik ben de vader van Kees, den slagersjongen, ik staft geld van mijn zoon om aan drank te komen. Zoudt ge denken, dat ik nog eens voor de oogen van mijn zoon en van mijn vrouw een dief zou willen worden? Ik bid God om mij kracht te geven tegen dien boozen vijand als den drankduivel te strijden.”

Zoo verliet de vader van Kees den drankwinkel. Buiten de deur vond hij zijn zoon, den slagersjongen, bleek van schrik. Hij had vader de kroeg zien binnenstappen en al dien tijd waarin hij wachtte had hij met angst in zijn ziel voor vader om kracht en bewaring.

De oogen van Kees lichtten, toen hij vader met onbevenclden, vroolijken blik de kroeg zag verlaten.

God had verhoord. Vader viel niet in den strik door den drankduivel gespannen.

Samen spoedden zij zich naar huis, naar moeder, die wachtte met het eten. Toen vader na het middagmaal zijn Bijbel open sloeg bleef zijn oog onwillikeurlijk rusten op dezen tekst: „De wijn is een spottter, de sterke drank is woelachtig, wie daarom dwaalt zal niet wijs zijn”.

Vorst Mahadi en zijn wijze onderdaan.

Mahadi, zoon van den wijzen Kalif Almomoa, was een lichtzinnig luchthartig vorst. Hij liet het bestuur van zijn land aan zijn raadslieden over, die het volk uitmengelden en van Mahadi's zorgeloosheid schandelijk misbruik maakten.

De Kalif bekommerde zich niet over zijne onderdanen, dacht alleen aan vermaak en spel, verkwistte alles wat zijn vader door wijze zuinigheid had bijeengebracht.

Mahadi hield dol veel van jagen en nu gebeurde het, dat hij bij de jacht op een gazelle van zijn gezelschap afdwaalde en in een woeste, eenzame streek terecht kwam. Hongerig en dorstig, vermeed van het urenlang omzwerven, ontdekke hij eindelijk een armelijke hut, die hij op zijn afgetobd paard trachtte te bereiken.

Buiten de tent zat een oude Arabier, die, zodra hij den jager gewaar werd, man en paard tegemoet liep, en, naar de gewoonte der Arabieren, alles deed om de vermoeide schepsels op te frissen.

Verwonderd vroeg de Arabier den jager hoe hij in deze eenzame onvruchtbare streek gekomen was.

„Ik behoort tot het gevolg van den Kalif en ben verdwaald. — Maar hoe komt gij hier in deze wildernis?”

„Wel, deze woestenij was vroeger vruchtbaar land, dat den Kalif veel gewin opracht. Door het wanbeheer heeft niemand lust den grond meer te bebouwen; alle inwoners trokken weg. Maar ik wil mijn geboorteland niet verlaten. Als de Kalif zoo voort gaat zal spoedig het heele land woest zijn en dan kan niemand meer belastingen opbrengen. Almansor was een wijs vorst, maar Mahadi is een dwaas.”

„Zóó,” zei Mahadi verschrinkt. Voor de eerste maal hoorde hij deze waarheid. De vleiers om hem

hielden angstvallig den ellendigen staat van het land voor den Kalif verborgen. Hij besloot in t vervolg ernstig met de regeering te gaan bemoeien, doch voelde zich nu te moede om na te denken.

De Arabier bemerkte dat zijn gast bijna flauw viel van uitputting. Ofschoon de wet van Mohammed het wijn schenken verbiedt, bezat de Arabier toch een kruik vol besten wijn om in tijd van uitputting of ziekte te gebruiken. Hij schonk zijn gast een beker vol van het druivensap en deze verkwikte er merkbaar van.

„t Zal u niet berouwen, dat gij een vreemdeling zooveel goedheid bewezen hebt,” verzekerde Mahadi, „Ik ben de eerste dienaar van den Kalif.”

Toen dronk hij weer een beker vol uit den kruik. De wijn maakte Mahadi hoe langer hoe vroolijker, hij praatte vertrouwelijk en gezellig tegen den Arabier, en vertelde dat hij eigenlijk de gunsteling van den Kalif was.

De Arabier kuste eerbiedig den zoom van Mahadi's kleed en liet hem de volle beschikking over zijn kostbare wijnkruik.

Mahadi dronk zooveel, dat de wijn hem begon te benevelen. „Hoor eens!” riep hij eindelijk lachend, terwijl hij de beide handen van zijn gastheer greep, „k zal t u maar zeggen: Ik ben de Kalif zelf.”

De Arabier keek zijn gast met verbaasde oogen aan, doch in plaats voor zijn vorst ter aarde te vallen, zooals gebruikelijk was, nam hij doodbejaard de kruik op en wilde weggaan.

„Wat wilt ge doen?” vroeg de Kalif.

„U verhinderen om nog meer wijn te drinken,” antwoordde de Arabier waardig. „Ik ga weg! Bij den eersten dronk waart gij een dienaar van den Kalif, bij den volgenden de eerste, later de gunsteling en nu wilt gij de Kalif zelf zijn. Als t zoo door gaat zult gij u voor den grooten Profeet en nog later voor den Almachtige zelf uitgeven. Ik wil dus liever den drank wegbrengen, die wel een zieke verkwikken kan, maar wijze menschen dwaas maakt. Dat zien wij aan onzen Kalif. Die moest minder wijn drinken en pret maken. Zijn land zou er wel bij varen.”

De Arabier liep haastelijk henen en spoedig zag de Kalif hem niet meer. Na langen tijd te vergeefs gewacht te hebben, wikkeld de vorst zich in zijn mantel en lag zich neer op het tapijt dat zijn gastheer met zorg voor hem had gereed gelegd.

Den volgenden morgen ontwaakte de Kalif verkwikt en at met smaak het voedsel dat de Arabier reeds voor hem klaar had. Hij besteeg zijn paard en verzocht zijn gastheer hem naar Bagdad te brengen.

Daar aangekomen bemerkte de Arabier al spoedig dat hij werkelijk den Kalif in eigen persoon gastvrijheid had verleend en toen keek hij wel een beetje verschrinkt.

Doch de Kalif klopte zijn gastheer op den rug en zei, dat hij in de armoedige tent een wijze levensles ontvangen had.

Mahadi ruimde zijn ontrouwe, vleiende raadslieden op en begon zich zelf vol ernst met de regeering te bemoeien.

De Arabier kreeg rijke geschenken en een groote som gelds, dien hij gebruiken mocht om de vroegere bewoners van de landstreek te helpen de verwoeste gronden te ontginnen.

Zoo werd het eenvoudig woord van een armen Arabier een rijken, zorgeloozen vorst tot zegen.

Erge koude. In een ouden Bijbel vond men dezer dagen op het schutblad vermeld, dat in het jaar 1674 de koude zoolang aanhield, dat den eersten Juni een kraai op het ijs in de gracht zat; veertien dagen later was het echter volmaakt zomer, en — wat nog mooier is — de oogst was zoo goed dat men van een stuk grond, hetwelk gewoonlijk twee schepels afwierp, nu vijf schepels oogstte.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

JOHN BULL'S LAATSTE EILAND

of

de omsingeling van het door de Engelschen in
Duitsland bezette gebied.

(Punch).

SARCASME.

— „Wil je dit zaad misschien aan je kippen geven, buurman? Dat spaart ze de moeite om hier straks heen te komen.”

(Punch).

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der
Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER
(13)

Hij, Marco, had zoeven zelf gezegd: Deze mond is het, die zegt: Vrede zij ulieden! en: wie dit gelaat eenmaal aanschouwd heeft, kan niet meer zondigen.”

Zou hij, Marco, nu niet meer zondigen? Maar zijn gansche leven was immers één zonde!

Een onafgebroken bespotten van anderen. Altijd weer een hoonen van den heiligen God. In het gunstigste geval, zoutelooze grappen en kwinkslagen, die alleen moesten dienen om te veel etende leegloopers te laten schudden van het lachen om hun spijsvertering te bevonderen!

Wij hebben allen wel eens neergehurkt zooals de arme Marco, en vol vertwijfeling hebben ook wij ons afgevraagd of wij niet de afgetreden paden onzer slechte gewoonten en zonden zouden kunnen verlaten, of wij het gebouw onzes levens niet met den grond gelijk zouden kunnen maken en opnieuw opbouwen. Maar waar is de kracht om deze groot-sche plannen ten uitvoer te brengen?

„Ik zou een nieuw leven willen beginnen, een nieuw leven!” fluisterde Marco, de nar. En als in wanhoop vouwde hij zijn magere, beenige handen samen op zijn, met bellen bezet, narrenpak, dat half uit roos, half uit groene zijde bestond.

Na eenige oogenblikken stond hij op en trok zijn dolks uit de schede. En met zijn dolk begon hij verzen in den muur te knassen. Want evenals bijna alle menschen van zijn tijd, schreef ook Marco verzen.

Zij luiddien:

„Ach, Heer, tusschen hemel en tusschen hel,
„Zijn wij gebannen in het land der schemering.
„De twijfel, die wilde toovenaar,
„Heeft eens ons treurig wiegelielid gezongen.
„De beide bekera bodd hij onzen mond.
„Dien van het goede en dien van het kwade, beide dranken

„Hield hij ons voor, en gaf de macht der kennis,
„De onheilspellende, ons lachend ten geschenke.
„Heer, zoo leven wij ons leven af bevende;
„Rozenkransen worden tot doornenkronen.
„Uit zaalge schoonheid bereiden wij verderf.
„In stuiptrekkingen eindigen onze dansen,
„Al onze woorden worden stamelingen,
„Krnachbelooze pijlen worden onze gebeden
„En lachend knokt zich de groote leugen
„Door de waarheden die ons hart uitspreekt.”

Toen Vittoria Bembo's paleis binnentrad, werd zij

door een negerslaaf naar de boekenzaal geleid, waar de schets van Leonardo da Vinci zich bevond. Een aantal kunstkenmers had zich om het schilderij verzameld, levendig redeneerend en critiseerend.

Dit hindende de vorstin. Zij gevoelde, dat men met dit kunstwerk alleen moest zijn, omdat dit een schildertij van gewijde kunst was. Het was veel meer dan een kunstwerk, het was een openbaring, een verschijning, het was zoo geheel een afbeelding van Hem, die een Koning is der reinen van hart, die de zonde reinigt en vergeeft.

Niet ver van Vittoria verwijderd stond de man, die destijds met haar het gezelschap verlaten had, en wiens blik haar in de ziel gedrongen was. En nu, evenals toen, merkte zij op, dat deze man van een bijna tragische heerlijkheid was. En met haar groote vrouwelijke opmerkingsgave begon zij hem te bestudeeren, terwijl hij met half afgewend gelaat voor haar stond.

Hij was lang en zijn houding was recht, bijna krijgshaftig. Uit zijn houding en gebaren sprak de man van hooge geboorte. Hij droeg een reeds ietwat versleten zwart fluweelen gewaad van Spaanschen snit, zooals toen de mode was. Een ruime mantel hing om zijn breede schouders.

Zijn gezicht was beenig en vol diepe lijnen, als van een arbeider. Ofschoon de man niet meer dan 46 jaren kon tellen, schenen in zijn voorhoofd de rimpels van een honderdjarige gegroefd te zijn. Zijn mond was half geopend, zijn oogen hadden een vermoede uitdrukking, zijn haar was dun en grijzend, zijn neus platgedrukt als die van een neger. En tóch maakte hij den indruk van een gebieders en een heerscher, en toch zou niemand, die dat gezicht éénmaal gezien had, het ooit weder kunnen vergeten.

Dat gezicht, waarop onbuigzame wilskracht, vreeselijke treurigheid, grootsch geduld en algeheele zelfloosheid te lezen stond.

Dat gezicht van een mensch, die de veelbetreden wegen verlaten had, en wandelde op wegen waar niemand hem volgen kon. Dat gezicht van een eenzame, die zijn leven meer doorgebracht had met de groote dooden van zijn vaderland, dan de levenden, aan wien ledige woorden even vreemd waren als ledige uren.

Deze man was de eenige, die geen oordeel over het schilderij uitsprak, en toch zou het Vittoria belang hebben ingeboezemd te weten wat juist hij er van dacht. Daarom deed zij een paar schreden vooruit en wendde zich tot hem:

„Neemt u het mij niet kwalijk, mijnheer, als een u vreemde het waagt u aan te spreken, maar mij dunkt, gij zijt een kunstenaar en ik zou gaarne willen weten, wat u van dit hemelsche beeld denkt?”

„Ik vind, dat men over het verhevenste en heiligste zwijgen moet”, antwoordde de man met een diepe, eenigszins heesche stem.

„Ik kan u niet zeggen, hoe gij met die woorden mijn gevoels tot uiting hebt gebracht”, zeide Vittoria.

„Gij zijt zeker een groot kunstenaar?”

„Ik ben Michel Angelo, doorluchte vrouw”, zeide de vreemde, boog en verdween in de menigte.

VII.

De markiezin van Pescara, Vittoria Colonna, had zich begeven naar de Sixtijn'sche kapel, om daar de plafondschilderingen van Michel Angelo te bezichtigen. Het was de eerste groote schep-

ping van den Meester, die zij te zien kreeg.

Er waren reeds vijf jaren verlopen, sedert Michel Angelo dezen arbeid, in opdracht van den gewel-digen, kunstlievend Paus Julius II, voleind had, en toch sprak nog heel het ontwikkelde Rome geestdrift over dit wondere kunstwerk. Iedereen voelde, dat deze onvergankelijke schilderingen een keerpunt vormden in de geschiedenis der beeldende kunsten, dat gegrendelde deuren verbroken waren en nieuwe vergezichten geopend.

Toen Vittoria naar het midden van de kapel schreed — zij was geheel alleen gekomen — zij zij voor een zij-altaar den grijzen Leonardo da Vinci op de knieën liggen met het gezicht verbor-gen in de handen.

Het viel haar op, dat hoewel zijn hooge, gebrekkige gestalte gehuld was in een versleten mant met bonten mand, toch van zijne geheele verschijning vorstelijke voornaamheid uitstraalde.

Maar niet zoodra was zij begonnen de schilderingen, die in het warme licht der herfstzon glansden in hun toen nog zoo wonderschoone kleurenpracht, te bezien, of de buitenwereld bestond ni-meer voor haar. Zij gevoelde zich als meegevoerd door de macht van het genie, dat met goddel'stem tot haar scheen te spreken. uit deze voestellingen.

Het waren de wonderen der schepping, en schaduwbeelden der verlossing, die zich met boveaardschen glans en bovenmenselijke kracht bo-voor haar zich ontolden.

Hier zweefde de Schepper, de groote Vader, de wereld met alle schepselen, al de ontelbare vo-men van het worden en het zijn, al de onbegrensde krachten en mogelijkheden van het leven eerst in zijn raad had besloten. De groote, reusachtige stalte, toch zoo vol goedheid, en die door de ele-ten gedragen, aanzweefde, en met grootsch, ov-winnend gebaar den chaos deelde, was der waarheid de verzinnebeelding van de schep-de kracht Gods.

Uit welk een geweldigen geest moest deze weldige Geest geboren zijn! Welk een diepten hoogten moest een menschelijk hart kennen, d deze gestalte grijpen en weergeven kon!

Een gevoel van innerlijke deemoed en klein-overviel Vittoria, toen zij dit alles zwijgend schouwde.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & v. d. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1
UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILORMA
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Veldwachter.

Veldwachter, sta je zoo brommig te kijken? Ja maar ik weet wel, je meent het niet kwaad. Jij moet steeds letten op dronkaards en dieven. Op al 't ondeugen' gespuis van de straat.

Veldwachter, hou maar je degen in handen, Want al wie kwaad wil moet bang voor je zijn. Loop door de bosschen, langs velden en wegen, Veldwachter, waakt; dat is rustig en fijn.

Veldwachter heeft in zijn huis vrouw en kinderen. Daar draagt hij dienstjas, noch sabel of pet, Daar klimt de jeugd op den snorbaard zijn knieën, Wat heeft het jong goedje met vader een pret!

Het huisgezin van den Voortrekker.

I. „Weg vóór! Trek!”

„Weg vóór! Trek!” Luid en krachtig klinkt het bevel van den Kaapschen boer uit boven het klappen van de zweepen en het gerammel van de ossejukkan. „Weg vóór! Trek!” De drie wagens, door wit linnen kappen overhuifd, komen in beweging, de paarden, waarop de kloeke ruiters, zetten aan. Weg vóór! Trek! Daar trekt Molenaar henen met de zijnen, het onbekende tegemoet, de karro, de ruimte in. Hij wil trekken. Hij wil zich losmaken van het Engelsche bewind, dat zijn grijpparmen uitstrekt over de „plaats”, door Molenaar's vader met onzegbare offeringen na den eensten trek verkregen. Al zou hij kalvers voor de wagens spannen, toch moet hij gaan. Zijn kostelijke „plaats”, de boerderij, groot als twee groote provinciën, heeft hij voor een kleinigheid van de hand gezet. Een zak koffie voor een huis, een geweer voor een hoeve, een wagen voor keurig huisraad, door de vrouw met boerentrots onderhouden, Molenaar verbrandt de schepen achter zich, nooit keert hij weder onder het gevloekte Engelsche bestuur, dat hem de macht over zijn kaffers ontnemt, door ingewikkelde wetten, die zijn verstandige reglementen vervangen, zijn leven bemoeilijkt en een heirleger van ambtenaren en militairen op de eenvoudige Boerenbevolking loslaat.

„Weg vóór! Trek!” Hondendmaal reeds had Molenaar dat bevel in gedachten herhaald eer de woorden over zijn lippen rolden.

Het was een „bitter werk” geweest het verkoopen zijner goederen, het gereedmaken van de wagens, het uitzoeken der trekkossen, het bijeenrijven van het vee. Zijn vrouw Lette naaide de tenten, verzamelde het proviand. 't Kon maanden, maanden duren eer men aan wit linnen, garen, thee, koffie, rijst, meel, suiker, kleeren of beddegoed kon komen. De trek ging naar onbekende streken. Schoppen en bijlen, smids- en timmergereedschap moest mee, geweren, messen, kruid en lood in den strijd

tegen wilde stammen en wilde dieren, zeep en vetkaarsen. De huisapothek viel volstrekt niet te vergeten. Een enkele rustbank, een klaptafel. Alles wat niet mee kon was aan vrienden en familie gegeven of verkocht, en nu klonk de roep van den boer, zittend op zijn paard, stappend naast de wagens: „Weg vóór! Trek!”

Het vee is onder de hoede van tien Kaffers, die de baas wel vertrouwen moet, vooruitgegaan, reeds een paar dagen geleden. Molenaar had gehoopt gistermiddag reeds te kunnen vertrekken, doch 't is te laat geworden, hij moest blijven met zijn gezin tot de morgenzon opging.

Gisteravond maakten man en vrouw voor het laatst nog een wandeling over het verlaten erf, waar geen hoen kakelde, noch een kalf meer loeide door dien boomgaard. Wat kostte het hem een moeite die vruchtboomen aan het groeien te krijgen. Daar, bij het eenvoudig klipmuurtje, ligt het jongste dochtertje begraven. Snikkend boog de kloeke Transvaalsche Lette zich over het graf van haar lieveling. Zij moesten zich losscheuren uit dit land, van dien kleinen grafheuvel.

Zwijgend, hand en hand, liepen man en vrouw langs de andere graven, van moeders en vaders, stil keerden zij terug in het leege, barre huis, de kinderen sliepen in den wagen, de Kaffer en zijn vrouw er naast: Goliath en Totty, alleen de twee huisvrienden hadden gewacht op de terugkomst van baas en vrouw.

Na het eten van het eenvoudig avondmaal had Molenaar den kwarto Statenbijbel opgenomen en bij het licht van een enkelen vetkaars eerbiedig gelezen:

Ik heffe mijne oogen op naar de bergen, vanwaar mijne hulpe komen zal.

Mijn hulp is van den Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft.

Hij zal uw voet niet laten wankelen, uw Bewaarder zal niet sluimeren.

Ziet de Bewaarder Israëls zal niet sluimeren noch slapen.

De Heere is uw Bewaarder, de Heere is uw schaduw aan uwe rechterhand.

De zonne zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts.

De Heere zal u bewaren van alle kwaad, uw ziel zal Hij bewaren.

De Heere zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid.

Met vaste stem heeft Molenaar zijn avondgebed uitgesproken, geen formuliergebed, doch regelrecht uit het hart komende en stijgend tot God. Nog een Psalm: De Heer zal u steeds gadeslaan, en toen werd het laatste goed uit het huis gedragen, bij manelicht en op den wagen geladen. De deur had Molenaar zelf gesloten. Hij noch zijn gezin zou ooit meer over den drempel komen van dit diepbaar huis.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

Wat is de lieve lente onverwacht in het land gekomen. Geen Maartmaand met sneeuw en ijs of hagel, maar met warmte en bloemengeur en grasbater.

Of ik het niet heerlijk vind, dat 't lente is? vraagt Heikleutertje en na haar vele anderen. Nu, dat zal wel waar zijn. 't Is wel niet zoo prettig, dat tante Johanna er zelve niet van profiteeren kan door ziekte, maar 'k gun het heel graag aan anderen. En 'k heb zulke mooie bloemen voor mijn bed staan.

Of ik eens kijken kom in Baarle Nassau? Nu, dat zou ik heel graag doen. Maar, alles kan niet wat men graag wil. Blondina heeft haar naam niet in 't laatste Sterclubje gevonden. 't Spijt me eng, hoor! Prettig, dat jij je prijs, dien armband, mooi vindt. Ook Robbedoes is in zijn schik met zijn prijs. Hij verlangde reeds zoo lang naar een mes. En nu zoo'n prachtig mesje!

De Jonge Zeeuw zond een raadsel in, dat ik plaatsen zal. Mededingstertje wil graag in onzen familiekring opgenomen worden en hoopt veel van tante Jo te houden. Prachtig, hoor! Ik ben zelve dol op kinderen. 't Zeeuwje kon zelf niet bedanken voor zijn prijs. Hij heeft longontsteking. Die arme jongen! Wil Duijffe ons eens melden hoe 't gaat? Bakkerinmetje en Westlandertje kunnen leuk schrijven. Ik zal eens aan de Administratie vragen of er boekjes van tante Joh. als prijzen beschikbaar gesteld kunnen worden. Komen jullie eens in de

Diergaarde naar de jonge olifantjes kijken? Er zijn vier jonge leeuwjes, zoo klein als een poes. De moeder draagt ze in haar bek heen en weer, bang dat al die nieuwsgierige menschen haar leeuwkindertjes kwaad zullen doen. Er zijn ook jonge pantertjes en tijgertjes, die zijn al groot en eten reeds vleesch. Ook jonge aapjes zoo groot als een penhouder, met leuke oogjes en pootjes.

Asschepoester en Roodkapje. Ons Sterclublid in Sommelsdijk wil jullie misschien zelve wel eens vertellen wie zij is. Vader is boekhandelaar, meen ik. Mies is tante's trouwe hulp in haar ziekte en Beb helpt moeder weer als Mies weg is.

De moeder van Knabbelderat bakte een taart voor zijn verjaardag. Wat zal dat ratje geknabbeld hebben. Heeft Heidekind er aan geholpen? Allemaal gelukgewenscht hoor. Typograaf heeft een Sterclublid tot neefje Jong Holland. Dat is wel leuk.

Pannekoek vraagt of de Sterclubleden mij altijd tante noemen. Ja hoor, dat gebeurt zoo. Maar 't hoeft niet. Ik vind het wel aardig zoo'n groot aantal neefjes en nichtjes te hebben. Zangeresje is welkom, net als de andere nieuwelingen die ik nog niet noemde. Pukkie en anderen. J. G. G. vindt 't zoo jammer dat in E. op Goeden Vrijdag kermis gehouden wordt. Dat is ook treurig.

Torenlicht, Torenwachter, Zilver schoon, Viooltje, Oud-Beijerland, Rosa, Boterbloempje; nog eens Viooltje (Plantageweg), Buitenmeisje, Heidebloempje II, gaven allen goede oplossingen. Heidebloempje (Dijkstraat) is naar Schiebroek verhuisd. Dat is ook een O.-Indische reis hoor, naar jouw school. Heerlijk in den zomer, maar o wee, in den winter. Maar 't zal buiten nu wel heerlijk zijn.

Sneeuwman deelt zijn wensch mee om mee te doen. „Ik ben geen geleerde, die in prachtige stijl met veel omhaal van woorden zijn verlangen te kennen geeft, en daarom zeg ik in eenvoudige woorden, dat ik wensch deel te nemen aan het Sterclubje.”

Prachtig, hoor en welkom.

De goede oplossingen waren:
1. Mes, esch,
2. 2 Sam. 21 : 20 en 1 Kron. 20 : 6.

De prijzen zijn toegekend aan:
DE SNUFFELAAR, Dordrecht.
PANNEKOEK, Hoogeveen.

Nieuwe Raadsels.

1. Kunt ge wel als ik u vier schrapjes geef aldus naast elkander gesteld, | | | |, zonder iets uit te vlakken, daarvan één maken?

2. Ik ben een nuttig ambachtsman, Die 's winters niet kan werken; Want schoon ik eigenlijk wel kan, Komt mij de vorst beperken.
4, 2, 1 is, in 't Bijbelboek,
Een van de eerste mannen;
1, 2, 4 draagt men in zijn broek;
6, 5, 4 kan er spannen.
1, 2, 5, 6, verschaft ons brood,
6, 5, 2, 1 geeft steenen;
1, 2, 5, 9 is zeer groot,
Men vaart er over henen.
6, 7, 8 en 9, 4,
Betreedt oneffen paden.
Ik wensch u allen veel plezier,
En veel geluk in 't raden.

Oplossingen in te zenden aan TANTE JOHANNA p.a. Drukkerij Libertas, Goudschesingel 105, Rotterdam.

Grappjes.

Op school vroeg een vriendje me het volgend raadsel:
„Kan je, als je twee cijfers bij 191 voegt, een getal onder de 20 vormen?”
Hoe ik ook giste, ik kon het niet vinden. Den volgende dag zei hij het me.
De oplossing is: 19 1/7.

DUBBELBLANK.

— Wat voer jij tegenwoordig toch uit?
— Ik werk op de dominosteenenfabriek; ik maak de zwarte punten in de steenen.
— Moet je vandaag dan niet werken?
— Welneen, zij zijn nu aan dubbelblank bezig.

Torenwachter.

— „Moeder, ik heb een April-grap uitgehaald met de muusjes; ik heb de val opgezet zonder er speik in te doen.”

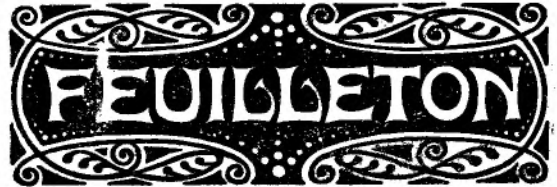
(Punch).

VERKEERD BEGREPEN.

Jong padvindertje, die tracht zijn „goed werk” te doen, „Mag ik u over de straat brengen, mevrouw?”
Oud vrouwje: „Zeker ventje. En hoe lang heb je al staan wachten op iemand die je er over heen kon brengen?”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

14)

Het moest wel een groote, een vreemdeling op op aarde zijn, die in andere werelden geblikt had, een eenzame, die in gezelschap van profeten en sybillen verkeerd had, hun geest had ingedronken en in hunne visioenen met ziensblik geschouwd had.

Nieuwe ruimten openden zich voor Vittoria Colonna.

„Het is werkelijk alsof die dingen gebeuren hoog in den hemel, hoog in de vrije lucht!” dacht zij.

De onvergetelijkste indruk echter ontving Vittoria van dat gedeelte der zoldering, dat de schepping van Adam voorstelt.

Ineengezakt, nog zonder de kracht van zijn machtige spieren te strekken, zonder de kracht om op te staan en te loopen, gedachteloos en hulpeloos ligt het reusachtig lichaam van den eersten mensch op een kaalen bergtop.

Daar zweeft in majesteit en heerlijkheid in den Goddelijken Levensvorst en Bezieler de toekomst van het menschelijke geslacht nader, het veelbelovende nog zondeloze, heilige leven.

De Schepper wordt door engelen gedragen, die Hem als wolken omzweven, over de schouders van den Almachtige vertoont zich het gelaat van de nog ongeschapen vrouw, met een blik vol verwachting op den eersten mensch. Zij voelt, hoe nauw haar lot eens met het zijne verbonden zal worden. Nu strekt God de Vader Zijn rechterhand uit.

Aangeraakt door de macht van den Levenswekker, vol van onwederstandelijken wil, heft de droomende Adam zijn willloze hand naar God op, beweegt die naar God toe. Nog een oogenblik en hij zal zich oprichten en door goddelijke levenskracht doorstroomd en beziel, bezit nemen van de erfenis, die voor hem bereid is, van de wereld en van het leven, en van de onbegrensde toekomst van zijn geslacht.

Bevend zonk Vittoria neder in een der bidstoelen en verborg het gelaat in de handen. Nog nooit in haar leven was zij zoo machtig aangegrepen door een openbaring der kunst als thans.

Het geweldige titanen-genie sprak hier de taal der eeuwen, ja der eeuwigheid en voerde haar met zich mede als een stroom. Het was haar te moede als had de levenwekkende vinger Gods ook haar eigen hart aangeraakt om haar te doen ontwakken tot een nieuw weten en begrijpen.

„O, mijn God,” stamelde zij bevend, „welke on-eindigheden zijn in uw wezen verborgen, waar Gij een urwer schepselen bevestigd hebt met de gave om het schier onbegrensde te vertolken!”

Het scheen alsof een chaos van nieuwe gevoelens en nieuwe gedachten in haar hart ging en de teleurstellingen van haar leven, de krenking van haar diepste gevoelens zwegen voor de groote stem, die zij gehoord had.

Vittoria was geheel in gedachten verzonken toen een smartelijk zuchten haar deed opzien. Het zuchten klonk als een bittere klacht door de groote, hooge ruimte, en verbrak de heilige stilte.

Die zucht had iets menscheeliks armzaligs te midden der visioenen van eeuwige grootheid, maar die zucht ontroerde het hart der eenzame vrouw.

Toen zij omkeek zag zij, dat Leonardo da Vinci, wiens tegenwoordigheid zij onder hare aandachtige beschouwing vergeten had, in zijn volle lengte achter haar stond, terwijl zijn oogen met de wanhoop der vertwijfeling naar de plafondschilderingen van Michel Angelo staarden. Het gelaat van den kunstenaar was op dit oogenblik van een bijna huiveringwekkende schoonheid. De lange, zilverwitte lokken gaven aan zijn verdriet iets verhevens, en tragisch. Hij had kunnen zitten als waardige evenknie naast Michel Angelo's profeten aan de zoldering.

„Dat is de Leonardo da Vinci, die Christus zag!” dacht Vittoria.

Voor Leonardo was in dit oogenblik zijn geheele levenswerk in het niet gezonken, zijn gaven schenen hem als niets, zijn heerlijkste scheppingen schenen hem slechts visioenen, die niet in hem geboren waren, maar uit genade hem verleend waren.

In Michel Angelo's machtige gestalten, zoo vol geweldige beweging en toch volkomen rustig, vertolkte een eigen machtig zieleleven, een kracht, een kunnen van schier onbegrensde mogelijkheid. En Leonardo moest het aanzien, dat het ideaal, dat hij met al de moeite en het wonstelen van zijn lang, arbeidzaam leven tevergeefs had nagestreefd, door een ander bereikt was geworden.

Vittoria gevoelde wat in de ziel van den grooten kunstenaar moest omgaan, en haar vrouwelijk medelijden drong haar naar hem toe te gaan, en met de haar eigen lieflijke bekoorlijkheid te zeggen:

„Staat meester da Vinci toe, dat ik hem dankzeg! Gij hebt niet alleen voor mij en voor onzen tijd, maar ook voor alle komende geslachten een heiligdom van genade en troost geschapen.

Onvergetelijk moet voor een ieder, die het voorrecht had haar te zien, de teedere goedheid zijn van uw heerlijke Christusbeeltenis, die gij voor uw laatste Avondmaal te Milaan hebt ontworpen. Dit gelaat is met onuitwischaar schrift in mijn ziel gegrift.

Leonardo da Vinci richtte zijn vorschenden blik op het gelaat der jonge vrouw, en toen hij, de groote kenner der trekken van het menschelijk gelaat, niets dan oprechtheid en welwillendheid las, wendde de strenge uitdrukking om zijn mond zachter, en zeide hij met waardigheid:

„Ik dank u, hooge vrouwe, maar gij weet, dat ik dit gelaat van den Christus niet op aarde gevonden heb, het is mij gegeven geworden.”

Hij wenkte zijn bediende, die bij den ingang van de kapel op hem wachtte, leunde vermoeid op den schouder van dezen jongeling, maakte een hoffelijke buiging voor Vittoria, en ging heen.

„Ik ben Michel Angelo,” klonk weder de stem van den grooten meester in Vittoria's ziel.

Er was slechts één mensch op aarde, die zijn naam op die wijze kon uitspreken, zonder valche zelfbewustheid, met gerechte trots.

„Ik ben Michel Angelo, de vorst, ik heb de menschen weggevoerd van hun eigen kleine paden, op den weg der eeuwigheid.

„Ik heb ze met mijne bovenaardsche groote aandoeningen gebracht tot aan de poorten des hemels. Ik heb ze met de machtige en onvergetelijke taal van mijn kunst verteld van hun oorsprong, hun levenslot en hun eeuwige bestemming. Ik ben niet alleen kunstenaar, ik ben ook profeet en priester. Ik heb in Gods tegenwoordigheid verkeerd en gedronken uit den bodemlozen beker zijner alwetendheid.

Wie dezen man kennen, met hem verkeeren mocht, wie hij in vrouwelijke en eenzame uren van zijn innerlijk leven vertelde, die zou wel waarlijk gelukkig en begenadigd zijn, die zou zich gevoelen als boven het aardse opgeheven, en voorwaarts schrijden op de wegen van het diepe begrijpen.”

Zoo mijmerde Vittoria, toen zij eenzaam huiwaarts keerde, en dacht daarbij, dat de vervulling van dezen wensch voor haar zoo onbereikbaar was als de eenwige sterren aan Gods wijden hemel.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL

VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT

VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)

VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Hanna en haar grootmoeder.

Kleine Hanna zit te luisteren
Naar wat grootmoe haar vertelt
Van den Heiland in de kribbe,
Van de herders in het veld.
Van de engelen die zoo zongen:
„Vrede op aarde” en van de ster,
Van de Wijzen uit het Oosten,
Die daar kwamen van zoo ver.

Ja, die grootmoe kan vertellen,
Van het eerste menschenpaar,
Paradijs met fijne vruchten,
Van Gods licht, zoo blij en klaar.
Van hun zonen, Kain, Abel,
De eerste sloeg den tweede dood.
Ook van Abraham en Isaäla,
Vader Jacob, kijk en groot.

Hanna luistert graag naar grootmoe,
Op haar stoeltje zit ze zoet,
Grootmoe wijst haar naar den Hemel,
Waar 't zoo heerlijk is en goed.
Samen zingen zij een versje,
Dan loopt Hanna vlug naar huis.
Zij kan o zoo goed onthouden,
Deelt 't weer mee aan moeder thuis.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Neen, Molenaar kon dezen korten nacht niet slapen in den wagen en Lette zijn vrouw evenmin, al veegde zij haastig de eerste tranen af. Haar man moest een kloetse huisvrouw naast zich zien, een vrouw, die zelfs krachtig den wagen, waarin haar twee jongste kinderen lagen, mennen kon. Nu ligt huis en erve in een grauwen nevel gehuld, want de zon is nog niet opgegaan. Gelukkig maar, het bespaart een nieuw afscheid. „Weg vóór! Trek!” bevel Molenaar, langs onbekende wegen en hij drijft de ossen voort, die zijn bezit voorttrekken, zijn dienbaren en zijn have.

II. Een verraderlijke aanval.

Het reisgezelschap dat Natal verlaten had om in de wildernis een plaats ter woning te zoeken, bestond uit twintig menschen, klein en groot. De boer met zijn vrouw, vier kinderen, Goliath en Totty, het Kafferpaar, die als trouwe huisbedienden hun baas wilden vergezellen, David, Marcus, een oude zendeling, die Molenaar's kinderen had gedoopt en oud en ongeschikt voor het zendingswerk op Molenaar's „plaats” rust gevonden had. Dan was er Berthold de leeuwenjager, die Molenaar Saul noemde tegenover den ouden David, de man, die 't prettig vond met een karavaan mee te reizen, ofschoon hij de vrijheid behield om weg te gaan, wanneer het hem beliefte.

Daarbij nog tien Kaffers, de eenigen van al zijn volk, dat hij de keus gegeven had: met hem mee de wildernis in of vrij heen te trekken waarheen

zij wilden en die gekozen hadden met den baas te gaan.

Reeds eenige dagen waren de drie wagens voortgereden, zonder dat zij het vee onder de hoede der tien Kaffers hadden ingehaald. Molenaar voelde onrust over zijn bezit. Wel volgde hij hun spoor rustig en zeker. Maar zij hadden nu toch moeten wachten. Gisteravond spande Molenaar uit op den top van Drakenberg, vanwaar hij een vergezicht kon hebben en over het schoone Natal, dat hij verliet, en over de onafzienbare vlakten waardoor heen hij „trekken” zou. Zwaar is het drijven van zijn wagen den boer gevallen. Vaarwel, prachtig zuur verworven land! Beter van de Kaffers af te hangen dan van de Engelschen die zijn mooi Natal schandelijk gestolen hebben, met zijn hoofdstad en zeehaven, met de onvergetelijke graven.

Het was een vreeselijke tocht naar beneden geweest. Alleen een geoeefende wagenrijver kon de wagens langs het bavianenpad over hooge klipbanken heenleiden, geen vrouw noch kind mocht in de wagens blijven, ieder had tegen te houden en te helpen, een verkeerde wending, alles lag versplinterd in den afdgrond.

Maar nu is het „laagertje” beneden in de vlakte. Lette de vrouw verzorgt hare kleinen: Jan en Leentje. Eduard en Maria drentelen om Goliath heen, die een pas geschoten reebok afstroopt. Toddy bakt brood en vader David helpt Molenaar zoo goed hij kan in het repareren van de wagens, die geleden hebben onder het „springen” over rots en klip. Berthold ging 'n poosje jagen.

Molenaar's gezicht staat ernstig. Het bevalt hem niet dat de Kaffers zijn voortgetrokken, nu zij eenmaal de gevaarlijke belling over zijn. Er ligt hier weide genoeg voor de koeien en de schapen. Jammer dat die twee wagens zoo kapot zijn gehotst.

Lette ziet de zorg op haar mans gezicht als zij hem een „koppie koffie” brengt. Zij is een sterke Transvaalsche, die evengoed het vuurroer als de stopnaald hanteert en het touw ter bestiering van de trekosses. Zij is het met hem eens, dat de Kaffers achter hun broek moeten gezeten worden. Jammer dat Goliath niet met hen is gegaan.

Molenaar knikt en meteen klinkt hij een nagel, gloeiend gemaakt in het felle houtvuur voor hem. „Ik kan vooruitgaan,” slaat Lette voor, „met de kinderen. Het pad is gebaand nu en Goliath kan drijven. Komt gij achteraan met de grooten en de rest.”

De baas vond het voorstel nog zoo heel dwaas niet. Zeker, er bestonden gevaren op deze wijde vlakte. Er leefden wilde dieren, olifanten, tijgers en leeuwen. Er schuifelden slangen. Doch zijn vrouw kon een man staan en zij wist hoe zij Kaffers regeeren moest. Het ging toch niet aan die lui heer en baas over je kudde te laten in directe ongehoorzaamheid aan Molenaar's bevel: Wachten aan den den voet van Drakenberg. Goliath en Toddy die waren beiden te vertrouwen, die moesten dan maar mee met Lette. Dan konden David en Berthold hem helpen bij het herstellen van de wagens, die zwaren arbeid eischten. De jager zou zoo lang niet wegblijven.

Zoo geschiedde het. De moedige Lette laadde Magdalena en Jantje in dekens gerold in den wagen, Toddy kroop onder het linnen dek en Goliath nam naast de vrouw plaats.

„Weg vóór! Trek!” klonk nu Lette's heldere stem en daar rolde de wagen heen met de trappelende ossen door de wijde, onafzienbare wildernis, langs het spoor door grazende koeien en klein vee gemaakt.

Het ging niet voorspoedig met het repareren der wagens. Berthold kwam eerst tegen den avond terug, trotsch op een dikken leeuwenhuid. Een dissel had een leelijken knauw gekregen, van één der raderen liet de ijzeren hoepel los. Molenaar miste Goliath erg, doch voelde zich toch rustig, omdat zijn vrouw hem bij zich had.

Aan den avond van den tweeden dag kwam Molenaar eerst klaar met zijn timmer- en smeedwerk. Toen voelde hij zich zóo vermoed, dat eenige uren rust beslist noodzakelijk waren.

Doch eer de zon opging over het eindeloze Afrikaansche veld stonden de ossen reeds ingespannen voor de opgeladen wagens en zette de kleine karavaan zich in beweging, heuvel op en heuvel af, over de karro vol plooiën onder den blauwen helderen hemel.

De afspraak luidde dat Lette zoodra zij het vee met hun Kaffers ingehaald had, een paar boden zou terugzenden, die Molenaar konden inlichten over den staat van het kamp.

De koude avondschemering wierp reeds een zachtmoedig waas over de groenende eindeloosheid en

nog had Molenaar geen Kaffer ontmoet, Rusteloos had hij voortgejaagd, maar nu moest er toch gegeten worden, de ossen bliezen van vermoeidheid. Weldra laaiden de vuren hoog op, die de reizigers voor de wilde dieren moesten beschermen.

Molenaar lag, ondanks zijn vermoeidheid zijn hoofd niet neer. Soezend zat hij voor het vuur, een pijnlijk voorvoelen kneep zijn hart saam. Indien er morgenochtend geen Kaffer opdaagde, dan, dan... Molenaar durfde niet doordenken. Opeens sloeg hij zich voor het voorhoofd met de vlakke hand. Dwaas om Lette te laten gaan. Als de kaffers eens niet trouw waren, zijn vee hadden gestolen. Wie weet, lag Lette niet verscheurd in de wildernis. Hoe ter wereld kon hij op Kaffers vertrouwen!

Daar klonk, nog vóór de zon opging, een schot. En nog een en nog een. In één seconde stonden David en Berthold naast Molenaar overeind. Zelfs de kinderen, Maria en Eduard, hoorden het geknal en staken de hoofdjes buiten de linnen kap.

„Inspannen,” beval Molenaar. „Inspannen!” Zijn stem klonk zwaar van vreemden angst. Voort ging het weer door den morgenschemer, tot plots de reusachtige gestalte van Goliath boven een kopje verscheen en als een razende den heuvel afrold.

„Moord, doodslag, baas!” huilde hij. „Moord, doodslag!”

Ontzetting greep Molenaar aan. „Hebt ge de vrouw verlaten?” vroeg hij grimmig. „Waar is Toddy?”

„Dood, dood!” gilte de oude Kaffer. „Dood, dood, baas!”

Bevend van woede en smart luisterde Molenaar naar het verhaal van den trouwen bediende.

Het beestenkamp hadden zij met moeite ingehaald: de vrouw was met schimpscheuten en spot ontvangen. Geen tien, wel honderd Kaffers vielen op onzen wagen aan, baas, de vrouw en ik hebben gevuld tot al ons kruit verschoten was. Toen ging het met messen. Toddy en de kinderen werden uit den wagen gesleurd, ik kreeg een slag en viel neer tusschen het kreupelhout, toen ik bij kwam, baas, kloofde een Hottentot het hoofd van Toddy en die duivels drevon de beesten weg. Op mijn knieën heb ik nog rondgesnuffeld naar 't lijk van de vrouw. Baas, ik zag een blanke, een witmensch, die sprak met de duivels.”

„Je vluchtte?” verweet de boer hartstochtelijk. „Wat moest ik anders doen, baas? Kan ik op tegen honderd?”

„Neen, dat kan niet,” antwoordde Molenaar bitter. „Goliath, waar is moeder?” vroegen Eduard en Maria tegelijk, nu zij Goliath zagen en de grimme uitdrukking op vaders gezicht.

De Kaffer antwoordde niet, want de toornige stem van den boer bulderde boven alles uit: „Weg voor! Trek! Vóór alles naar de plaats des onheils!”

In een draf hotsten de twee wagens nu over heuvels en dan over aardplooiën uren achtereen, tot zij het gruwelijke schouwspel konden overzien.

Den gebroken wagen, leeggeroofd, daarvoor de lijken van Kaffers, reeds door de gieren afgekloofd, doode en zwaar verminkte ossen, de overblijfselen van een groot vuur. Achter een mimosaboschje blaffen wilde honden en huilden hyena's in een gevecht. Zij vochten om buit. Om het lichaam zijner Lette, vermoedde Molenaar, wiens speurende oogen steeds naar zijn vrouw hadden uitgezien.

Snel naderde hij de woeste dieren. Een schot trof een hyena en joeg de honden op de vlucht. Geen oogenblik twijfelde de boer meer, hij herkende de kleeren van zijn gedooide vrouw.

Op dit oogenblik voelde hij de lichte hand van den zendeling op zijn schouder.

„Molenaar, zie op Job. De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.”

Het hoofd zakte den boer op de borst. „Laat mij even alleen,” kreunde hij.

(Wordt vervolgd).

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Mevrouw: „Hoe is dat gebeurd, Mina?“
Mina: „Gebrek aan samenwerking tusschen verstand en spieren, mevrouw.“

(Punch).

Dokter, tegen neerslachtigen patiënt: „Je moet die neerslachtigheid trachten te verdrijven; je moet je oefenen in opgeruimdheid. Zing daarom bij je werk.“

Patiënt: „Zingen bij mijn werk? Dat is onmogelijk, dokter, ik ben glasblazer.“

(Punch).

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

15)

VII.

Een nieuwe levenstaak was tot Vittoria Colonna gekomen.

Zij, de kindertlooze, die aan het doorluchtig huis van haar gemaal geen erfgenaam kon schenken, had Alfonso del Vasto, neef en erfgenaam van haar gemaal, bij zich aan huis genomen.

Haar vrouwelijke zachtheid en verstand, haar ontwikkelde geest zou het zeker gelukken een heilzamen en verzachtenden invloed uit te oefenen op dezen overmoedigen, trotschen jongeling.

Jarenlang woonde Alfonso bij haar in Ischia. Zij hield toezicht op zijn studie en nam er tevens deel aan, onafgebroken bezig zijn dikwijls opbruisend temperament door bezonnenheid en overleg in toom te houden.

Ja, wat zou Vittoria niet gedaan hebben om haar gemaal ter wille te zijn! Zijn wenschen waren het richtsnoer van haar leven. Zij ontving dus Alfonso met open armen om de wille van Ferrante, die zelf van huis was aan het hof van Karel V geroepen om kriegsraad te houden of om onderhandelingen met den Paus te voeren.

Er waren moeielijke en zware tijden in aantocht. Van verre hoorde men reeds het rommelen van den donder van godsdienstoorlog aan den Europeeschen hemel. Reeds vele jaren, bijna gedurende de geheele tweede helft zijner regeering had Paus Leo X getracht den vrede te bewaren, totdat in het jaar 1519 Keizer Maximiliaan stierf. Plotseling ontbrandden toen weer de oude oorlogen over het recht van troonopvolging. Venetië en Zwitserland kozen voor den Franschen koning, Frans I; Hendrik VIII en Leo X waren bondgenooten van Karel V.

Karel V had den Markies van Pescara, die de beroemdste veldheer van zijn tijd was, door gunstbewijzen aan zich weten te verbinden, omdat Markies van Pescara aan den Keizer verwant was

en bovendien de vermoedelijke pretendent voor de kroon van Napels.

Toen nu de oorlog uitbrak, werden zoowel de vader als de gemaal van Vittoria benoemd tot opperbevelhebbers van 't Keizerlijk-Pauselijk leger.

De strijd begon vroeger dan men vermoed had, en plotseling kwam het bevel tot den opmarsch.

Ferrante vertoefde juist voor enkele dagen bij Vittoria op haar kasteel te Ischia. Te midden van de heerlijkste, zuidelijke, weelderige natuur trof Vittoria de bitterste smart haars levens, die zij toch onder uitwendige rust en schijn-onverschilligheid verbergen moest, zooals men een geheime wond onder zijn gewaad verbergt. Want Ferrante d'Avalos was een gezworen vijand van alle aandoenlijke tooneelen en uitbarstingen van gevoel.

Zonder een spier te vertrekken zich te schikken in het onvermijdelijke, zoo hoort het! — dit was zijn lijfspreuk onder alle levensomstandigheden. Lachend, alsof hij naar een feest ging, toog hij ten oorlog.

Een Spanjaard kent geen vrees — placht hij te zeggen.

Deze manlijke dapperheid en onbezonnenheid was de trots zijner gemalin, maar bracht haar tevens den doodsteek toe.

Het was een der laatste avonden voor Ferrante's vertrek naar het leger. In een met purperen wingerd begroeide loggia, die op de zee uitzag, zaten Ferrante d'Avalos, Vittoria en de jonge Alfonso del Vasto, de erfgenaam des huizes.

Natuurlijk liep het gesprek over den oorlog, en die op handen zijnde gevechten.

„Men zegt,“ merkte Vittoria op, „dat de Franschen daarom boven de Italianen in de krijgskunst uitmunten, omdat zij wreeder zijn. Iedere kogel treft doel, en zij schieten zonder ophouden. Zij willen doodten en moorden.“

Zij beefde en hield een oogenblik op, maar ging toen voort:

„Bij ons was het vroeger gewoonte den vijand alleen buiten gevecht te stellen. Hierin school toch nog een vonk van menschelijke en Christelijke barmhartigheid.“

Ferrante, die behagelijk in zijn stoel leunde, barsste in zijn gewoon zorgeloos lachen uit en zeide:

„Ik ben niets bang voor de Franschen! Zij zijn wel dapper, maar weinig doorzettend en kunnen het niet volhouden.“

Machiavelli heeft groot gelijk als hij van deze natie schrijft: Bij den eersten aanval zijn zij meer waard dan mannen, maar bij den terugtocht minder waard dan vrouwen. Wij zullen ze gemakkelijk verslaan.“

„Ik houd van de Franschen!“ riep de jonge del Vasto. Zijn slanke, nog jongensachtige gestalte was gehuld in de uitgezochteste geplooid en gepofte gewaden. Zijn kanten hemd, dat met brillanten gesloten werd, en die bij ieder zijner bewegingen welriekende geuren verspreidde.

„Ik houd van dit ridderlijk volk. De Franschen verstaan de kunst om ridderlijk te zijn, lief te hebben en het leven te genieten! Hoe stijf en vervelend, hoe geestdoodend is toch onze zwaarwichtige Italiaansche madoenerij van de klasiëken!“

Bij ons wordt het als een zonde aangerekend een gedachte te hebben, die ons niet door Plato werd ingegeven!

Dan houd ik meer van de Provençaalsche minnezangen! Die stroomden frisch en natuurlijk uit de bron van onzen eigen tijd. Eerst heden las ik de legende van Melissander van Tripolis en Godfried Rudel.

Deze dichter laat zijn hart spreken. Wat mij betreft Bembo, Bibbieno, Molza en zelfs de met lauweren gekroonde Ariosto zou ik best kunnen missen.“

Geeuwend bracht de jongeling zijn hand vol kostbare ringen aan zijn mond.

Vittoria Colonna's oogen rustten beurtelings op haar gemaal en op haar pleegzoon, trachtend die beiden te vergelijken.

Men kon het de beide mannen aanzien, dat zij uit hetzelfde knijghaftige geslacht stamden. Beiden hadden hetzelfde donkere Spaansche type, beiden hadden dezelfde betooverende, bijna demonische schoonheid, die wij nog heden ten dage op de schilderijen van Valasquez bewonderen. Ferrante had echter niettegenstaande zijn trotsch en genot-zucht toch een strengheid en waardigheid over zich, een kalme trotsche beredeneerdheid, doordat de ervaring en het dikwijls in gevaar verkeer, en de aanraking met de groote wereld, hun stempel op hem gedrukt hadden; bovendien droeg zijn gelaat de sporen van het ruwe krijgsmansleven. Alfonso daarentegen was nog geheel de lachende, dartele hoveling, voor wien schoonheid, sierlijkheid en levensverfijning bijna onontbeerlijker waren als zijn dagelijksch voedsel.

En toch had Vittoria Colonna deze beide mannen, wier geheele wezen zoo lijnrecht tegenover het hare stond, lief met toegewijde bewondering.

Deze levensvreugde, verbonden met stralende, jeugdige kracht, dit lachende genieten van het oogenblik, deze luchthartige, zorgeloze manier — om zonder nadenken op te gaan in liefde, schoonheid en genot en dan toch op het juiste oogenblik het leven te beheerschen — dat waren de vreemde en zonnige eigenschappen, maar waarnaar haar eenzaam, somber hart zich uitstrecte met groot verlangen, omdat zij in haar eigen bestaan dat alles miste.

Ook in dit oogenblik zat Vittoria gebogen over haar borduurraam en toovende gouden dadels op roode zijde voor een behang voor Alfonso, wien oogenblik het leven te beheerschen — dat waren de vreemde en zonnige eigenschappen, maar waarnaar haar eenzaam, somber hart zich uitstrecte met groot verlangen, omdat zij in haar eigen bestaan dat alles miste.

„Dus het is beslist!“ zeide Alfonso d'Avalos, terwijl hij trots zijn meisjesachtige lippen krulde, „dat gij mij als een relikwie in een glazen kast bewaren wilt, alleen omdat ik de eenige afstammeling van ons geslacht ben. Ik vind deze gedachte om gte worden.“

„Hoe zoudt gij het hebben gevonden, neef Ferrante, als men u in uw jonge jaren als een valk aan een ketting had gehouden, alleen opdat gij u geslacht zoudt doen voortbestaan? Liever niet leven dan noemloos leven.“

Terwijl hij zoo sprak, bemerkte Vittoria, dat in zijn oog een uitdrukking was gekomen van trotsche, zelfbewuste mannelijkheid.

„Ge hebt reden tot klagen,“ zeide Ferrante tot den jongeling, „maar is het niet genoeg als twee mannen uit hetzelfde geslacht hun leven voor een paus veil hebben? Gij zijt de jongste. Erfgenaam te zijn van een oud en noemruchtig geslacht brengt ook zijn verplichtingen mede. Ik hoop, dat ge di ingezien zoudt hebben en besloten waart thuis te blijven.“

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS :

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

**KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1**

**UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—**

**SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF**

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Bloemruikertje.

Rode rozen, witte rozen,
'k Voeg een ruikertje bijeen,
Schik ze keurig in een vaasje,
'k Zet ze bij mijn kindje klein,
Dat in schaduw van de boomen,
Sluim'rend in haar wiegje ligt,
Geurige bloemen bij mijn liev'ling,
Met haar blozend warm gezicht.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg.)

III. De wonderlijke redding.

In denzelfden tijd, dat Molenaar zijn „trek” begon om aan de Engelsche heerschappij te ontkomen, reisde de Engelsche commissaris het land door om de geschillen tusschen Boeren, Kaffers en Hottentotten zoo mogelijk bij te leggen en hen allen tot onderwerping aan het Engelsche gezag over te halen. De bevolking van de Kaap en Natal en nog verderop verkeerde in groote opwindung. Talrijke boerengezinnen verlieten het land, vooral omdat zij geen baas meer over de inboorlingen mochten zijn. Boschjesmannen en Hottentotten vielen valsch en verraderlijk blanken aan in nederzetting en karavaan, ondanks de vriendschappelijke woorden hunner opperhoofden.

De leden der Engelsche commissie waren bereisde mannen van menschenkennis en beschaving, doch een van hen, de heer Hengel, bleek behalve een bekwaam diplomaat, ook een hartstochtelijk natuuronderzoeker. Zijn botanische trommel lag overvol met in Europa onbekende planten. Hij onderzocht den bodem, beschreef de dierenwereld, bestudeerde het weder en den sterrenhemel; niet zelden bleef hij achter met zijn knecht Knip, om eenige zeldzame planten in handen te krijgen.

In den morgen van den vreeselijken dag, waarop de ontrouwe Kaffers, overgehaald door valsche Boschjesmannen, hunne meesters met pijl en boog en mes en lans begroetten, had de heer Hengel voor een paar dagen afscheid genomen van zijn reisgezelschap om met zijn knecht Knip eenige waarnemingen te doen. Na afloop van dit werk laadde Knip de instrumenten en de wapenen van zijn meester op zijn paarden, verwijderde zich langzaam in het dichte bosch, omdat de natuuronderzoeker in groote stilte nog een merkwaardig vogelnest wilde bespieden. Knip moest langzaam voortgaan en op ongeveer een mijl afstands het voedsel voor hen beiden bereiden. Hoe het kwam dat Knip den weg kwijt raakte, kon zijn meester niet begripen. Zeker is het, dat de heer Van Hengel, toen hij op den aangewezen tijd op de afgesproken plek Knip zocht, noch den knecht, noch paar-

den, noch instrumenten vond. In het donkere oerwoud lagen vele sporen door olifanten, elanden en het wild gedierte plat getreden. Het meest waarschijnlijk leek wel dat Knip verdwaald was in het eenzame bosch.

De heer Van Hengel had in zijn leven zoo wat de heele wereld rondgereisd en hij zou geen angst gevoeld hebben, indien hij behoorlijk uitgerust en gewapend ware geweest. Doch in de Afrikaansche wildernis zonder proviand en zoo goed als zonder wapenen alleen te staan, leek allesbehalve benijdenswaardig.

Doch zijn vrome kloekheid hield hem overeind. „Gods onbepaalde wetenschap, kent onzen weg van stap tot stap”, dat lied uit zijn kinderjaren bekrachtigde den onderzoeker. Hij besloot naar den stand der zon zijn weg te richten om zoo spoedig mogelijk bij zijn tochtgenooten te komen.

Doch opeens trof de knal van geweerschoten zijn oor. Dat waren misschien zijn commissieleden, die jacht op wild maakten. Van Hengel werkte zich door het kreupelbosch, want meerdere schoten knalden. Doch ten laatste stond hij stil van schrik, een woest krijsgeschrei vervulde de lucht. Het getier hield sterker aan, hoe dichtter hij de plek vanwaar het rumoer opsteeg naderde. Het zijn de Magalis, stelde Van Hengel vast. Hij herkende den eigenaardigen hoofdtooi: twee arendsvleugels met een leeren riem op het hoofd bevestigd. Zwarte met bloed besmeurde inboorlingen dreven trappend vee weg, dat Van Hengel, in de struiken verscholen, soms rakelings passeerde. Met het geladen geweer drong Van Hengel verderop, zoodra hij op de open plaats kwam wachtte hem een afgrijselijk tooneel. Een zwarte stak herhaaldelijk naar de blanke vrouw, die gillend zijn lansstooten trachtte af te weren. De wilde scheen er een eigenaardig plezier in te hebben de boerenvrouw zoo vaak mogelijk te wonden. Een schot knalde, de zwarte rolde reutelend om, doch meteen verhief zich de gansche troep tegen den nieuw aangekomene. Van Hengel laadde nog eens en nog eens. Toch had hij het tegen de oprdingende wilden moeten opgeven, indien het opperhoofd van den stam, waarmede Van Hengel gisteren nog vredelievend had onderhandeld, zich niet plotseling aan zijn zijde had geplaatst.

„Terug, deze heer is mijn gevangene!” riep Koa-moe-hoi bevelend.

De wilden weken achteruit en voor Van Hengel's verbaasde oogen verscheen zijn bediende Knip, gekneveld naast het paard, dat Van Hengel's kostbare instrumenten en boeken droeg.

Van Hengel trilde van verontwaardiging. „Is dit de dank, dien gij ons bewijst, nadat ik uw zoon gezeten heb van den giftigen slangenbeet? Laat gij uw volk weerlooze vrouwen aanvallen, nadat gij pas onderwerping aan het gezag der Engelschen hebt beloofd?”

De wilde lachte slim. „U zal geen kwaad wederwaren, u noch uw bediende. Indien gij slechts in vrede bij ons verkeerden wilt, onze zieken genezen en uwe wonderen doen.”

Van Hengel begreep oogenblikkelijk wat Koa-moe-hoi bezielde met deze gevangenneming. De wilde zag den blanke voor een toovenaar aan, in zijn bijgeloof dacht hij van zijn gevangene de tooverkunsten te leeren, die hem macht zouden geven over alle stammen der inboorlingen als het gevreesde opperhoofd der Blauwe Bergen.

Verzet baatte niet. Heel de bende keek den blanke met zijn knecht woest en dreigend aan.

„Naar de kraal,” commandeerde Koa-moe-hoi. „Naar de kraal.”

Het luid uitspreken van dit bevel deed de half bewusteloze, gruwelijk verwonde boerenvrouw bijkomen. „Mijn kinderen!” kreet zij, „mijn kinderen.”

Boven de open plek krasten de gieren reeds, aangelokt door den reuk van bloed. Nu eerst zag Van Hengel, dat de boerenvrouw met haar lichaam en kleeren twee jonge kinderen bedekte. Zij had gevochten voor het leven harer kinderen.

„Ontferm u over mijne kinderen,” smeekte zij. Breng ze bij hun vader. O, Heere..... ik.....” Zij voleindigde de smeekbede niet, de opgeheven armen vielen neer. Lette, de vrouw van den voortrekker, lag ter aarde, bezweken aan hare wonden.

Koa-moe-hoi schopte het levenloze lichaam op zij de kleinen huilden angstig en fel.

„Ik zal willig meegaan, Koa-moe-hoi,” verklaarde Van Hengel met groote zelfbeheersching en waardigheid, waarmede hij zijn ontzetting en afkeer verborg. „Op één voorwaarde; die kinderen zijn de mijne en ik wensch een eigen huis en mijn eigen bediende onder u te hebben.”

Koa-moe-hoi glimlachte weer. Listig en stout-

moedig begreep hij oogenblikkelijk, dat alleen een willig meetrekken van den geleerden blanke hem van nut kon zijn.

„Uw wensch zal geschieden,” sprak Koa-moe-hoi, den blanke zijn bijl tegen de dij drukkend.

Op een wenk van den hoofdmans werden de schreiende kinderen op den rug van Van Hengel's paard gebonden, en terwijl de raven al krassend neervielen op de bloederige prooi van menschen en dieren, zette de karavaan, uit de twee blanken, het opperhoofd met zijn volk en het nog levende vee bestaande, zich in beweging.

Koa-moe-hoi leidde zijn gevangenen naar het land der Blauwe Bergen. Van Hengel zag het wel aan den stand der zon.

(Wordt vervolgd.)

ONS STERCLUBJE

Bij de opgave der raadsels heb ik de vorige maal vergeten te schrijven tot wanneer de oplossingen kunnen worden ingezonden. Ik ontving al heel wat brieven en stelde als laatste datum van inzending vast:

Dinsdag 24 April.

Wie later inzendt vischt achter het net.

Allereerst wil ik het aardige briefje van *Pukkie* beantwoorden, die in Andel gelogeerd heeft. Fijn, dat hij zulk mooi weer trof met Paschen. Of ik ook uit zou gegaan zijn wanneer ik niet ziek was geweest? Ja zeker, hoor. Of ik weer beter ben en wat ik scheelde? Wel, ik moest 6 weken in bed liggen. Maar 't is nu haast voorbij, zus. *Snuffelaar* is erg in zijn schik met het mooie zakmes, dat hij als prijs kreeg, en *Pannekoek* ook. Of ieder raadsels in mag zenden? Zeker, en grapjes ook. Mits niet overgenomen uit andere tijdschriften. 't Deed mij verbaasd veel genoegen, dat het broertje van *Sirius*, die als zulk een schitterende ster in het Sterclubje flonkerde, zich nu bij ons gevoegd heeft onder den schuilnaam van *Orion*. Wil je mijn groeten eens aan *Sirius* doen?

Verscheidenen nieuwelingen voegden zich bij ons. *G. K. te Enschedé*, *J. K. te Slikkerveer*, *Zoeklicht*, *Zandruiker*, *Klaproosje*, *Jonge Smid*, *Minerva*, *Zwartkopje*, *Huishoudstertje*. (Ken jij mej. Vergeer op de Huishoudschool?) Al hunne oplossingen waren goed. Ook van *Zilver schoon*, *J. v. d. A. te Rotterdam*, *Reseda*, *H. P. te Rotterdam*, *J. M. te Rotterdam*, *E. v. d. W. te Rotterdam*.

Voor het gemak geef ik de raadsels nog eens:

1. Kunt ge wel als ik u vier schrapjes geef aldus naast elkander gesteld, | | | |, zonder iets uit te vlakken, daarvan één maken?

2. Ik ben een nuttig ambachtsman,
Die 's winters niet kan werken,
Want schoon ik eigenlijk wel kan,
Komt mij de vorst beperken.

4, 2, 1 is, in 't Bijbelboek,

Een van de eerste mannen;

1, 2, 4 draagt men in zijn broek;

6, 5, 4 kan er spannen.

1, 2, 5, 6 verschaft ons brood,

6, 5, 2, 1 geeft steenen;

1, 2, 5, 9 is zeer groot,

Men vaart er over henen,

6, 7, 8 en 9, 4,

Betreedt oneffen paden.

Ik wensch u allen veel plezier,

En veel geluk in 't raden.

Oplossingen in te zenden vóór 24 April aan TANTE JOTANNA, p.a. Drukkerij Libertas, Goudschesingel 105, Rotterdam.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

DE MENSCH DER TOEKOMST.

(London Opinion.)

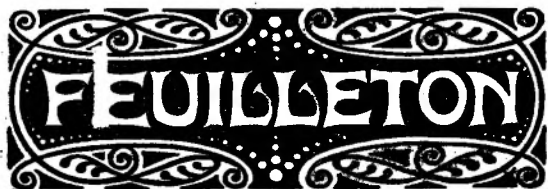
De generaal, die van het hof komt:
„Dit is zeker het kind van Mevrouw de
Baronesse van Halenfeld.”
Nieuwe kinderjuf: „Het spijt mij mijn-
heer, maar mevrouw wil niet hebben dat
ik met soldaten praat.”

(Punch.)

— „Heb je dien brief ergens neergelegd,
waar mijnheer Jansen hem zeker vindt?”
— „Ja, mijnheer, ik heb hem aan een
speld op zijn stoel gestoken.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der
Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

16)

„Ingezien! Ik heb niets ingezien!” viel de jongeling uit. „Ik ben een geboren krijgsman net zoo goed als gij!”

„Gij parfumeert uw zadel en uwe paanden rieken naar muscus!” lachte Ferrante schamper.

„Men kan net zoo goed op geparfumeerde zadels rijden,” antwoordde Alfonso, „dit zal ik u wel bewijzen. Ik heb evengoed recht op roem en eer als ieder ander. Wat heb ik aan mijn leven, als ik het niet uitleven mag? Gij behandelt mij als een kind.”

Ferrante zag Vittoria aan.

„Zeg gij hem wat zijn plicht is. Ik wil liever niet tegenover hem als de strenge gebieder, het hoofd van ons geslacht, optreden.

Maar Vittoria als eene echte Colonna gevoelde, dat Alfonso del Vasto gelijk had. Thuis, bij feesten, bij harddraverijen en tournoospelen, bij hoofschen vrouwendienst kon nooit tot ontwikkeling komen wat in zijn innerlijk wezen verborgen lag aan mannelijke kracht.

Zij zag haar gemaal aan en zeide:

„Neem Alfonso met u mede, ik vraag het u, hoe wel ik met hem de laatste troost van mijn eenzaam bestaan zal verliezen.

Wetiswaar staat of valt uw geslacht met hem, maar zelfs wanneer hem, wat God verhoede, een ongeluk ovenkwam, waardoor het geslacht d'Avalos zou uitsterven, zou dit minder droevig zijn, dan wanneer de roem uwer roemruchtige voorzaten zou

verdonkerd worden door vadsige, niets presteerende nakomelingen.”

De fiere toon harer woorden beviel den krijgsachtigen Ferrante.

„Gij hebt gesproken als een echte Romeinsche vrouw, mijn Vittoria,” zeide hij, vol bewondering haar aanzijnde. „Goed, Alfonso zal mee ten oorlog trekken.”

Met schitterende oogen sprong de jongeling op. „Dat zal ik nimmer van u vergeten, Vittoria, en ik beloof u, dat ge aan dit oogenblik nooit anders dan met voldoening zult kunnen terugdenken.”

Aan den morgen van het vertrek weerklonk het geheele kasteel van wapengekletter en gehinnik van paanden. Op den binnenhof verdrongen zich de vrouwen en meisjes om afscheid te nemen van de uittrekkende soldaten, boven wier hoofden bonte vaandels wapperden. De kostbare tenten der beide heeren werten ingepakt en Alfonso's kamerdienaar droeg spiegels, ontelbare potten met zalven, en gouden reukdozen aan.

Vittoria stond boven op het platte dak en keek neer op dit bonte gewoel. Plotseling voelde zij, dat iemand haar kleeft vatte. Zij zag om en zie achter haar knielde Marco de mar, en kustte den zoom van haar gewaad. Zij gelaat was zoo ver voorovergebogen en zoo vurig drukte hij haar gewaad aan zijn lippen, dat hij niet bemerkte, dat Vittoria zich omwendde en op hem neerzag.

Vittoria, die altijd diep over de dingen nadacht, kon niet zonder mededoogen zien naar het gelaat van dien mar.

Was niet achter de potsierlijke gemaaktheid zijner gelaatstreken diep lijden verborgen en een vurig verlangen naar een goed, waardig en rein leven?

Een gevoel van wreveld maakte zich van haar meester, maar zij hield het bestraffende woord terug, dat haar naar de lippen drong.

Zij bedacht hoe hand het was een onbeantwoorde liefde te koesteren, en zij wist, dat deze naar een diepere natuur had en verstandiger was dan menigeen die meer ontwikkeld en geleerd was.

Daarom wachtte zij totdat hij zich van zijne knieën opgericht had en zeide toen:

„Ik ben blij, dat mijn gemaal u bij zich in zijn tent zal hebben, Marco. Als zorgen en gevaar hem beangstigen, zal uwe vroolijkheid hem verstrooijing brengen, als hij krank mocht worden, weet ik, dat gij zijn trouwe verpleger zult zijn.”

„Op dit laatste moet gij niet te zeer vertrouwen, doorluchte vrouwe,” zeide Marco somber.

„En waarom niet?” vroeg Vittoria getroffen.

„Omdat ik den Markies van Pescara haat.”

„Gij haat hem. En blijft gij toch in zijn dienst? En waarom haat gij hem? Heeft hij u onbetamelijk behandeld?”

„Daarom niet. Iedere nar moet er tegen kunnen af en toe geslagen te worden; bespot en gekitteld te worden, dat is nu eenmaal gewoonte in onze hoogbeschaafde eeuw.

Neen, ik haat den markies omdat hij u niet gelukkig gemaakt heeft.”

En nog voordat Vittoria hem bestraffen kon, was Marco verdwenen.

Vittoria zuchtte en heete tranen welden op in haar oogen en liepen langzaam over haar bleek wangen.

In dien beker des afscheids moest nog een zeer bittere druppel gemengd worden.

Vittoria Colonna wilde zich naar de kapel be-
geven om kracht voor de moeilijke ure des af-
scheids en om bewaring in dien krijg voor haar ge-
maal van God af te bidden.

Op den weg naar de kapel hoorde zij in het voor-
bijgaan in een der vertrekken harer hofdames hevig
en onbedwongen snikken.

Zacht opende zij de deur en..... deed die even
zacht weer dicht. Maar toen zij verder voortschreed
was haar gelaat bleek als dat van een doode en
haar gang wankelend alsof zij dronken was.

Zij had gezien hoe Francesca Savelli troosteloos
en snikkend in de armen van Ferrante lag. En in
de oogen van haar gemaal had zij een blik vol
zachtheid en liefde gezien, een blik waarnaar zij
haar leven lang tevergeefs gesmacht had.

Geen van beiden had haar gezien.

En zoo wist niemand van de vernedering en
smart van dit oogenblik dan God alleen.

Het zou niet meer dan natuurlijk geweest zijn,
indien Vittoria Colonna na het afscheid der ver-
trekkenden Francesca Savelli gehaat of dadelijk
weggezonden had.

Maar haar hart was grootmoediger en edeler dan
dat van andere vrouwen.

Het meisje was aan hare hoede toevertrouwd.
En zij wilde de fouten van Ferrante — misschien
wel zijn zonde — naar haar vermogen goed
maken.

Zij bestemde Francesca voortaan voor haar eigen
persoonlijken dienst, liet zich door haar voorlezen,
en nam haar mede als gezellin op hare bezoeken
aan de armen en aan de hospitalen. Door goedheid
wilde zij deze arme, verdwaalde ziel terugbrengen
op het rechte pad. Francesca Savelli was niet slecht,
zij was alleen een misleid en hartstochtelijk schep-
selkje.

Dit gedurige samenzijn met hare vriendelij-
edele meesteres riep Francesca's geweten wakke:
zij wend zich bewust van het schandelijke en wraak-
bare van hare handelwijze.

En even vurig en onwederstandelijk als de lief-
tot Ferrante haar geheele wezen had aangegre-
even vurig en onwederstandelijk grepen thans
berouw en de boete haar aan. En eens op een
avond knielde zij neder aan de voeten van Vittoria
en riep uit:

„Doorluchte vrouwe, ik heb u beledigd, doodelij-
beledigd. Zend mij weg, haat mij, verzacht
want ik kan uw goedheid niet verdragen!”

(Wordt vervolgd.)

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hoger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

**KLEERMAKERIJ
GRAVESTIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1**

**UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—**

**SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF**

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

JULIANA-LIEDJE.

30 APRIL 1923.

Wijze: *Lieve lente schenk uw zegen.*

Juliana, op uw jaardag;
Zetten wij, verheugd van zin,
't Blijde liedje, Oranje boven,
Holland's ouden feestzang in.
't Blijft Oranje boven, ja,
Tralala, Tralala!

Juliana, Vorstendochter,
Spare God U jaren lang
Met uw Vader en uw Moeder.
Vrolijk klinkt ons feestgezang.
't Blijft Oranje boven, ja,
Tralala, Tralala!

Juliana, ons Prinsesje,
Wij, de jeugd van Nederland,
Wenschen U geluk en zegen,
Liefde en vrede uit 's Heeren hand.
't Blijft Oranje boven, ja,
Tralala, Tralala!

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg.)

IV. Het gevonden kruisje.

Twaalf jaren zijn voorbijgegaan, sinds Molenaar op dien onvergetelijken uittocht vrouw en kinderen en vee verloor. Nu woont hij aan de overzijde van de Oranjerivier, soms als een trekboer heenzwervend met zijn kudde tot zelfs aan de groote woestijn Kalihan, om weide te vinden. Zijn tegenwoordige huis ligt op honderd mijlen van de voornaamste nederzetting der Boeren verwijderd. De weinige paarden, runderen, schapen en geiten, die hij uit den tocht had gered, zijn vermengd. Hij verbouwt zelf het voedsel voor zijn gezin. Vrij en eenzaam verlijft hij met zijn dierbaren de dagen.

Maria, 't toen achtjarig meisje, is tot een twintigjarige maagd opgegroeid, een lief, mooi huisbezorgster, die den vader met den dag meer aan zijn vermoorde Lette herinnert. Zij heeft geleerd de handen uit de mouw te steken, sinds zij twaalf jaren geleden in de woeste wildernis moederloos een geschikte plaats ter woning vond. De oude David, de zendeling, heeft haar niet alleen geholpen bij de inrichting van het huis en het verzorgen van het huishouden, hij leerde Maria ook lezen, schrijven en rekenen. Zij kon Bijbel en Gezangenboek goed lezen, evenals haar iets oudere broer Eduard, die vaders rechterhand is bij het hoeden van het vee en op de jacht. Goliath, de oude Hottentot, die Toddy zijn vrouw nog niet vergeten is, dient Maria als een trouwe hond. Hij leeft apart in zijn kraal. Hoe lief Molenaar den ouden zwarte ook heeft, de boer zou er niet aan denken Goliath een plaats aan zijn ruwe tafel aan te wijzen, doch onder de enkele Kaffers, die Molenaar houden wil, is Goliath de eerste, en al Goliath's liefde gaat uit tot de kinderen van zijn „baas”.

's Avonds dreef Molenaar met Eduard en Goliath het vee binnen de omheining, waar de dieren beschermd bleven voor de wilde dieren, daarna stopten de mannen hun pijpen en Maria kreeg haar naaiwerk of tokkelde de gitaar, haar eens meegebracht door vader, toen hij in de ververwijderde

nederzetting de benodigdheden voor zijn gezin, kleeren, schoenen, linnen en koffie, voor de producten van zijn land en vee ruilde.

'n Enkele maal maakte Maria den verren tocht mede. Niet vaak. Moeders dood stond steeds als een angstwekkende herinnering in Molenaar's geest gebrand. Veilig was de wildernis niet. Allesbehalve, de schrik van *Koa-moe-hoi* en zijn volk drong zelfs tot hier door.

De boer nam geen deel aan de twisten en krijgstochten zijner ver verwijderde buren. Molenaar ging niet „gezelsen” en er kwam nooit iemand „gezelsen”, zooals de Afrikaansche boer het op bezoek gaan noemt. Zoodat op zekeren morgen Maria verbaasd naar buiten liep, toen de hoefslag van een onbekend paard haar verkondigde, dat een vreemde de hooge, sterke omheining was binnengereden. De

deling Jansen!” Sedert Jansen als jong zendeling door David Marcus in zijn dienstwerk was ingeleid, had de oudere man den jongere niet meer ontmoet. Op een dienstreis had Jansen in de dichtstbijge nederzetting vernomen, dat zijn oude vriend David Marcus op de eenzame plaats bij Molenaar woonde en met plezier had hij den omweg van honderd mijlen gemaakt om zijn ouden bevestigter in het ambt op te zoeken.

Welk een blijdschap voor allen, iemand uit de bewoonde wereld te mogen ontmoeten. Maria bijverde zich den vermoeden paardrijder overvloedig van brood, boter, melk en vleesch te voorzien, terwijl Goliath het paard verzorgde.

Maria vergat soms haar werk om naar Jansen te luisteren en toen Molenaar met zijn zoon Eduard van het land kwam, steeg de vreugd ten top.

Natuurlijk kon er van een spoedig vertrek geen sprake zijn, de gast moest blijven, minstens een maand, besliste de boer gul en blij.

Van zendeling Jansen vernamen de eenzame kraalbewoners veel nieuws. De lieden van de hoofdnederzetting hadden Jansen sterk ontraden den eenzamen tocht door de wildernis te ondernemen. Geruchten over ernstige troebelen tusschen de boeren onderling en van de boeren tegen de Engelsche regeering deden de rondte. Gewapende bendes liepen het land af en dwongen de afgelegen wonende boeren tot partijkiezen. Er zou weer oorlog uitbreken!

Molenaar schudde het hoofd over al dat oorlogsgerucht. Hij zelf was niet van plan zich met één partij in te laten, de boer begeerde niets anders dan in vrede en in stilheid met zijn gezin te leven. „'t Zou wel losloopen,” dacht hij.

Nog altoos woonde Berthold, de jager, dien Molenaar Saul noemde, in het huis van den boer, wanneer hij terugkwam van zijn jacht op olifanten, die hij velde, om de tanden te verkoopen.

Bij de komst van zendeling Jansen was Saul niet heengegaan om wat antilopen te schieten, pinnen een paar dagen zou hij weerom zijn, had hij beloofd. Doch toen de dagen weken werden en Saul nog niet verscheen, begon Molenaar meer waarde aan de mededeelingen van Jansen te hechten. Zou Saul, de koene jager, gegrepen zijn? Molenaar kon het niet gelooven.

Zijn buitengewoon lang uitblijven bracht den kleinen kring in groote onrust, zoodat het werkelijk een uitkomst was, dat Goliath, de oude Kaffer, zich vrijwillig aanbood om „op pad” te gaan, ten einde Saul op te zoeken. Molenaar gaf den Hottentot last, om indien hij Saul ontmoette, met den jager overleg te plegen en een onderzoek naar den

oude David, die moeilijk meer voortkon en zijn dagen doorbracht met het vlechten van zeilen en allerlei licht boerenwerk, zat op een boomstam te rusten, sukkelde overeind, nieuwsgierig en verlangend om den vreemdeling te begroeten. „Zending Jansen!” riep de oude David, „zen-

staat van zaken in te stellen. Trof hij Saul niet aan, dan moest Goliath naar de groote nederzetting gaan om daar bij de handelaars in olifantstenden te vernemen of zij iets van Saul hadden gehoord en gezien.

(Wordt vervolgd.)

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

— „Twee maanden geleden was ik smoorlijk verliefd op Bertus en nu kan ik hem niet uitstaan. Wat zijn die mannen toch veranderlijk!”

(London Opinion.)

Heer, die op het buiten „Zomerzorg” woont en getrouwd is: „Neem me niet kwalijk, juffrouw, maar zoekt u misschien naar villa „Zomerzorg”?
Modiste: „Neen, mijnheer.”
Heer: „O, gelukkig.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

17)

Vittoria hield een oogenblik de handen voor haar oogen. Het viel haar zeer moeilijk om over een zaak, die haar zoo vernederd en beledigd had, ook nog te moeten spreken. Maar haar vrouwelijk medelijden won het van haar vrouwelijken trots.

„Gij hebt niet alleen mij beledigd, Francesca, maar gij hebt u zelf, urwe ouders en bovenal God veel dieper gegriefd dan mij.

Ik kende uw misstap en sindsdien heb ik niet anders dan met smartelijk leedwezen en met innig medelijden aan u gedacht.”

„Gij wist alles?” stamelde het meisje, „en gij veracht mij niet?”

„Wie op deze wereld heeft het recht zijn medemenschen te verachten? Neen kind, ook ik niet. Ik heb over u getreurd, als een moeder over hare dochter, en heb voor u gebeden, dat de ure van berouw en boete komen mocht.”

„Ik kon niet anders doen dan hem lief hebben!” jammerde Francesca, en haar blond hoofd zonk op Vittoria's knieën. Gelijk een jonge berk geknakt door den storm lag zij daar geknield, een beklagenswaardig slachtoffer van haar eigen schuld en de schuld van anderen.

„Arm, ongelukkig kind, hoe gaarne zou ik dit voor u ongedaan willen maken!” zuchtte Vittoria zich zelf bijna even ongelukkig voelend als het snikkende meisje, dat alle zelfbeheersching verloren had. Vittoria begreep, dat de strijd niet gelijk geweest was.

Ferrante, de man van de wereld, de wetende, die man van ervaring en dit kind wier schoonheid en onschuld, inplaats van haar te beschermen haar juist in het verderf gestort hadden, Vittoria be-

hoefde niet te vragen aan welke zijde de grootste schuld lag.

Bovendien als Ferrante wilde dat iemand hem liefhad, dan stond hem een overwinnende kracht en beminnelijkheid ter beschikking als bijna niemand anders.

„Arme Francesca!” herhaalde Vittoria en streek liefkoozend over het goudgespin harer blonde lokken. „Maar al hebt ge verkeerd gedaan, toch blijf ik altijd uw moeder!”

Maar Francesca richtte zich niet op.

„Ik ben verloren, voor eeuwig verloren!” Een ontroerende wanhoopskreet klonk van haar lippen.

„Neen, gij zijt niet verloren, Francesca, er is een weg om verloren reinheid terug te winnen, de weg van waarachtig berouw en oprechte boete. God vergeeft ons gelukkig soms meer dan dat wij ons zelf vergeven.”

Maar de klank dezer goede, groote en krachtige woorden gingen langs het arme kind heen.

Zij had schuld beleeden en toch niet alles bekend, en daarom kon Vittoria haar niet helpen en het noodlot van haar ondergang niet keerén. Want..... aan den morgen die volgde op dit gesprek was Francesca Savelli verdwenen en een week later spoelde de zee haar dood lichaam aan op 't lachende strand. Toen had Vittoria een gevoel alsof de zonde van haar gemaal loodzwaar op haar eigen schouders drukte. Had zij het meisje wel genoeg bewaakt, was zij niet mede schuldig aan den ondergang van deze verloren ziel?

Zij leed, zij bad, zij deed boete, voor hem, die waarschijnlijk geen gedachte van berouw of medelijden wijdde aan het ongelukkige slachtoffer van zijn voorbijgaande hartstocht.

Zij wilde toornen op Ferrante, hem vervloeken, het schuldig over hem uitspreken. Maar zij kon niet. Al zijne misstappen zijn hardheid en wreedheid vermochten niet hare liefde voor hem te verminderen. Hoe dapperder en trotscher, hoe mannelijker en onafhankelijker een man is, hoe meer het hart eener vrouw reden zal vinden hem lief te hebben. En al gaat hij achteloos haar kleine wenschen voorbij, al is hij in de liefde ontrouw en onbestendig, ja slecht, zij zal in hem den held blijven zien, dien zij bewondert, dien groote, den sterke, voor wien het de moeite waard is smart te lijden en offers te brengen.

Niets hoegenaamd niets, geen droeve ervaring, geen afdwaling, geen ontrouw was in staat geweest Vittoria's hart van haar gemaal te vervreemden.

Zelfs zijne gebreken en grove misstappen nam zij op den koop toe, omdat zij bij hem hoorden.

Als deze blinde liefde tot Ferrante haar zelf een raadsel was, placht zij tot zich zelf te zeggen: „Hebben wij de zon minder lief, omdat zij zwarte vlekken en donkerheden heeft?”

Deze dagen van nameloos lijden vlochten het eerste zilver door het haar der vorstin.

Nu volgden voor Vittoria de lange uren van eenzaamheid, zooals van oude tijden het lot geweest is der vrouwen, wier mannen deel namen aan het publieke leven.

Zij had vergeven en wilde ook vergeten. Zij bad dagelijks tot God om vergeving voor hem, die zoo gedachteloos een jong leven had verwoest.

Wanneer zal de man leeren zien, dat een vrouw hare onsterfelijke ziel in zijn hand legt, als zij liefheeft?” vroeg Vittoria zich af. En hiernede stelde zij de groote vraag, die nog nooit in alle eeuwen een bevredigend antwoord ontvangen heeft, hoewel duizende Christenvrouwen die vraag vóór en na haar gedaan hebben.

Haar eenzaamheid was zeer groot. Want zij ging zoo op in de groote liefde tot haar gemaal, dat

alle omgang met voornamen en ontwikkelde mannen en vrouwen slechts een armelijke en onvoldoende vergoeding was voor het gemis der liefde. Er zijn echter menschen, die als 't ware voor de eenzaamheid geboren zijn. Bij hen komt de ontplooiing van hun wezen alleen in de stilte tot haar recht. Het zijn die diepe wateren, die met hun geheele wezen liefhebben en daarom zich altijd aan anderen wonden en stooten, en zich maar niet zoo gemakkelijk over teleurstelling en verraad kunnen heen zetten.

Maar al te dikwijls stellen zij hun levensgeluk afhankelijk van dezulken voor wie het drukke gewoel des levens, het gewin, het succes of het zingenot meer beteekent dan een arme, zoekende ziel en de schuchtere liefde van een menschenhart.

Nog was de eenzaamheid voor Vittoria niet de eenzaamheid der rust en der wereldverzakking, maar de angst van het brandend verlangen.

Traag kropen aan het strand der zee de blauwe en de zilveren uren voorbij, die van een onbeschrijflijke schoonheid waren, maar aan Vittoria meer droomerigheid dan vreugde brachten.

Lang, eindeloos lang schenen de heete zomermiddagen, die het lichaam dwongen om te rusten, en waardoor de gedachten vleugellam geslagen en het gevoel ontketend werd.

Bitter, zeer bitter viel haar deze weduwstaat in haar krachtig, bloeiend, jonge leven!

Eens toen zij dood-eenzaam en verlaten stond op het zeesstrand, overmande het lijden haar.

Een ondragelijk verlangen vervulde haar!

Zij zonk op haar knieën en hartstochtelijk breidde zij hare armen wijd uit naar den nacht, naar de ledigheid, naar het niet.

„Waarom, waarom moet ik zoo ontzettend eenzaam zijn? Waarom bestaat er niemand op aarde, die ik geheel de mijne kan noemen? Waarom is er voor mij geen hart waar ik kan uitrusten, geen ziel, die mij begrijpt?”

Zij wendde haar blik naar den donkerblauwen zuidelijken hemel, waar miljoenen sterren in grote helderheid flonkerden en schitterden.

„O, mijn God, mijn Schepper en mijn Verlosser die gewild hebt dat ik besta, die mij geschapen hebt met deze verterende dorst naar geluk en liefde in mijn ziel, wilt Gij het hart, waarop ik recht heb tot mij neigen! Of is het Uw wil, dat ik dit hart bezittende, zal verhongeren, gebrek lijden en versmachten?”

Het scheen Vittoria alsof zij zóó gebeden had dat zij moest verhoord worden.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
— VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF —

ze rubriek staat onder Redactie van Johanna voort.

et visschertje aan den plas.

Gezeten op zijn stoeltje,
Zijn bootram in den tasch,
Zit 't visschertje te peuren,
Met pieren in den plas.

Weer heeft hij uitgeworpen,
O kijk, ze bijten al,
Zijn hengel dreigt te breken,
Dat is een raar geval.

Ei zie eens, riep de jongen,
Dat is een reuzenbaars,
Hoe krijg ik die naar boven,
Hij stampde met zijn laars.

Het visschertje zal trekken,
Haalt op en houdt zich pal,
Te voorschijn komt... een toffel,
Wat keek die visscher mal.

et huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Toegerust voor een langdurige, gevaarlijke reis, leed in een schapenvel en gewapend met spies pijlen en een dolk verscheen hij te midden van gezin. 't Was duidelijk, dat de arme zwarte iets erde. Hij wees op den Bijbel, vouwde zijn handen als in gebed. Molenaar begreep de bedoeling zijn trouwen knecht en de boer boog zijn hoofd diepe beschaming. Zooveel jaren woonde deze n bij zijn gezin, nooit had hij den heiden het angelie des heils verkondigd. En deze man berde nu den zegen van den God der Boeren. Het was een ernstig oogenblik toen heel het gezin naast den zendeling en hun Kaffer nederknielde God om bescherming bad voor hun ouden Hottot, in hun dienst vergrijsd.

Een paar dagen na het vertrek van Goliath ver-Saul allen door zijn thuiskomst, doodverid, afgemat en hongerig. Een leeuwenuid hing er zijn paard. Toch was het de jacht op den leeuw 't, dien Saul in zulk een opwinding had gebracht. Saul gunde zich geen tijd om te eten of te drin-en voor hij zijn kostbare vondst aan den verbaasden Molenaar had getoond. In zijn gebruikte door het gebruik van het vuurroer geharde hand schitterde een kruisje, een gouden kruisje met de gerraveerde letter M. Het kruisje, dat Leentje, het kind om haar hals gedragen had tijdens den trek! „Het kruisje van mijn dochttertje, van mijn Mag-dalena!” De vader sidderde van heftige ontroering. „Waar hebt ge dit kleinood ontdekt?”

„Breng mij eerst wat eten, want ik val bijna flauw, dan zal ik het u vertellen.” Maria zette een stuk lamsbout op, met brood en melk. Gulzig sopte de jager zijn brood in het vet van den schapenbout. En al kauwende deelde hij zijn avontuur mede.

„Ik heb een nederzetting ontdekt, waar niemand die zoeken zou. In een dal, ingesloten door steile rotswanden, vol flinke, groote kralen en goed be-bouwde velden. Zelfs een steenen huis stond er. Het dal ligt heel ver!”

„Maar het kruisje,” viel Molenaar in.

„Stil toch, baas. Ik heb gezocht naar den weg, die afliep in het dal Vruchteloos. Twee dagen heb ik om het dal, dat zeker zes Engelsche mijlen lang en drie breed is, heengedraaid, tot ik zittend in een kloof zag, dat een bende gewapend volk zich aan den oever van een meertje verzamelde. Een blanke kon ik onderscheiden, een grijze man. Later trad een jong, blank meisje in den kring.”

„Mijn dochter,” stamelde Molenaar. „Hoe vondt ze 't kruisje?”

„Stil toch, baas. Ik trachtte naar beneden te komen, bond mijn paard aan een boom. Onder 't afklimmen rolden er steenen naar beneden, die zeker iemand troffen, want ik hoorde een smartelijk gegil. 'k Klom zoo snel ik kon weer naar boven, want het volk verzamelde zich beneden mij. 'k Besefte dat ik niet veilig zou zijn, eer ik op mijn paard zat om smal weg te rijden.

Mijn paard had ongeduldig staan trappelen en toen ontdekte ik in het platgetrapte gras 't kruisje.” „Zoudt gij de nederzetting weer kunnen vinden, Saul?” vroeg de baas gespannen.

„Waarschijnlijk wel, hoewel de plek ver af ligt.” „Hebt gij Goliath ontmoet?” vroeg Molenaar weer.

„Ja, en ik sprak met hem af, dat hij de streek zoo mogelijk vinder verkennen zoude. Het dal ligt naar het Noorden toe, 't zal vele dagen reizen zijn.”

V. Maria.

In groote eenzaamheid had Maria Molenaar hare meisjesjaren versleten. Zij ontmoette alleen vrouwen, wanneer vader haar hoogstens éénmaal in het jaar meenam naar de nederzetting, om de „Naachtmaal” te vieren. Dan doken de boeren uit de verre wildernis op, zetten hun wagens in een kring, soms wel honderd, op een vlakke (de kerk-plaats). En in zulk een „laager” leefden de boeren een week als broeders. Zij gebruikten 's Zondags het Heilig Avondmaal, de jongeren deden vooraf belijdenis. De wekdagen werden versleten met het opdoen van kleederen, wapens en allerlei dingen, die men niet zelf kweeken of maken kon. De Boer bracht zijn kostbare vellen van tijgers of leeuwen, zijn wol en struisvederen aan de markt, hij ruilde zijn waren voor geld of dingen die hij behoefde. Op den tweeden Zondag toog weer heel de Boerenge-meente ter kerk en dan verspreidde het volk zich opnieuw naar alle hoeken.

Die dagen waren feestdagen voor Maria geweest. In de kerk en in het lager sprak zij met meisjes van haar leeftijd en oudere vrouwen. Ofschoon ook kloek en vertrouwd met kruut en lood, waren die vrouwen zoo heel anders dan de mannen, waar-mede Maria uitsluitend omging. Een groote behoefte aan vrouwelijk gezelschap en liefde woonde in Maria's eenzaam hartje.

Het huis van Molenaar stond op een lagen, plat-ten heuvel, zoodat de bewoners een vergezicht kon-den hebben over het omliggende landschap, uren ver konden zij in de rondte zien. Het was eigenlijk een groote keet van riet met klei gepleisterd, slaap-vertrekken en woonkamer waren slechts door een gordijn van elkaar gescheiden. De vloer van vast ge-stampte aarde was voor de stevigheid met koermost overstreken en het meubilair even eenvoudig als de rest: houten tafels, houten banken, grof aarde-werk, eet- en drinkgerei.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

Er zijn alweer heel wat nieuwelingetjes bijgekomen, die allen welkom zijn. Weet je wat ik zoo jammer vind. Dat er zoo weinig volhouders bijkomen. Wie een keer of drie meegedaan heeft en nog geen prijs won, wordt zoo spoedig moedeloos. 't Beste is mee te doen voor je plezier, om een gezellig werkje te hebben. Wie eens graag een opstel maakt moet 't maar eens schrijven. Ook wie van een teekeningenwedstrijd houdt mag dit melden. Dan zullen wij zien. Aan de velen, die vroegen hoe het met tante Johanna gaat, deel ik mee, dat de zieke wel wat beter wordt. Allemaal wel bedankt voor hunne belangstelling.

Roodkapje en Asschepoester schreven een grooten brief dien ik heel gezellig vond. Prettig dat jullie zoo'n leuk zusje hebt en zoo flink opschiet met de schoonmaak. Ja, ik geloof dat jullie met het Som-melsdijksche Sterclubje op 't goede spoor bent. Rosalia vroeg mij of Asschepoester en Roodkapje in het wees-huis te Middelharnis waren en zij zal de weesmeisjes vragen wie er meedoet aan 't Sterclubje.

Rosalie schrijft: misschien gaan wij wel op dezelfde catechisatie. Nu Rosalia informeer maar bij de weesjes hoor en babbel eens prettig met die meisjes. Nieuwelingen zijn: C. B. te Hemmen, Blondkopje, J. v. S., Kralingsche Veer, Leergraag, (je schuilnaam is best hoor), Zangeresje, leuk dat jij nu ook komt na je twee broers. Rosa krijgt spoedig een prijs. Siddeltop wordt bedankt voor zijn mooie prentbriefkaart.

Winkelierstertje schreef een allerliefst briefje. 'k Kon me begrijpen dat je verdriet had zus. Maar het zal wel weer wennen. Doet je best maar in je club hoor. Wil je moeder eens van me groeten. Zandruiter maakt mij opmerkzaam dat ik hem tot een zand-ruiker gemaakt heb. Nu, dat scheelt nog al iets, niet waar? Nu, ik zal je niet meer zoo kleineeren hoor. Het Dorpskind is in Rotterdam geweest en vindt het er erg druk. Zij zou daar niet willen wonen. Nu, ik wel hoor. Ik vind het stadsgewoel wel prettig. Als je maar gezond bent. Robbedoes constateert dat het Zeeuwte en hij een prijs kreeg. Daarna werden wij ziek en tante die ons den prijs gaf werd ook ziek. Dat is wel 'n beetje raar hé. Enfin, we hopen op beterschap. 't Zeeuwte gaat al goed vooruit, meldt Duijfe mij en tante Johanna sukelt ook al weer. Bij Duijfe en 't Zeeuwte komt een Hongaarsch lo-geetje, Torenwachter kreeg een andere fiets, waarop

hij al heel wat afgepeddeld heeft. Fijn! Buitenmeisje fietste naar Slagharen. Daar staat een klooster dat tevens school is. Het land verlangt naar regen. Ja, in een droge Maart en natte April gaat het de boeren naar hun wil.

De grootouders van Viooltje hebben hunne gouden bruiloft gevierd. Dat is een zeldzaam feest, zus. De jonge Zeeuw deed toelatingsexamen voor de Christe-lijke Kweekschool en hij is gelukkig geslaagd. Van de 34 zakten er 12. Geluk gewenscht jongen. Blondine moet een half uur loopen om in de school of de kerk te komen. Fijn als 't mooi weer is. Heikleutertje vond zes weken vreeselijk lang om in bed te liggen. Nu, dat is het ook, maar een mensch moet dankbaar zijn als hij een bed heeft en een lief huis en goede ver-zorging. Niet? Zoo blijft er altijd te danken over. Bakkerinnetje is dezen zomer in de Diergaarde geweest. Westlanderinnetje niet, die was nog te jong voor de Zondagschoolklasse. Nu zijn er reeds drie olifantjes en weer andere jonge dieren. De oplossing van Klap-roosje's raadsel is goed.

Nog meer nieuwelingen! M. de K. die een schuilnaam zoekt. Wat denk je van Scholieretje? Boschvioletje. P. v. R., G. L. te Zeist. Zoeken jullie een schuilnaam? De kleine koopman gaf wel schuilnaam, maar niet zijn eigen naam op. Zullen jullie er altijd om denken bij den schuilnaam ook je eigen naam en adres te noemen, anders weet ik niet, wanneer je een prijs krijgt, aan wien ik die sturen moet.

Sneeuwman gaf een dichterlijke oplossing van de raadsels, waarvan ik de eerste geef, die ik heel leuk vond:

Drie streepjes moesten worden EEN,
Iets vlakken mag men niet,
Dat is niet moeilijk naar ik meen,
Als men de manier maar ziet.

In 't Zondagblad staat ook wel EEN,
In letters, die men niet gauw vat,
Maar ik laat mij niet vangen, neen,
'k Zag waar de knoop in zat.

Men voegt er enkel streepjes bij,
Dan krijgt men 't woordje EEN,
'k Was met d'ontknooping erg blij,
En keek naar de volgende heen.

De bedoelde oplossingen van de prijsraadsels zijn:

No. 1. | | | | = EEN.

No. 2. = Metselaar.

Ik ben een nuttig ambachtsman,
Die 's winters niet kan werken,
Want schoon ik eigenlijk wel kan,
Komt mij de vorst beperken.

Sem is in 't Bijbelboek, een van de eerste mannen;
Mes draagt men in zijn broek,
Les kan er spannen,
Meel verschaft ons brood,
Meer is zeer groot, men vaart er over henen,
Laars betreedt oneffen paden.

Prijzen zijn toegekend aan: SNEEUWMAN, te Rot-terdam en PUKKIE, te Sliedrecht.

Nakomer is Teekenaar.

Nieuwe Raadsels.

1. Waar zit men als men naar school gaat?

2. Niet wild of woest is 't eerste deel,
Dit zal u d'uitkomst melden,
Zeer nuttig is het tweede deel,
't Bewerkt en ploegt de velden,
't Geheel is in den krijgsmansstaat,
Een rang niet hooger dan soldaat.

Oplossingen worden ingewacht tot 24 Mei aan het adres van tante Johanna, per adres Drukkerij Liber-tas, Goudsche Singel 108—111, Rotterdam.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

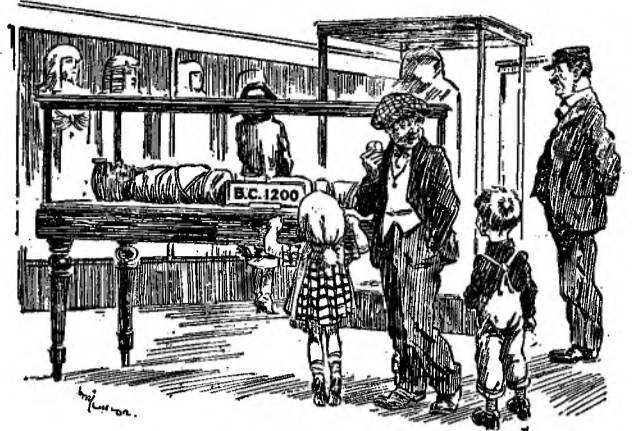
SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

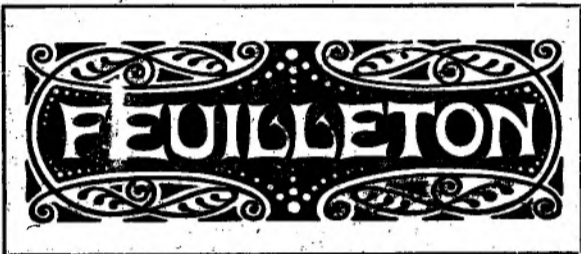
Verstrooide Professor: „Mijn nieuwe pak is gekomen, vrouw, maar ik kan het onmogelijk dragen. Er is een knoop aan te kort en bovendien ook nog een knoopsgat.”

(Punch.)

In het museum, waar op een mummie staat aangegeven: B. C. 1200 (= 1200 vóór Christus);
— „Wat beteekent dat nummer, Simon?”
— „Weet jij dat niet, ezal! Dat is het nummer van de auto waar hij door overreden is.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

18)

Toen zij nog bevend en sidderend van ontroering opstond, gebeurde er iets wonderlijks en het was alsof van ver een vreemde, machtige stem tot haar zeide:

„Nee, mijn dochter, ik kan uw gebed niet verhooren. Gij behoort tot degenen, die een anderen weg bewandelen. Gij moet eenzaam en verlaten uw weg gaan, want in uw diepste wezen leeft een verlangen, dat alleen vervulling kan vinden in *Mij*. Gij moet u van het scheepsel losmaken om het goddelijke te leeren kennen en begrijpen.

Voor het groote begrijpen, voor de groote liefde, heb ik u van noode.

Maar deze eeuwigheidswoorden brachten de bedroefde vrouw geen troost. Zij waren slechts als wegzwevende klanken, een nauwelijks begrepen vermaning uit de verte, en toch bevatten zij de voorspelling en de troost der toekomst.

Op dien avond weerklonk voor de eerste maal in haar ziel een harer' schoonste gedichten:

Verborgten zijt Gij in uw zee van licht,
O, Heer, als in geweldig' donkerheden.

De extase ging voorbij en langzaam kropen de dagen om. Vol angst om den geliefden gemaal volgde Vittoria de spaarzamelijke berichten, die met groote tusschenpoozen van het oorlogsveld kwamen. En die natuurlijk steeds Ferrante's heldendaden vermeldten. Nacht aan nacht doorworstelde hare groote, op zich zelf aangewezen, ziel in kwelling en verdriet, als over de wijde, zwijgende oceaan de donkerheid zich uitbreidde, als het luiden der klokken, de vleiende klanken der viool en de weeke zuidelijke volksmelodieën uit de diepte tot haar opstegen als ongestilde gloed, en ongestild verlangen der

jeugd hunne rechten verlangden, en zij niets het hare kon noemen dan de stille harer woning, en de verheven, als uit de eeuwigheid klinkende, stem van den grooten Dante, wiens gedicht aan „Hesperus” zij boven alles liefhad:

„'t Was uur, dat heimwee in het hart doet dringen
Der zeelui, en 't hun week maakt op de dagen,
Dat zij der vrienden laatst vaarwel ontvingen
't Uur, dat den nieuwen pelgrim schokt met vlagen
Van liefde, als 't klokje zich van ver laat hooren,
Dat om den dag, die wegsterft, schijnt te klagen.”

Dante was het ook, die haar het eerst troost leende putten uit het voorbeeld der heiligen.

„Verkoornen Gods, die minder hebt te duchten,
Zoo door rechtvaardigheid als hoop, van 't lijden
Richt onzen opgang naar de hoogere luchten.”¹⁾

Maar Vittoria stond nog op de vlakke.

Misschien echter heeft zij reeds in die dagen geschreven het wonderschoone van liefde tot de natuur doortintelde sonnet:

„Mij dunkt de zon zendt niet als weleer
Haar licht op d' aard voor ons, noch aan 's hemels
trans voor hare zuster,
Mij dunkt ik zag niet als weleer planeten en lieflijke
sterren
Met lichtende stralen hun heerlijke banen loopen.

Geen hart ontwaar ik meer met moed bezielde:
Gevlucht zijn de ware eer en de schoone roem.
En met hen is verdwenen elke edele deugd,
De boomen staan ontbladerd, de weiden zonder
bloemen.

De wateren zijn onstuimig en zwart de lucht,
Het vuur verwarmt niet, de wind verfrist niet —
Zij zijn ontrouw aan hun plichten geworden.

Sedert mijn zonne onderging op aarde
Werden of alle wetten der natuur verstoord
Of de smart verblindt mijne zinnen, zoodat ik de
waarheid niet zie.

In deze eenzame uren, toen haar ziel alle smart doorleefde van een ongewenschte eenzaamheid, was het voor Vittoria de troost haars levens zich te verdiepen in de Divina Comedia van den grooten Dante. En dank zij haar klassieke opvoeding was het haar mogelijk dit werk van den grooten meester, zoo rijk aan de verhevenste zinspelingen, te begrijpen.

Hoe meer haar innerlijk leven zich verdiepte, des te meer begreep zij Dante's veelzijdige, dichterlijke schoonheid.

Haar ziel, die met al den hartstocht van den vereenzaamde tevergeefs smachtte naar den vollen beker des levens, dronk nu teug voor teug Dante's grootsche levensbeschouwingen in.

Zij vermoedde nog niet, dat de groote Italiaansche dichter Dante haar voorbereidde op het leeren begrijpen van den grootsten Italiaanschen beelden kunstenaar Michel Angelo, en dat zij evenals Beatrice voor Dante eenmaal de geestelijke leidvrouw van Michel Angelo moest worden.

VIII.

In zijn werkplaats te Florence, dicht bij San Lorenzo, stond Michel Angelo en beitelde aan zijn standbeeld „De Nacht”, dat het praalgraf van den hertog Giuliano de Medicis in de kapel der Medicis van San Lorenzo sieren moest.

¹⁾ Vertaling van Mr. J. Bohl.

In Michel Angelo's voorhoofd stonden diepe pels en om zijn mond lag een ontevreden Bittere gedachten, donkere levensherinneringen v stoorden het evenwicht zijner ziel. Het heden vol drukkende zwaarmoedigheid, en vol van telk nieuwe teleurstellingen.

Ach, wat was er uit zijn geliefde geboorte het schoone Florence, de stad van rozen, bloem en gezang, geworden sedert Michel Angelo jong en vol hoop in het hart over de grootsche toekomst van Florence droomde?

Waar waren zij gebleven de gulden dagen van den Magnifico, toen Florence één groote school van kunst en wetenschap was? Waar was de o Bertholdo, die hem de geheimen van de bouw van het menschelijk lichaam leerde? Waar was de goetige Pollizian, die hem als opbruising jongeling inleidde in de sagen der mythologie in die, door den eeuwig ocean bespoelde, wonderwereld van Homerus? Hoe langs reeds rustten edele Guiliano, de schoone Simonetta en Lorenzo, onvermoede, in hunne marmeren sarcophagen! waarlijk, dit eenmaal zoo bloeiende Florence voor hem slechts een stad der dooden!

Waar was de stem van Savonarola gebleven, die de stad van kunst en uitgelaten levensvreugde een stad van boetelingen en heiligen herschikte? Was er iets van den vurigen geest van den priester van San Marco overgegaan op zijn medeburgers? Geen blijvende indruk, geen duurzame opheffing! Slechts een handvol door de Arno weggespoel asch. En de republikeinsche vrijheid van Florence veroverd en weer verloren, verloren en weer overd, in steeds wisselend geluk?

Burgeroorlog in de straten, geplunderde paleizen, verwoeste beelden, verkwiste schatten en in de straten de pest.

Wat was er van de hertogen uit het huis van Medicis geworden? De zoon van den Magnifico, geen andere opdnacht voor hem gehad dan een sneeuwpop in zijn tuin te maken; een Spaans hardlooper verschafte hem meer genoeg dan grootsche kunst van Michel Angelo. Nu zat Alessandro, de zoon der Mulattin, de moordenaar republikeinsche vrijheid op den troon.

En toch, de hertogen uit het huis de Medicis, die den van den jongen Michel Angelo gemaakt was thans was.

Clemens VIII eisechte hem telkens weer op. T dacht hij aan den grooten Julius II. Wie had het werk ooit zóó begrepen? De machtige hand der dezer Paus was het, die hem bracht op den steen in de Sixtijn'sche kapel, opdat hij zijn schepelingen zou kunnen schilderen.

Maar ach, de grafombe van Julius II! Zijn levenswerk, zijn schoonste kunstenaarsdroom! Zou Michel de groote wetgever, wiens reusachtige gestalte leefde in de ziel van den Meester, ooit in maar verwezenlijkt worden?

(Wordt vervolgd.)

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

**KLEERMAKERIJ
GRAVESTIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1**

**UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—**

**SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF**

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Vader en zoon.

Jongen als jij niet wilt leeren,
Dan kan ik er niets aan doen,
Maar dat wil ik je wel zeggen,
Eens loop je op een slof en schoen.

'k Heb gedaan als goede vader,
Wat ik doen moest, altijd door,
'k Liet je leeren, 'k liet je werken,
Ging je in nijveren arbeid voor.

Wil je lui zijn, jij moet 't weten,
Maar God helpt den luiard niet,
Wie niet werkt bezorgt zich zelven,
Armoë, narigheid, verdriet.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Toch viel er voor Maria heel den dag lang veel te arbeiden. Was vader eigen smid, metselaar, zadelmaker, rietdekker, steenbakker en veedokter, Maria bezorgde de slacht. Twee schapen per week gingen zeker op. Zij moest graan malen, brood bakken, zeep koken, kaarsen maken, vruchten drogen, voor den groententuin zorgen. Maria namide zoo goed kleeren voor de mannen van fijne dierenvelletjes als kleeden voor vloer en banken van springboldskindhuiden. Goed voor een „mooien tabberd“ kocht vader op de kerkplaats en Maria verwenkte het zelve.

Neen, vervelen deed Maria zich nooit, en toch lag er een trekje van onvoldaanheid op haar lief gezichtje. Met de jaren voelde het meisje scherper het leed van geen moeder, geen zuster te bezitten. Zeker, broer Eduard droeg Maria op de handen. Die sterke, knappe jongen, vaders rechterhand. Met welk een onuitputtelijk geduld zette hij in de lange winteravonden vogels voor haar op, van het een vingerhoed kleine colibrietje tot den kloeken, trotsehen nachtuil toe. Maria las en zong veel met Eduard. Laatst sprak hij er over dat zij bij den komenden kerkgang een seraphine-orgel voor Maria koopen zouden, al zou het vervoer onzegbare moeilijkheden kosten.

Maria kende al de liederen uit haar oude gezangboek en de psalmen. David onderwees haar in geschiedenis en godsdienstleer, botanie en dierkunde. Met haar vlug en helder verstand vatte zij de dingen spoedig, en zij arbeidde met lust. Toch sliep er een diep heimwee onbewust in haar ziel. Heelemaal gelukkig voelde Maria zich niet, ofschoon zij den Heere bij den laatsten kerkgang met liefde en ernst beleden had.

Het gevonden kruisje had een stroom van aanroeringen in haar hart opgewekt. O, indien moeder, haar lieve, sterke moeder nog leefde, indien zij nog

een broer en wat 't heerlijkst was een zusje bezat! Hoe vurig bad zij in het verborgen tot den Heere, den God van alle vleesch, dien zij, bewoners van Afrika's wildernis, in al Zijn Majesteit en kracht kenden door de schoonheid der natuur en de kracht der elementen.

Op den avond van Saul's thuiskomst zat heel het gezin van Molenaar voor de woning om te luisteren naar het verhaal van den leeuwenjager.

Maria's blikken dwaalden onrustig over de geheimzinnige vlakten, die haar huis omringden, dan weer bekeek zij het gevonden kruisje, dat zeker aan haar zusje had toebehoord. Een zuster te hebben, o, wanneer God haar deze heerlijkheid eens schenken wilde.

Onwillekeurig keek zij naar vader. Ook zijn leven verging bitter eenzaam. Ofschoon iedere boer altijd heel spoedig hertrouwde, omdat niet hertrouwen naar 's lands zede beduidde, dat het eerste huwelijk niet gelukkig was geweest, Vader had er niet toe kunnen komen. Trouwens, wie zou er met vader willen wonen in de afgelegenste voorpost der beschaafde wereld? Maar voor Maria was het gemis aan moederlijke leed.

Vader ofschoon in den beginne zeer oplettend, luisterde reeds een paar minuten niet meer naar wat Saul vertelde.

Een wolkje kwam uit het Westen opzetten en verduisterde min of meer de ondergaande zon. 't Had iets van een lichte rook. Zou de karro in brand staan? Verhuisde daar een groote troep springbokken? De wolk verbreedde zich. Molenaar wist dat zulk een troep verscheidene mijlen kon beslaan. Maar de wolk nadende en verkleurde tot rood. Molenaar nam zijn kijker en zag dieren verschrikt heen en weder rennen.

Molenaar gaf zijn kijker in Saul's hand. Met onrust in de oogen, „Denk jij niet, dat het sprinkhanen zijn, Saul?”

„Jawel, zij zijn het baas.”
„Kan 't kwaad?” vroeg Maria 'n beetje angstig door vaders ernst.

„Welnee, Maria,” viel David in. „'k Heb ze zoo vaak gezien. Zij zijn heel lekker, de kaffers lusten ze graag. Ik ook jij evengoed!”

Molenaar sloeg intusschen het oog op zijn mais- en boekweitvelden. Het vee begon te loeien en te blaten in felle onrust.

„Wanneer zij hier neervallen knagen zij alles af,” betogde Saul met groote stelligheid. „Maar zij kunnen voorbij zwermen.”

„De wind is Noord en zij komen uit het Westen,” bemoedigde de boer zichzelf en zijn huisgenooten. „Misschien stormen zij langs ons heen.”

Doch 't werd wonderbaar druk aan den hemel. De grootste gier, die in Afrika leeft, de bruine ornikoe, kliefde met langzamen vleugelslag de lucht, de lammegier naderde hem, alsmede de kofferadelaar, 'n menigte valken, havikken en andere vogels doogfladderden de lucht; duizenden sprinkhaanvoegeltjes, die azen op de sprinkhanen, vlogen dooroent.

„We zullen het vee vlug inhalen,” besloot Molenaar.

De zwerm bewoog zich al meer in Zuidelijke richting. Molenaar, geholpen door Saul, David, Maria en de enkele kaffers, dreeven het vee binnen de omheining. In dien tijd aten de beesten de levende nu reeds neerdalende sprinkhanen op.

In de verte brulde een leeuw, jankten en krijschten tijgerjongen.

„Zij strijken hier neer baas,” voorspelde een kaffervrouw, „zonder de zon kunnen zij niet vliegen.”

„Zij komen uit de woestijn,” vertelde de leeuwenjager. „Zij leggen hun eieren in het zand en de zon broedt ze uit. Zoodra er regen valt loopt het gras uit den grond en dat voedsel dient de jonge insecten. Maar zoodra 't gras op is gaan zij zwermen om eten te zoeken. 't Is een reuzenzwerm jonge beesten, baas. Dat is iets anders dan 'n enkele die ge vangt in 't gras.”

De boer knikte. „Het is in Gods hand,” sprak hij gelaten. „Laten we Gods getuigenis lezen en dan gaan slapen.”

Donker van ernst klonk de stem van den boer, terwijl hij uit zijn ouden trouwbijbel den 91sten Psalm las.

„Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.”

Ik zal tot den Heere zeggen: Mijne Toevlucht en mijn Burg, mijn God, op denwelken ik vertrouw.”

Toen zocht iedereen zijn rustplaats op, doch Molenaar kon niet slapen. Te middernacht liep hij nog

eens naar buiten om naar den wind te kijken. Die woei uit het Westen en trok vrij sterk.

Voor het opkomen der zon bevond heel het gezin zich reeds in het woonvertrek. Spanning was op aller gelaat.

„Een koele, regenachtige dag kan ons redden,” zei Molenaar bedrukt, „bij koud of nat weer kunnen zij niet vliegen. De wind zou in dien tijd kunnen omlooopen.”

Weer zocht het gezin kracht en moed in Gods Woord weer verhieven allen hunne harten ten hemel, knielend in gebed. Het behaagde den Heere niet de smeekbeden te verhooren.

Onder het bidden rees de zon met Afrikaanschen glans en gloed boven den horizon, de heete schuine stralen wekten de miljoenen sprinkhanen op uit den slaap. Weldra zagen de verschrikte oogen van Molenaar den zwerm naderen, door den wind naar zijn „plaats” gedreven.

Twee uren achtereen duurde de sprinkhanentocht. In dien tijd hield Molenaar huis en venster stevig gesloten. Bij sterken wind vliegen deze groote insecten den mensch zoo fel tegen het gezicht dat de aannaking pijnen veroorzaakt.

Twee uren van duisternis en vreeze. Twee uren die een dag geleken. Nu was het dichtste gedeelte van den zwerm voorbij. De zon straalde, doch zij bescheen geen groene velden en bladerrijke boomen meer. Geen grashalm, geen sprietje, geen boomblad. Indien er een verschroeiend vuur over gegaan ware, de plantenwereld kon niet naakter en volkomener uitgeroeid zijn.

„Weg, alles weg!” steunde Molenaar, en hij liep den heuvel af, in den kaalgevreten groententuin.

„Mijn God, Uw hand is zwaar op mij!” murmelde zijn lippen.

Eduard zag zijns vaders smart aan. In hem leefde geen moed om zijn vader te troosten. Integendeel, zijn tanden knarsten in opstand tegen God. Waarom moest deze ellende zijn goeden vader overkomen? Dien trouwen, hardwerkenden vromen man!

Ook David en de jager vonden geen woorden, waarmede zij tot Molenaar konden gaan.

Het was Maria alleen, die stilletjes het koopje afdaalde. Zij voelde scherp dat deze groote slag ook een deel van haar eigen levensgeluk had meegenomen. Opnieuw zou er harde arbeid voor de deur staan, geen kans dat iemand tijd zou vinden om naar het verloren zusje te zoeken. En hoe zou vader dit jaar naar de „kerkplaats” trekken, arm en berooid? Maar God wist immers wat goed voor hen was.

Terwijl het hoofd van Molenaar op de borst was gezonken en een traan, werkelijk een traan, over het bruingebrande gezicht van den voortrekker rolde, legde Maria opeens zacht haar hand op vaders breeden schouder.

„Vadertje!” troostte zij zacht, „vadertje, u hebt ons immers nog. En vooral, u hebt een God in den hemel!”

De boer hief zijn hoofd op. „Kind, een engel uit den hemel kon mij geen beteren troost hebben gebracht. Ja, ik heb mijn God, ik heb jullie nog!”

VI. Een andere Job.

„Weg voor. Trek!”

Opnieuw gaf Molenaar zijn volk bevel om te trekken.

Op deze plek, waar hij jaren arbeidde, kon de boer onmogelijk blijven, nu zij een afgevreten woestinië geworden was. Men behoefde niet van honger te sterven, want er lagen sprinkhanen genoeg en deze dieren vormen een eetbaar voedsel voor mensch en vee. Maar die voorraad zou binnen een paar dagen uitgeput zijn.

Trekken! In welke richting? Niet in de Oostelijke, daar vlogen de sprinkhanen heen. Liefst trok Molenaar naar de streek waarheen Goliath ging en Saul het kruisje gevonden had. Zijn hart verlangde naar dat land. Wie weet woonden daar zijn kinderen. Doch het Westen bleef de eenige kans.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

DE KENNERS DER LITERATUUR.

— „Van welken schrijver houd je het meest — van Maeterlinck of van Shakespeare?”
— „Wel, natuurlijk van Maeterlinck — want de letters zijn veel grooter.”

(Le Rire.)

Oom: „Wel, Jansje, hoe bevalt het je op school?”
Nichtje: „Ik heb altijd geleerd, om niet uit de school te klappen.”

(London Opinion.)

EEN ONGELUK OP STRAAT.

Stratjongen: „Kom mee, Willum, anders motte we nog getuige weze!”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

19)

Hoe onzeker alle menschenlijke plannen en alle menschenlijk streven zijn, had Michel Angelo als een o, zoo harde levensles moeten leeren.

Dit alles overdacht hij, terwijl hij aan het standbeeld van „De Nacht” het marmer glad vijlde.

Het was „De Nacht”, die de Florentijnen noemden: *La Notte del Michel Angelo*¹⁾, en waarvan zij elkander vertelden, dat de macht van den Meester over zijn schepping zoo groot geweest was, dat de slapende godin op zijn verzoek het gebogen, slui-merende hoofd had opgeheven om hem, die haar tot aanzijn riep, aan te zien en te groeten.

Reeds waren alle vormen van het reusachtige lichaam van het marmeren beeld afgewerkt.

Hij had willen uitbeelden de geheimzinnige oer-moeder van slaap en dood, haar, de behoedster van het leven die den menschen en de gansche schepping de krachten vernieuwt, de uitdeelster van dauw en stillen wasdom, de ondoorgroendelijke, de zwijgende, die over het levenslot der menschen en hun vergankelijkheid peinst, de godin der smart, der droomen en der vergetelheid, de ernstige schik-godin — en het was hem gelukt.

Alsof zij uit zijn treurige en hartstochtelijke ziel geboren was, zoo zeer drukte die, in diepen slaap verzonden vrouwengestalte — en toch zoo vol leven — het gevoelen uit van gebonden macht en kracht.

Nu begon Michel Angelo het gehaat af te werken, te vormen. Een smartelijk gebogen gelaat van

¹⁾ De Nacht van Michel Angelo.

klassieke lijnen, een gelaat, dat alles wat de tijden bewoog, scheen te openbaren.

De meester was achteruit getreden en beschouwde met aandacht het wit glanzende marmeren lichaam.

„Niemand zal zeggen, dat zij schoon is,” dacht hij, „maar iedereen zal moeten toegeven, dat zij een verheven godin is. De oorsprong van alle zijn. Zij is vol doetheit en vol kracht — dat heb ik bedoeld.”

Hij doorleefde een van die korte oogenblikken van kunstenaarsgeluk en kunstenaars-bevrediging, die zijn altoos naar hoogere volmaking strevend genie geschonken werd.

Hij had terwille van het standbeeld voor het praalgraf der de Medicis, voor een oogenblik de wereld daarbuiten en zijn leed over het steeds te vergeefs om vrijheid strijdende Florence, vergeten.

Maar terwijl nog rechtmatige trots en vreugde over zijn arbeid zijn ziel vervulden, overviel hem plotseling een lichamelijke uitputting.

Gelijk reeds zoo menigmaal, had hij ook nu van den vroegen morgen tot den laten namiddag gearbeid, zonder er aan te denken voedsel te nemen.

Doodsbleek wankelde hij naar een stoel en zakte ineen.

„Als dit de dood mocht zijn,” dacht hij, „dan is het slecht met mij gesteld. Ik heb niet genoeg gezorgd voor het heil mijner ziel, en ook heb ik geen testament gemaakt.”

Maar het was niet de dood, slechts een voorbij-gaande uitputting van krachten. De geweldige, ja bovenmenschenlijke inspanning van zijn leven deed zich gelden. Ook het werk in de sacristie van San Lorenzo, het staan in tocht en vocht was te veel voor hem geweest. Oudendom, moeheid en slapte waren reeds vroeg zijn deel, vooral doordat hij niet zelden, zooals nu, om zijn arbeid spijs en drank vergat.

Niemand zongde voor hem. Hij had den menschen afgeleerd zich om hem te bekommeren. Hij had trotsch verlangd naar de eenzaamheid en nu was hij eenzaam.

Alleen een merel zong daarbuiten in het struik-gewas in den tuin een troostlied.

Vele uren zat de Meester daar lusteloos en onbekwaam om zich te bewegen, totdat een zijner leerlingen binnenkwam. Deze riep, hoewel Michel Angelo heftig protesteerde, de hulp in van een geneesheer.

Dr. Luigi Bartholdo, een jeugdkennis en een bewonderaar van Michel Angelo, ging dadellijk mede.

„Gij zijt in een mooien toestand, Meester,” zeide hij, Michel Angelo's doodsbleek gelaat ziende en zijn slapen pols voelend, en dit verneem ik slechts bij toeval!”

Michel Angelo gaf den geneesheer half wrevelig een hand.

In hunne jeugd hadden zij samen studie gemaakt van de ontledkunde, samen sectie gedaan op lijken en menigen nacht bij een slecht brandende lamp samen het beenderstelsel, de gewrichten en den spierbouw van het menschenlijk lichaam bestudeerd. Later hadden de uiteenlopende belangen van hun beroep hen gescheiden.

Bovendien stond Michel Angelo vrij sceptisch tegen de medische wetenschap over. Ook nu maakte hij daarvan geen geheim.

„Vergeef mij, Dr. Bartholdo, ik heb te lang geleefd en heb te veel gezien om veel van uw kunde te verwachten.

Zelfs mijn verminkten, platgedrukten neus heeft geen urwer weer een menschenlijken vorm kunnen geven.

Ik geef u wel toe, dat gij arm- en beenbraken kunt heelen, volbloedige menschen zonder gevaar kunt aderlaten, maar als de levenskracht van een mensch ten einde raakt dan weet gij toch geen re-nessmiddel.

Ik heb gezien, hoe men den stervenden Lorenz de Medicis — hij telde slechts veertig jaren — een drank reikte, bestaande uit gesmolten goud en fijn gemalen edelsteenen. Het was een laatste redmiddel. Alsof men den God van leven en dood met de kostbaarste schatten der menschenheid zou kunnen omkopen. Alles groote onzin! Alles onnoozelheid!”

De dokter zeide:
„Ja, ja, hoe ver de geneeskunde het ook in on-
tijd gebracht heeft, er ontbreken nog altijd schake
in de keten.”

Michel Angelo ging voort met zijn aanklacht:

„Ik heb vrouwen aan liefdesdranken zien sterve omdat er vergift in gemengd was. En in mijn jeugd, heeft men mij eens tegen de koorts poeders laten slikken, die uit fijngestampte padden bereid waren.

Het kan zijn, dat de medische wetenschap sinds dien vindingen heeft gemaakt.

Ik weet het niet en kan het haast niet gelooven.”

Dr. Bartholdo zag den Meester glimlachend aan.

„Gij zijt nog zoo heftig alsof ge een jongeling waart! Hoe dikwijls heb ik hooren vertellen, dat u uw heerlijkste scheppingen weer vernietigd had omdat gij een kleine onvolkomenheid in het mar-
gevonden hadt. Zoo iets kan alleen iemand doen,
een overmaat van kracht tot zijne beschikking heeft

Er zijn bovendien ook heden ten dage onder geneesheeren knappe menschen, maar deze weini, staan niet hoog aangeschreven bij ons onwetend in bijgeloof levend volk. Gij zijt snel gereed met u oordeel over ons uit te spreken. Maar als gij wist, hoe wij alles in de waagschaal stelden, zal ons leven, in den strijd tegen vooroordeel en heid! Juist nu bijvoorbeeld, nu de pest weer h over hand toeneemt!

Meent ge, dat het volk het gelooven wil, dat de door pestlijders gebruikte kleeders en heid moeten verbranden? Of ook slechts, dat zij om vreeselijke gevaar te voorkomen, matig, zindelijk verstandig moeten leven? Nog onlangs, toen dwangmaatregelen te baat nam, ben ik ternauvood aan den dood door steeniging ontkomen. M schien ben ik op het oogenblik wel de meest geh man in Florence.”

Michel Angelo richtte zich op en nam de h van den geneesheer.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— **OPPERT 63, ROTTERDAM** —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR M
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Grosvoot.

Boer en knecht.

Boer en knecht staan boos te twisten,
Zie hen bij den dissel staan,
Hoor de paarden wachtend trap'len,
Want zij moeten 't land in gaan,
Om het geurig hooi te halen,
Dat gedroogd ligt in de zon.
Boer en knecht hou op met kijken,
'k Wou dat ik je helpen kon,
Kom geef nu elkaar de hand maar,
Pak toch vroolijk op je werk,
Ruzie maakt je ongelukkig,
Slechts door eendracht ben je sterk.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Twaalf ossen stonden ingespannen voor den groeten wagen, die meubelen en eten en kleeren droeg. Molenaar, Eduard en David stegen te paard, Saul reed vooruit om den weg te verkennen, de weinige kaffens dreven het vee. Maria zat met de kaffer-vrouw op den bok, terwijl Simson, de vrouwde Hottentot, mende. Snak de jachthond was nergens te vinden.

Het vreemde voorkomen van de streek maakte de trekossen schuw en het vee onwillig. Het voortgaan en drijven kostte onzegbare moeite.

Het voortdurend springen der sprinkhanen met hun lichte pooten had de bovenste aardlaag losgewoeld van de droge karro, de wind joeg het fijne stof omhoog, dat de karavaan als in een benauwen-de wolk hulde.

Volle tien mijlen in den omtrek hadden de insecten de vlakke volkomen afgeknaagd. Reeds vijftien mijlen tobdde de karavaan voort en nog bleef het donkere spoor der sprinkhanen.

Een luide kreet van Saul kondigde eindelijk aan, dat er eenig gras en geboomte in het zicht kwam. Het vee rook den frisschen geur trouwens reeds en begon harder en williger te loopen.

Doodvermoed sloeg Molenaar met de zijnen het kamp op. Hoog opblazende vuren verlichtten de donkerheid. Hier murmelde een beekje, er moest dus in de buurt een bron of riviertje zijn. Maria kookte sprinkhanen, de mannen voederden met de rauwe dieren in zakken meegezeuld het hongerige vee. Na het avondgebed hulde men zich in zijn springbokkenkleed en trachtte te slapen. Er moest eigenlijk bij het vee gewaakt worden, omdat er geen omheining was, die het voor wegloopen tegenhield. Doch Molenaar verzuisde die voorzorg, oververmoeid als hij en zijn volk zich voelde. Zij zouden wel bij het vuur blijven, dat het wild gedierte verre hield.

Welk een schrik wachtte den boer bij het aanbrenken van van den morgenstond: alle beesten, zoo noemt de Transvaler zijn ossen en koeien, waren verdwenen. Hun spoor wees de richting van de verlaten woning aan.

„We moeten ze terughalen,” besliste de boer dapper. Hij sprong evenwel niet hals over kop op

zijn paard. Eerst te samen God zoeken, eerst Zijn zegen over hun werk vragen.

Maria voelde wel eenige onrust over het plan van vader. Hij en Eduard en Saul zouden terugtrekken, zij als meisje moest alleen achterblijven met wat schapen en bokken en tot gezelschap een ouden man.

Vaders ernstige berusting trof het meisje. Woonde God ook niet in de wildernis?

Terwijl zij met David op zoek ging naar het meertje in de buurt, draafden de drie ruiters voort zoo snel zij konden door de ellendige kaalheid van het land. Het spoor der beesten viel duidelijk genoeg te ondenken en zij konden heel wat sneller voort dan de wagen op den vorigen dag. Zoo naderden zij reeds voor zonsondergang de verlaten plaats.

Molenaar's oog verdonkerde almeer terwijl hij door zijn kijker de verte bespiedde. Groote vogels klapten met de grijze vleugels in de lucht, hij zag ze op zijn huis zitten. Gieren, mompelde hij, gieren, Eduard.

Daar vloog een gier op, geschrokken door den hoefslag der paarden. Een doode os was het aas. Vender op nog een en nog een.

Opnieuw bespiedde Molenaar zijn huis in de verte. Saul en Eduard namen op hun beurt den kijker. „De kudde is onderweg reeds overvallen, vader,” veronderstelde Eduard.

„Niet veel goeds,” zei Saul kort en zij galoppeerden verder.

Niet veel goeds! Goeds? Neen, kwaad had God de Heere over Molenaar besloten.

Een vlucht vuile vogels vloog bij de nadering van het drietal op. Binnen de omheining gekomen zagen zij de verminkte, bloederige, afgeplukte overblijfsels der krachtige ossen, der mooie vette koeien.

Gebrek aan buit had de hyena's en leeuwen hongerig gemaakt, zij waren op de kudde aangevallen en de gieren hadden het vernielingswerk voltooid.

De roofdieren zaten nog in de buurt, de sporen waren zeer versch.

Er viel niets van de dieren te redden. Molenaar stelde dus voor de paarden te laten rusten, hen te voederen, zelf wat te eten en dan den terugweg te ondernemen.

De maan ging licht en glanzend op over de afgegeten vlakke, allen hadden wel eens meer vier en twintig uren in het zadel gezeten.

In het leege, kale huis legerden de drie mannen zich een paar uren. Molenaar zat op de bank langs den muur en hij voelde zich als Job, geslagen in zijn dierbaren, geslagen in zijn bezittingen.

„O God van Job,” had de boer en zijn gevouwen handen knepen in elkaar, zoodat de spieren kraakten, „help mij, help mij, opdat ik U niets ongerijnds toeschrijve.”

Daarna sprong hij op en begon de paarden te zadelen.

De morgen brak aan, toen de drie ruiters de plek bereikten, waar zij Maria en David hadden achtergelaten.

Een nieuwe schrik deed Molenaar's hart beven. De wagen weg! Het kleine vee weg! En het beetje gras en de dunne struiken even grondig afgegeten als de sprinkhanen dat ginds hadden gedaan!

Doodstil stond hij de verwoesting aan te zien. En Eduard en Saul zwegen bij het aanzien van deze smart.

Ten slotte sprak Eduard het eerst. „Vader, er is geen ongeluk gebeurd, Er ligt nergens dood vee en de wagen is ook nog heel. Er liggen geen brokken of stukken.”

„Zij kunnen weggevoerd zijn door Boschjesmannen, Eduard,” sprak vader somber.

„Zoodra het lichter wordt gaan wij het spoor zoeken. Ik denk, dat een troep springbokken voltooid heeft, wat de sprinkhanen hier ongedaan lieten,” meende Saul. „Kijk eens hoeveel duizenden indrukken van fijne pootjes.”

Ieder besepte de noodzakelijkheid van verder te trekken. Na eenigen tijd omzwerfen kon het drietal niet meer. Zij bonden de paarden aan de afgeknaagde boomstammen om althans een wijle rust te nemen.

Plots klonk hoornsignaal door de lucht. Molenaar sprong op. „Zij zijn hier dichtbij, dichtbij!” jubelde hij.

Nu geen oogenblik rust meer voor mensch en dier. Onafgebroken klonk het hoorgeschal door de lucht en op dat geluid stormde het drietal aan.

Eer zij tien minuten verder waren spreidde zich een grasrijk dal voor hunne oogen uit. Een beekje murmelde er door heen, de witte wagen stond onder een groep boomen en daarbij Maria, die blies en blies.

„Ik zie Maria wel, maar geen David en geen vee!” riep Molenaar onrustig.

Mieteen vloegen alle drie den zachten helling af. Maria liep hen tegemoet met uitgebreide armen. „Vader, al de schapen en de geiten zijn weg.”

„Ook weg,” stamelde de boer.

„Het vee had dorst, vertelde Maria, daarom gingen wij samen er op uit om een bron te zoeken. Toen wij de plek hier gevonden hadden, keerden wij terug. Wij wisten niet wat wij zagen. Een onafzienbare kudde springbokken zwenkte op ons aan en wierp zich ook op ons kamp. Wij beiden schoten en schoten, vader, er viel niet tegen te vechten en zij voerden onze dieren mede. Ik vrees dat zij allen verloren zijn.”

„Het spoor van de springbokken volgen, vader?” vroeg Eduard vurig.

„Een nuttelooze onderneming,” verklaarde Saul. „Zij loopen veel te snel en je krijgt je eigen schapen en bokken er nooit meer onder uit.”

„Dus weide en bron en hout maar geen vee,” sprak de boer.

„Zijn de ossen weg?” vroeg Maria. David dacht het wel. „Hij weidt nu de enkele koe die ons nog over is.”

„Wij hebben nog paarden!” riep Eduard bemoeidigend.

Molenaar viel zwaar neer op de bank, door Maria onder een boom gezet. Nu eerst voelde hij de afgetobdheid van zijn lichaam, overzag hij de grootte van zijn verlies.

„Een andere Job,” stootte hij uit. „Een andere Job.”

„Vader,” sprak Maria langzaam, „u bent toch niet alles kwijt. En dan, Job was toch immers Gods kind. Hij kastijdt dien Hij liefheeft. En hij kreeg zooveel terug!”

Molenaar boog het hoofd. Voor de tweede maal troostte hem zijn lieve, vrome Maria.

„Laten wij nu eerst eten,” noodde zij. „Ik, ja kijk maar niet zoo, vader, ik heb gisteren een vetten springbok geschoten en David nog meer. Wij hebben vooreerst eten in overvloed!”

Weldra dook David op met de koe en vereenigde zich het gezin om het ochtendmaal, bestaande uit bokkenvleesch en gierstpap. Daarna wikkelden Molenaar, Eduard en Saul zich in hunne mantels om na het etmaal in den zadel zitten eenige uren slaap te genieten.

David leidde de vermoeide paarden in de weide en wilde daarna Maria gaan helpen in het afstroopen van een nieuwen springbok. Het bevreesde hem echter, dat de paarden niet rustig graasden, doch draven gingen. Zeker wat zenuwachtig na den geweldigen rit, dacht hij, doch hij vertelde het ongewone doen der paarden niet aan Maria. Het kind had zongen genoeg.

Eenige uren later begaf David zich weer naar de weide, die zich over de gansche lengte van het dal uitstreekte. De paarden stampten toornig met de hoeven in het gras, soms renden zij wild langs elkaar henen. David wachtte niet lang, ving spoedig een der paarden op. Vreemd, het dier scheen door een bijenzwerm omringd te zijn. 't Waren geen bijen, veel kleinere insecten, die zelfs met heele klitten aan den kop, den hals en de pooten van het arme dier kleefden.

Nog stond David vruchteloos het dier af te slaan, toen Saul de leeuwenjager naderde. Maria had ook de ongewone onrust der paarden bespeurd en Saul wakker geroepen.

„n Nieuw ongeluk!” schreeuwde Saul heftig. „De tsetsevlies, de paarden zijn weg! Arme Molenaar!”

De boer, nu ook gewekt, besepte op slag zijn volle ongeluk. Nog vóór den middag zwollen de lichamen der paarden op, zij aten niet meer, tuimelden steunend voort, totdat zij met een ontroerend gestuiter aarde vielen.

(Wordt vervolgd).

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON

ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

AAN DE ONTBUITTAFEL.

Hoe vroeger de krant gelezen werd.

En hoe het thans gaat.

(Punch.)

FEUIGETON

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

20)

„Vergeef mij, ik was onrechtvaardig in mijn oordeel. Soms verbeeld ik mij, dat ik de eenige ben, die tracht het hoogste en beste te bereiken. Maar velen doen het met mij, zonder dat ik het weet. Wij, kunstenaars, vergeten zoo licht terwille van onze kunst het eigenlijke leven.

Ja, het moet een moeilijk, teleurstellend en ondanikbaar werk zijn in onzen tijd het beroep van geneesheer uit te oefenen.”

„Dat zal het altijd in alle tijden zijn,” meende Dr. Bartholdo, en met onverstoorebare kalmte haalde hij een klein fleschje te voorschijn en verzocht Michel Angelo eenige druppels van den inhoud te nemen.

„Het is volkomen waar, dat wij het leven niet eeuwig kunnen laten voortduren, maar wij zijn wel in staat menschen heen te helpen door uren van zwakte en ingezonkenheid.”

Het fleschje bevatte een middel van een eigenaardigen, maar goeden smaak en van verwonderlijk snelle werking.

Michel Angelo voelde zijn krachten terugkeeren en zijn bloed weer sneller door de aderen stroomen. „Gij zijt grootmoedig!” zeide hij, den geneesheer dankbaar aanziend.

„Grootmoedig, Meester? Meent gij, dat ik zoo weinig begrip heb van uwe beteekenis, dat ik niet mij zelf den grootsten dienst bewijzen zou door u te helpen en nieuwe kracht te verleen?”

Het middel van Dr. Bartholdo had zulk een blijvend goede uitwerking, dat Michel Angelo den volgende dag weder aan zijn arbeid kon voortgaan.

Die dagen, waarop hij niet arbeiden kon, schenen hem altijd ondraaglijk en doelloos. Hij verviel tot de ergste zwaarmoedigheid en vertwijfelde aan het leven.

Maar heden scheen een gelukkige dag voor hem aan te breken.

Voor zijn geest was plotseling verzezen de ge-

stalte van den stervenden slaaf, dien hij plaatsen wilde aan den voet van de grafombe van Julius II. De slaaf, wiens tragische schoonheid al de eeuwen door bewondering gewekt heeft.

Hij wilde juist op het perkament den slaaf in teekening brengen, toen de deur van zijn werkplaats werd opengeworpen en een opgeschoten jongen binnenstormde met den uitroep:

„Meester Buonarroti, gij moet dadelijk komen!

Uw broeder ligt op sterven, men zegt, dat hij de pest heeft.”

De bengel had dit hard uitgeschreeuwd met die gewichtig doenerij die onopgevoede en onbeschaafde menschen aan den dag leggen, als zij een bijzondere tijdiging te brengen hebben.

Terwijl Michel Angelo, die juist met innige liefde aan dezen broeder verbonden was, zijn aandoening trachtte meester te worden, viel het oog van den knaap op het naakte standbeeld van „De Nacht”, dat in het midden van de werkplaats stond.

Plotseling liep hij op het beeld toe, spruwde er op, en riep:

„Alle duivelen, een naakt vrouwenbeeld! Schaamt gij u niet zoo iets te maken? En toch beweert men, dat ge een discipel zijt geweest van broeder Savonarola!”

Michel Angelo pakte den jongen beet en wierp hem de deur uit.

Toen wischte hij gelaten het vuil weg van het vlekkeloze marmer van zijn kunstwerk.

„O, Savonarola,” dacht hij; „gij hebt iets groots gewild, maar iets klein bereikt. Treurige vruchten zijn uit het door u uitgestrooide zaad gerijpt. O, Florence, mijn arm, vernedert Florence!”

Toen Michel Angelo met snellen pas door de straten liep om zijn broeder in zijn laatste uren bij te staan, stuitte hij plotseling op een oloop van menschen uit de heffe des volks, die een vermoorden man op een draagbaar droegen.

Knapen in lompen gehuld, volgden dezen optocht en wierpen steenen en rotte appelen naar den doode.

Tevengeefs trachtten eenige leden van de vrome broederschap „Misericordia” den doode te beschermen en weg te dragen.

Leelijke, gemeene wijven stietten rauwe vloeken en verwenschingen uit.

De lucht was vol van vloeken en gekrijsch. Op de gezichten van deze menschen, die door elkander drongen en woelden, lag een uitdrukking van dierlijke domheid en bestiale wreedheid.

Het lijk op de baar was vreeselijk om aan te zien.

De kleeren had men den doode van het lijf gescheurd en bloed vloeide nog uit de gapende wonden in de breede borst. De armen stonden met gekromde vingers overeind, alsof de stervende zich tot het uiterste verweerd had, en nu als in aanklacht de handen ophief.

Daar ontwaakte in Michel Angelo de anatoom, de beeldhouwer en die vreeselijke omgeving vergezeld, trad hij naderbij om een blik te werpen op de krampachtig saamgetrokken spieren en de gespannen ledematen.

Maar door ontzetting aangegrepen, deinsde hij achteruit. In het bleeke, met geronnen bloed bevlakte gelaat, dat slap bungelde over de stangen der lijkbaar, herkende Michel Angelo, Dr. Bartholdo — den geneesheer.

„Wat is dat? Wat doet ge? Wie heeft dezen man vermoord?” vroeg Michel Angelo aan den slager met zijn grove knokkels en kromme beenen, die, in zijn wit met bloedbevlakte voonschot, als rad-draaier, al vloekend en bedreigingen uitstootend, aan het hoofd van den optocht liep.

„Dat vervloekte kreng hebben wij afgemaakt, omdat hij mijn Sandro met pest heeft ingeënt. De geneesheeren zijn 't, die den zwarten dood in de stad gebracht hebben. Als wij er een vinden slaan wij hem dood als een schurftigen hond!”

Dreigend zwaaide hij met zijn groot slagersmes door de lucht. Gillend en schreeuwend trok de bende verder.

Michel Angelo bleef verplet staan. Had hij dit

vreeselijke gedroomd of had hij het doorleefd? Hoe snel, hoe vreeselijk snel had dit noodlot zich over Bartholdo voltrokken.

„Welk een heksenketel is de tijd waarin wij leven!” dacht hij en liep snel voort, maar vond bij aankomst zijn lievelingsbroeder reeds overleden.

Een uur later trad Michel Angelo met diep gebogen hoofd de wijde boogruimten van den Dom binnen. Bij God zocht hij troost en rust als net leven in al zijn raadsele en verschrikking op hem aanstormde.

Michel Angelo bracht een slapeloozen nacht door. Hij gevoelde zich onrustig en koortsig en eerst teg den morgen kon hij gedurende eenige uren ruste. Maar deze enkele uren van sluimering waren voldoende geweest om de krachten van zijn scheppend genie weer te vernieuwen.

Met die voorliefde welke de kunst heeft scherpe tegenstellingen, bracht zij uit den ch van smart en verschrikking een lied der hope der vreugde te voorschijn.

Toen Michel Angelo ontwaakte, zag hij als i een visioen voor zich de gestalte van den *Morgenstond*. Lang had zijn ziel tevergeefs geworsteld o haar tot aanzijn te roepen.

Toen vergat hij het stervende Florence, zijn 3 storven broeder en het gruwelijk uiteinde van ' geneesheer.

En al de onvolledige schetsen van den *Morgenstond*, die hij vroeger op het papier had worpen, al de begonnen modellen vereenigden zij tot een levend beeld van volkomen schoonheid. *Morgenstond*, misschien de schoonste gestalte, Michel Angelo ooit heeft in beeld gebracht, was zijn geest geboren zonder dat hij bewust was van wijze waarop dit wonder geschied was. Hij zag ha voor zich, de jeugdige, krachtige, reusachtige l maten, nog half bevangen in den slaap, zag hoe haar ontwakend zwaarmoedig schoon gelaat naar licht wendde, en hoe zij, half verblind door de ee zonnestralen, trachtte haar gelaat met haar sl te bedekken. Zinnebeeld der ziel, die ontwakend den slaap des doods niet aanstonds de heiligheid hemels en het helderschijnend licht der eeuwig verdragen kan.

De onwederstandelijke drang, de hartstocht het genie hadden Michel Angelo aangegrepen.

En voordat de dag nog ten volle was aangeken, stond hij reeds in de Sacristij van San Lorenzo dreef den beitel in het reusachtige, daar gerstaande marmerblok, dat hij zelf in de s groeve van Carrara had uitgezocht.

Vengeten waren klimmende ouderdom en moedigheid, nog stond hij op het toppunt zij kracht en van zijn bijna almachtigen wil.

En terwijl hij zijn *Morgenstond* schiep, was vreugde zijn deel als zelden tevoren.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hoger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

— KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. I

— UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF

— **COLBERT COSTUUM NAAR M**
VANAF f 75.—

— SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR
— VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Lezend Marijke.

Altijd wil Marijke lezen,
Als zij zit en als zij staat,
Is zij boven of beneden,
Zelfs als z' appels schillen gaat.

Kijken naar haar werk, dat kan niet,
Zij schilt dik en hakt maar toe,
Zij vergeet haar kopje drinken,
Denkt niet aan het woord van moe.

Lief Marijke, eerst je werk doen,
Opgewekt en flink, vol lust,
Ben je klaar, dan mag je lezen;
Eerst de arbeid, dan de rust.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

David beproefde aderenlatingen, Maria sloeg met welen en rookte naar de venijnige insecten, de jager gaf nog eenige medicamenten. Het duurde slechts eenige dagen en de paarden moesten in een dal worden begraven om niet als aas voor de hondse gieren te dienen. De tsetsevlug had voltooid wat de sprinkhanen begonnen waren. Molenaar bezat niets meer dan zijn gezin.

„We moeten hiervandaan,” besloot Molenaar. „Want het is een wonder, dat de vlieg nog onze twee buffels en onze koe niet hebben aangevallen.”

VII. Olifantenjager.

Weg! Doch waarheen? Zonder paarden, met 'n paar ossen, met 'n enkele koe.

Nog redeneerden de mannen over de mogelijkheid van een nieuwen trek, toen op de helling van het dal een donkere massa verscheen. Een olifant wilde naar het water, doch stond stil en stootte een op een trompet gelijkend kreet uit. Aan de beek bevond zich al een ander dier, een rhinoceros, die vlug plaste in het water en knorrend floot. In een pas zoo vlug als niemand dit van een olifant verwachtte zou, stormde de olifant de helling af en wierp zich op den rhinoceros. Een woest gevecht ontbrandde in het water. De neushoorn moest wijken, al had hij den olifant ook een gedachte wond toegebracht. Hij vluchtte uit het water en vloog in het kreupelhout. Met zijn snuut snoof de olifant het water op en besproeide daarmee zijn gehavend lijf. Het dier trilde van woede en Saul wist dat het allergevaarlijkst zou zijn, indien het dier thans een levend wezen zag. Toch moest hij geschoten worden. Molenaar en Saul en Eduard wisten het. Op hun knieën kropen zij door het struikgewas tot zij op schietlergten bij den olifant gekomen waren. Een diepe wond, door den neushoorn in het lichaam van den olifant gestooten, gaapte wreed en bloederig.

Op het oogenblik dat de jagers schieten wilden, rook het dier den mensch. Hij hief den kop op, drie schoten knalden, de olifanten rolden om halverwege den oever.

Saul en Eduard sprongen vooruit, doch Molenaar bleef met gekruiste armen staan, zijn oogen gericht op de slagvanden van het kolossale dier.

„Het is Gods hand!” riep hij eensklaps. „Het is Gods hand!”

„Wat is Gods hand, vader?” vroeg Maria. Haar hart weende vol droefheid over vaders tegenslagen, heel den morgen bad zij voor hem in al de drukte

en de smart, en zie nu gleed er een glans van hoop over zijn gebruint gezicht.

Hij sloeg zijn stevigen arm om het fijne meisjeslijfje heen. „Ziet gij die tanden, Maria? Ze zijn minstens twintig pond waard.”

„Aan wien zullen wij ze verkoopen in de wildernis, vader? Hoeveel mijlen zitten wij hier van de bewoonde wereld?”

„We hoeven hier niet te blijven, kind. We gaan trekken. Niet twee, maar twintig tanden zullen wij buitmaken. Saul waarschuwt de voorhandelaars wel. Zij zullen ons tegemoet komen om de tanden te halen.”

„Twintig tanden, dat zou tweehonderd pond zijn, vader.” Maria sloeg de vochtige oogen dankend ten hemel.

Molenaar luisterde niet meer naar zijn dochter. Hij sprong als ontwaakt naar Saul en Eduard toe, die hun buit reeds bekeken. Saul wees Eduard hoe de slagvanden moesten worden weggehaald.

't Duurde twee uur eer het prachtige ivoor in het bezit der jagers op den grond lag. Toen begon het afhakken van het dier. De malschte reepen zouden gedroogd worden tot voedsel. Saul plantte een aantal stokken vonkgevijs in den grond, legde er lange latten in en hing daaraan het stevige vleesch.

Rondom het vuur legden de mannen zich 's avonds ter ruste, doch te middernacht wekten bloedgierige kretten van hyena's en jakhalzen de slapenden op. Dicht bij schitterden roode en groene oogen. Het hongeric gebroed was op het olifantenvleesch aangevallen.

„Blijf in den wagen, Maria,” gebood Molenaar zijn dochter. Maar het meisje stond reeds naast vader, een geweer in de hand, gereed om te vuren.

De schoten knalden, het gebrul verminderde, doch niemand dacht meer aan slapen. In den rooden schijn van de vlammen bezaadslaagde Molenaar met de zijnen hoe zich tegen deze scherpe aanvallen te beveiligen.

Een huis bouwen? Wat had men aan een huis, dat men weer spoedig verlaten moest? Want een olifantenjager leidt een trekkend leven en wat kon Molenaar anders beginnen?

In den morgen vestigde de zendeling Molenaar's aandacht op de dikke, sterke takken van den nwanaboorn. Hij herinnerde er aan, dat veel Hottentotten in boomen wonen, planken van den wagen waren er toch en het dichte loof gaf voorloopig wel beschutting genoeg in den nacht, wanneer vader ook de twee olifantsoonen als een soort dak had bevestigd. Uilennesten kon men verwijderen en apen deden geen kwaad, wanneer je die niet aanvalt.

Maria lachte een beetje weemoedig bij de gedachte van in de boomen te moeten slapen. O, wie wist er iets van hoe haar hart hunkerde naar het leven van een beschaafd mensch, hoe zij verlangde een zuster, een moeder te bezitten. Wilde vader toch maar weenkeeren naar de menschenwereld! Dadelijk bestrafte zij zich zelve over dit hartstochtelijk verlangen. Wat moest vader, in vrijheid geboren, als eigen boer beginnen in de kerkplaats? Knecht worden? Een Boer een knecht! 't Was te mal om over te denken. Neen, dapper zou zij de mannen bijstaan, die God haar gegeven had. Vader, Eduard, de twee trouwe huisvrienden Saul en David.

Het dal scheen een gunstig oord voor de olifantenjacht te zijn. Het water van de beek lokte de dorstige dieren en zodoende verlieten de dagen vlug en vol spanning. Molenaar had door middel van staker, een soort terras om de eigenaardige boomwoning opgesteld, zodoende kon Maria in de hoogte zelfs een vuurtje branden om de spijzen te koken.

Reeds acht olifantstanden lagen als buit onder den nwanaboorn. Plan na plan ontwierpen de koene ruiters om dezen ivoorschat voor geld of waren ingewild te krijgen. Saul bood aan alleen naar de Oranjerivier te trekken, doch Molenaar wist dat hij den ervaren jager niet missen kon. Allen heenreizen? Maria's hart klopte van vreugde. O, als vader dit doen wilde.

Ja, vader wilde wel, doch dan moest hij nog meer tanden bemachtigen. Anders zou het immers niet de moeite waard zijn. Hoe moest het zonder paarden?

Mijmerend stond Maria op een vroegen morgen van haar hooge standplaats over de verre ruimte te kijken. Vader toog met Eduard en Saul op de jacht. David bergde het gedroogde olifantenvleesch in den wagen, de tocht naar de Oranjerivier zou door klipachtige, onvruchtbare streken gaan, dus moest er voorraad worden gemaakt.

In het boschje achter Maria speelden apen en kwinkelaerden de vogeltjes. Zij, op het randje, kon de karro tot den horizon overzien.

Hoorde Maria slechts apengemurmel en vogelge-

kweel? Trof haar niet het geluid van hondengeblaf. Welneen, 't kon immers niet. En toch, het geblaf bleef stonker worden en voor zij zich goed rekenschap gaf van wat dit beduidde, zag zij Snob, den jachthond, dien zij meenden dat den dood in de karro gevonden had, van den heuvelrand rennen en toehollen op den nwanaboorn, waarin Maria's huis stond.

Nog meer verbazing, de reuzengestalte van Goliath teekende zich af tegen de heldere lucht, ginds boven op het kopje en aan zijn hand stond een meisje.

Een meisje..... een meisje!

Ook David de zendeling kreeg de nieuw aangekomenen dadelijk in het oog. Vlug klom Maria uit den boom over het zeilen trapladdertje. Zou Goliath haar verlocen zusje gevonden hebben?

Een meisje, een meisje! Maar wat was dat kleine meisje moe en wat deed zij schuw. Angstig drong het kind zich tegen Goliath aan: „Ik wil naar vader, naar vader!” huilde zij.

Maria trok het meisje naar zich toe en streefde hare verwarde haren. „O Goliath, hoe heb je ons gevonden en hoe kom je aan dit kind?” vroeg zij opgewonden.

„Geef ons eerst eten en drinken,” smeekte Goliath, „we hebben sprinkhanen en mieren en wortels gegeten om in het leven te blijven.”

Nu eerst zag Maria hoe uitgeput 'n meisje 'n man 'n hond waren. De hond die om haar heen sprong, ofschoon hij telkens omtolde van vermoeidheid.

Nog zaten zij aan hun maal, het kind dicht tegen Maria aan, toen de drie mannen terugkeerden van een vruchteloze jacht. Molenaar's oog stond donker, doch er flikkerde een licht in, terwijl hij Goliath ontdekte en het meisje.

„Mijn kind, mijn kind! Goliath, hebt ge mijn dochtertje gevonden? O, dat is mijn Leentje!” Hij wilde 't meisje liefkoozen, doch zij week snel terug.

„U bent mijn vader niet!” kreet zij. „Die booze man heeft mij van vader weggeroofd.”

VIII Goliath terug.

Het had lang geduurd eer het meisje in Maria's arm in slaap gevallen was, doch nu haar ademhaling zoo rustig en kalm werd, schakten de anderen zich om haar en Maria heen, om aan te hooren wat Goliath te vertellen had. Dan vroeg de een iets en dan de andere. Het verhaal kwam onsamenghangend en verward naar voren. Toch wisten Molenaar en de zijnen eindelijk het volgende:

De oorlogsgeruchten waren geen leugen. Integendeel. De Boschjesmannen dreven roovend en moordend de kudden der in diepe eenzaamheid wonende boeren weg en de boeren vormden benden die de grensbezittingen beschermen wilden en de moordenaars wreken.

Telkens kwam het tot hevige botsingen tusschen boeren en inlanders, zoodat de Engelsche regeering wel ingrijpen zou.

„Ingrijpen door annexeren,” bromde Molenaar in zijn haard. „Wij kennen de Engelschen wel.”

„Ik ben ook bij die vreemde nederzetting geweest, baas. Daar woont een blanke te midden van zwarten, het is een toovenaar en Truitje is zijn dochtertje. Ik heb haar weggehaald, baas. Ik dacht dat zij ons Leentje was. Maar zij is het kind van den toovenaar en heeft nog een broer en zuster.”

Nu vertelde Goliath welk een ontzettende moeite het hem had gekost dat kind machtig te worden.

De toovenaar reed door het bosch op een wagen, door twaalf ossen getrokken. Een man met een buis van slangenvel aan en een rooden broek. Hij zat tusschen een aap en dit meisje in. Saul had Goliath van het gevonden kruisje verteld en Goliath bevolen om het kind, dat zeker in het geheimzinnige dal woonde, met list of geweld te rooven.

(Wordt vervolgd).

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Dokter: „En is die flesch medicijn die ik u voor uw zoontje gegeven heb, nu al op? En ik heb u nog wel gezegd dat hij om de vier uur slechts een theelepel vol mocht hebben.“

Jonge moeder: „Ja....., maar mijn man en ik en de kindermeid moesten ook allemaal een theelepel vol nemen voordat hij te bewegen was het te doen.“

(Punch.)

De bestolene: „Wilt u alstublieft die dingen ook meenemen, anders lachen ze me morgen allemaal uit.“

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

21)

In zijn arbeid wendde zijn geest zich af van al wat hem naar beneden trok, en wendde zich naar het licht, de hoop, het leven toe..... en deze verheven stemming deelde zich mede aan de gestalte, die hij schiep, en maakte haar tot een wonder-schoon symbool van alles, wat in des menschen ziel streeft naar schoonheid, volheid, leven en eenheid, van alles wat uit diepe donkerheid wacht op het licht van den morgen.

Het beeld van *De Nacht* was voor het eerst in Florence onthuld geworden.

De vrijheid der inwoners van Florence was gedood, maar haar kunstzin had men niet vermocht te doden.

Als in gelukkiger tijden maakten oud en jong, arm en rijk, geleerde en ongelletterde zich op om *De Nacht* van den grooten Michel Angelo te gaan begroeten.

Men stond stond van bewondering. Men was ontroerd door de alles te boven gaande grootheid van het kunstwerk en was trotsch op den genialen zoon van Florence.

Maar Michel Angelo was reeds weder teruggevallen in een zijner zwaarmoedige buien en kon zich niet over zijn roem verblijden.

De dood van Florence's vrijheid liet hem geen rust, en hij verheelde zijn toorn niet.

Op een stralenden lentemorgen vond de meester zijn kunstwerk, gelijk bijna iederen dag, onder bloemen en gedichten schier bedolven. En onder deze gedichten was er één, vervaardigd door een der Strozzi's, dat zijn toorn tot uiting bracht.

De nacht, die gij hier zoo schoon in slaap verzonken ziet,
Is van marmer, maar een engel¹⁾ gaf hem leven.
Hij slaapt en dus leeft hij. Geloof gij 't niet?
Wek hem slechts! Hij zal u antwoord geven.

Dit gedicht is onsterfelijk geworden door het antwoord, dat Michel Angelo daarbij schreef. Hij hechtte naast de perkamentstrook een tweede, waarop de beroemde regelen stonden:

Het is goed, dat ik slape en van marmer ben!
Daar smaad en onheil mijn vaderland troffen.
Niet zien, niet hooren is mij groot gewin;
Daarom, spreekt zacht en laat mij slapen.

„Dit is het brullen van een geketenden leeuw,“ zeide Vittoria Colonna, toen deze vier regelen haar onder de oogen kwamen.

„Er is slechts één man in Italië, die waarlijk een vrij man is, en dit is Michel Angelo,“ voegde zij er aan toe.

„Ik geloof, dat geen macht ter wereld hem zou kunnen bewegen anders te spreken dan hij denkt. Ik heb altijd de onbevreesden liefgehad,“ voegde zij er met een zucht aan toe.

IX.

Ferrante d'Avalos had voor Keizer Karel V den slag bij Pavia gewonnen.

Bloedend uit drie wonden had hij, waar men handgemeen was, middelen in den strijd gestaan, terwijl op het slagveld voor zijn oogen de bloem van den Franschen adel smeurde: La Tremouille, La Pallice, Saint Pol, de Foix en Bonnyvet.

Franz I en zijn overgebleven bevelhebbers waren krijgsgevangen gemaakt.

Ferrante's roem, zijn triomf en de buit, dien hij behaald had, waren zonder wederga.

In dien tijd schreef Karel V, de trotsche heerscher der wereld, van uit Madrid een brief aan Vittoria Colonna om haar geluk te wenschen met de roemrijke overwinning van haar gemaal!

„Doorluchte en geliefde Bloedverwante,“ schreef hij in zijn eerste opwelling van vreugde!

„Toen ons het bericht bereikte van de groote en gedenkwaardige overwinning, die de hooge God ons in Zijn genade heeft doen behalen op de Galliërs in Lombardije, was uw naam op het nauwst verbonden met deze heuglijke tijding.

Daartoe droeg hij, dat Francesco Gatteri, de zaakgelastigde van uw gemaal, den markies van Pescara, die ons uit uw naam gelukwenschte, dien naam als een goed voortteeken onder mijn aandacht bracht.

En dit met recht, daar gij uit een geslacht gesproten zijt, en tot een familie behoort, die ons en onzen voorvaderen ten allen tijde buitengewone diensten bewezen heeft, en bovendien verbonden zijt aan een gemaal, aan wiens dapperheid, krijgswetenschap en gelukkig beleid wij grootendeels deze overwinning te danken hebben.

Met recht wenscht ook Vittoria ons geluk met deze overwinning, die voor ons een bron van roem en eer is, afgezien nog van het loon, dat niet zoo groot kan zijn of de markies van Pescara zou dit van onze dankbaarheid zoowel als van onze mildheid mogen verwachten.

Wij stellen de betuiging uwer afhankelijkheid op hoogem prijs, en achten, dat gij deelt in de verdiensten van uw gemaal, waarvoor wij u naar behouden hulde betuigen.“

(Toen Vittoria, op haar slot te Ischia, dezen brief

¹⁾ Angelo = engel.

vol huldebetuigingen van den Keizer ontving en las, speelde er een half weemoedige, half ironische glimlach om haar mond.

Karel V had de door hem genoemde mildheid niet in practijk gebracht.

De soldij voor de soldaten bleef uit, en de markies van Pescara en zijn gemalin bevonden zich in die grootste zorgen en geldverlegenheid door de onkosten aan den oorlog en aan de belegering verbonden. Zij waren genoodzaakt geworden hunne bezittingen te verkoopen om aan de dringendste eischen van deze moeilijke omstandigheden te voldoen.

Uit haar antwoord aan Keizer Karel V, dat de geschiedenis voor ons bewaard heeft, schemert onder alle hoofdsche waardeering en volmaakten vorm de teleurstelling door, over het achterwege blijven van de beloofde mildheid van den keizer.

„De oprechte en trouwe afhankelijkheid van mijn gemaal, evenals van mijn geheele huis, is zoo groot, dat zij de genadige waardeering van Uwe Majesteit niet onwaardig is. De toegezegde beloning zie ik gaarne tegemoet als een erkenning deze afhankelijkheid, niet uit hebzucht, die mij vreemd is, terwijl uwe dankbaarheid en mildheid steeds iederen billijken wensch voorkomen heeft.

„Ook weet ik niet wat meer waande heeft: loon te ontvangen van een zoo groot vorst of de roem te genieten, dat hij erkent dit loon schuldig te zijn.“

Toen Vittoria dezen brief schreef, was haar harts reeds vervuld van een somber voorgevoel.

Haar gemaal had juist een zware ziekte doorstaan. Men noemde als oorzaak een hem heimelijk toegediend vergif. Sommigen zeiden, dat de broeder van Francesca Savelli (die door zijn schuld zich van het leven beroofd had) hem dit had toegediend het eten van perzikken. Anderen echter vertelde dat zijn politieke tegenstanders hem uit den wadden willen ruimen. Vergiftigingen waren in die tijd in Italië aan de orde van den dag.

Een politieke moord, hetzij deze in het open of in het geheim geschiedde, was een zeer vergeeflijke zonde voor de gewetenloos hun doel najagen mannen uit den Renaissance-tijd, ja zelfs een natuurlijke en begrijpelijke handeling, die niet meer ontzette.

Dit moeten wij wel in het oog houden, als de, ons koud en kál aandoende, conventionele brieven van Vittoria lezen.

De tijd, waarin zij leefde, eischte voor ieder die in het publieke leven stond, een stalen zal beheensching.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

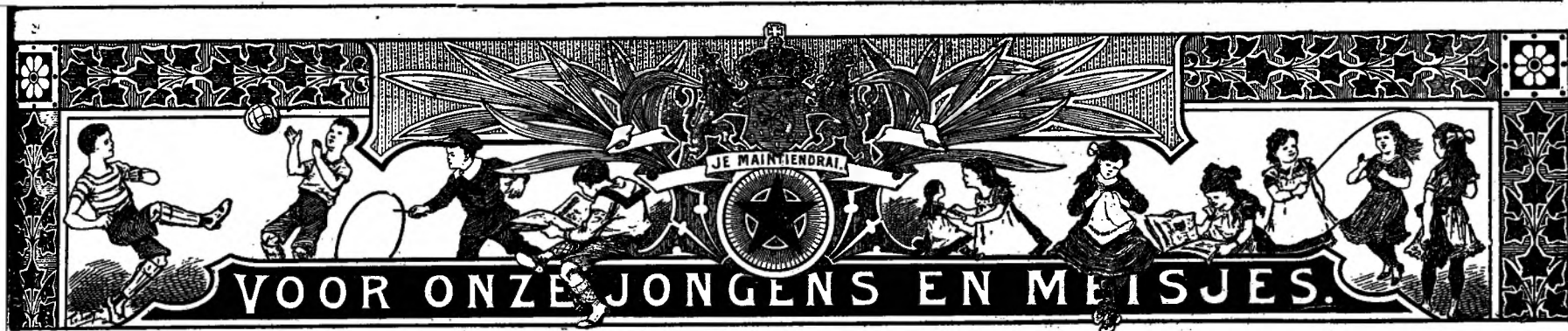
SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING
in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Slordige Willy.

Willy is een klein brutaaltje
Zij doet liefst haar eigen zin,
Komt heel vaak met vuile handen,
Slordig hoofd de kamer in.
Moe zegt: „Wil, ga handen wasschen”,
Koppig houdt zij ze op den rug.

Moeder wijst haar vast en ernstig,
Naar haar kamertje terug.
'k Zal je boterhammen snijden,
En je chocolaad staat klaar,
Maar ik wil geen dochter hebben,
Met zulk warrig slordig haar.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Terwijl de wagen den heuvel afrende loste Goliath een schot. Een buffel viel dood neer en de anderen rolden er over heen, met den wagen. Voerman, kind en aap sloegen van den bok en eer Goliath zelf goed wist wat hij gedaan had, vluchtte hij met het glimmende kind het bosch in. Hij stopte een kluwen boombladeren in haar mond om het schreien te beletten. Uren ver had Goliath het kind voortgedragen op zijn sterke schouders, handjes en voetjes vastgebonden.

De barre tocht had dagen geduurd. Niet spoedig schikte Thruitje zich in haar lot.

Indien zij gedurfd had zou zij weggelopen zijn, baas, maar zij weet te goed wat de wildernis is. Zij jammerde om vader, om haar broer en zusje en Snip. Onderweg hadden wij gezien welke verwoestingen de sprinkhanen hebben aangericht. Hoe dichter wij de oude kraal naderden, des te erger zag het er uit. De velden als afgemaaid, de afgeknaagde beenderen bewezen hoe de roofdieren hadden huisgehouden.

Goliath had verschrinkt stilgestaan toen hij gewaar werd dat het huis van zijn baas zoo vervallen was en de schuren ledig. Hij begreep dat de sprinkhanen zijn meester verdreven hadden en besloot toch maar in de oude kraal te overnachten. Bij het binnentreden van de voorraadschuur trof een zacht gekreun zijn oor, het was Snok, de oude jachthond, die hem tegemoet hinkte. Het dier zag er mager en ziekelijk uit, blijkbaar hevig gewond in een gevecht met een roofdier, had hij zich naar de schuur gesleept.

Vol blijdschap wies Goliath de wonden van het dier en omzwachtelde de pooten met geneeskrachtige bladeren. Daar Goliath zich met het uitgeputte kind en den zeer kreupelen hond niet dadelijk op weg kon begeven, had hij eenigen tijd in de verlaten kraal gewoond. De plantengroei begon alweer, de welige Afrikaansche grond was vruchtbaar genoeg. Doch zoodra de hond weer tamelijk loopen kon had Goliath zich met het kind op weg begeven, in de vaste overtuiging, dat het instinct van den hond hem tot wegwijzer zou dienen.

Snob had zijn plicht gedaan. Uren lang moest de sterke kaffer het meisje op de armen dragen om het dier bij te houden, en zoo zat hij nu bij de kleine kolonie op den Nwanaboorn, verlangend om te hooren hoe zijn baas in dit oord verzeild raakte en welke rampen hem zoo hadden verarmd.

Terwijl Maria en Eduard en David en Saul beurtelings den trouwen kaffer hun wedervaren vertelden zat Molenaar stil en zwijgend in het vuur te kijken. Hij dacht aan het schrikkelijk verlies van zijn vrouw, twaalf jaar geleden en combineerde de feiten.

Toen had Goliath een blanke tusschen de duivels zien staan. Zou de blanke zijn kinderen hebben ge-roofd?

„Goliath!” riep hij opeens. „Leek die blanke, die jij gezien heb toen de vrouw vermoord werd op den vader van Thruitje?”

Goliath's oogen lichtten. Dat zoo iets hem niet in de gedachten was gekomen? Het kon dezelfde wezen. Maar neem, die blanke droeg geen buis van slangenvellen, geen rooden broek.....

En toch. Molenaar voelde in zijn hart dat het raadsel van de verdwijning zijner kinderen stond opgelost te worden. Hun lijfjes had hij nooit gevonden; de kinderen moesten ontvoerd zijn.

„Ik wil heen naar die nederzetting,” sprak hij beslist en zijn oogen fonkelden van wil en kracht. „Wij brengen dat kind terug en zoeken de onze!”

„Wij gaan allen met u,” sprak Saul vastbesloten. (Maria's hant sloeg van blijdschap en Eduard sprong op, drukt gebarend met armen en beenen. „O, vader, o, vader, laten wij dien tocht ondernemen.”

Den tocht ondernemen. Ja, het was makkelijk besloten! Doch was het niet te dwaas om over te spreken? Zonder paarden? Paarden. Wat had Molenaar niet voor paarden willen geven. Met drie paar olifantstanden zou hij die niet te duur betaald achten. Zelfs de olifantenjacht, waarvan Molenaar zich zoo veel had voorgesteld, lukte slecht door het gemis aan paarden. Wat hielp het of zij allen goede schutters waren? 'n Enkel schot deerde de dikhuiden niet. Wie kon een troep olifanten volgen dwars door de dichtbegroeide wildernissen?

Nog bespraken de mannen de moeilijkheden, toen in de verte aan het kleine meer een troepje vlugge dieren verscheen, dat gretig zijn dorst leste aan het heldere bronwater. Zij behoorden tot een soort zebra's, quagga's genoemd.

Tot nu toe had het gezin van Molenaar deze dieren rustig laten loopen. Zij wisten dat het gele, olieachtige vleesch niet deugt tot voeding en dat hun huid van zeer geringe waarde is.

Nu echter rees een plan op in het heldere brein van den boer. „Zouden wij die beestjes kunnen vangen en dresseeren?” vroeg hij Saul den jager.

„Het africhten van een quagga komt me volstrekt niet onmogelijk voor,” antwoordde Saul.

Maar hoe zullen wij er genoeg vangen?” opperde Eduard.

„Licht wonden, niet doodelijk, b.v. in het bovenste gedeelte van den hals. Dan verplegen en tegelijkertijd dresseeren. De moed is dan bij de meeste dieren gebroken.”

Eduard vond deze methode wreed. „Kan 't niet met strikken?” vroeg hij. „En hoeveel kruut en lood kost dat. Want we schieten zeker vaak mis onder die vlugge rakkers.”

„Ik ben voor gewone kuilen,” oordeelde Molenaar. „We beginnen dadelijk, menschen.”

Vrij spoedig lagen de kuilen gegraven en met dichte looftakken overdekt. De mannen hadden zwaar gearbeid, want de uitgegraven aarde moest verwijderd worden en de grond overvloedig met gras en boomtakken bestrooid opdat de slimme quagga's dien val niet opmerken zouden.

De zon begon reeds onder te gaan, eer de mannen zich rust gunden om te eten van het voedsel in dien tijd door Maria bereid.

Het kind sliep nog, uitgeput door zware vermoeienis. Zelve had Maria het meisje naar boven gedragen in het hutje tusschen de takken.

Onder het nuttigen van het avondmaal voelden allen dat er weer een nieuwe periode in hun zwerfleven aanbrak. Indien de vangst en de dressuur der vlugge dieren lukten, o ja, dan zouden zij optrekken naar de vallei, waar ieder meende dat de verloren kinderen waren.

Met het oog vol ernst las Molenaar in de Heilige Schrift voor zij slapen gingen. Het Boek der boeken was in zijn bezit gebleven bij alle ramp en verlies.

Zoo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan. Zoo de Heere de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter. Het is te vergeefs dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, eet brood der smarten. Het is alzoo dat Hij het Zijnen kinderen als in den slaap geeft. Zie, de kinderen zijn een erfdeel des Heeren, de vrucht des buiks is eene belooning. Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, alzoo zijn de zonen der jeugd.

Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met dezelve gevuld heeft; zij zullen niet beschaamd worden als zij met hunne vijanden spreken zullen in de poort.”

Amen, sprak Molenaar ernstig, Amen. In een hartelijk gebed stontte de vader zijn bede uit. O, Heere God, help ons de kinderen weer te vinden.

(Wordt vervolgd).

Grapjes.

Een klein geldstukje uit uw hand te laten verdwijnen en in uw schoen te laten terug vinden. Daartoe moet gij vooraf een weinig roode was vóór aan den nagel van uw middelvinger vastkleven. Leg nu een klein stukje geld op uw vlakke hand, laat het iedereen zien, doe dan de hand snel toe, zoo dat de nagel van den middelvinger vlak op het geldstukje drukt en er aan kleeft. Open nu snel de hand en houd de vingertoppen daarbij meer benedenwaarts dan opwaarts uitgestrekt, dan weten de toeschouwers niet waar het geldstukje gebleven is. Nu laat gij u den schoen uittrekken, waarin gij natuurlijk vooraf even zulk een stukje verborgen hadt, en zie gij hebt een tooverstuk verricht.

Dezer dagen kwamen twee heeren elkander op straat tegen. De een meende dat hij den ander kende en zeide

- Goeden morgen, mijnheer Bruin!
 - Goeden morgen, mijnheer Blaauw!
 - Ik ben mijnheer Blaauw niet, antwoordde de laatste.
 - En ik mijnheer Bruin niet, hernam de eerste.
- Beide heeren namen den hoed af en gingen voort.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

De Duitsche gans: „Je wou een ei hebben. Nou, daar ligt er een. Je kunt het nemen en het ook laten liggen.”

Poincaré: „Noem je dat een ei? Dat noem ik een beleediging.”

Lord Curzon: „Ik stem toe, het is wel wat erg klein, maar het dier is dan toch begonnen met leggen.”

(Punch.)

Piet (die een pak slaag gaat krijgen, omdat hij het gezicht van zijn broertje als dat van een Roodhuid heeft beschilderd): „Maar, moeder, hebt u dan geen zin voor humor?”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

22)

Met een effen voorhoofd en een onbeweeglijke gelatenheid moest men het noodlot tegemoet gaan, als men er niet onder bezwijken wilde.

In deze rust der Ampten was Vittoria opgevoed geworden. Het leven moest dapper geleefd worden, het noodlot aanvaard, hoezeer het hart ook daarbij leed.

En al doorleefde de vorstin dagen van groote zoug en angst, zij, die in hare naaste omgeving leefden, vernamen slechts woorden van bemoediging en opwekking.

De politieke toestand, inplaats van na de overwinning van Pavia tot een oplossing te komen, werd steeds ingewikkelder.

Onder leiding van den nieuwen Paus uit het huis van de Medici, Clemens VII, onstond een patriotische samenzwering tegen Karel V. Ferrante d'Avalos werd in de geheimen betrokken.

Heti loon voor zijn afval van den Keizer zou de kroon van Napels zijn.

In dien tijd schreef Vittoria aan haar gemaal deze woorden, die alleen genoeg zouden zijn om haar onsterfelijk te maken:

„De menschen hebben geen grooteren vijand, dan overmaat van geluk. Niet door groote rijkdom en

schoonklinkende titels, maar door adel van karakter verkrijgt men de ware eer, die onbesmet op het nageslacht overgaat. Ik heb geen verlangen om de gemalin van een koning te worden, maar wel ben ik er trotsch op de gemalin te zijn van den grooten veldheer, die in den krijg door dapperheid, in vredetijd door voornaamheid van geest, de grootste koningen overwonnen heeft.”

Ferrante d'Avalos hield zijn eed van trouw aan zijn keizerlijken heer en verried aan Karel V de plannen van de Italiaansche verbonden.

Zijn ridderlijke soldateneer hield hij als echte Spanjaard boven alles hoog.

De overwinnaar van Pavia, Ferrante, was Milaan binnengereden. De aan den keizer trouwe stad had hem met gejubel ontvangen.

Vereenigingen, gilden en broederschappen waren hem met vaandels, sleutelen en de oude emblemen van de vrijheid, tegemoet gegaan, maar van het Kasteel daarboven, dreunde de kanonnen, die Leonardo da Vinci eens in zijn jonge jaren voor hertog Moro gegoten had. Hertog Francesco Sforza, die een vriend was van de Franschen en van de zelfstandigheid van Italië, trotseende daar boven de macht der Spanjaarden.

Vernooied en bleek kwam Ferrante d'Avalos naar Milaan.

De laatste maanden hadden hem tot een oud man gemaakt. Onrust, zielestrijd en teleurstellingen hadden zijn kracht gebroken.

„Het zwaard had de schede doorboord,” zegt een zijner biografen.

De gedachten van den grooten veldheer waren niet meer bij zijn taak, een verstrooide en verdwaalde blik lag in zijn oogen.

Hij begon zijn persoonlijk leven te overdenken, en vond daarin veel dat hem niet beviel.

Achter hem reed Marco de nar.

Ook hier in het leger was zijn gewaad met bellen versierd en aan een lange stang droeg hij een zak met gedroogde erwten dien hij heen en weer zwaaide, waardoor een wonderlijk, knerpnd geluid ontstond.

Eenige dagen geleden had hij zich een akelige grap veroorloofd.

Hij had zich blauwe vrouwenkleeren aangeschaft en een blonde pruik opgezet. Hij had zijn gezicht zwart-blauw geverfd, zijne oogen verdraaid en was 's nachts bij het onzekere schijnsel van een fakkel bij het bed van den koortsigen Ferrante gekomen.

„Ik ben Francesca Savelli,” had hij gefluisterd, „ik ben gekomen om u aan te zeggen, dat gij sterven moet. Heb berouw van uwe zonden.”

De hertog was overeind gevlogen, had echter den nar niet herkend, maar had wat hij zag voor een droom gehouden. Maar sindsdien was Ferrante d'Avalos in zichzelf gekeerd en zwijgzaam.

Een groote onverschilligheid tegenover alles wat om hem gebeurde, scheen over hem gekomen te zijn. Zijn oog zag met een wezenloze uitdrukking over de jubelende menigte heen. Toen hij in het, voor hem bestemde, paleis was aangekomen, ging hij dadelijk naar bed.

„Ik voel mij krank, ik ga sterven, meldt dit mijne gemalin,” zeide hij en vroeg om een priester,

Een stille, vrome Franciskaner monnik nam hem de biecht af.

Het was een lange schuldbekentenis, maar hij was oprecht en verzweeg niets.

„En al waren uwe zonden rood als bloed, door het lijden en de ontferming van Jezus Christus zult gij witter worden dan sneeuw,” sprak de monnik, uit wiens oog een rotsvast geloof sprak.

Na de biecht werd Ferrante rustiger. Hij verlangde echter steeds inniger naar Vittoria.

Men moest den eenen koerier na den anderen afzenden om haar reis te bespoedigen.

Met koortsig ongeduld wachtte hij en verlangde naar haar komst. Van hare zachte, goedgeoede tegenwoordigheid verwachtte hij rust en troost.

Zij, die altijd trouwe, altijd vergevende, wilde hij liever dan iemand anders aan zijn stevensponde zien.

Wat hij gedurende zijn leven nooit ten volle had begrepen, werd hem, nu de dood naderde, duidelijk. Deze vrouw was als een engel naast hem door het leven gegaan en hij had haar in de beste en edelste dingen des levens bedrogen.

X.

Marco, de nar, zat gehurkt op den grond in het vertrek van Ferrante, en zette de stukken van het kostbare schaakspel op het schaakbord. Ferrante voelde zich iets beter en wilde met Marco zijn gewone schaakspel van iederen avond spelen.

De nar luisterde tevens naar de beraadslagingen der geneesheeren, die bezig waren een genezende drank voor den ernstig kranke te bereiden uit kwikzilver en een poeder van fijngestampt hout van een houtsoort, dat in de door Christophorus Columbus ontdekte nieuwe wereld voor heilig en heilzaam gold. „Laten wij dit elixer door wat gesmolten goud krachtiger maken,” stelde een medicus uit Bologna voor.

De gebaren van deze geleerde heeren in hun lange, zwarte tabberds, hunne domme, radeloze gezichten, kwamen Marco zoo onzinnig voor, dat hij zich den buik vasthield van het lachen.

„Misschien zou het den hertog baten, wanneer wij hem het bloed van een pasgeboren kind in de aderen spotten,” zeide juist een hunner.

„Of wanneer wij hem wikkelden in de huid eener nog levende koe.”

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483
 UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—
 SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
 de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— **OPPERT 63, ROTTERDAM** —

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

IX. De vader van Truitje.

Achter de grijze zandvlakte, waar slechts wat struisvogels rondstapten, lag een smal dal, aan den voet van donkere rotsen. In het midden een helder meertje, omzoomd door groen welig gras, aan de rechtszijden met mimosaboschjes en heide begroeid. In 't midden van een accasiagroep stond een ruim van rotsblokken opgebouwd huis, met een flinke deur en behoorlijke vensters. Verderop hutten voor inboorlingen, omheinde plaatsen voor het vee.

In het stille dal stond alleen een meisje, niet ouder dan veertien jaren, drommend naar het gekwel der vogeltjes te luisteren. Een tamme gazelle, die zij tot het meertje gevoerd had, dronk gretig van het frissche water.

Plots vloegen de vogeltjes wild op en fladderden angstig rond in hevige ontroering.

Het meisje deinsde verschrikt achteruit, de kop van een slang hief zich op. Het kind hield onwrikbaar het oog op haar vreeselijken vijand. Dat had zij van vader geleerd. Het ondiep had het echter op haar gazelle gemunt. Hij zoldde zich op als een hoopel naar de gazelle, die haar echter met een vliegen sprong ontglipte.

"Het Meisje gilde en haar geschrei trok een fikschen jongen, die rechtuit kwam aandraven, onbewust van het gevaar, recht op de slang aan.

"Het Kind stond sprakeloos, armen en beenen bewegend, om haar broeder te waarschuwen. De jongen holde er des te hander door op het zusje toe.

Zes treden van het ondiep verwijderd brak haar angstkreet uit: „Terug, terug, een slang!”

Jan stapte voort, de slang hief den kop op. Eén seconde, de giftige tanden zouden diep in het vleesch van den jongen hebben gebeten. De redder vloog reeds klapwiekend over hun hoofd: een groote vogel, een secretaris, stortte zich op de slang, gep hem zoo, dat zijn giftige bek hem niet raken kon, vloog op en zette zich op den rand van de kafe rots, sloeg met zijn bek de slang bewusteloos tegen den rotsrand.

"O Jan, o Jan," huilde het meisje. Doch de jongen, die nu eerst begreep in welk een ontzettend gevaar hij zoo even verkeerd had, juichte: „Goed zoo, goed zoo. Kijkt hij die vuile slang eens toekakelen. Piek maar op hoor. Goed zoo, goed zoo!”

Het meisje klappte in de handen van blijdschap. Vader vertelde hen zooveel van de slangeneters. Zij wisten dat de slang straks voor dood zou neervallen beneden aan den voet van de rots, waar de gierachtige vogel haar verslinden zou.

Op dit oogenblik werd de deur van het groote huis geopend en vertoonde zich een zonderling gekleed persoon op den drempel. Hij droeg een roode riem, een soort pantser van slangenhuiden. Op zijn hoofd een groote tulband, aan de voeten gele mokassins van buffelleder.

"O, Knip!" riepen de kinderen tegelijk, "o Knip, kijk eens! Een copra en een secretaris!"

Nog vertelden die twee, toen achter Knip een ander venscheen. Ook een blanke, doch op en top een heer, trots de kleeding, die eenvoudig en grof was. De man trad het huis uit en liep op de kinderen toe.

"God zij gedankt," stamelde hij. „Wat zou het zijn, indien ik na mijn Truitje ook jullie had moeten missen."

Hij streelde Leentje over het sluike, blonde haar en legde de andere hand op Jan's schouder.

"Vader, wij zullen net zoo lang zoeken tot Truitje terug is!" riep Jan vurig.

"Dat zullen wij," viel Knip in.

De heer Hengel schudde droefgeestig het hoofd. „Lukas is zooveel teruggekeerd, de tijd die hij meebracht is allesbehalve bemoedigend. Koance-hoi, wien toch weinig ontglipt wat er dertig mijlen in den omtrek gebeurt, verzekert ten stelligste, dat de moover! niemand van het donkere ras is geweest. Ook op de nederzetting aan de Oranjerivier wist men van niets. Maar men kan niet weten. Het heele land komt in beweging; er is een Boerencommando georganiseerd om tegen de inboorlingen op te treden. Het is schrikkelijk hoe de Boschjesmannen en Kaffers en Hottentotten huis houden. Het huis van Pieter Neef is totaal verwoest, de paarden en koeien zijn de pezen doorgesneden en de vrouw is in de vlammen omgekomen,

Lukas heeft ook nog een vriend ontmoet:

Zending Jansen die bezocht in 't voorjaar Molenaar, een trekboer, diens plaats is door een sprinkhanenzwerm verwoest. Dat moet een vrome man zijn, misschien weet die iets van ons Truitje."

"Zou 't niet goed zijn, meester, wanneer ik op zoek toog naar Molenaar?" vroeg Knip opgewonden.

"Hij woonde indertijd bij de Blauwe Bergen."

"Het is het eenige wat ons nog overblijft, Knip. Rijd in 't voorbijgaan even beneden bij den ouden Namaqua aan en zeg waarheen gij gaat."

De vader der kinderen zweeg, even peinzend. Toen vervolgde hij: „De gevreesde tovenaars, die Koance-hoi nu reeds twaalf jaar gevangen houdt, omdat hij zon- en maansverduisteringen kan voorspellen, voor hun zieke en gewonde dieren geneesmiddelen weet, kon nog niet eens zeggen, waar zijn arm geroofd kind is.

De wijze man, tot wien Hottentotten en roofzuchtige Kaffers met hun ware of ingebeelde kwalen komen, weet geen middel om zijn lieveling terug te krijgen."

De smart van den vader roerde Knip. „O, meester, ik zou mijn handen wel willen afhakken en mijn tong uitrukken uit spijt dat ik Truitje meegenomen heb op dien morgen naar Namaqua zonder uwe toestemming, te vragen, Maar Truitje wilde zoo graag."

(Wordt vervolgd).

hebben we toe dadelijk uit 't nest genomen en warm gehouden. 's Middags is het kuikentje uitgekomen. Dat was zoo mooi. Het pikte een gaatje in den dop en draaide dan een eindje rond. Dan pikte het kuikentje weer en dan draaide het weer rond. Net zoo lang tot de dop uit elkaar viel. Eerst kon het niet goed loopen, maar het is nu even vlug als de anderen.

Goede oplossingen kreeg ik verder van F. J. v. D., Melissant. Welkom. Zoek je een schuilnaam? Grimalden, Zilver schoon, C. de B., Kruidentertje. Mededingstertje maakt ook een rijmpje:

Wat niet wild is dat is tam,
Toen ik langs een akker kwam,
Waarop een boer aan 't ploegen was,
Zag ik de koeien in het gras,
En toen ik het raadsel had gelezen,
Dacht ik 't zal wel tamboer wezen.

De bedoelde oplossingen waren:

1. Wie naar school gaat zit niet.
2. Tamboer.

Prijswinners:

HEIKLEUTERTJE te Baarle Nassau en ROSA te Rotterdam.

Nieuwe Raadsels.

1. Waar leest men in den Bijbel van spelende kinderen?
2. Wie ben ik:

Hoog in de lucht,
Nedergedaald,
Opengespleten,
't Hart er uit gehaald.

Oplossingen worden ingewacht vóór of op 28 Juni aan het adres van Tante Johanna, per adres Drukkerij „Libertas", Goudsche Singel 103—111, Rotterdam.

Grapjes.

Een jongen vroeg aan zijn moeder of hij een spionnetje mocht kopen.

Toen zijn moeder vroeg waarom, antwoordde hij: „Dat kan ik zoo goed op school gebruiken, moeder, dan kan ik afkijken van die jongen die naast mij zit".

Onkie.

De residentieplaatsen. Uit een in een kring geplaatst gezelschap staat er een op en zegt: „Ik ben de keizer, koning of hertog — of wat hij wil, van: — hij noemt een land. — Waar zal ik mijn residentie plaatsen?" — De naast hem zittende noemt hem dadelijk een letter uit het alfabet naar believen, en de heerscher noemt hierop even snel een oord, zoowel stad als dorp, hetwelk behoort tot het rijk, waarvan hij zich opperhoofd heeft verklaard te zijn; maar dit mag niet de reeds bekende residentie van zulk een vorst zijn. Behoort de plaats, welke hij opnoemt, tot een ander rijk, zoo vallen allen hem in de rede met het geroepe: een overweliger! en jagen hem weg.

Een Hollandsche burgerman ging zijn zoon te Parijs eens bezoeken. Toen hij daar kwam, gaf deze hem den raad zich wat beter te kleeden. — Maar jongen lief, antwoordde de vader, mijn kleeren zitten toch goed.

— Dat is juist het gebrek er van, vader. In Parijs moet niets goed zitten. Zie maar eens; mijn hoed is te groot; mijn rok te kort; mijn overjas veel te lang en de mouwen van beiden te wijd; mijn broek is te nauw; mijn laarzen en handschoenen eveneens, en mijn stok veel te kort — terwijl ik een lorgnet voor mijn oogen draag, niettegenstaande ik zeer goed zien kan.

ONS STERCLUBJE

Wat vond ik het prettig, logeënd in Nijmegen, al die bekende pootjes van de Sterclubleden weer te zien. Ik ken jullie handschriften allemaal hoor en geloof maar gerust dat ik de achterblijvers mis.

Heidekind had de vorige maal wel een beetje moeite met de raadsels, doch nu heeft zij ze.

Klaproosje hoopt nog eens een prijs te krijgen. Nu dat komt wel, op zijn tijd. Zandruitertje gaat wel eens met zijn zusje fietsen. De kleine koopman gaf als oplossing voor II Ruiterspaard. 't Is wel aardig gevonden en kan eigenlijk best. Torenwachter vertelt dat in Rotterdam de straten hier en daar vol namen stonden voor de verkiezingen. Ja die verkiezingen. In Nijmegen reden groote troepen jongens, leerlingen van het Canisius-College rond met gele vlaggetjes, voor een versierde auto. En 's avonds een optocht met roode vlaggen, van de S. D. A. P., die zooveel stemmen had gewonnen. Zangeresje is naar den theetuin geweest, zij trof geen mooi weer. Neen, 't is allerminst mooi weer geweest in Mei. Knabbelderat moet een uur loopen om naar school te komen. Zij krijgt een fiets, maar die moet nog in orde worden gemaakt.

Ankie's zwarte hond, die Timor heet, kreeg 4 jonge hondjes, bruine. Zij had liever zwarte gehad, de diertjes zijn nog blind, echte Iersche setters. Er zijn nog 8 duiven, 3 witte muizen en er komen jonge konijnen. Een heele menagerie dus.

Heikleutertje zou heel graag aan een teekenwedstrijd meedoen. Teekenaar ook. Of ik met Hemelvaartsdag nog uit geweest ben. Dat zal ik je eens vertellen. Ik was in geen tijden naar de kerk geweest, door ziekte, en wilde zoo graag. Daarom togen wij op stap, langzaam, want ik loop zoo moeilijk. Toen verdwaalden wij en kwamen tenslotte in het Nijmeegsche Hunnenpark terecht. Daar zaten wij een poosje lekker in het zonnetje en toen ging het met de tram terug. Wanneer ik den heuvel had kunnen beklimmen, zou ik eens naar boven zijn gegaan om op de plek te staan waar eens Claudius Civilis stond en de Betuwe overzag. (Hoe lang is dat geleden?)

De vader van Den jongen smid is ook ziek geweest en geopeerd. Gelukkig weer beter? En broertje ook? Tamboer is zoo begeesterd door het raadsel dat hij den schuilnaam Tamboer koos. Hij is ook aan het rijmen geslagen:

Hij had lang geprobeerd,
De uitkomst bleef glad verkeerd,
Tenslotte kreeg ik beet,
Het was de tamboer, ge weet,
Dat hij vooraan bij 't leger moet staan,
Om lustig op de trom te slaan.

Nu die tamboer zal toch wel zwaar aan je hengel gehangen hebben broer. Nu Rosa haar naam en adres opgegeven heeft krijgt zij dezen keer den prijs. Geven jullie toch vooral naam en adres op.

Buitenmeisje vertelt: Onze kloek had drie weken zitten broeden en toen is zij met acht kuikens uit 't nest gegaan. Er lagen nog een paar eieren. In 't eene konden we nog een kuiken hooren piepen. Dat ei

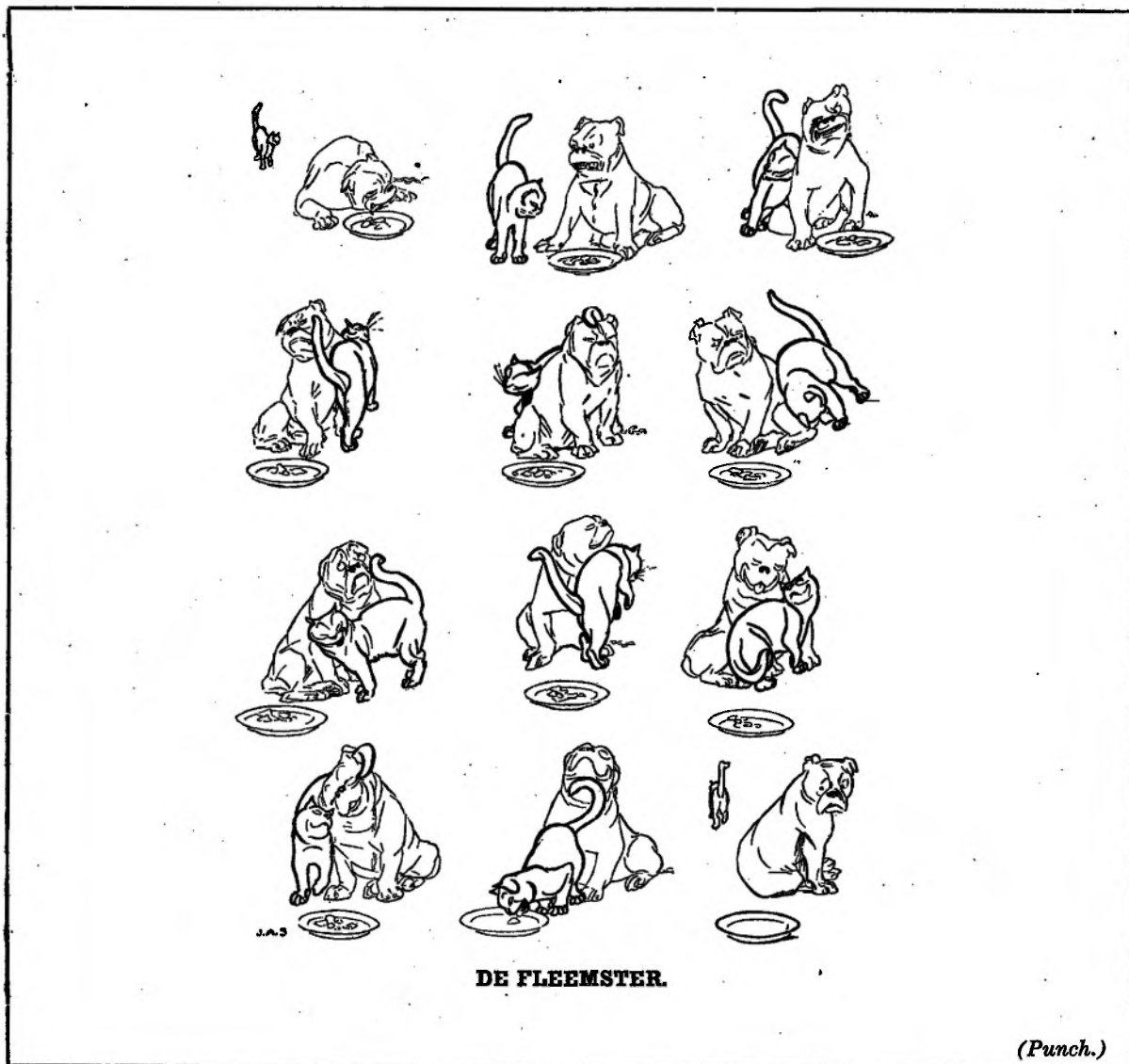
Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

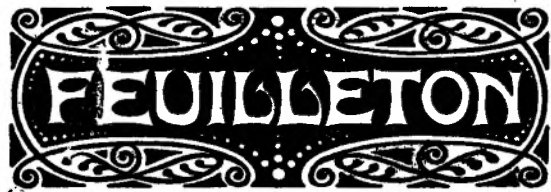
SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

DE FLEEMSTER.

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

23)

Ferrante d'Avolos viel hen geërgerd in de rede: „Maar dat is eenvoudig venschmickelijk! O, welk een kwelling, om van louter domkoppen omgeven te zijn!”

De oude astroloog der Pescaras zag de doktoren treurig aan.

„Het is alles tevergeefs! Hij moet sterven,” fluisterde hij Marco toe, „Zijn ster is ondergegaan, ik kan haar spoor niet meer vinden!”

Nadat de hertog de voor hem beneide drank genomen had, gevoelde hij zich zoo ziek, dat het schaakspel niet kon doorgaan.

Hij begon in zijn koorts te ijlen en was bang voor Francesca Savelli.

Marco sloop naar buiten. Hij had gehoopt meer plezier van zijn akelige grap te beleven.

Een groote onrust overviel hem en dreef hem naar buiten.

In de straten van Milaan hing nog het late licht van den scheidenden zomerdag, en belichtte onbarmhartig de verwoestingen der belegering. Ingestorte en verbrande huizen, vertwijfelde, hongerige menschen, halfnaakte, verwaarloosde kinderen en brutale meiden, die met de soldaten schertsten. Tusschen dit alles bewogen zich snelgaande lijkstoeten. De leden eener zwartgekapte broederschap richtten hier en daar op de pleinen brandstapels op om beddegoed en krompen te verbranden. Hartverscheurend weenen en gillen klonk uit de vensterloze woningen.

„Dat is de pest!” dacht Marco.

Hem boezemde slechts één ding in Milaan belang in: het beroemde avondmaal van Leonardo da Vinci. Hij dacht: „misschien gelijkt het gelaat van den Christus van dit schilderij op het onvergetelijke gelaat, dat ik in Rome gezien heb.”

Miet vliuggen tred liep hij door de straten van Milaan naar Santa Maria delle Grazie, het groote Dominikaner klooster, een prachtbouwwerk van Bramante. Maar Marco, de nar, had geen oog voor den prachtigen rondbouw met zijn schoone zuilengalerij, evenmin voor de fraaie versieringen van warm-roode terra cotta. Zijn eenig doel was, voordat de zon geheel was ondergegaan in de eetzaal van het klooster het Avondmaal van Da Vinci te bezichtigen. Deze eetzaal was in een treurigen toestand.

De Franschen hadden haar als paardenstal gebruikt.

Nog staken de dikke ijzeren haken in de muren, waaraan zij hun paardentuigen opgehangen hadden, en overal was met het afbrokkelen van de kalk groote gedeelten uit het kunstwerk van Leonardo da Vinci gesprongen.

De vocht en de uitwaseming van mensch en dier waren blijven hangen, en hadden het geheele meesterwerk van da Vinci met een duifne laag van schimmel overtoegen. Als door een dunnen grijzen nevel zag men de gestalten der jongeren heenschemen.

En toch lag nog over het geheele tafereel de diepe ontroerende spanning, die in de gemoederen was teweeggebracht door het woord van den Zaligmaken:

„Voorwaar, ik zeg u, dat een van u mij zal verraden.”

Het akelige gezicht van een Judas, het teedere gelaat van den discipel, dien Jezus liefhad, en de verheven majesteit, uitgedrukt in de trekken van onzen Heiland, waren nog even duidelijk zichtbaar als op den dag toen zij geschilderd waren.

Marco, de nar, dacht aan de wonderschoone schets, vol zachtmoedigheid en goddelijke teederheid, die eens zijn hart geroerd had. Neen, daarvan had

het gelaat van den Christus niets, het was energieker, krachtiger, maar ook meer van deze wereld. Het was niet „in den hemel gevonden”, zooals dat andere.

Een oude leekenbroeder strompelde binnen en ging naast Marco staan.

„Hoe vreeselijk, dat zooveel kunst te gronde moet gaan!” merkte de nar op, om iets te zeggen.

De monnik wierp een verachtelijken blik op het schilderstuk, sloeg een kruis en zeide:

„Hebt gij nooit gehoord, goede heer, dat Leonardo da Vinci, de schilder, een ongeloofige was? Ja, ja, hij was nog erger dan een heiden. Met heksen heeft hij zondigen omgang gehad, en met den duivel heeft hij een verdrag gesloten, opdat hij hem zou leeren vliegen! Hij geloofde niet in hetgeen hij schilderde en daarom moet het vergaan. Want Gods gerechtigheid wordt in alles openbaar.”

„Zoo waar als uw laatste woord is, zoo dwars zijn uw eerste woorden,” lachte de nar, „bovendien heb ik zooveel ongerechtigheid beleefd, dat ik het woord „gerechtigheid” niet meer vertrouw.”

Op dit oogenblik viel een straal van vuurrood, levenwekkend avondlicht op het hoofd van Johannes, en bezielde hem tot een levende gestalte. Ja, daar was de schier bovenaardsche verheerlijking en diepe deemoed, de liefde en teederheid, die alleen Leonardo da Vinci wist te leggen in zijn werk, die zijn geheim was, en die geen kunstenaar op aarde na hem ooit heeft kunnen nadoen.

„Gij moogt zeggen en gelooven wat gij wilt, amico mio,” zeide de nar tot den leekenbroeder, die met zijn onnoozel gezicht en zijn handen over zijn pij gevouwen, naast hem stond. „Leonardo da Vinci is toch in den hemel geweest.”

„Wat zegt gij?” vroeg de hardhoorende broeder.

„Ja, wat weet gijlieden van den hemel!” hoorde de nar. „Maar wat zeg ik daar? Wij weten er allen al bitter weinig van.”

Toen Marco de schemerdonkere zuilengangen van de Santa Maria delle Grazie verlaten had, was het volksgewoel in de straten toegenomen. Uit de kroegen klonk woest gezang, geverfde vrouwen drongen zich brutaal op, hier en daar liep het op vechten uit als een soldaat zich aan een eerbaar meisje vergreep. Op een der groote pleinen was het gedrang bijna levensgevaarlijk.

Op de trappen van een kenk stond een bleeke, mager Franciskanermonnik, een boetprediker. Hij was van verre zichtbaar bij het licht van een rookende toorts.

Zijn bloote, bruine voeten waren afgesleten en doorgelopen van het lange loopen over ruwe stenen, zijn dorre, langbeenige handen, als die van een genaamde, staken uit zijn pij. Geweldige ernst vlamde en gloeide uit zijn diepliggende oogen. Zijn geheele voorkomen getuigde van de strengste ascese.

Hij verkondigde het naderend oordeel. Zijn rauwe stem klonk krijschend door de grauwe schemering, over de gebogen hoofden van vrouwen en kinderen. Hij begon met het latijnsche kerklied, dat akelig klonk als een begrafenisroffel.

„Libera me, Domine, de morte aeterna, in die illa tremenda, quando Coeli movendi sunt et terra, Cum veneris judicare Saeculum per ignem.”

Red mij, Heere, van den eeuwigen dood, op dien vreeselijken dag, wanneer de hemel zal vergaan en het ingewand der aarde zal gezien worden, als Gij komen zult, o, Heere om de wereld te richten door vuur. Vreest gij niet, gij kinderen van Sodom, gij inwoners van Gomorra, daar uwe zonden ten hemel schreeuwen?

Redt, o redt uwe zielen! Hebt medelijden met uzelf! Voelt ge niet boven uwe hoofden het klapwieken van de vleugelen des doods?”

In akelige harmonie met de vragen van den prediker klonk daartusschen het luiden der doods-klokken, die voor de voorbijgaande lijkwagens werden uitgedragen, en de sombere lijkzangen der broederschap. Uit de volksmenigte kwam een weenende, klagende stem, die zich als een eenzame vogel in de lucht verhief:

„Erbarm u onzer, o God, naar uwe groote barmhartigheid en verzoen uit overgrootte genade onze misdaad.”

Het klonk als een wanhoopskreet der volksziel. Marco liep verder door straten en stegen waar nu stiekonkere nacht heerschte, een duisternis waar in hij geen hand voor oogen zien kon, slechts hi en daar door een enkelen fakkel verlicht.

Plotseling overviel zelfs hem, den geharden man een huivering van afschuw.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAA
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
— VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF —

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Het is het avontuurlijke bloed van haar vader, Knip."

"Ik had een rustige Oost-Indische grondbezitter kunnen zijn en werd een gevangene van het opperhoofd der Blauwe Bergen."

"Gelukkig maar, mijnheer!" riep Knip hartstotelijk. "Gelukkig voor mij, anders hadt gij mij, crustigen matroos, verregaand weerspanning en veroverd om gekielhaald te worden, geen gelegenheid kunnen geven om het schip waarop wij een reis om de wereld maakten, te ontvluchten. Ik zal uw goedheid dicht bij de haven van Constantinopel nooit vergeten, meester."

"En ik nooit het uur en den dag, waarop gij mijn Truitje reddet op het oogenblik dat een lichtmatroosje een stang onvoorzichtig zalkken liet. Het was door jouw vlugheid, dat Truitje's hoofd niet verwijfeld werd. De eene dienst is de andere waard, Knip."

"Ja, en nu ben ik de oorzaak van haar verdwijning," antwoordde Knip bitter.

"Vader, waren wij toen niet aan boord?" vroeg Magdalena nieuwsgierig. "Moeder was toen immers al dood? Truitje is toch geboren acht dagen voor moeders sterven?"

"Neen jullie waren er toen niet. Jullie waren veilig," antwoordde vader kort.

Jan en Leentje keken elkaar aan. Sinds Knip hen verteld had, kort geleden, van moeders vroegen dood, brandde de nieuwsgierigheid in beider hart. Hoe kon dat nu? Truitje was een jaar ouder dan Leentje en Leentje twee jaar jonger dan Jan. In de eenzaamheid opgevoed, zorgvuldig onderwezen door hun geleerden vader, opgegroeid te midden van de ongerepte natuur en den eenvoudigen omgang van mensch en dier bespiedend, waren deze kinderen eigenlijk geen kinderen meer.

Jan, krachtig en flink uitgegroeid, Leentje in al de lieflijkheid van haar ontwakend vrouwelijk wesen, beiden begonnen zij na te denken over het mysterie van hunne geboorte. O zeker, vader had Knip dat onbedachte verhaal heel kwalijk genomen en steeds geweigerd antwoord te geven op hun vragen. Telkens probeerden en Jan en Leentje het opnieuw: "Vader, hebben wij een andere moeder gehad dan Truitje?"

Nu liet vader hen geen tijd voor verdere vragen.

"Ik heb zelf geen rust meer, kinderen. Ik moet naar Koa-moe-hoi. Na de bloedige gebeurtenissen, nu een commando boeren op jacht door de karro's en over de bergen trekt, zullen de lieden van Koa-moe-hoi zich ook verzamelen en dat kan tot de vreeselijkste botsingen leiden. Ik moet het gevreesde opperhoofd van de Blauwe Bergen tot vrede manen en hem overtuigen, dat het nooit in zijn belang kan zijn, dat het tot een oorlog tusschen Boeren en bruinen komt. Want dan bemoeit zich de Engelsche regering vast voor goed met de zaak."

"Mag ik mee, vader?" vroeg Jan. "Ik heb Macomo in geen week gezien."

"Je houdt niet heel veel van je zusje," antwoordde Van Hengel met een glimlach.

"Jan houdt veel meer van Truitje," gaf Leentje terug, ietwat bits. "Jan treurt nog harder over Truitje dan wij....."

"Kindje, je weet niet wat je zegt," sprak de vader, en hij legde zijn hand op zijn hart, om het hevige kloppen te stillen. "Als je eens wist, hoe pijnlijk 't daar is."

"Och vader!" Leentje vloog hem om den hals. "Ik bedoelde niet u pijn te doen. En ik vind 't zelve ook zoo akelig dat Truitje weg is."

"Zij is weg. Maar ik zal haar vinden, vader!" riep Jan vurig. "Dat zal ik. Rust geef ik mij niet. Macomo heeft beloofd, dat hij mij helpen zal. Hij kent iedere plooi van de karro en iedere spleet in de bergen."

"Zorg dan, dat onze reiswagen in orde komt, Jan," gebood vader. "Leentje durft wel alleen te blijven met Lukas niet waar? Je denkt er toch aan, dat je zeep kookt en vetkaarsen maakt. De voorraad is op. Je moet ook nog iets aan je Hollandsche taal doen, kind. Mijn dochter mag haar vaders taal niet vergeten."

Jan en Leentje drentelden heen en de heer Van Hengel liep zijn studeervertrek weer binnen.

Daarin waren vellen en huiden, reusachtige beenderen en geraamten van viervoetige beesten, vogels, kruipende dieren en amphiënen, schedels van inboorlingen bij dozijnen.

Honderden vlinders en insecten zaten met naalden gespriet aan den wand, op één plank stonden opgezette dieren van verschillende grootte, op een andere glazen en flesschen, sommige met beesten op sterk water. Een reusachtige schildpad kroop in een zijkamer, gevuld met allerlei instrumenten, machines en reborten, verzamelingen van wapens en klee-

deren uit verschillende stammen. Een globe en een boekenkast, vol in leer gebonden folianten, voltooide dit eigenaardig studeervertrek. Een Statenbijbel met koper beslag lag opengeslagen op de eiken tafel.

"Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen", had Van Hengel gelezen eer de kreten der kinderen hem uit zijn werkkamer lokten.

Had hij die waarheid niet heel zijn leven ervaren? Hij, zoon van een rijken plantagehouder op Java, had in Nederland gestudeerd. Vader stelde groote sommen beschikbaar voor zijn natuurkundige onderzoekingen en kostbare reizen, tot de inlijving van Nederland bij de Fransche Republiek Nederland's handel lam sloeg. Vader verloor zijn geld en toen Van Hengel naar Indië was teruggekeerd, vond hij zijn ouders overleden en bleef hem geen andere bezitting over dan zijn kostbare instrumentenverzameling en zijn groote geleerdheid.

In Nederland getrouwd met eene weeze, stierf de jonge moeder kort na de geboorte van haar eersteling en Van Hengel wist niets beters te doen dan het kind mee te nemen naar Afrika, waarheen hij moest gaan in opdracht van een groote maatschappij om gewichtige onderzoekingen in de wildernis te ondernemen.

Het kind gaf hij ter opvoeding aan een Christelijke dame in Kaapstad en zoo kon Van Hengel opnieuw zijn behoefte aan avonturen en ontdekkingen botvieren. Na de voldoening van zijn opdracht bleef hij in Afrika, het land dat Van Hengel lief geworden was. Twee maal leidde hij een expeditie in de binnenlanden van Zuid-Afrika en keerde hij met een rijken oogst aan kennis tot Kaapstad terug.

Geen wonder, dat het Engelsche gouvernement het oog op Van Hengel sloeg en hem bewoog om het lidmaatschap aan te nemen van eene commissie tot regeling en vereffening van de geschillen tusschen Engelschen, Boeren en inlanders, vooral over de grenzen van ieders grondgebied.

Het was op deze dienstreis dat Van Hengel de kinderen van Molenaar had gered, doch tegelijkertijd zijn vrijheid verloren.

Van Hengel dacht aan al deze dingen toen hij de beloften Gods herlas, gevat in dat heerlijke boek.

O, indien Gods Woord zijn kracht en troost niet was geweest in al de jaren vol eenzaamheid.

Welk een schat schonk God hem in Leentje en Jan. Ook zonder dat hij de kinderen had gered zou hij Koa-moe-hoi in handen zijn gevallen. Had de gevreesde opperhoofd der Blauwe Bergen het hem niet zelf bekend, dat hij geloerd had, als een jager op edel wild, om Van Hengel te vangen, die zijn zoon van een zware ziekte genezen had?

Scherp herinnerde hij zich het oogenblik, waarin hij oog in oog tegenover Koa-moe-hoi had gestaan. Beiden gewapend, doch de opperhoofd met al zijn volk gereed om bij het eerste schot voorwaarts te springen.

Hij kreeg de keuze: zijn woord van eer te geven om nooit te ontvluchten en dan onder de inboorlingen in vrede en liefde te wonen, of doodgeschoten te worden. In het eerste geval: zij zouden voor hem een huis bouwen precies zooals hij het wenschte. Koa-moe-hoi zou zijn kostbare instrumenten en zijn dochtertje persoonlijk uit Kaapstad halen en alles wat Van Hengel begeerde. In het laatste geval de dood.

Kon Van Hengel weifelen? Trok het zijn avontuurlijk gemoed ook niet, hier in de wildernis als de vereerde tovenaer en geleerde blanke te leven met de drie kinderen? Leidde Gods onbepaalde wetschap zijn weg niet van stap tot stap?

Van Hengel had zijn eerewoord gegeven en nimmer nog voelde hij er spijt van voor het oogenblik waarop zijn dochtertje werd ontroofd. O, nu heen te kunnen zwerven om het kind te zoeken. Hij zou er met Koa-moe-hoi over spreken. Hij was toch ook vader en voelde mee met de smart van zijn beroofde ziel.

(Wordt vervolgd).

Beiden gewapend

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

De verstrooide huisvader, die voor zijn vrouw de kat moest uitlaten en het kind voeden.

(Judge.)

TANTE KOOPT EEN THERMOMETER.

„.....En wilt u 'em alstublieft op 65 zetten? De dokter zegt, dat ik daar de kamer op moet houden.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

24)

Aan een dwarsbalk, die de verbinding vormde tusschen twee deurposten, bungelde, zó laag bij den grond, dat men er tegen aanloopen moest, het halfnaakte lijk van een Franschman.

Hij had een jonkvrouw op straat beschimpt, en was nu in handen gevallen van het volksgericht. De roodflikkerende fakkel, in de ijzeren ringen aan de huizen, wierpen een griezelig licht op het donkerblauwe, spekrachtig vertrokken gezicht en de lang uitgerekte ledematen.

„Die heeft zijn loon gehad! Hij is in zijn zonde gestorven!” zeide een oude vrouw, die in het huis stond en gebakken visch, die een afschuwelijken stank verspreidde, te koop had. Kinderen vermaakten zich er mede de hangende gestalte van den Franschman met stolsken in schommelende beweging te brengen.

Uit de kroegen brulden dronken soldaten allerlei woeste liederlijkheden.

Marco liep door.

In een stille straat verlichtte een rustig brandende altaarlamp, een relief, dat op een blauwen achtergrond in wit lazuur, den Man van smarte, den met doornen gekroonden Heiland, voorstelde. Eenzaam, verlaten, vergeten, glansde dit beeld van mededoogen in den donkeren nacht.

Marco nam onwillekeurig zijn muts af. Hij wist zelf niet waarom. Maar een stem in zijn binnenste zeide:

„Vreeselijk is het leven der menschen zonder God! Vreeselijk, troosteloos en ontzettend!”

Eenzaam lag intusschen Ferrante d'Avalos gedoken in de kussens van het pronkbed achter de blauw-zijden gordijnen, waarop allerlei dubbelzinnige mythologische tafereelen geborduurd waren.

Deze tafereelen hinderden den met den dood worstelenden man.

Hij verzamelde zijn laatste krachten en rukte de kostbare gordijnen naar beneden. Met moeite strekte hij zijn hand uit en greep een ivoren kruis, waarin een reliquie van het echte kruis van Christus gezet was. Het was een geschenk zijner vrouw.

Hij legde het neder op zijn borst. Zijn ademhaling ging moeilijk en met rochelend geluid.

Op een stukje perkament, dat in het ivoor was gezet, stond in Vittoria's handschrift: „Want door Uw heilig kruis hebt gij de wereld verlost!”

En zoo kwam van haar en door haar in zijn laatste ure de eenige, hoogste en echte troost.

Was nu eindelijk met den dood voor oogen, aan de poort der eeuwigheid in hem ontwaakt de sterke, verlangende, diepe, ware liefde, waarom Vittoria met al haar kracht zoo vurig geworsteld had? Waarnaar haar ziel tevergeefs gesmacht had?

Zeker is, dat hij naar haar verlangde, dat hij haar boven ieder ander wenschte te zien aan zijn stervenssponde, dat haar beeld het eenige was, dat zijn brekend oog zou willen medenemen naar de eeuwigheid.

Vittoria's ivoren kruis lag nog op zijn borst, toen hij in die donkere, koude ure, als nacht en dag met elkander worstelen, de ure waarin de macht des doods grooter schijnt dan die des levens, zijn laatste adem uitblies en zijn ziel haar onzekere zwerftocht begon tusschen twee werelden, het zweven in de schemering tusschen tijd en eeuwigheid.

Marco, de nar, hunkte neer in een hoek van het vertrek, en wendde zijn gezicht af. Het is moeilijk hen te zien sterven, die men liefheeft, maar nog vreeselijker tegenwoordig te zijn bij den doodstrijd van hen, die men gehaat heeft.

Terwijl Ferrante stierf, reed een reiswagen, zoo snel de slechte toestand der toenmalige wegen het toeliet, in de richting van Milaan.

De mankietzin van Pescara, vergezeld van eenige trouwe dienaars, gaf gehoor aan de roepstem van haar stervenden gemaal.

Ondragelijk zwaar viel haar dit langzame voortkomen. Zij had de paarden wel vleugels willen geven.

„Wij komen te laat! Ik gevoel het, wij komen te laat! Wij zullen den dood niet achterhalen,” jammerde zij.

En zij had gelijk. Reeds in de nabijheid van Rome in Viterbo bereikte de beangste vrouw het bericht van Ferrante's dood.

„Verschrikkelijk, tot het laatste!” sprak zij in de eerste vreeselijke bitterheid der smart, „geen woord van afscheid, geen laatste woord van troost. Een verdwijnen zoo ver weg! O, hoe vreeselijk is deze verstarrende koude van uw sterven!”

Vittoria keerde naar Rome terug, daar wilde zij het lijk van haar gemaal afwachten.

Sprakeeloos en in zich zelf gekeerd overdacht zij gedurende dezen rit het leven, dat zij aan de zijde van Ferrante geleid had.

Uiterlijk mocht het eervol en glansrijk genoeg geschenen hebben. Menige ijdele, voorname vrouw van de wereld mocht haar het lot benijd hebben, de gade te zijn van den overwinnaar van Pavia, den gunsteling van den grooten Karel V.

Maar alleen wijzelve kennen de waarheid van ons leven! Deze man, dien zij zelfs in zijn dood nog vurig liefhad, had haar zwaar doen lijden.

Van de wonden, die de liefde haar had geslagen, kon zij niet genezen. In al de herinneringen van haar echtelijk geluk mengde zich bitterheid en smart.

Zij gevoelde slechts één wensch, zich met haar leed, haar smart, haar diepen rouw achter kloostermuren te verbergen, het leven met zijn wreedheden en tegenstrijdigheden te ontvluchten en in den wil van God berusting en licht te vinden.

De Venetiaansche gezant bij den Pauselijken Stoel, Heer Marco Foscarini, schreef in het jaar 1526

aan zijn regeering het volgende bericht over het persoonlijk karakter van Paus Clemens VII:

„De Paus is zeer verstandig, hij spreekt goed, hij merkt alles op, hij laat zich niet overheerschen. Hij luistert naar allen, maar doet per slot van rekening wat hem zelf het beste dunkt. Hij is rechtvaardig, godvreezend en een man van zijn woord. Het is zijn wensch, dat alles volgens recht geschiede. Hij doet veel aalmoezen, en leeft ingetogen. Alle ongeboondenheid is hem vreemd. Zijn grootste genoegen bestaat in gesprekken met bouwkundigen over waterwerken.”

En dan voegt hij er aan toe:

„Het duurt lang eer hij een besluit neemt, waaruit zijn wijfelende handelwijze zich verklaren laat en hij is zeer vreesachtig van aard.”

Over de pauselijke waardigheid van Clemens VII heeft Francesco Berni, vriend van Vittoria Colonna, een onovertroffen pakkend oordeel uitgesproken:

„Een pausdom rijkt aan redeneeren en beraden Aan anderen ontzien en vol slimheid overleggen. Aan „ināien's” en „maars”, aan ja's en nee's, Misschien's en evenwel's en woorden zonder daden.”

Vittoria zelf had de troonsbestijging van den Kardinaal de Medicis met groote blijdschap begroet. „De gouden eeuw is nu aangebroken,” had zij geschreven.

Maar Clemens VII beschaamde al de groote verwachtingen, die men van zijn pauselijke waardigheid koesterde.

De Paus stond aan het venster van zijn werk-kamer, die nog den stempel droeg van den kunst- en prachtlievenden Leo X.

Boven de roodfluweelen kussens der zetels prijkte in gedreven goud het wapen der Medicis, op de tafels stonden kostbare gebruiksvoorwerpen, door Benvenuto Cellini's meesterhand gevormd. Clemens zag naar den in het maanlicht droomenden tuin van het Vatikaan, maar hij zag niets van de schoonheid der stille boomen en struiken, het ruischen van het water deed hem niet weldadig aan, en de donkere cypressen hadden geen kalmeerende uitwerking op hem.

Hij was ontevreden op de geheele wereld en het meest over zichzelf. Over zijn fijn, diplomatiek ge-laag, dat zoo meesterlijk zijn gedachten wist te verbergen, lag heden een waas van zwaarmoedigheid, die het grooter en van meer betekenis des schijnen dan anders, hoewel zijne trekken de middelmatigheid verraadden van den geest, die hem te zijde.

Zijn slaperige, halfgesloten oogen en de traagheid zijner bewegingen verrieden het wijfelende, altijd langzame, dat zijne regeering kenmerkte.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAA
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING
in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Een dankbaar gezin.

Vader eet aan tafel weer,
Hij heeft heel lang ziek gelegen,
Voelt zich nog wat moe en zwak,
Nu vraagt hij den Heer een zegen,
Over 't eten dat God schonk,
Over 't werk dat moet beginnen,
Om het schamel stukje brood,
Voor zijn vrouw en kind te winnen.

Moeder vouwt haar handen saam,
Bidt met vader mee van harte,
God de Heer blijf' hen nabij,
Ook in tegenspoed en smarte,
Al is 't eten ook wat schraal,
God wou weer haar man genezen,
Na het zure geeft Hij 't zoet,
Zou zij dan niet dankbaar wezen?

't Kindje slumert in de wieg,
Weet nog niets van 's levens zorgen,
Veilig ligt het onbewust,
In des Heeren hand geborgen,
Kind van biddend ouderpaar,
Zal het vroeg van Jezus hooren,
Wie den Heere toebehoort,
Diens geluk gaat nooit verloren.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

I. Molenaar's tocht naar de vallei.

Het had heel wat meer tijd gekost aan Molenaar en de zijnen om de quagga te temmen dan een hunder kon vermoeden. Daarbij kwam, dat de jagers leden onder het gemis van honden, want al was Snob teruggekeerd met Goliath, hij hinkte en een kreupele hond is niets waard op een tocht, waarbij ook te jagen viel op en te strijden met wilde dieren. Eduard kwam op het idee om jonge hyena's te temmen en te dresseeren, een poging, die den jongen wonderwel gelukte.

Doch eindelijk was de dag van het vertrek aangebroken, de dag, waarop Maria en Truitje moesten scheiden. Want Maria mocht niet mede. Vader vond het beter, dat zij bij den ouden David achterbleef, de oude man zou de vermoedenissen van de reis niet meer doorstaan, en Maria kon het evenmin als vader over haar hart verkrijgen den goeden krijgsaard in de eenzaamheid te laten blijven.

In de afgelopen weken bloeide eene hartelijke vriendschap tusschen Truitje en de oudere Maria op. Zij vertelde van vader, een wijze, geleerde man, van hunne zongvuldig verpleegde huisdieren, tamme tijgerkatten, struisvogels, honden, papapaaien en apen. Zij kende boomen, bloemen, planten en dieren, zelfs de sterren bij name, de gebruiken van Boschjesmannen en negers.

Truitje kon goed lezen, schrijven en rekenen en wat Maria het meest in haar beviel, zij diende den Heere met al de kracht van haar jonge ziel. Vader onderwees haar in Gods Woord, zij zongen samen psalmen. Vader vierde zelfs het Heilig Avondmaal met zijn kinderen, want zij bezaten daar immers een predikant in de wildernis?

Vader, o hoe diep verlangde Truitje naar vader. Wist zij den weg maar, hoeveel dagen reisde zij met Goliath door de karro langs ongebaande wegen?

Eerst schuw en boos op Goliath, begon zij toch wel te begrijpen, dat liefde den man gedreven had tot het bedrijven van zijn roef.

„Ziet ge,” vertelde Maria, „twaalf jaar geleden is mijn moeder vermoord. 't Kon zijn dat mijn broertje en zusje nog leefden. Goliath dacht dat je mijn zusje waant Truitje, omdat hij het gouden kruisje daar in jouw buurt gevonden had. En 't is dan ook jouw kruisje.”

„Ja maar ik ben toch heusch je zusje niet!” riep

Truitje lachend. Het staat in vaders trouwbijbel, en in mijn eigen bijbeltje: Truitje van Hengel, geboren te Batavia, anno 1833.”

„Staan de namen van jou broertje en zusje er ook in?” had Maria gretig gevraagd. „Mijn zusje en broertje heetten ook Magdalena en Jan.”

„Dat weet ik niet.” Peinzend hadden Truitje's woorden geklonken. Want ook tot haar drong de vraag van Jan tot vader door: „Vader, wij zijn toch jonger dan Truitje, hebben wij een andere moeder gehad?”

Vader wilde nooit antwoorden. Vreemd van dat gevonden kruisje. Want Truitje keeg 't eens van Leentje voor haar verjaardag. 't Had Leentje toebehoord. Truitje droeg 't gouden dingske weer om haar hals. Maria beweerde dat haar zusje precies zoo'n sieraad op de reis had gedragen. Een heel oud familiestukje, dat reeds vele Magdalena's Molenaar in oude tijden had toebehoord.

„O, als je vader mij maar terug bracht, Maria, wie weet wat mijn vader de jouwe kan vertellen. Meer had Truitje er niet over gezegd, kind, opgegroeid in de wildernis, niet gewoon om veel te spreken.

Een diepe liefde ontstond in den afgelopen tijd tusschen Maria en Truitje. Vol moederlijke zorg, die het kind gansch ongewoon was, koesterde Maria het zooveel jongere Truitje. Het scheiden deed werkelijk pijn. Alleen de mogelijkheid, dat zij elkaar nog eens zouden weerzien tempende haar droefheid. 't Kon gebeuren, dat Van Hengel en Molenaar vrienden werden, wie weet welke banden hen te samen bonden.

Molenaar besloot, dat de tocht eerst zou gaan naar zijn oude verlaten woning, en dan verderop naar de vallei heen. Hij verlangde naar zijn oude „plaats”, die wel weer groenen en bloeien zou. Maar zonder „beesten” viel er toch niets te beginnen, bedacht hij mistroostig. Hij had wel eens overlegd of er van wilde gnoe's een veestapel te folkken zou zijn. Doch die beesten leden aan een soort huidziekte, die jaarlijks vele duizenden gnoe's aantastte.

Eduard had een der zachtzinnigste en bestgetemde quagga's voor Truitje gezadeld. Hij had het kleine, aardige meisje liefgekrepen en wenschte niets liever dan haar het geluk te schenken haar vader weer veilig te mogen ontmoeten.

Maria keek het gezelschap na: vader, Eduard, Truitje, Saul en Goliath, met de honden, zoolang zij kon, toen keerde zij zich tot den ouden David en beiden baden zij, dat God hun dierbaren veilig leiden zou tot het begeerde doel. Angst voel-

den zij niet. Doorliepen Gods oogen niet de gansche aarde?

Intusschen draafden de ruiters vroolijk heen. De plantengroei had zich voor een goed deel hersteld en toen zij na vele dagen reizen in de buurt van Molenaar's verlaten kraal kwamen, merkten zij dat het oude huis weer zeer goed te bewonen was, omdat de karro weer groende en er dus voedsel voor het vee zou zijn. Doch Molenaar bezat geen vee meer, zelfs geen paard.

Tegen den avond naderden de reizigers hun oude huis, liggend tegen den heuvel. In weerwil van den schemer bemerkten zij, dat de kraal werd bewoond. Er kringelde rook uit den schoorsteen, er trappelden paarden voor het huis.

Ook de nieuwe bewoners hadden het gezelschap opgemerkt. Met geladen geweren renden een paar ruiters den heuvel af hen tegemoet.

„Een Boerencolonne!” riep Molenaar. „Boeren, vrienden!” schreeuwde hij zoo hard hij kon.

De ruiters draafden aan. „Molenaar!” klonk de blijde herkenningskreet. „Molenaar!”

„Tromp!” riep Molenaar opgewekt terug. Op de kerkplaats sloot Molenaar vriendschap met de familie Tromp. Zie, daar renden vader en zoon den heuvel af, gewapend als tot den strijd.

Molenaar's hart sloeg ietwat onrustig. Bij de laatste ontmoeting in de kerkweek was Molenaar met zijn Maria ietwat haastelijk afgetrokken. Het ontging hem niet, dat Barend Tromp zijn dochter met gunstige oogen aanzag. Gunde hij Maria geen goeden man? O ja, dat wel. Rekenschap had hij zich niet van dien spoedigen aftocht gegeven, de vrees om Maria te moeten missen lag in zijn onderbewustzijn; nu voelde Molenaar opeens plots en scherp wat hij deed. Want Barend, in een oogwenk aan zijn zijde, vroeg vóór alle ding: „Hoe gaat het Maria? Hoe zit het dat jelui nog leeft?”

„We dachten dat jelui's huis door Kaffers verwoest was,” viel de oude Tromp in. „Je weet dat neef Smit zijn huis met den grond is gelijk gemaakt?”

„Neen, dat weet ik niet,” antwoordde Molenaar. „Wat doen jullie in mijn huis?”

„Wij zijn op commando om de zwarten te straffen. Hoe komt het dat het hier zoo leeg is?”

„Sprinkhanen vraten alles af, we moesten trekken. Geen eten voor vee en voor ons. We hebben veel doorgemaakt: m'n beesten meegevoerd door springbokken, m'n paarden gedood door de tetsvlieg.”

„Waarheen ben je nu op stap, Molenaar?” „Dat kind terug brengen.” Molenaar wees op Truitje die stil op haar quagga voortreed naast Eduard.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

Nog even herinneren wij onze Sterclubleden dat de oplossing der raadsels tot 28 Juni worden ingewacht. Ik ontving er reeds enkele. Een zelfs met een groot vers er bij.

Van Bakkerinnetje, Westlandertje en de Jonge Zeeuw kwamen de oplossingen te laat in, nadat de prijzen reeds waren toegewezen.

Denk dus allemaal aan den juiststen datum, beter te vroeg dan te laat, en om duidelijke opgave van naam, schuilnaam en adres.

De Jonge Zeeuw is op Pinksteren naar den Landdag op Valkenisse geweest waar Dr. Slotemaker de Bruine en Ds. Dijk spraken.

Vertellen jullie me allemaal maar eens iets van de Pinkstervacantie.

Hoe 't met tante Johanna gaat? Nog niet heelmaal beter hoor. Maar na 6 weken afwezigheid weer heerlijk thuis.

Denk om 28 Juni, jongelui.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

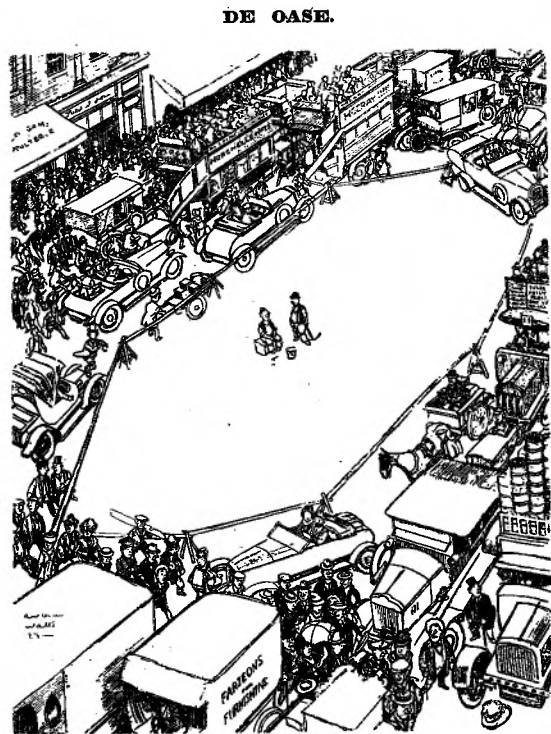
6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Amerikaansch tourist in Duitsland laat een kleinigheid voor den kelner onder zijn bord.

(Punch.)

DE OASE.

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

25)

De Paus gevoelde zich niet opgewassen tegen de woelingen van zijn tijd en tegen den verwarrenden strijd der partijen. Het woelen der opmerige geesten in Duitsland en Frankrijk was niet meer tegen te houden. Vervuld van politieke idealen was hij den politieke toestand niet meer meester. Hij trachtte tevergeefs met zijn scherp blik de duisternis te doortoren en de onbegrijpelijke dingen, die op hem aanstormden, te ontwarren.

Wat daar aan kwam bruisen en in een alles verwoestenden zondvloed dreigde te ontaarden, dat was de nieuwe tijd, iets waarmede de traditie van zijn geslacht en zijn opvoeding niets te maken hadden.

Ook zocht hij onder den vloek van zijn vaderstad. Hij had 't edele Florence geknecht en bloedend uit duizend wonden gegeven in de handen van zijn neef Alessandro, onder wiens regeering al wat groot en schoon was stierf. En dezen Alessandro had hij lief en kon hij niets weigeren.

Ook zelfs in zijn naaste omgeving, in het *Roma aeterna* riepen reeds meer stemmen om reformatie, om verinnerlijking van het godsdienstig leven en bestrijding der ingeslopen misbruiken.

Maar Clemens was een de Medicis.

Ja, de De Medicis, deze bloem van den adel, hadden met de voor hun geslacht zoo karakteristieke vooropstelling van hun eigenbelang, hunne onwetige afstammelingen tot zelfs op den Heiligen Stoel van Petrus geschoven, maar ook daar bleef de kleinzoon van den ouden Cosimo met alle vezels van zijn

persoonlijk wezen aan de traditie van zijn geslacht getrouw.

Bij de hertogen de Medicis behoort pracht, glans, kunst, alles wat men met goud koopen kan en in hun diepste wezen was hun de weer oplevende leer der innerlijke rechtvaardigmaking vreemd, die strenge, onverbiddelijke leer, die van den priester, zonder onderscheid van Kardinaal of Paus, weder eischte de navolging van Christus, wereldverzakking en strengheid voor zichzelf.

De geweldige vernieuwing der kerk, die in voorbereiding was, vervulde Clemens VII met angst. De krijgsvenden, die onberekenbare legers van soldaats, samengesteld uit het schuim der Europeesche naties, kon hij niet tegenhouden en voor zijne oogen verwoestten zij de cultuur, de schoonheid en den welstand van het Italiaansche volk.

De geesten, die hij trachtte te bezweren, hadden de overhand over hem. Alles om hem heen wankelde en veranderde. Al zijne berekeningen faalden, geen zijner pijlen troffen doel. Zonder zijn toedoen ontstond om hem heen een nieuwe wereld.

„Wee den heerschers der overgangstijden,” dacht de Paus, „hun voet vindt geen steun, zij worden door den chaos verzwolgen! Roemloos en spoorloos verdwijnen zij!”

Clemens gevoelde, dat alle gevolgen voor zijn pensioen niet opwogen tegen de groote, geestelijke verliezen der Kerk, maar hij kon geen middel bedenken om deze verliezen te voorkomen.

Hij had geen diepe natuur, zijn blik was niet ruim genoeg om zijn schuld in haar vollen omvang te vatten, maar wel wist hij, dat hij geen waardige opvolger was van den grooten Apostel Petrus en een knagende ontevredenheid vergiftigde zijn leven.

Met een vermoede en trage beweging wendde Clemens VII zich weder naar zijn kamer terug.

Hij ging naar zijn schrijftafel, waarop zacht lichtende kaarsen in gouden kandelabres brandden.

Daar lagen teekeningen naar de pas onthulde standbeelden van Michel Angelo, op de graftomben van de Medicis in Florence. De *Nacht*, de *Dag*, de *Morgenstond*.

De Paus vond de *Nacht* vreeselijk en de *Morgenstond* aannemelijk.

Deze rustende reuzengestalten, deze machtige zinnebeelden van het leven spraken hem niet toe, hij zag er slechts in de volmaakte kennis van de anatomie, maar de diepere gedachte bleef voor hem verborgen.

Het gladde, middelmatige werk van zijn hofbeeldhouwer Bandinelli beviel hem even goed als dat van Michiel Angelo, waarin een wereldziel tot openbaring kwam.

Hij hield het papier met de teekeningen op een afstand, om het beter te kunnen beoordeelen.

„Ik zou wel eens willen weten, waarom men dit werk verheven noemt?” vroeg hij zich af. „Maar aangezien iedereen het zegt, zal het wel zoo zijn.”

De Kardinaal Hippolytus de Medicis, neef van den Paus, trad binnen. Hij was een jeugdige lange gestalte, trotsch in den bloei der jaren, phantastisch gekleed in Hongaarsche magnaten-dracht.

Er kwam een blij lichten in de doffe oogen van den Paus. Hippolytus kwam binnen, schoof, stralend, moedig, met onverschrokken geest en helderen blik. Heerlijk leefde in hem het oude geslacht voort.

Maar Hippolytus was in geen goede stemming. Zijn trotsche oogen stonden boos. Met onstuimig

gebaar gespte hij zijn degen los en wierp dien een stoel, zijn voorhoofd vertoonde dreigen rimpels.

„Waartoe leeft men eigenlijk?” vroeg hij ongeduldig.

„Wat scheelt u?” antwoordde de Paus bezorgd „is er iets wat ik u niet beloven kan? Spr. Waartoe zijn wij dan heerschers der wereld?”

„Ik zou het purper willen kwijt zijn!” riep Hippolytus; „ik zou in Florence willen regeeren, z als het behoort.”

Ik haat uw lieveling, den mulat met zijn lippen, die een schandvlek is voor onzen naam.” „Geen woord meer over Alessandro,” gebod Paus.

„Uw haat is blind en dwaas. Gaf ik u niet h rijkste kerkelijke inkomsten? Kom ik u niet zoov mogelijk in uw mateloos verpildzucht tegemoet. Wees vergenoegd met wat ge hebt en wees lukkig.”

„Ja, gelukkig!” hoonde de jongeling, „gelukkig zonder roeping voor het priesterschap! Gij weet, ik Julia Gonzaga liefheb en wat geeft zij om kardinaal?”

„Ik zou Julia Gonzaga niet liefhebben als zij u gaf om een kardinaal!” voegde hij er bitter aan „Welk een drukte om niets!” zeide Clemens werend.

„Wat weet gij er van. Gij zijt oud, uw ziel is en koud, maar de mijne staat in vuur. Gij hebt opgeofferd aan politiek en aan eerzucht, daar ben ik niet dankbaar. In mijn handen hoort zwaard en niet het kruis en zonder de vrouw die liefheb is mij het geheele leven een waarded voderommel. Zoo denk ik er over, oom!”

Diepe hartstocht en mateloos vertwijfeling s uit de klank van zijn stem.

Clemens wilde zich zijner waardigheid herinneren. Hij trachtte streng te zijn. Hij faalde.

„Maar gij zijt nu eenmaal een priester! Z taal is in uw mond niet geoorloofd, die bele ons! Gij moet dit bedenken en u bezinnen.” Z stem werd onzeker, hij wendde den blik af.

Hippolytus riep woedend: „Houd op, ik zeg u, ik dit leven haat! Een slaaf van het noodlot zijn als men geboren is om te heerschen, dan kne men de tanden in zijn ketenen!” en dan met plotselinge overgang tot de manieren van een men, koelen hoveling: „Maar laten wij er niet m over spreken! Wat geeft het? Het is maar velend!” Hij gaapte.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF

COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR M
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Vreemd'ling, 't drijfzand is gevaarlijk,
Loop niet verder langs het strand,
Ginds, waar meeuwen piepend vliegen,
Ligt 't verraderlijke zand.
Altijd is het in beweging,
Wie daar loopen wil zakt weg,
Luister vreemd'ling naar den zeeman,
't Is de waarheid die ik zeg.

't Drijfzand zuigt weldra zijn voeten,
Naar beneden, 't lichaam zinkt,
Niemand redt hem in de stilte,
Waar 't gekrijsch der meeuwen klinkt.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

„Ge weet dat ik mijn vrouw en kinderen op den trek verloren heb. Ginds in een mooi dal woont een blanke, van wien Goliath, die kwibus, een dochtertje geroofd heeft. Hij dacht mij mijn Leentje terug te brengen. Deze blanke is een soort toevenaar in de buurt van Koa-moe-hai. Ik ben op reis om dit kind terug te brengen.”

„Bleef Maria alleen, oom?” vroeg Barend Tromp.

„Met David onzen ouden huisvriend.”

„Gij behoeft eigenlijk niet naar de kerkplaats te gaan,” viel Tromp in. „Gij hebt uw prediker bij u.”

Molenaar lachte. „Wij voelen toch wel dat we de gemeenschap der heiligen noodig hebben. Zeg me eens, weet *gij* iets van een blanke? Hij schijnt een vroom man te zijn, want hij leerde Truitje bidden.”

„Wij kennen den heer Van Hengel,” antwoordde Tromp. „Hij is een goed man, die altijd den vrede voorstaat en grooten invloed op Koa-moe-hoi bezit. Wij kregen juist bericht van hem door Knip zijn knecht. Hij wil de geschillen effenen, het bloedvergieten tegengaan. Nu, ik verlang naar mijn „plaats”, de vrouw alleen met de beesten en de kinderen en de Kaffers!”

Knip bracht den raad over: wreek uw vermoorde vrienden niet langer.

Molenaar knikte. „'t Is Bijbelsch: Wreekt uzelfen niet beminden.”

„Indien er beslist oorlog ontstaat is het gedaan met het gedijen van al onze nederzettingen,” vervolgde Tromp. „Wij hopen door zijn tusschenkomst den vrede met de naburige stammen te herstellen en hebben reeds besloten dat wij morgen de reis naar de vallei zullen ondernemen. Knip toeft in ons kamp.”

Knip! Daar holde opnieuw een ruiter den heuvel af. De vreemdsoortig toegetakelde Knip, in wien Goliath den bestuurder van den wagen herkende. Knip, die als een waanzinnige op Truitje toerende en dol van blijdschap uit den zadel sprong.

„O Truitje, Truitje! Wat ben ik blij, dat ik je terug gevonden heb!” jubelde hij.

Truitje wipte van haar zadeltje af en sloeg beide armen om Knip's hals. „Ik ben ook zoo blij, Knip.”

Molenaar keek dit tooneeltje aan met een glans op het verweerde gezicht. „Mijn taak zou afgedaan zijn, Tromp, indien ik geen zekerheid omtrent mijn eigen kinderen verlangde. Mijn hart zegt me, dat ik daar in die vallei meer hooren zal.”

Molenaar riep Knip naast zich, zijn hart vol ontroering. „Zeg eens, beste kerel, die twee andere kinderen bij jullie, zijn dat kinderen van v. Hengel?”

Knip antwoordde niet, staarde stug voor zich heen.

Molenaar herhaalde zijn vraag.

Maar de vreemd'ling wou niet luistren,
't Vreemde drijfzand lokte aan,
Toen de zeeman was vertrokken,
Wou hij toch op 't drijfzand gaan.
Stevig stappend ging hij verder,
't Waren praatjes! Heel niet bang,
Zal hij 't andere duin bereiken,
't Was zijn eigen ondergang.

„Hoor eens, baas,” antwoordde Knip, eindelijk, „u voelt toch zelf wel, dat een knecht niet behoort te praten over de zaken van zijn heer.”

„Juist!” Dat was alles wat Molenaar zei.

Intusschen was het gezelschap voortgereden en aan Molenaar's oude huis toegekomen, waarin zich de Boerenkolonne gelegd had.

„'t Zou allemaal weer goed bewoonbaar te maken zijn,” merkte Tromp op. „De groei zit in 't land en je huis is niet zoo erg vervallen.”

„'k Zou wel terugkeeren, Tromp, maar ik heb geen beesten meer, geen paarden, geen klein vee.”

„Wij kunnen je toch helpen, Molenaar.” Dat was de algemeene uiting van al de boeren, toen zij samen aan den eenvoudigen avondmaaltijd aanzaten. „Als we jou allemaal een paar beesten geven.”

„Geven behoeft niet. 'k Heb olifantstanden. Hoe krijgen wij ze hier?”

„Hoe ben je hier gekomen, Molenaar?” vroeg Tromp.

„Door de karro!” Molenaar's gezicht verduisterde. „Met weinige beesten. Je weet, de Boschjesmannen hebben mijn vrouw en twee kinderen en mijn grootste deel vee op dien trek vermoord en gestolen.”

„Vertel ons dit alles,” vroegen de Boeren.

Truitje zat op een bank tusschen Knip en Eduard in. Eduard had zijn arm om Truitje heen geslagen en 't kind leunde, doodmoede van de reis, met haar heele lijfje tegen den jongen aan. Toch luisterde zij vol spanning.

Ook zij nam vaak deel aan de gesprekken van Jan en Leentje en vaders stilzwijgen op al hun nieuwsgierige vragen deed juist hunne nieuwsgierigheid al hooger opkruipen.

Nog voor de mannen zich in hun mantel wikkelden om te gaan slapen op den grond, Truitje kreeg de bank met springbokvellen, spraken zij af hoe de troep zich den volgende morgen zou opstellen.

„'t Best zou zijn dat Saul, de jager, met een troepje ervaren boeren de voorhoede vormde. Goliath en Knip moesten er natuurlijk ook bij zijn.”

„En ik, vader?” vroeg Eduard met tintelende oogen. De reis vol avonturen lokte hem aan. Met Saul samen op de jacht!

„Jij op de quagga!” riep Molenaar.

Saul had al reeds voor een olifantstand een paard van een der boeren geruild een prachthengst.

„Je geld was te groot, Saul!” riep Tromp, de koopman, van het paard. „Ik geef er twee voor den tand!”

Molenaar keek den boer dankbaar aan. Op welk een fijne kiesche manier verstonden de boeren het onderling elkaar wel te doen.

„Top! Eduard heeft een paard!” riep Saul vroolijk.

Met schitterende oogen dankte Eduard.

Welk een heerlijkheid weer een echt rijdier onder je te hebben.

XI. Nieuw vaderleed.

Een paar uur na Knip had ook de heer van Hengel zich met Jan op reis begeven. Onderweg vernam hij van Koa-moe-hoi's onderdanen al meer van bloedige botsingen tusschen inboorlingen en boeren en toen hij Koa-moe-hoi's dorp binnenreed, bespeurde Truitje's vader dat hij precies op tijd kwam.

Koa-moe-hoi hield juist met de aanvoorders der verschillende stammen een samenkomst om te overleggen, hoe zij zich tegen het boerencommando dat rondzwierf om wraak te nemen over de gewelddaden der inboorlingen, beschermen zouden. Organisatie zou plicht zijn en Koa-moe-hoi die zich de heerschappij over alle stammen rond de Blauwe Bergen verworven had, was de man om te zeggen wat er gedaan moest worden.

(Wordt vervolgd).

Hendrik Jan Schimmel.

Geboren 30 Juni 1823, overleden November 1906.

Hendrik Jan Schimmel, de schrijver van historische romans die naast die van Mevr. Bosboom-Toussaint kunnen staan, was een burgemeesterszoon. Een van de tien kinderen, moest hij in zijn jeugd tegen een stootje kunnen. De schrandere knaap voelde scherp en fijn, hij voelde zichzelf ook duchtig, te meer hinderde het hem, dat hij zoo moeilijk meekon in de Latijnsche klasse van de school te 's-Graveland, zijn geboorteplaats. Hij schaamde zich diep over het geval en toch leede in hem de onverwoestbare zekerheid eenmaal een figuur van betekenis te zullen worden in de letterkundige wereld van Nederland.

Buiten de schooluren zocht hij zijn vermaak in de literatuur met zijn vriendje en Monsieur Boudet, de eigenaar der kostschool, merkte wel dat er iets grootsch in den jongen school.

Maar het gezin telde tien kinderen, alzo moest Hendrik een plaats innemen op het kantoor van zijn vader, die tevens het ambt van notaris vervulde.

Toen Hendrik 19 jaar oud was, stierf zijn vader en de jonge man moest de kostwinner worden voor moeder en de zusjes.

Schimmel versleet zijn tijd niet met dromen en met hunkeren naar onbereikbare dingen.

Achtereenvolgens werd hij klerk bij het Agentschap der Schatkist, later bij de Nederl. Handelsmaatschappij eindelijk Directeur der Nederl. Credietvereniging.

Reeds in 1847, dus vijf jaar na vaders dood, gaf hij zijn eerste drama uit: Joan Wouters en in 't zelfde jaar: De twee Ouders, zijn tweede drama. In 1853 begon hij verhalen te schrijven. Van 1851 tot 1867 maakte hij deel uit van de Gids-redactie. Schimmel redigeerde ook een tijd *Nederland* en *Elsevier*.

De werkkraft van Schimmel bleek enorm groot zonder afwisseling hoopten zich zijn boeken op.

In 1872 stierf zijn eerste echtgenote, Mej. Anna Maria Kalf. In 1879 zegde hij zijn overige werk vaarwel en trok zich te Bussum op „Anna-hoeve” terug om zich geheel te wijden aan het letterkundige werk. Toen had Schimmel reeds 23 drama's en boeken geschreven.

Schimmels werk werd haastig afgewerkt, was toch nooit slordig, altijd in de puntjes, nooit oppervlakkig. Schimmel bleek voor alles verteller, hij sprak met zijn lezers, liet ook vaak in deftige taal zijn personen spreken.

De boeken van Schimmel zijn geen oppervlakkige romannetjes. Men kan ze niet doorvliegen.

Maar de jongelui kunnen werken als „De eerste dag eens nieuwen levens”, „Mylady Carlisle”, e.a. gerust eens lezen. Het is goede sterkende lectuur. Beter dan die eendeloze verhalen van jongensgrappen en meisjesstreken.

Zijn beste werken heeft hij geschreven tusschen 1855—'65. Al zijn Schimmels boeken onderwetsch, verouderd is het werk van dezen grooten letterkundige heelemaal niet.

Hij stond onder den invloed van den grooten literator Walter Scott.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Bezoeker (in het huis van een dokter tegen diens dochtertje): „Is uw pa thuis, zus?”
 Dochtertje: „Nee, hij is uit, hij geeft een anesthesie.”
 Bezoeker: „Een anaesthesie. Dat is een dik woord. Wat beteekent dat?”
 Dochtertje: „Dat beteekent vijf-en-twintig gulden.”

(Punch.)

— „O, man, 't is vreeselijk geweest vandaag. Dat buitenlandsche paar boven heeft den heelen dag ruzie gemaakt, en ik heb er geen woord van kunnen verstaan.”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

26)

„Ik ben gekomen om over iets anders met u te spreken. Hebt ge reeds gehoord, heilige vader, dat de markiezin van Pescara er over denkt bij de nonnen van San Silvestro den sluier aan te nemen? Dit moet verhinderd worden. Als zij zich uit de wereld terugtrekt met wie zou men dan nog een verstandig gesprek kunnen voeren?”

De schoonste en meest ontwikkelde vrouw van Italië begraven achter kloostermuren! Dit moet verhinderd worden!”

„Ja, dit mogen wij niet toestaan!” beaamde de Paus, „wij zullen dit door een decreet verbieden; dit zijn wij aan Italië verschuldigd,” herhaalde hij.

Dadelijk daarop zonk hij vermoeid in zijn stoel terug. Zijn glad, geblaseerd gelaat kreeg een levenloze uitdrukking.

„Bovendien, Hippolytus, het kan mij alles zoo weinig schelen, het is mij alles zoo grenzenloos onverschillig. Ik ben den strijd moe.”

Die Luther, die Calvijn, wat willen die menschen toch eigenlijk? En pater Ochino, die hier de gemoeieren in beweging brengt, bevat mij niet, evenmin als Kardinaal Pole, Ja, ik heb veel zorgen, Hippolytus. Alles spant samen tegen ons. Het is goed dat gij Kardinaal zijt geworden. Waar zullen de Pausen steun vinden, indien niet bij hun eigen familie?”

Hippolytus stond te droomen in den maneschijn. Hij dacht aan Julia Gonzaga en niet aan den nood van Italië, noch aan den nood der Kerk.

* * *

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl
 de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— **OPPERT 63, ROTTERDAM** —

„Ach, dat ik verre was toen gij stierft!

Daar kom ik nooit over heen.

Ik kan niet leven en ik kan niet sterven!”

Zulke woorden schreef Vittoria kort na den dood van haar gemaal, toen zij de eerste maanden van haar weduwenrouw doorbracht bij de stille nonnen van San Silvestro, tusschen de donkere pijnboomen en cypressen van den op den Pincio gelegen klooster-tuin. Daar was eenzaamheid en koele rust, daar was schaduw en diepe stilte.

Evenals alle, diep treurende, meende zij, dat de wereld voor haar dood was en nimmermeer zou opstaan. Zij wilde den sluier aannemen en zich hier reeds voor haar dood begraven, maar de Paus had de moeder overste verboden om de vorstin als non in te zegenen.

In de eenzaamheid van het klooster, geheel overgelaten aan hare diepe smart, begonnen er in Vittoria's binnenste die sterke stemmen te weerklinken, die tot wondere gedichten werden.

Er geschiedde in dien tijd een wonder in de ziel dezer edele vrouw.

Onder de groote smart over het verlies van haar gemaal, vergat zij al het verdriet, alle liefdeloosheid, alle ontrouw, haar door den levenden Ferrante aangedaan. Nu behoorde hij haar geheel. Van allen, die hij had liefgehad, was zij de eenige, die het recht bezat hem te betreuren, alleen zij had hem verloren.

En door de macht harer fantasie dwong zij hem haar dat rijke, onverdeelde geluk te schenken, hetwelk hij haar in het leven onthouden had.

Glorierijk stond hare liefde op boven zijn graf.

En als het licht de zachte stralen uitzendt
 Glijdt de mantel mijner donkere zonden af,
 In mijn ziel gevoel ik jubelend weder,
 De eerste reinheid mijner eerste liefde.”

zong zij. Zij dichtte haar gestorven gemaal al de heerlijke eigenschappen toe, die hij nooit bezeten had, en die zij zonder veel te zeggen, maar daarom niet minder smartelijk, in hem gemist had. Zij schiep uit den ongerechten man een held, een ideaal van deugd.

Zij doorleefde nog eens de weinige uren die haar met Ferrante gegund waren geworden, maar op een schooner en volkomener wijze, zij adelde haar onbevredigde echt door de verheven smart harer weduwschap en bleef hem, die haar zoo menigmaal ontrouw was geweest, na zijn dood haar gansche leven getrouw. De grootmoedigheid harer ziel volgde hem na tot over het graf.

Ja, heerlijk herleefde de gestorvene in haar gedichten, zoodat hij in de herinnering der menschen meer is blijven voortleven als de jeugdige, goedaardige Ferrante zonder blaam, dan als de wreede plunderaar, de dubbelhartige staatsman en de man van zingenot en losbandigheid.

Zoo bewerkte zij door de kracht harer liefde voor hem een wedergeboorte ten goede in de geschiedenis.

Zij behoorde tot die vrouwen, wier liefde zoo sterk is, dat alle gebreken en zwakheden van den geliefde in dit reine, teedere vuur verbranden zonder een spoor na te laten.

Als een stralende zon leeft Ferrante in Vittoria's sonnetten voort.

Zij heeft hem met de machtige armen van haar smart omhoog geheven tot de heerlijke hoogten van haar eigen wezen.

Met bewondering beluisterden hare tijdgenooten de verheerlijkte zangen der vrome vrouw.

Sinds de dagen van Petrarca was niet een doode met zulke heete tranen-gedichten beweend geworden. Zooveel innig gevoel in zoo schoonen vorm was niet meer voortgebracht, door niemand was de natuur zoo diep opgevat geworden.

En in den tijd van haar rouw, toen zij zich va de wereld afzonderde, werd Vittoria Colonna een roemde vrouw. Het leven gaf haar ongevraagd en ongezocht een vrije gave, maar het was voor Vittoria een ongewenschte en een waardelooze.

Want wat geeft iemand, die de liefde verlo heeft, om roem?

De liefde is het groote vuur, dat ons verwarmt, zij is het leven van het leven, de stuwkracht van het zijn. Als hare vlammen uitdooven, gaat haar majesteit te niet en het voorwerp der liefde zinkt in het graf. En dan is het kil op aarde. Kil, donker en troosteloos.

Het eigen huis mag nog zoo schoon, zoo heerlijk, zoo voornaam, zoo trotsch gebouwd zijn, zij is u thuis niet meer. Gij zit aan het vuur van ei haard, maar kunt er niet eens meer uw hand aan warmen, want binnen in u is het koud en al werkelijke warmte straalt van binnen uit.

Ja, gij zijt nu eenzaam, als gij alleen zijt, m toch niet zoo eenzaam als wanneer ge onder v menschen zijt. Als ge alleen zijt, kunt ge herinneringen te voorschijn tooveren, de geliefde stem w wakkere roepen, het gebroken beeld, weer herstellen. Maar onder menschen gevoelt gij uw verlies. volle. Geen blik van begrijpen in de oogen, u woord van medeleven op de lippen, in den gro zijt gij iedereen onverschillig.

Wat willen zij met hun roem?

Al zou de geheele wereld lauwerkransen aan u voeten neerleggen, al zouden alle hoofden zich voor neigen, gij staat op uwe hoogte als een eenz mensch en kunt de ijzeren cirkel van verlaten die zich om u getrokken heeft, niet verbreken. Ziel heeft gedronken van de wateren van den S de dood is door uw hart gegaan, en de mens hebben geen macht meer u gelukkig en vrolijk maken.

En als God niet zijn hand uitstrekt om u te wekken uit het graf, als niet zijn engel steen van uw groeve wentelt, dan zult gij door leven gaan, spreken en handelen als die afgevenen van de wereld, wier lichaam een schijnlich en wier leven een schijnleven is.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR M
 VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR M
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Van Hengel had Koa-moe-hoi onvervaard terzijde roepen en op een stille plek ernstig met hem gesproken.

Het was zaak den verstandigen Koa-moe-hoi te ertuigen, dat vrede voordeliger dan oorlog was, t hij goed zou doen met het Boerencommando tegemoet te reizen en te overleggen, hoe de inboorlingen zich van geweld zouden onthouden. Van Hengel wilde zelf meereizen om de felle veeten vriendschappelijk uit den weg te ruimen. Van Hengel kende de hebzucht en bijgeloovige vrees van Koa-moe-hoi. Hij bracht een schitterend geschenk voor Koa-moe-hoi mede. Een barometer. „Ziet ge,” legde hij uit, „wanneer de wijzer hier heen gaat, wordt het weder zus en daar heen wordt het zoo.”

„Leek Koa-moe-hoi of de blanke iets van zijn eigen geleerdheid op hem had overgedragen door dit wonderlijke ding. Het opperhoofd zette de borst vooruit, wierp het hoofd in den nek en beloofde t de stammen zich naar zijn inzicht schikken den.

Zoo geschiedde het ook. De opperhoofden behoefden, dat zij geen deel zouden nemen aan vijandelijkheden, mits men hen ook met vrede liet. Alleen wilden zij op hun hoede blijven, totdat zij zekerheid bezaten, dat de Boeren hun commando uiteen hadden laten gaan.

Koa-moe-hoi vroeg Truitje's vader ook met deernis naar zijn dochtertje. „Wij zullen haar vinden”, verklaarde Monaco, de zoon van het opperhoofd, samen met Jan.

Het vential zou het Boerencommando opzoeken en de tocht ging door een gedeelte van het land, dat Van Hengel nog niet had doen afloopen.

Op een morgen waren Jan en Monaco reeds voortuit gereden, toen van Hengel en Koa-moe-hoi hun paarden nog niet gezadeld hadden. Zij wilden zelfstandig op zoek gaan en naar Truitje, en naar het boerencommando. De vaders lieten de jongelui onbekommerd gaan. Jan en Monaco jaagden zoo vaak samen in de eenzame wildernis. Zij waren altijd weer heelhuids thuis gekomen met de wonderlijkste avonturen.

De jonge mannen reden westwaarts door eene wijde heidevlakte. Zonder zich rust te gunnen hadden zij de reis onder een schitterende sterrenhemel den ganschen koelen nacht voor'gezet. Tegen den morgen hielden zij halt om te eten en toen bemerkten de jongelui dat zij niet veel proviand hadden meegebrachten. Nu vonden zij dat geen van beiden erg. Voedsel genoeg in de wildernis ook hout en struiken om het wildbraad te bereiden.

Na het eten strekten Jan en Monaco zich uit om even te slapen, de paarden graasden rustig en de wilde dieren keeren des morgens in den regel naar hunne holen.

Jan, sterk en lenig, kon echter den slaap niet vatten, zijn verloren zusje Truitje hield zijn gedachten bezig.

Plots trof hoefgetrappel zijn aandacht, een groote kudde gnoes naderde met rooden wilden kop en vurige oogen, doch Jan wist dat zij zeer vreedzaam van aard waren. Terwijl de kudde graasde hielden de oude stieren de wacht. Jan lachte om de wonderlijke sprongen, waarmee de jonge dieren zichzelf vermaakten, tot het hem inviel dat hij wel eens zoo'n kalfje schieten kon. Hun vleesch smaakte heerlijk. Doch reeds de geringe beweging die Jan maakte waarschuwde de stieren, de heele troep ging op den loop. Jan hield zich doodstil, toen week de onrust 'n beetje, doch de dieren bleven op hun hoede.

Jan, wiens jagerslust ontwaakte, besloot echter hen te volgen, behoedzaam trachtte hij telkens een van de wild en vroolijk springende dieren onder schot te krijgen. Zoo verlokke de troep Jan wel een mijl ver en in zijn jagersdrift overdacht hij niet, hoe gevaarlijk het was, zich zoover van Monaco te verwijderen.

De karro werd al heuvelachtiger. Telkens maakte de jongen een omweg om een der kalvers te kunnen schieten, de oude waalkstieren bleven grinniken tusschen den jager en de kudde. Zij gaven Jan geen kans.

De jonkman werd driftig en verloor zijne kalme bezinning. Hij wilde en zou een kalf hebben. Dan moest eerst de stier er maar aan, die telkens de kudde waarschuwde. Hij verliet zijn schuilplaats, trad in het open veld en schoot. Een stier tuimelde

meer, doch de andere rende op Jan toe, de oogen flitkerend van woede en wraaklust. De jonkman schoot opnieuw, doch raakte het dier niet doodelijk. Een angstwekkend gebrul vervulde de lucht. Jan voelde den heeten adem van het gekwetste dier, den steek van zijn horens door zijn kleeren in het vleesch. Hij werd opgenomen en in de lucht geslingerd, kwakte tegen den grond. Weer hief het beest Jan op, weer tuimelde de jongen half verdoofd door de lucht. Hij voelde nog de scherpe dunne hoeven als van herten, die zijn lichaam vertraden en daarna werd het nacht om Jan.

Toen hij ontwaakte was de stier weg, doch de donkerheid omringde Jan. Slechts het sterrenheer gaf een onzeker licht. Hij beproefde op te staan, doch het lukte niet. De jongen wilde zich niet prijsgeven aan de roofdieren; hier in de karro zwierven immers 's nachts hyena's, jakhalzen, zelfs leeuwen. De gekneusde beenen weigerde hun dienst. Het klamme angstzweet brak Jan uit.

Nu hing hij alleen af van Gods genade. Jan bad niet vaak. Onder de tafelgeboden, die zijn vader opzond, zat hij gehoorzaam stil, doch zijn hart zocht God niet. Hier, in dit onmetelijk gevaar, terwijl in de verte het majestueus gebrul van den leeuw de stilte verbrak en de hyena's huilden, zocht hij Gods hulp en bewaring. O, indien God hem uit deze benauwdheid redde.

„O, God help mij!” kreet hij lang en bang; tot in het Westen eene lichte streep de nadering van den dag verkondde.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

30 Juni. De laatste dag van het eerste halfjaar 1923. Morgen beginnen wij aan de tweede helft van het jaar, dat ons een groot nationaal feest brengen zal: het zilveren jubileum van onze geliefde Koningin. Wat is het Nederlandsche volk reeds druk bezig met voorbereidingen om dit feest waardig te vieren. Onze Sterclub doet natuurlijk mee, dat spreekt. Ieder in zijn eigen stad of dorp, op zijn eigen school, maar als Sterclub toch ook gezamenlijk. Hoe dat kan? Wel zoo gemakkelijk mogelijk. Tante Joha. geeft jellu een versje in „De Ster” en wij beloven elkaar dit liedje tusschen 31 Aug. en 6 Sept. een paar keer uit volle borst te zullen zingen.

Afgesproken? In gedachten elkaar de hand er op gegeven? Dan maar uitkijken in de Kinderrubriek naar ons vers hoor.

Tamboer (naam en adres in den brief vermelden, broer) is na Pinksteren in Rotterdam geweest. Je vindt het daar zeker drukker dan in S.? Je bert leuk aan 't dichten geweest. Robbedoes noemt zich 'n „ontrouw” lid, maar hij heeft het ook zoo druk en zal misschien het voorbeeld van Rozenknopje moeten volgen en ons clubje gaan verlaten. Wacht er dan toch mee tot het jubileumfeest hoor. Dan moet ons clubje zoo groot mogelijk zijn. Veel groeten ook aan Rozenknopje en je ouders.

Uit Hemmen ontving ik een goede oplossing, doch geheel ongeteekend. Wie is die onbekende? *Viooltje* wil liever Droomstertje heeten. Zij denkt dat het andere *Viooltje* 't niet prettig zal vinden, dat zij zich ook zoo noemt. Nu, onze *Viooltjes* hebben de eigenaardigheid vlug uitgebloeid te zijn. Pas had ik er drie in de Sterclub en nu zijn ze allemaal weg. Heb je 't aardige versje zelve gemaakt? C. v. P. geeft ook al een berijmde oplossing. *De Jonge Zeeuw* schrijft over den opstand van Claudius Civilus en de plek waar deze Batavier eenmaal stond: „Het is ongeveer 1854 jaar geleden. Maar of Nijmegen nu de juiste heuvel aanwijst zal wel niet met zekerheid te zeggen zijn, want 1854 jaar is een heele tijd”. Nu, ik denk ook niet dat er iemand uit onzen tijd bij is geweest, Jonge Zeeuw. Maar de gedenkplaat vertelt het ons en nu moeten we 't maar gelooven.

In Spreuken 8 : 31 is sprake van de Opperste Wijsheid, dat is de Zoon van God, broer. *Teekenaar* vertelt van het circus, dat bij hen in het Volkspark stond. Er zijn wel veertig leeuwen bij. Ja, ik heb dat circus ook gezien, van buiten. In Nijmegen. Maar ik zie liever de dieren in de Rotterdamsche Diengaan.

Pukkie is een beetje verontwaardigd. Ik heb haar hond *Timor* genoemd in plaats van *Tibor* en o schande haar zelve Onkie of Ankie in plaats van *Pukkie*. Maar 't zal uw schuld wel niet zijn, schrijft zij toch nog goedmoedig. Nu, misschien wel een beetje. Want tante Johanna is nog niet half beter en daardoor kon ik soms niet altijd alle aandacht

bij mijn werk houden. Maar ik beloof je ernstig voortaan precies te corrigeeren hoor. *Pukkie's* zuster heeft in de Rotterdamsche Diergaarde de jonge leeuwjes gezien. Ook het derde olifantje, dat kleine lieve raikkertje. Er zijn twee groote apen heel erg verkouden. De arme dieren hebben 't ook zoo kwaad gehad in onzen kouden voorzomer. Het groote zeeleuwbassin is nu klaar. Vrijdagavond werd de waterval, die tusschen de rotsen stroomt, electrisch verlicht in allerlei kleuren. En net vloeibaar zilver, prachtig. In mijn astralkan wintermantel heb ik 't gezien, maar..... loontje komt om zijn boontje. Kou gevat en tot straf ... thuisblijven. Op een van de scholen in het dorp van *Buitenmeisje* werkt een zwarte onderwijzer. Ze dacht dat negers zoo zwart waren als een kachel, maar zoo erg is het toch niet. Ja maar, er zijn wel zulke zwarte negers. En misschien is die meester geen volbloed neger. Hij heeft misschien een blanken vader of moeder. *Buitenmeisje* geeft van twee een fantastische oplossing. „Een vogel vliegt met een mossel de lucht in, laat haar op de keien vallen, zoodat ze opensplijt om dan het hart te kunnen opeten.” Mis poes. *Heiklevertje* is blij met haar prijs, een mooi collier. Prettig dat je verjaardag op Zondag viel. Gelukgewenscht.

Torenwachter moet 6 Juli examen voor het gymnasium doen. Nu, voorspoed hoor. *Zoeklicht* was uitgegaan om naar koning Haakon te gaan kijken. Maar h ijkwam net te laat. Dan heeft je zoeklicht je in den steek gelaten. Hoe jammer voor je zusje: twee maanden te moeten liggen.

Mededingstertje vraagt of zij raadsels in mag zenden. Wat graag. Maar je moogt ze niet uit andere kranten knippen. Haar broertje kreeg 2 kuikens voor zijn verjaardag. Zij zitten in een leeuwrikkewoel en staan voor 't naam van den kelder lekker in 't zonnetje. Mogen zij niet buiten loopen? *Rosa* is ook blij met haar prijsje. *Zangeresje* gaat met de Meisjesvergadering naar Zandvoort. Fijn. Gaan de jongens ook mee. Of gaat je broer in een aparte club? S. B. Heb jij indertijd niet den naam van Sneeuwkaubouter gekozen? Hoe is anders je schuilnaam?

Enkelen losten op *Kastanje*. Dat is ook wel goed.

De goede oplossingen zijn:

No. 1. Van splende kinderen werd gesproken in Zacharia 8 : 5: „En de straten dier stad zullen vervuld worden met knechtjes en meisjes spelende op hare straten.”

No. 2. In ons dorp staan boomen,
Met hooge bladerkronen,
In hun vrucht een zoete pit,
Waar een harde schil omzit,
Komen woeste najaarsvlagen
De noten naar beneden jagen,
Ras zijn zij dan stuik gespleten,
't Hart wordt lekker opgegeten.

Droomstertje.

Prijswinners:

MEDEDINGSTERTJE te Rotterdam; TEEKENAAR te Enschedé.

2 Augustus is Koningin-Rergentes Emma jarig. Als prijsvraag geef ik ditmaal een klein opstelletje over de Koningin-Moeder. Jullie weten toch allemaal wel iets van Haar. B.v. wanneer zij naar Nederland kwam en trouwde. Wanneer Koningin Wilhelmina geboren is. Wat Emma voor Nederland gedaan heeft, enz. enz.

De opstellen mogen volstrekt niet groter zijn dan 2 bladzijden postpapier en moeten uiterlijk 26 Juli esk. ingezonden zijn.

Denk aan juiste opgave van naam, schuilnaam en adres.

Oplossingen worden ingewacht vóór of op 26 Juli aan het adres van Tante Johanna, per adres Drukkerij „Libertas”, Goudsche Singel 103—111, Rotterdam.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

HET VERSCHIL.

Als een man een das koopt, en als een vrouw een zakdoek koopt.

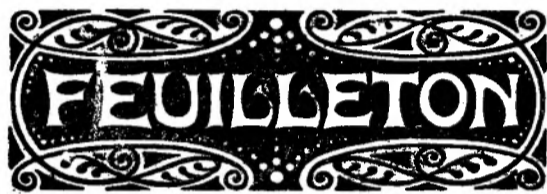
(Karikaturen, Christiania.)

DE MODE.

Nu de mode de paraplue voorschrijft zooals die vroeger door comedianten werd gebruikt.... zullen de comedianten wel op dit model moeten teruggvallen.

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

27)

Ja, zoo was het met Vittoria Colonna gesteld, toen de roem tot haar kwam, toen de rijnvaardige Ariosto, de kunstlievende Bembo, de geestige Berni en de geleerde Bibbima sonetten vervaardigden om haar lof te bezingen. Toen men haar noemde de „eerste vrouw van Italië“, en hare verzen, die alleen handelde van het gestorven geluk der liefde, dat geluk, dat zij niet eens gekend had, elkander vol verrukking voorlas in schitterende gezelschappen en geletterde kringen, omdat men daarin haar levend hartebloed voelde kloppen.

Het was voor de vorstin Colonna een groote smart om liefde te moeten inruilen voor roem, maar hoe groot die smart was, kan alleen een vrouw beseffen, want den man is het beschoren, eigen roem hooger te stellen dan liefde.

Bovendien is roem alleen het bezit, van diegenen, tot wie hij ongevraagd komt. Hij zet zijn stralenkrans hun op het hoofd zonder dat zij het vermoeden. Zij wandelen langs den laurierboom, daar buigt zich zijn talk tot een krans, en de lauwerkrans ligt hun om de slapen.

Zij zeggen als in een droom de heerlijke woorden, die in de harten der menschen indringen en daar wortel schieten.

Zij geven juist wat het hart van den tijd, waarin zij leven, verlangt, zij doen wat vanzelf spreekt en natuurlijk is en van eeuwige waarde is.

Zij houden voeling met God en menschen. Zij bezitten de rythme van het ruischen der zee wier geluid ver verwijderd, vol majesteit en zeldzaam, toch het gemoed ontroert. Hun hart is open voor de sprake der wijde vlakten, der diepe wouden, der stille bergen, en der eindeloze heide.

Zij hebben den zon-lief en den storm, het rollen van den donder en het lied der vogelen. God legde in hun hart iets van de eeuwigheid. Dood en leven beide vertrouwen hun toe de beteekenis van hun geheimzinnig runenschrift. Zij zijn zoowel het heimwee, het verlangen en de vervulling, het eindeloze zoeken en het eindelijke vinden. Kortom zij zijn het wezen, het leven, het vuur der aarde.

* * *

De hertog Ferrante d' Avalos had in zijn testament zijne dienaren rijkelijk bedacht. Gebrek aan edelmoedigheid en mildheid hadden niet in zijn aard gelegen.

Ook Marco, de nar, was niet met leege handen weggegaan.

Maar deze nam het geld, dat hij ontvangen had, en bracht het aan de hospitalen voor pestlijders. „Ik wil niets hebben van hem, die mij mishandeld heeft, en dien ik gehaat heb“, zeide hij trotsch.

Toen legde hij zijn narrenkap voor altijd af, want hij dorstte naar de waarheid des levens en naar zijn verloren waarde als mensch.

Maar eerst wilde hij afscheid nemen van Vittoria Colonna, zijn goede meesteres.

Te voet doorkruiste hij Italië van Milaan naar Rome.

Wat hij onderweg zag, gaf hem geen vreugde.

Overal verwoesting en moord, verval van zeden, krankheid en dood.

„De tijd der grappenmakers is lang voorbij“, dacht hij, toen hij de doodmoede gezichten der menschen zag.

Het weenen stond hem nader dan het lachen, het leven stond verder van hem af dan de dood, de heerlijkheid van kunst en cultuur versmolt als sneeuw voor de zon.

Hij vond Vittoria veel verouderd, alle vorstelijke pracht en sieraad had zij afgelegd, haar zwart gewaad uit grove stof was kloosterachtig, eenvoudig van snit en een dikke sluier verborg het glanzend, blonde haar. Maar hare oogen hadden de oude uitdrukking van hemelsche goedheid.

Zoo trad zij op hem toe in een der kale cellen van San Silvestro.

„Ik ben gekomen om u bericht te brengen van de laatste uren van zijne hoogheid“, zeide hij, terwijl hij een knie voor haar boog, „in smartelijke verwijfeling en nameloos verlangen riep de stervende uw naam, doorluchte vrouwe. Slechts ik was bij het steven tegenwoordig, daarom kon alleen ik u dit berichten.“

Vittoria Colonna wendde zich af. Heete en bittere tranen stroomden haar over de wangen. Ach, dat zij er bij geweest ware, dat zij dat kostelijke, laatste teeken van liefde had mogen ontvangen!

Welk een heerlijk slot van hun gemeenschappelijk leven zou dit geweest zijn.

Toen wendde zich de vorstin weder tot Marco. „Nog nooit heeft iemand mij kostelijker geschenk gebracht dan gij doet met het overbrengen dezer laatste boodschap“, zeide zij.

„Gij kunt zelf niet begrijpen welk een liefdedaad gij mij daarmede bewezen hebt. Hoe zal ik u danken? Want zulk een daad kan niet naar waarde beloon worden.“

Marco's oogen waren vochtig geworden. In de nabijheid van Vittoria was hij altijd de mensch, die hij had kunnen zijn, als het leven anders en zachter met hem gehandeld had.

„Niet gij hebt mij te danken, doorluchte vrouwe, geloof mij“, antwoordde hij, „maar ik ben het, die u alles verschuldigd is.“

„Gij hebt mij geleend, dat zij die triomfeeren over

hun levenslot de waarlijk reine, edele en g. zielen zijn. Ofschoon men u veel verdriet heeft gedaan, hebt gij alles met liefde en geduld bea woord. Wij, die haat met haat, slechtheid slechtheid ruwheid met ruwheid vergelden, wij gemaakt uit het ruwe stof der straten en moe ondergaan en vertreden worden, maar gij zijt ander maaksel, waaruit de overwinnaars, de sterfelijken, de glimlachenden voortkomen.“

Vittoria zag den armen man sprakeloos aan. W een rijkdom van woorden stond hem ter besch king, welke machtige gedachten.

„Er stak altijd meer in u dan gij blijken Marco“, zeide zij peinzend.

„Maar wat zal er nu van u worden? Gaarne hield ik u in mijn dienst, maar daar ik thans leven leid van een halve non, zou u dat weinig vallen, daar gij houdt van afwisseling, en gew zijt veel van de wereld te zien.“

„Ik dank u voor uwe goedheid. Maar ik heb mijn weg gekozen. De dienst der barmhartich heeft thans veel hulp noodig. Ik ga als verple arbeiden in de hospitalen van Milaan. Missc geeft God mij, als ik Zijn wegen bewandel, eenm de verloren genade weerom in Hem te mogen looven. Ellendig is het leven zonder God.“

Vittoria was diep bewogen.

„Gij zult vinden wat gij zoekt, en mijne ge zullen u vergezellen.“

Zoo ging Marco de nar om God te zoeken in dienst der barmhartigheid. En Vittoria ging zelfden weg om God meer nabij te komen. V Rome's armen, bedroefden en kranken werd zij deemoedige vriendin. Menige heimelijke nood haar toevertrouwd en wist zij te lenigen.

Het duurde lang voordat zij weer tot het terugkeerde, maar hare oude vrienden lieten niet in eenzaamheid leven. Men wist haar vinden.

Helaas kon men haar niet veel opwekkends tellen. De toestand werd steeds hachelijker. toria's eigen familie had oneenigheid met den gehad, en deze had de goederen van de Colo verbeurd verklaard.

Men zuchtte over den achteruitgang van Rome, verlangde terug naar de schitterende tijden Leo X, naar de dagen van Raphaël en de f der kardinalen.

Kardinaal Bembo zuchtte het diepst en zeide:

„Wij verzinken in grauwe ernst. Waar zijn dagen der halfgoden, de dagen der liefde en rozen? Rome is oud geworden, en de gansche reld met haar. Zelfs de kunst heeft het glim verleerd, sinds zij in het teeken van „Il Ter staat.“

(Wordt vervol.)

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van

MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. P.
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF.

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF
COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

RINGERS' BONBONS · CHOCOLADE

te tegen Willy en liet hem gaan. De beide
uven luisterden naar den dreunenden slag waar-
e Willy de straatdeur toetok.

Ik begrijp niet, dat jij dien kerel in huis laat!"
rweet de oude vrouw.

"Kerel? Hij is mijn weesbroer," snikte Clementine
t. Toch moest zij de andere in haar hart gelijk
en. Een goede naam is beter dan goede olie. En
illy zou, al bedoelde hij 't niet zoo, haar goeden
rooven. Bovendien, verder met elkaar omgaan
ook Willy's ongeluk zijn. Hij moest 't leeren
zonder haar te leven. Hij moest!

Veel deemoediger dan ooit te voren, luisterde zij
r de raadgevingen der oude vrouw, die Paulus
hartelijk liefhad. In den grond bleef zij dank-
r, omdat de band, die haar en Willy verbond,
voorgoed lag doongehakt. Zij was een lichtzinnig
wijze geweest, een onervaren, eigenwijs ding.
Maar van nu voortaan zou alles anders worden.
et het kindje zou de ernst in haar leven gekomen
Willy moest weten wat hij aan haar had, nu
zijn zondige liefde wist.

En terwijl Clementine met gebogen hoofd door de
iskamer dribbelde om thee te zetten en daarna
t trillende hand haar naaiwerk opvatte, draafde
wild-vloekend menschenkind over den eenzamen

landweg, want op dezen dag had hij Clementine, de
vreugde van zijn leven, verloren.

Het lichtzinnige vrouwtje wilde geen lichtzinnige
moeder worden!

Juli.

Na de overvloedige regens die het weideland heb-
ben besproeid, handhaaft Juli den ouden naam van
Hooimaand. De beesten loopen tot aan den buik in
het gras, vertelde mij reeds op 6 Juni eene boerin
op de reis van Nijmegen naar Rotterdam en een
medereiziger voegde haar glunder toe met een blik
op den neerstroomenden regen: melk in je kannen,
moeder, je koeien geven met al dat nat wel 25 0/0
meer. Zij lachte terug. Ja, Juli zou wel met recht
hooimaand zijn. Gras en melk in overvloed.

Reeds in Juni reisden groepen hannekemaaiers
mede op de boot, hun bullen in een roodgeblokten
zak, de zeisen netjes ingepakt tegen de „dollen”,
(handvaten der zeisen).

Reeds een poosje klinkt het melodieuze ring, ring,
ring, bij het weiden der zeisen, een fijne grasgeur
hangt in de lucht, de kaalgesueden grasvlakten liggen
gelig verkleurd, fel afstekend bij het hardgroene
ongemaakte deel, het toekomstige hooi ligt netjes op
rijen, of wordt gekeerd, geschud, tot het heerlijke
dierenvoer op oppers gezet en straks naar den berg
gereden wordt. Op 25 Juli behoort 't hooi binnen te
zijn. Karel de Grootte noemde Juli Vennemaand (Var-
romunoth) naar de weideloempjes in het rijke gras-
land, (venne beteekent ook weide). De Franschen
noemen Juli Messidor (Oogstmaand). De Romeinen
gaven deze warme maand het dierteeken Leo, een
fijn staartenkrulletje, naar den koning der dieren, den
leeuw, die in heete landen leeft.

Juli is heel vaak een regenmaand. In de tweede
helft vangen de hondsdagen aan, (genoemd naar
Sirius de Hondster), die loopen tot de tweede helft
van Augustus. Dan is het bederfelijk zwoel weer.

Hoe 't komt dat Juli en Augustus die zware regen-
buien geven en die nevelige natte luchten, vaak ook
guurheid door harde winden bij een hogere tempe-
ratuur?

In Juni wordt het Poolijs broos en begint te smel-
ten. Het afgebrokelede, afgekalfde ijs drijft met een
onderzeeschen stroom Zuidwaarts. Soms zijn het groote
ijsvelden die wel 7 à 800 meter dik zijn, onder water
drijvende, een groot gevaar voor de scheepvaart
opleveren. Naderen deze ijsvelden West-Europa, dan
verbruiken zij de warmte der lucht met het smelten
van het ijs. De temperatuur in West-Europa daalt

StoomWasch- & Strykinrichting
Passerelstraat 579. TELEFOON 3677.
Het Westen
D.W. de WIT.

HELDER WASCHGOED
GERINGE SLIJTAGE.
SPECIALE INRICHTING VOOR
DROOGWASSCHEN.
GEHEEL OPGEMAAKT.
ZEER BILLUK TARIEF.

dus. Maar onze met waterdamp verzadigde lucht
komt ook met de koude boven de drijvende ijsvelden
in aanraking, met gevolg nevel en regen.

Wanneer er over Amerika een hittegolf is gegaan,
wordt de afkoeling nog sterker gevoeld.

Nu begrijpen wij meteen het volksgeloof: als het
op 20 Juli regent, regent het zes weken. Engeland
viert Saint Swithin, 15 Juli. Feit is, dat er dan een
regenachtige 4 à 6 weken zijn aangebroken.

Zoodra de herfst nadert, krijgen wij weer onze
mooie najaarsdagen, „den warmen dag in September”
uit het kinderliedje. Amerika wordt dan niet meer
zoo sterk verhit, de onderste randen van het Poolijs
liggen noorderlijker, er heet weinig afsmelting van
het ijs meer plaats, zoodat land en zee een gelijk-
matiger temperatuur verkrijgt. De krachtige lucht
en zeestroomen blijven achter.

We zullen nu maar hopen dat Juli en Augustus
droog weer geven en warmte, dan denken we maar:
we hebben de kou en den regen vooruit gehad.

Een oud voorschrift.

In de hondsdagen (volgens onzen almanak van 19
Juli tot 19 Aug.) volgens anderen van 24 Juli tot
24 Aug., mag men naar een oude raadgeving geen
santeen drincken, zich niet laten cappen (baardsnij-
den) of baden, niet veel slapen, geen laxerende
drankskens innemen, geen heete spijze-eten. Men
moet zich van onkuisheid onthouden.

Dit laatste is het heele jaar door noodig.
Waarschijnlijk werd dit voorschrift gemaakt met
het oog op de zoele lucht van Juli. Of ziet baden
op de watervrees, op hondsdolheid?

Wie zal 't zeggen.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna
Breevoort.

nOranjeliedje voor ons Sterclubje.

Wijze: Zingt op blijden jubeltoon.

Hef nu op de Oranjevaan,
Wapper driekleur van de tinne,
't Bij Oranjeveest brak aan,
't Zilver feest der Koninginne.
Vijf en twintig jaar geleden,
Heeft zij Neêrlands troon betreden,
Klink alom 't Oranje boven,
Niets kan onze liefde dooven.

God, Oranje en Nederland,
Bleef de leuze sedert eeuwen,
Voor ons dierbaar Vaderland,
Staan wij pal als jonge leeuwen.
Laat de Oranjewimpel wapp'ren,
Met de vlag van Hollands dapp'ren,
Klink alom 't Oranje boven,
Niets kan onze liefde dooven.

Onze club groet haar Vorstin!
Prins Gemaal, Prinses en Moeder,
Heel het koninklijk gezin,
Zegene God als Neêrlands Hoeder.
Wilhelmina zullen w'eeren,
Vroom en wijs zal zij regeeren,
Klink alom 't Oranje boven,
Niets kan onze liefde dooven.

Hef nu op de Oranjevaan,
Dat zij nooit in rood verkleure,
Blijven w'om Oranje staan,
Opdat nooit deez' ramp gebeure.
Dat de Koninginne leve,
Onze God Haar vrede geve,
Klink alom 't Oranje boven,
Niets kan onze liefde dooven.

et huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Het leek Jan of de Heere in de parelende, later
hitterend glanzende, heerlijkheid van den zonsop-
ning hem bewaring en bescherming beloofde. Doch
van klom al hooger en hooger brandde op zijn
wond lichaam met Afrikaansche hitte, de heele
kle werd een uitgestrekte zonnegloed, zonder
eren zelfs.

Jan probeerde nog eens om op te staan, wanhopig

voelde hij dat de krachten hem begaven. Honger,
doch nog veel meer dorst, kwelde den gewonde.

De wanhoop deed zijn ongehoorde pogingen om
op te rijzen even slagen, dadelijk tuimelde Jan, uit-
geput door pijn, bloedverlies en honger, om.

Hier zou hij sterven en straks ten prooi vallen
aan de dieren der wildernis. O, in dat oogenblik
ging heel zijn jonge leven aan Jan voorbij. Een
kreet slechts ontglipte zijn lippen: „Heere, help!”

Opnieuw beving Jan een onmacht, opnieuw ont-
waakte hij, doch nu zonder een helder begrip van
zijn toestand meer. Akelige visioenen vulden zijn
brein, in koortshitte wentelde Jan zich tusschen het
heideachtige kruid.

Zoo ging Jan den tweeden nacht in, denkend aan
vader, dan aan Truitje, Monaco, alles dooreen, tot
ten slotte alle denken ophield en elk gevoel van pijn.

Eerst tegen den middag van den vorigen
dag was Monaco ontwaakt uit zijn vasten slaap.
Een vervaarlijk gedruisch wekte den jongen wilde.
Hij sprong overeind, greep half slapend nog zijn
geweer. Tijd om te overleggen bleef niet over. Zijn
paard kwam in galop aangerend. Eer het dier over
Monaco heen kon springen had hij reeds de teugels
gevat en met een behendigen sprong zat Monaco
in het zadel. Hij deed alle moeite het trillende,
angstig hinnekende dier tot bedaren te brengen.
Het lukte niet, schichtig steigerde het paard, de
ooren gespitst, de oogen wijd open.

Onraad, dacht Monaco, en hij riep luide aan Jan.
Geen menschenlijke stem, slechts een aangrijpend
leeuwengebrul antwoordde. Een leeuw met een
paardenpoot in den bek sprong uit het struikgewas.
Monaco maakte dat hij uit de voeten kwam, rende
de vlakte in. Eerst nadat hij den leeuw een goed
eind vooruit was, keerde de ruiter zich om en vuur-
de. 't Schot bleek niet dodelijk. Monaco begreep dat
hij den leeuw ontvluchten moest, ginds tusschen de
rotsen. De vlakte liep dan in een kloof uit. Wat
wist Monaco er van, dat dwars door de kloof een
spleet liep van duizelingwekkende diepte? Hier
stuitte het paard zijn loop, dorst er niet over. Doch
de leeuw rende voort; de jonge wilde begreep, dat
slechts de sprong over de diepte hem redden kon.
Rechts en links zat hij ingesloten: Wagen? Er be-
stond geen andere uitweg. Het paard voelde de
spanning, de angst trilde in zijn flanken. Hij rekte
de fijne pooten, een ontzettende sprong, het beest
stortte in de diepte. Monaco kon in zijn val een
veruitstekenden wortel grijpen. Hier hing hij boven
den gapenden afgrond, terwijl het paard al dieper
naar beneden tuimelde. Maar Monaco kon klimmen

als een aap, er hingen meerdere wortelstokken over,
er groeiden taaie, harsachtige struiken.

Met handen en voeten bewegend, wondde hij
hoofd en handen en beenen aan het doornig getak
en toch bereikte Monaco een vooruitstekend stuk
rots, waarop hij klauteren kon.

Ginds lag Jan in bijna dodelijke bezwijming van
de koorts, hier schrooide Monaco's lichaam op de
gloeiende rots. Maar voor Monaco daagde hulp.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

In de vorige week kwam het *Weezensterretje* te
laat. Dat was heel jammer, want jullie weten, de
prijs hangt er aan. 't Beste is maar zoo spoedig mo-
gelijk in te zenden, dan weten jullie zeker dat je
niet over tijd komt. De weezen krijgen vakantie en
verscheidenen komen in Rotterdam. Zij willen dan
graag tante Johanna eens opzoeken. Nu, dat is best
hoor. Maar spreken jullie af op welken dag en zend
mij dan even bericht. 'k Mocht, nu de lieve zomer
eindelijk gekomen is, eens uit zijn.

Hier boven vinden jullie ons Oranjeliedje. Schrij-
ven jullie me eens of je de wijs kent. Het is het
kerstversje:

Zingt op blijden jubeltoon,
Luidt de blijde kerstfeestklokken.

Of weet een van jullie er een ander meer bekend
wijze op. Wie 't weet mag 't zeggen. Maar dan spoed-
dig hoor.

De vorige week ben ik vergeten om den prijs te
noemen voor 't mooiste opstelletje. 't Is een boek
over onze Oranjevorstinnen, geschreven door Johanna
Breevoort.

Nu maar aan 't opstellen maken hoor. Denk om
den bepaalden tijd.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

HET MISLUKTE KUNSTSTUK.

— Ziezoo, Fidel, spring nu eens netjes over dien stok heen!

III

(Kladderadatsch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

28)

„Is de groote Michel Angelo werkelijk zoo verschrikkelijk?” vroeg Vittoria ongelooftig.

Bembo lachte: „Tenminste Zijne Heiligheid is zeer bang voor hem.”

Zijne Heiligheid blijft altijd staan als Michel Angelo bij hem is, want indien de Paus ging zitten zou Michel Angelo zeker ook naar een stoel grijpen, en Zijne Heiligheid vraagt Michel Angelo altijd dadelijk om zich gedekt te houden, daar de ongelukke bear het anders eigener beweging zou doen. Hij heeft weinig van een hoveling. Voor een mensch is zijn genie haast te groot.”

„Ik vind het heerlijk iets over Michel Angelo te hooren,” zeide Vittoria. „Vertel mij nog meer van hem.”

„Van den mensch Michel Angelo valt weinig te vertellen, doorluchtige vrouwe.

Hij leeft slechts in zijn scheppende arbeid.

Hij bezit de meest goddelijke kracht, die ooit een aardsch sterveling ten deel viel.

Alle middelen om hieraan uitdrukking te geven, heeft hij zich dienstbaar weten te maken.

De vormen der oudheid bezielt hij met den geest van het Christendom.

In diepzinnige sonnetten giet hij zijn ziel uit. In wonderlijke volmaaktheid spreekt zijn ziel uit het harde marmer, zoowel als in de machtige taal van verven, schilderijen en fresco's.

Wie hem ontmoet, moet wel schrikken, zoo weinig geeft hij om zijn uiterlijk, en hij staat vijandig tegenover het gewone leven. Menschen, zooals de ijdele Aretino, werden grof door hem afgewezen en werden zijn vijanden.

Toch is Michel Angelo goedhartig, vriendelijk en weet te troosten degenen, die hij liefheeft. Dit belet hem echter niet steeds meer vereenzaamd te worden; zooals gij begrijpen kunt. De taal, die hij spreekt,

is de taal der eeuwigheid en niet velen zijn in staat die te verstaan, dit weet hij en rekent daarmede.”

Sinds dit onderhoud dacht Vittoria gaarne over Michel Angelo na. Zijn groote eenzaamheid ging haar ter harte. „Zoo diep gevoelend en dan zoo alleen,” zeide zij tot zich zelf. „Dit beteekent het hoogste geluk, maar ook het diepste leed.”

Wat voor een soort man was hij toch, wiens naam iedereen met bewondering noemde!

Als overwinnaar stond hij tegenover aller verdorvenheid.

„Waar anderen woorden spreken, zegt hij dingen!” had Berni haar over Michel Angelo gezegd.

In een tijd van treurige verwildering der Kerk had hij haar, van eeuwige waarheid doortrokken gedachten, zich eigen gemaakt, en aan deze gedachten, zoo machtig en onvergankelijk uitdrukking weten te geven, dat de naam van Michel Angelo door alle eeuwen heen verbonden zal blijven aan den hoogsten bloei van het Christendom.

Aan al het aardsche schijnt een grens gesteld te zijn, alleen aan zijn kunnen niet.

Men zou hem met den ocaan kunnen vergelijken, wiens wateren daarheen vloeien zonder oevers, die geen grens kent voor zijn zich steeds vernieuwende kracht en volheid.

„Het is een weldaad te weten, dat zulk een man bestaat,” dacht de eenzame vorstin, toen zij de zij van dappere en geleerde mannen onder hare kennissen naging, van welken slechts weinigen zich verre hadden weten te houden van de algemeene zedelijke verdorvenheid.

Vittoria's eenzaam verblijf in San Silvestro zou niet van langen duur zijn.

De vreeselijke jaren 1526 en 1527 braken aan. Zij brachten de bestorming van het Vaticaan en de plundering van Rome door de Bourbonen, de benden van Frundberg en de boerenhorden der Colonna's.

Vóór dien tijd had Ascania Colonna, de eenig overgebleven broeder van Vittoria, zijn zuster naar Marino gebracht.

In den nacht van 5 op 6 April 1527 doorleefde Paus Clemens VII de vreeselijkste ure zijns levens.

Als machten uit de hel waren ze komen aan zeten de woeste troepen der Spanjaarden en Franschen en de dolle benden van George Frundberg, die den Paus voor den Antichrist hielden en zijn rijk voor het rijk van den duivel.

En nu stonden zij voor de bijna onverdedigde muren van het sidderende Rome, en de vreeselijke verschrikking kwam steeds nader.

Alle klokken van Rome schalden hun klaagtonen en jammerklachten uit over de wijde vlakte der Campagna, de koningin der wereld hief haar smeekbede om erbarming op tot den onverbiddelijken nachtelijken hemel.

Kogels vlogen met donderend geraas van de hoogte van den Engelsburg over huizen en paleizen. De bevolking, zinneloos van angst, verdrong zich om de altaren der kerken. De straten waren vol jammerende menschen.

De Paus had in de Sixtijn'sche kapel de kaarsen op het hoogaltaar laten aansteken, maar hún mat, flikkerend licht kon de spookachtige schaduwen en de duisternis niet uit de hoeken en gewelven verdringen. Hoog boven hem scheen de geweldige „Schepper” van Michel Angelo door de vrije lucht te zweven en toornend en vernietigend de armen uit te strekken.

De Paus lag voorover op de trappen van het hoogaltaar, zijn gezicht in zijn armen verborgen.

Hij had tot het laatste oogenblik niet willen gelooven, dat men Rome overvallen zou, hij had immers een wapenstilstand van acht maanden ge-

sloten, maar nu waren zij daar, de nieuwe Vandal en het ijzeren noodlot kwam steeds nader.

Clemens VII bad: „Heer, indien gij wilt laat de drinkbeker van mij voorbij gaan, maar niet mij maar Uw wil geschiede!”

Ja, Gods wil geschiedde. De eeuwige gerechtigheid had haar staf over Rome gebroken, al weelde, zijn heerlijkheid, ja zijn oude en nieu kunst ging grootendeels op in de vlammen d vreeselijke plundering.

De Paus vluchtte naar den Engelsburg. Wie h volgen kon, deed het. De overige 90.000 mensc werden aan het noodlot overgeleverd.

Nog vóór het leger was Marco, de vroegere in Rome aangekomen. Hij droeg thans een zwa pij en een wit geknoopt koord om zijn middel. W zieken waren te verzorgen, stervenden te troos dooden te begraven, daar was hij te vinden.

De hartstocht van zijn vurig gemoed vond in d werken der liefde bevrediging. Eindelijk was verving, waaronder zijn hart zoo geleden had, zwijgen gebracht.

Hij had zich met haast naar Rome begeven, d hij zich bezorgd maakte over Vittoria, maar vond haar niet meer in San Silvestro en dit hem een troost.

Hij bleef in Rome, wachtend op den arbeid, voor hem was weggelegd.

Zoo kwam het, dat hij de vreeselijke dagen plundering medemaakte met al de daaraan ver den verschrikking.

Hij had veel gezien, maar hij had kunnen vermoeden, dat de menschen zulke di konden zijn. Hij moest de oogen sluiten om de neelen van schande, moord en wreedheid te vluchten. Hij werd gewond toen hij zich opwierp de beschermer van vrouwen en kinderen en dwa bebloed, hongerig en dakloos door de straten. Op den tweeden dag van de plundering stond voor den Engelsburg, in de hoop daar een onde te vinden, en was getuige van een optreden plunderende troepen, dat hij nooit zou kunnen geten. Op het ruime plein hadden de landskn een groot legervuur ontstoken.

Schilderijen van Perugino en Raphaël, k gebeeldhouwde preekstoelen en koorbanken, labres en groote gouden altaarengelen, niet meer vervangen handschriften en misboeken met kl miniaturen verlicht en in ivoren band gebonden — die schatten vormden de brandstof waaruit avond de flikkerende vlammen oplaaiden die di moesten doen voor het schuim der naties om zich bebloede handen aan te warmen.

(Wordt vervolgd)

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. P
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFF

COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS :

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

„Ik heb een boodschap over te brengen van eenige ernstig denkende oudere vrouwen.
Ik hoop dat we allen deze boodschap rustig in ons zelf opnemen en voor Gods aangezicht ons zelf zullen onderzoeken of we deel hebben aan de groote zonden der vrouwen in onzen tijd.
Die boodschap behelst het volgende:
Met allen ernst en met allen nadruk komen wij u vragen, om, waar ge verschijnt op Christelijke congressen en Chr. samenkomsten, waar diep ernstige aangesprengde dingen besproken worden, dit niet te doen in onvoegzame kleeding.

Ik moet bij deze woorden nog een paar andere opmerkingen maken, anders zeggen de meeste vrouwen en meisjes: o maar, dat raakt mij niet, onvoegzaam beteekent als je verschijnt in een japon zonder mouwen of een décolleté hebt, waarbij een groot stuk van je rug blootkomt.

Onvoegzaam is het, lieve lezeressen, als je een onderjurk hebt, die veel te laag uitgesneden is en daarover een gazen blouse draagt. Onvoegzaam is, als je je speldje, dat je blouse van voren afsluit, veel te laag steekt. Onvoegzaam zijn nog 'n heele boel andere dingen, die ik hier niet noemen zal.

Dat christinnen in onzen tijd zoo'n groote moeite hebben om zich eerbaar en voegzaam te kleeden, is toch heusch een teeken van een laag peil voor ons christelijk leven.

Wie iets in zich voelt van het zeggen van Petrus: Heer, Gij weet alle dingen, Gij weet ook dat ik U lief heb, die zal bewust trachten te leven en den strijd aanbinden tegen alles wat neertrekkende invloeden kan hebben. En een neertrekkende invloed gaat nu eenmaal uit van onvoegzame kleeding, anders zou er waarlijk in den Bijbel niet zoo ernstig tegen gewaarschuwd zijn".

Mevrouw v. Hoogstraten verdient gehoord te worden. 'k Herinner mij nog alijd levendig het verhaal van een oud vrouwtje uit mijn kinderjaren die Ds. v. d. Groe nog gekend had.

Eens aan de nachtaalsviering wierp deze stoere godsgetuige eene boerin, die zich oneerbaar gekleed, aan 's Heeren tafel gezet had, z'n zakdoek toe, met de woorden: *vrouw dek u.*

Pas woonde ik in een Geref. Kerk een Avondmaalsviering bij. 't Was warm in de kerk, benauwd en dompig, dat is waar. Maar dat gaf toch niemand recht om, zooals ik enkelen zag, met een doorschijnende blouse over naakte armen en laag uitgesneden onderlijfje aan Gods tafel te komen.

Het is nu eenmaal waar, dat ook puriteinsche

kringen door den kanker der schaamteloosheid aangevreten worden, al is 't nog sporadisch.

In mijn jeugd zond Ds. Lion Cachet te laag gekleede meisjes van de catechisatie terug naar huis. Tegenwoordig houden veel dominee's zomers geen catechisatie. Dit kan hen ook van deze moeilijke handeling ontslaan.

Niettemin, laat ieder die 't wel meent met ons volk en onze kerken getuigen tegen de oneerbare kleeding.

Er breekt zooveel moois en fijns in het meisje dat zich onbehoorlijk voor Jan en alleman ontbloot.

En wij gooien ons Christelijk prestige te grabbel. Welk onderscheid is er in de kleeding van een vrouw die God vreest en eene die de wereld dient? vraagt men zich vaak af in onzen tijd.

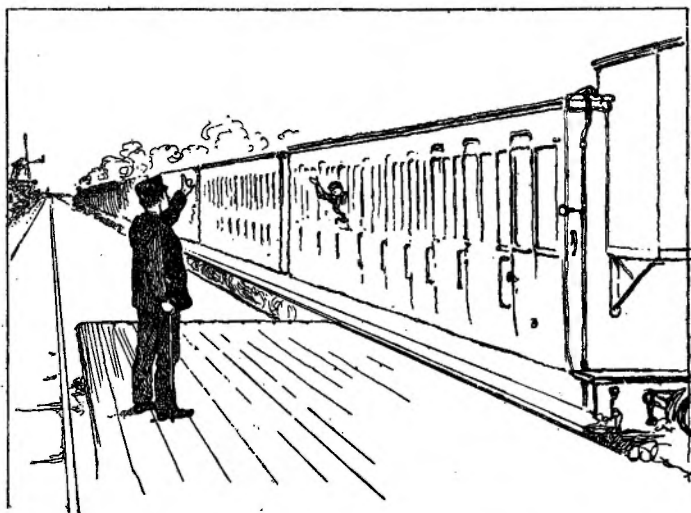
Ook op het gebied der kleeding dient Gods volk en evengoed hun zaad een licht op den kandelaar te zijn.

Indien weinig weten gevaarlijk is, waar is dan degenen die zooveel weet, dat hij buiten gevaar is?

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Boer Teun en zijn zoon.

1. Daar komt de trein, daar staat hij stil,
Hij puft en stoomt en fluit,
De reizigers zijn ingestapt,
Nu gaat hij weer vooruit.
2. Boer Teun wuift voor 't laatst gondag,
Zijn zoon vertrekt al weer,
Hij gaat naar verre steden toe,
Het vaderhart doet zeer.
3. Want Harmen haat het boerenwerk,
Zijn moeder ligt in 't graf,
Hoe graag hield vader Harmen thuis,
Boer Teun staat zooveel af.
4. Maar Harmen wil het leven in,
Het dorpje lokt hem niet,
Hij reist en trekt, studeert,
En zoekt. Naar wat de wereld biedt.
5. Zijn vader blijft in 't stille dorp,
Op d'oude boerderij,
En Harmen weet, waar ik ook ga,
Mijn vader bidt voor mij.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Onbewust waren de beide vaders in het spoor der jongelieden gekomen en tot hun schrik hadden zij aan den rand van het rotsgebergte in de karro de overblijfselen van een maaltijd, het verscheurde paard, en Jan's kruithoorn gevonden. Bloedsporen op de rots. Een gevecht? Waar zaten de zonen? Op een plateau van de rots brulde een leeuw. Zijn staart zwiepte, hij scheen gereed een sprong te wagen.

De mannen volgden den roofgierigen blik van den leeuw en Koa-moe-hoi's oogen sperden zich wijd open, veertig, vijftig treden lager dan de leeuw lag een donker voorwerp, een zwarte arm hing af van het grauwe steen.

Vol zelfbeheersching vuurde de hoofdman. Toch beefde zijn hand een weinig, 't schot raakte niet doodlijk.

Met een sprong de donkere gestalte op. Het schot had Monaco uit zijn verdooving gewekt. In dien tijd begreep ook Van Hengel wat er gaande was. Oo's zijn schot knalde, het koninklijke dier, met opge-

heven staart en omhoog gerezen manen, de oogen vol schrikkelijken toorn, zakte in een. De vijand lag ter aarde.

Koa-moe-hoi had zijn zoon van den dood gered. Maar Van Hengel's oogen staarden recht voor zich uit. Had hij Jan verloren, het kind dat hij liefkreeg als een zoon?

XII. Het boerencommando op weg.

Reeds vóór het kriecken van den dageraad was Molenaar uit zijn diepen gezonden slaap in zijn oude huis ontwaakt en voor allen opgestaan.

In de morgenstilte stond hij op het kopje, starend naar het Oosten, waar straks de zon zou opkomen en de lucht reeds vlamde in gouden gloed.

Zijn hart sloeg warm in zijn binnenste bij de gedachte, dat hij straks zijn oude „plaats" weer in orde zou kunnen maken met de hulp zijner vrienden, nog meer nu de hoop al sterker in hem opbloede, dat hij wie weet hoe spoedig zijn verloren kinderen in de armen zou sluiten. Hoe kwam anders Truitje's zuster aan het familie-erfstukje der Magdalena's in Molenaars familie? Klopten de jaren niet precies en de namen? De kinderen waren toch toen reeds zoover dat zij hun eigen naam konden

noemen, al drong het besef van hun vaders naam niet tot hen door.

In de eenzaamheid voelde hij behoefte neder te knielen en zijn God te danken, omdat hij innerlijk wist weer op een keerpunt in zijn leven te zijn gekomen.

„Eben-Haëzer, tot hiertoe heeft de Heere geholpen," stamelde hij dankbaar en een vurig gebed klom op uit zijn hart en voor Maria en David ginds in de wildernis en voor de kinderen in de verre valleien en om Gods zegen over den tocht, die de Boerenolonnen te ondernemen stond. „Dat toch de vrede en de liefde heersche in de herten der menschen," smeekte hij. „Bewaar en beveilig ons tegen de dreigende gevaren."

Al spoedig leefde het kampgerucht op rondom Molenaar. Gisteren had Tromp een vet aardvarken geschoten, 't heerlijke voedsel zou met graagte door de Boeren worden genuttigd; de geur van het braadvleesch steeg reeds op in de morgenlucht.

Goliath kookte koffie en Molenaar zag Truitje zich vlug frisch en fleurig wasschen aan re bron. Zij riep later Molenaar een goeden morgen toe, terwijl zij de eigen gesneden hoornen kam door de krullende haren trok. Haar gezichtje glansde van verwachting, straks ging het naar vader heen.

Lang voor de zonnearmte hinderde had het commando zich opgesteld. Saul, Eduard en de anderen uit de voorhoede draafden ver vooruit om het land te verkennen en met afgesproken signalen kond te doen van veiligheid of moeilijkheid.

Overal heerschte de stilte der wouden en der wildernis, een stilte die toch vol leven en bewegen is. Doch nergens vertoonde zich iets dat zorg kon baren. Men moest echter erkennen, dat vele inboorlingen door het gerucht, dat een commando in aantocht was, deze streek voorzichtig ontruimd hadden, in de kralen lagen meestal enkel vrouwen en kinderen. Opperhoofden en weerbare mannen ontmoetten de Boeren niet en de achtergeblevenen boden zelfs vriendschappelijk hun diensten aan het goed gewapende commando aan.

Op een avond, kort voor zonsondergang, hield de voorhoede stand aan den rand van de karro.

Goliath droeg het hout voor het vuur aan, anderen sneden het geschoten wildbraad aan reepen, toen Eduard plots tot Saul zei: „Kijk eens, ik zie een boomstam die beweegt."

Saul tuurde scherp voor zich uit, lachte daarna hartelijk: „Een kameelpardel!" riep hij uit. „Dan moeten er meer zijn, zij zwerfen in den regel in kudden van tien, twintig stuks. Zie maar eens."

(Wordt vervolgd).

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

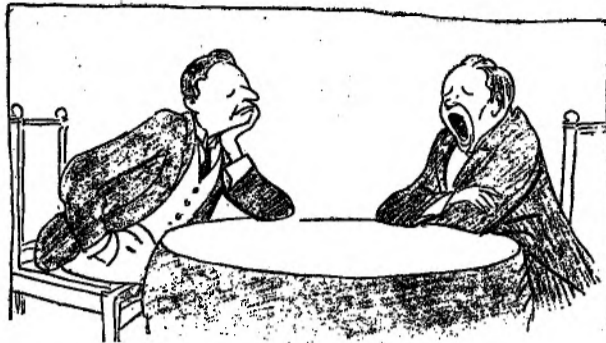
6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

DE KAT DIE MAAR NIET NAAR
BENEDEN KAN.

De kat (hooge prijzen): „Alweer een andere hond, en nu hoop ik juist, dat ik naar beneden kon komen.”

(London Opinion.)

Eerste student: „Wat zullen we vanmiddag doen?”
Tweede student: „We zullen opgooien. Als het munt is gaan we naar een uitvoering, als het kruis is, gaan we fietsen; en als het op z'n kant blijft staan, studeeren we.”

(Klods Hans, Kopenhagen.)

IN HET PARK.

1e Straathond (tegen 2den straat hond):
„Kom mee, kameraad, dan komen we ook op het portret als de „en vrienden”.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

29)

De soldaten lagen op groote tapijten. Met ontzetting herkende Marco de prachtige gobelins van Raphaël, die reeds vuil en vol scheuren waren. Rijk geborduurd mitsleden waren uit de sacristij gerukt en in dronken jubel als schabrakken gehangen over de muilezels der Spaansche soldaten. De Duitschers legdigden de heilige, met edelstenen bezette, miskelken. Een hunner had een pauselijke mijter opgezet en hief spottend een byzantynsche bisschopsstaf zegenend op. Anderen zwaaiden de wierookvaten uit de Sixtijnse kapel heen en weer, terwijl zij neerknielde voor een of andere schamtelooze vrouw.

Een dronken kerel stootte Marco aan. „Hei, vriend, ge raadt nooit wat ik in mijn zak heb. Wat denkt ge, dat het is?”

„Ik weet het niet!” zeide Marco, onwillig, „houd uw schatten maar voor u!”

„Oho, niet zoo brutaal, ellendige Italiaan!” schreeuwde de Spaansche soldaat, „Nu zijn wij heer en meester en gij hebt te luisteren als wij spreken!”

Dit zeggende, haalde hij uit zijn zak een zwarte, verdroogde mummieachtige vinger, waaraan een grooten ring met opaal fonkelde!

In de opaal was het Christus-monogram gesneden.

„Hoe komt ge daaraan?” vroeg Marco.

„Ja, dat zoudt ge wel willen weten. Ziet ge, dit is een ring aan den vinger van den grooten paus Julius II. Wanneer die dezen vinger nog kon

opheffen, dan waren wij niet hier, geloof dat maar gerust. Maar nu heeft hij den ring met den vinger heel gewillig afgestaan.”

Een overste der Fransche troepen reed over het plein. De soldaten omringden hem en riepen: „Het is ons beloofd, dat wij den Paus mochten doodden!”

„Wij wilden den Paus hier boven dit vuur braden!”

„Wat hebben wij aan Rome, zonder den Paus?”

„Wij hebben gezworen, dat wij het vleesch van den Paus zullen eten!”

„Weg met den antichrist!” schreeuwden de Duitschers. „Weg met de Baälpriesters en de doodsvijanden van onzen Dr. Maarten Luther!”

Eén der roovers trok een rood koord uit zijn zak. „Dit heb ik meegebracht om een kardinaal aan op te hangen, maar die lafaards hebben zich verstopt,” riep hij.

Temidden van deze kreten, klonk de heldere stem van een jongen man. Hij zong:

„Ein feste Burg ist unser Gott,
Ein gute Wehr und Waffen.”

Dadelijk vielen al de Duitschers in. Machtig klonk het koraal op langs de muren van den Engelenburg. Marco gevoelde de schrille tegenstelling.

Hoe kon men Gods naam aanroepen bij deze orgiën van wreedheid en verwildering?

Nu brachten de soldaten uit een der huizen het blanke standbeeld van een godin der oudheid. Nog een oogenblik zag men bij het schijnsel der vlammen het blinken van het blanke mammer en de pralende pracht der vormen — toen lag het kunstwerk verbrijzeld op de straatsteenen.

Dicht bij Marco wierp zich een meisje naar beneden van het platte dak van een der huizen. Dit was de eenige wijze waarop zij haar eer kon redden en naast het vernielde beeld der godin lag zij wentelend in haar bloed.

Niemand bekommerde er zich om. De stem des harten en der natuur waren in bloed gesmoord. Eer en gerechtigheid schenen de aarde ontvlucht te hebben. Chaos en ontbinding heerschten overal.

Marco beurde het doode lichaam van het meisje in zijne armen van het plaveisel op en legde het neder in het voorhof eener nabijzijnde kerk, totdat hij een draagbaar gevonden zou hebben.

Uit de kerk scheen falkellicht naar buiten.

Marco trad binnen en zag midden in het kerk-schip op een met bloed doorweekt altaarkleed een stervende krijgsman uitgestrekt.

Het moest een man van beteekenis zijn, want in een wijden kring om hem heen stonden oversten en hoofdlieden, allen met ontbloot hoofd.

Rochelend weenk de laatste ademhaling van den stervende door de gewelven.

„Wie is dat?” vroeg Marco aan een rondsloeterend soldaat.

„Dit is de edele Bourbon, onze doorluchtige bevelhebber, Italiaansche hond! Hij viel toen hij de muren van dit gevloekte Babel bestormde. Een uwer vergiftige kogels trof hem.”

„O, Bourbon!” antwoordde Marco, „de verrader van Paus en Kerk! Dan heeft hij zijn loon gekregen.”

De soldaat greep naar zijn degen. Marco ont-rukte hem dien en eer de half dronken man hem volgen kon, lag het wapen in stukken gebroken op

den steenen vloer en was Marco in den nacht en in het gewoel der straten verdwenen.

Vittoria Colonna, markiezijn van Pescara, behoorde tot de zoekende, worstelende, naar iet: beters verlangende geesten van het toenmalig Italië, die God in geest en in waarheid aanbidden wilden, tot hen, die de kerk niet verlaten wilden, maar die haar wereldzin beteugelen en haar innerlijke hervorming bevorderen wilden.

Zij was er zelf reeds lang toe overgegaan de evangelische voorschriften in practijk te brengen. Armoede, deemoed, kuisheid en gehoorzaamheid waren hare gezellinnen, niettegenstaande alle uitwendige schittering, waarvan zij ter wille van hare hooge positie toch nooit geheel afstand kon doen.

Zij zocht den omgang met die priesters, die ernst met het gebedsleven maakten, met vurige verkondigers van Gods Woord, hoogstaande kunstenaars en geleerden.

„Als wij bidden: „Geef ons heden ons dagelijksch brood”, dan bidden wij ook om het brood des geestes”, placht Vittoria te zeggen.

Zij wist, dat wij niet bestemd zijn om ons aan geestelijken omgang te onttrekken. Daarom trok zij zich wel voor een tijd in groote eenzaamheid terug, maar ontvluchtte toch niet het leven en de menschen, als deze haar zochten. En toch schreef een harer vrienden in dien tijd over haar:

„Zij heeft eerst de wereld en daarna zich zelf overwonnen.”

In het jaar 1533 was Vittoria, die lang in kloosters en ook aan de hoven harer bloedverwanten doorgebracht had, teruggekeerd in haar geliefd Ischia, dat prachtige eiland.

Bernardo Tasso wenschte Ischia toe:

O, mogen wind en golven u steeds vriendelijk gezind zijn,

En de klaarheid van den morgen en het purper van den avond

De schoonheid van uw beeld nog verhoogen.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)

VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

ton in het „Vad.” over de nuttelooze verspilling van ons leven was voorafgegaan, een paar maanden geleden, door een gesprek, dat ik met hem in Bellevue had, en waarin hij mij zeide: „Is 't niet affreus, Borel, iederen morgen weer hetzelfde: bad nemen, scheren, schoon ondergoed, schoenen aantrekken, kopje thee, broodjes, al maar door al maar door...”

Het lijkt komisch, maar was tragisch. Deze door het alledagbestaan moe geslagen men ch, die vol schoone fantasieën en droomen was, werd gemarteld door de honderden futiliteiten van het leven. Zijn soigneeren van zijn lichaam en kleeding was er een verwoede verdediging tegen, een verdediging tegen het banale en leelijke. Hij was er bang voor als een kind voor het donker, en het verschrikkelijkste vond hij: oud worden. Daar heb ik lang en bang met hem over gesproken. Hij haatte alles wat oud was. Hij had b.v. een kinderlijken afkeer voor oude dokters met baarden, en wilde alleen jonge hebben, die jeugd in zijn kamer brachten. Hij vond het een verschrikking ooit „een oud heertje” te worden.

Le bon Dieu is goed voor hem geweest. Louis is niet oud geworden, maar ziek geworden terwijl hij nog even helder van geest was en nog even schitterende taal schreef als ooit te voren. De horreur van den afgetakelden ouderdom heeft hij niet behoeven door te maken.

Ach, wanneer Louis Couperus werkelijk Le bon Dieu, den goeden God gekend had, hoe heel anders zou zijn leven geweest zijn. Hoor David jubelen, die toch evengoed de weelde als de ellende des levens kende. Uw goedertierenheid is iederen morgen nieuw o Heere, Gij komt mij voor in den morgenstond met Uwe weldaden, des avonds zult Gij, o Heere, mijne stem hooren.

David kende den kreet van het hijgende hert, dat smacht naar de frissche waterstroomen, maar ook den stillen vrede der verlostten. Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd dat zij in de groeve der vertering niet kwame. Couperus' vereerders verklaren dat deze auteur

voort zal leven in de *Literatuur* (met een hoofdletter) door zijn kunst.

David leeft voort in de harten van alle Godskinderen, al zijn ze klein naar de wereld, omdat zij koningskinderen zijn, dus als David, van Gods geslacht.

Arme, arme wereld. Arme, arme Couperus. Al zou het waar zijn, dat thans een der grootmeesters der Literatuur is heengegaan, hoe simpel en droef staat zijne nalatenschap bij den kleinste en minst literaire van Gods profeten uit de Heilige Schrift, in wier literair werk God verheerlijkt wordt en zielen gewonnen worden voor Zijn Koninkrijk.

De herders zullen steeds brutaal zijn, zoolang de schapen dom blijven.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het huisgezin van den Voortrekker. (Vervolg).

De lange hals, die Eduard voor 'n boomstronk hield rekte zich uit en spoedig draafde een aantal kameelpardels aan die plotseling stilstonden en de vreemde reus nieuwsgierig aanstaarden boven de mimosaboschjes uit. Er bevonden zich ook zebra's, quagga's en struivogels bij den troep. De dieren toonden zich niet bang en graasden rustig, alleen de vlugge antilopen maakten zich snel uit de voeten.

Hun vrede veranderde spoedig, toen Saul, de hartstochtelijke jager, wiens geladen geweer steeds op zijde hing, vuurde. De slanke, prachtige pardels vlogen heen, de staarten langs hun zijden maakten een klagelijk, kloppend geluid. Het was Saul gelukt het schoonste wijfje van de kudde af te snijden, hij liet de overige loopen en besloot dat dier te achtervolgen. Saul wenkte Eduard. In een wip zaten zij in het zadel. Met hun tweeën ging het de eindeloze vlakke in. Het dier kwam bestendig met doode takken en scherpe struiken in aanraking. Bloedverlies deed haar loop vertragen. Saul's welremikte schot bracht het verschrikte, gewonde dier tot staan.

De buitengewone schoonheid van het gejaagde vrouwtje ontroerde Eduard's jonge ziel. Met haar donker fluweel oog vol zachtheid en schrik keek zij haar vervolgers aan.

Eduard's jagershartstocht bekoelde geheel. Welk recht bezat hij dit prachtige dier te doden? Zonder voedselnood, zonder kans op winst, louter uit jagerslust?

Plots steigerde de kameelpardel, stortte ruggelings ter aarde, zoodat de grond er van dreunde. Een dikke, donkere stroom bloed vloeide uit de wonden, de lange ledematen trilden, de nek slonk als een zwaan, lag gekromd, het dier stierf.

Bevend over heel zijn lichaam stond Eduard stil. Vaak jaagde hij met vader om eten te krijgen, om huiden of tanden te winnen. Hier lag een leven nutteloos verwoest.

Saul boog zich over het geveld beest heen. De avondrust legde zich op de vlakke, in de verte krijschte een gier. Hoorden zij beiden slechts het geschrei van den roofgierigen vogel, die nu reeds aas rook?

Een ander geluid trof hun ooren. Het gekreun van een mensch, op eens de angstkreet van een wanhopige.

„'n Mensch!” riep Saul. „Een mensch!”

Nog eens weerklonk het geroep. Veel zwakker. Saul en Eduard zochten in den schemer naar een spoor.

„Hier is 't!” schreeuwde Saul Eduard toe. „Een zwaar gewonde. Kom hier!”

Saul knielde spoedig bij den jonkman neer, die weer bewusteloos lag, goot wat brandewijn in de keel, scheurde het buis van zijn lijf en onderzocht de wonden.

„Allemaal stootwonden,” oordeelde hij. „De knaap is door 'n woedenden stier te pakken genomen. Geef wat vet van het aardvarken, Eduard. Dat verzacht en geneest.”

„Dorst, dorst,” klaagde Jan, bijkomende, want hij was 't. Weer laafde Saul hem met den brandewijn, dien hij altoos bij zich droeg. Jan richtte zich op, leunde met de armen op den grond. „Eten,” riep hij, „eten!”

„Je hebt zeker 'n heel poosje hier in 't veld gelegen, baas?” vroeg Saul. „Wonder dat de gieren je niet gevonden hebben. 't Is je geluk dat je hier onder de mimosa gelegen hebt...”

„Eten,” smeekte Jan weer, „eten.”

Saul pelde reeds een banaan, duwde de stukjes een voor een in Jans mond, want de lijder was weer machteloos achterover geslagen.

Zoo handig, dat geen pleegzuster het hem verbeteren zou, had Saul een noodverband om Jan's hoofd gelegd en een oud kafferkleed, dat voor zadel diende, om Jan's lichaam gewonden. De jongen leek door pijn en uitputting en honger verouderd, precies een oud vrouwtje in zijn wonderlijk wondverband.

„'t Is Truitje's vader, die ons is ontmoet,” vertelde Goliath, vreesachtig glurend naar het vuur, een vijftig pas verder, waarbij Molenaar met Van Hengell stond. „Als 't nu maar goed afloopt met den zwarte die zijn kind gestolen heeft.”

„Wees niet ongerust,” bemoedigde Eduard den ouden getrouwe.

(Wordt vervolgd).

ONS STERCLUBJE

Nog heel weinig opstelletjes ontving ik over de Koningin-Moeder. Zit de vacantie reeds in het hoofd van onze Sterclubleden? Ik zal met de toewijzing

„Vooruit, Eduard, neem op. We zullen hem op mijn paard zetten. Draaf jij vooruit om een leger klaar te maken en de anderen te vertellen dat er een gast in ons kamp komt.”

Toen Eduard alleen aanholde op zijn vurig paard, bemerkte hij, dat de achterhoede zich reeds bij de voorhoede had gevoegd. In het kamp heerschte de grootste bedrijvigheid. Drie, vier vuren brandden. Keek hij goed? Zag hij Boschjesmannen bij den troep, hoofdlieden in hun tooi van vederen op de hoofden, slechts gekleed in rokken van bladeren?

Sprak vader daar niet met een blanke, 'n heer? Leunde Truitje niet verrukt met heel haar lijfje tegen diens forsche gestalte?

Hadden wilden het kamp overvallen? Doch neen, geen sprake van strijd. Wel lag er groote droefheid op vaders gelaat en op het gezicht van den blanke.

Geen tijd om al deze vragen te beantwoorden. „Goliath, er komt een gewonde,” riep hij snel. „Maak een leger van zachte bladeren. Saul vraagt of je die geneeskrachtige kruiden hebt. Is er iets warms voor den jongen, hij blijkt uitgehongerd.”

Goliath gehoorzaamde vlug zijn jongen meester. Eduard zelf droeg zachte bladeren uit het nabijzijnde boschje aan. „Wat is er aan de hand Goliath?” vroeg hij ijverig schikkend. „Wat doet de blanke heer en wat moeten die inboorlingen?”

van den prijs nog wachten tot 30 Juli. Langer kan het niet. Dus jelui kunt tot a.s. Maandag nog inzenden.

Een kort opstelletje over de Koningin-Moeder. Het mooiste stukje plaats ik in het nummer van „De Ster” dat op 2 Augustus verschijnt.

Allen dus nog een uurtje aan 't werk. Oranje moet in deze dagen aller harten vervullen.

Enkelen deden hun best al om een wijze op ons Oranjeliedje te maken.

Het verblijdt me dat een heusche componist er nu aan bezig is. 't Wordt een leuk wijze. 't Komt in „De Ster” en dan gaan wij 't allemaal zingen.

Een plezierige vacantie hoor.

TANTE JOHANNA.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

SARCASME.

— „Wat knap van u, dat u me na zoo langen tijd nog herkende.”
— „O, ik herkende u onmiddellijk. Ik zei tegen mijn vriendin: Kijk, daar heb je mevrouw Jansen met haar rose japon.”

(Punch.)

Mevrouw: „Die bronzen buste, Mina, stelt mijn vader voor.”

De nieuwe dienstbode: „O, mevrouw, ik had nooit gedacht, dat uw papa een kleunling zou geweest zijn.”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

30)

Maar in deze heerlijke omgeving werden de oude wonden weer opengereten. Hier had zij de weinige gelukkige uren harer jeugd doorgebracht, en hier werd het haar op de trappen des altaars duidelijk, dat wij onder de menschen eenzaam zijn en blijven moeten en dat wij onze laatste en diepste vreugde slechts in God kunnen vinden. Eerst was deze gedachte, zoo duidelijk door de boetelingen en heiligen aller eeuwen uitgesproken, maar die slechts door zwaren, persoonlijke strijd het deel kan worden van den enkele, voor Vittoria meer een verdriet dan een troost.

Het zich zelf te moeten bekennen, dat de ziel hoe zij ook verlangt naar menschelijk begripen, door haar meest eigen en diepe ervaringen als door een onzichtbaren muur van de naast haar levenden gescheiden is, te moeten bekennen, dat zij eigenlijk geen werkelijke vertrouwde kan hebben dan alleen de alwetende en alomtegenwoordige God, deze gedachte in haar volle werkelijkheid en draagwijdte te beseffen, daartoe zijn vele fasen van ontwikkeling noodig, het is het hoogste begripen waartoe de mensch komen kan.

Eerst als wij dit hoogtepunt bereikt hebben, kunnen wij weer de menschen benaderen zonder gevaar, zonder teleurstelling zonder schipbreuk te vreezen. Want eerst van het oogenblik aan, dat wij begrijpen willen, zonder aanspraak te maken ook zelf begrepen te worden, kunnen wij anderen werkelijk liefhebben en ware vrienden zijn.

Indertijd toen Vittoria zich in de eenzaamheid van haar kasteel te Ischia voorbereidde om tot dit laatste en hoogste begripen op te klimen, kwamen haar voor het eerst de Sonetten van Michel Angelo in handen.

Kardinaal Reginald Pole had enkele Sonetten uit-

geschreven op een vel perkament en haar toegezonden.

Steeds als de naam van Michel Angelo genoemd werd, had Vittoria Colonna met bijzondere opmerkzaamheid toegekeerd.

Reeds toentertijd had deze naam een klank van bovenmenselijke grootheid. En Vittoria, die zelf zoo nameloos geleden had onder een groote vereenzaming voelde zijn eenzaamheid als een bitter lijden voor hem.

Nu vertelden deze zwaargebouwde, hartstochtelijke gedichten haar, dat de groote beeldhouwer en schildenaar een worstelaar was, die God zocht en dit trof haar, die denzelfden strijd doormaakte, diep.

Klonk dit niet als geweld uit het diepst harer eigen ziel:

De ziel, die hoopt op een eeuwig leven,
Is niet onwaardig om in rust en vrede
Zich te vermijken met de wonderbare munt,
Gestempeld in den hemel, maar door de wereld
niet geacht.

Ja, dit ondervond zij zelf:

„Al gebeurt het vaak, dat sterke levensdrang,
Aan mijne vele jaren nog vele jaren belooft toe te
voegen,
Het brengt geen verandering in het feit, dat de
dood ieder uur naderkomt.
Waar hij weinig smart aandoet, nadert hij zonder
haast.
Waar toe wenschen wij langer te leven om de wille
der genieting,
Waar wij toch alleen in de ellende ons naar God
keeren?

Een vroolijk bestaan en een lang leven,
Schaden te meer naarmate zij ons bekoren,
En wanneer een enkel maal, o dierbre Heer, Uw
genade mijn hart vervult,
Met dien vurigen liefdegloed, die mijn ziele troost
en rust geeft,
Zoodat ik in mijn eigen oog niets meer ben,
Dan zou het oogenblik gekomen zijn om naar den
hemel te gaan,
Want door langer te leven zal de goede wil ver-
slappen!”

„Ja, dit ware het oogenblik om hemelwaarts te vluchten!”

Vittoria was diep getroffen door de waarheid van dit gevoel. Dikwijls had zij zelf de oogenblikken gekend, waarin haar hart vol bezieling tot het hoogste genaderd was en dan weer door het aardsche, en de moeite des levens naar beneden getrokken was.

„De nacht is een tusschenstadium, de dag is licht,” las Vittoria, en hoe verder zij las, hoe meer zij gevoelde, dat er toch op aarde nog één mensch leefde, wiens geest haar dichter tot God kon brengen, en dat deze mensch „Michel Angelo” heette. Het was in dien tijd, dat Michel Angelo worstelde met de visioenen van het „Jongste gericht”. In de stilte van den nacht zat de Meester alleen, gebogen over het Boek der Boeken.

En de geweldige uitspraken der profeten deden zijn eigen hart in geweldige ontroering meertillen en de stormwind Gods voer als vlammeende zwaarden door zijn ziel.

Als golven der zee kwamen de profetische visioenen aanrollen.

„Rolt te hoop en komt aan, alle gij volken van rondom en vergidert u! De Heidenen zullen zich opmaken, en optrekken naar het dal van Josafat; maar aldaar zal ik zitten om te richten alle Heidenen van rondom.”

De dag des gericht's brandde hem in het hart. Uit te beelden hetgeen onbegrijpelijk en boven-

menschelijk is, dat wilde hij. En zijn wil stond op tegen de onmacht van zijn menschelijke beperktheid.

„O, God,” bad Michel Angelo, „hoe durf ik het te wagen om uw toorn af te beelden?”

Zal niet deze uw toorn mijn ziel verteren?
Zult Gij mij niet straffen, omdat ik Uw heiligen toorn heb durven aanroeren?”

En wederom las hij Joël's profetie:
„En de HEERE zal uit Zion brullen, en uit Jeruzalem Zijne stem geven, dat hemel en aarde beven zullen: maar de HEERE zal de toevlucht zijn volks en de sterkte der kinderen Israëls zijn.”

Michel Angelo verborg zijn gelaat in zijne handen, zoodat zelfs de flauwste lichtschemering werd buitengesloten en hij geheel alleen bleef in zwijgen en donkerheid, geheel alleen met zijn innerlijk zien, met zijn worsteling om te aanschouwen de gestalte van den grooten Rechter der aarde.

Daar zag hij uit den chaos opkomen den geweldige, die den Booze vermorzelt en vernietigt, Hem, die zonder erbarmen verwerpt alle duisternis en boosheid. Een toornende, een overwinnende God.

Maar Michel Angelo's bevende ziel riep uit:
„O, HEERE, verbrijzel mij niet in Uwen toorn!”
Hij had den God des oordeels gezien en Zijn goddelijk beeld gegrepen. In aanbidding verzonken bracht hij den nacht wakende door tot aan den morgenstond.

Het was een Romeinsche lentedag van het jaar 1556. De „eeuwige stad” was de vreeselijke tooneelen van plundering te boven gekomen, de palazen waren weer opgebouwd en rozen slingerden hun ranken opnieuw over de bouwvallen en ook de menschen hadden de ontzetting overleefd en..... vergeten. De jongeren wisten er niets meer van.

Men zag liefkoozende paartjes arm in arm rondwandelen, men zag in de nauwe straten troepjes muzikanten voor de huizen spelen. Vrolijke gezichten zagen glimlachend naar beneden van de met wilden wingerd begroeide balkons en rijkgeklede dames lieten zich in weelderige draagstoelen rondragen begeleid door haar bewonderaars. Gezang, gelach en rozengeur was overal in de lucht. Op het bekoorlijkst vertoonde de ontwakende lente zich in de kinderen. Als vogeltjes fladderden zij door de straten, speelden, zongen, draaiden hand aan hand in kringen rond, zaten op de stoepen der huizen, op de muren der tuinen, — de lachende bezitters der komende dagen.

De groote Michel Angelo, die een eenzame, moede, verouderde man was, wandelde door de drukbevolkte straten naar de Sixtijn'sche kapel, waar hij bezig was om het machtige werk zijner rijpe kracht, het Laatste Oordeel te schilderen.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Huiskamer en Keuken.

Vruchtengelei verkrijgt men door toevoeging van suiker aan het sap.

Aalbessengelei vraagt 1 pond suiker op 1 kilo sap. Aardbeien behoeven niet veel suiker.

Appel moet 4 ons suiker op 1 kilo appelen hebben.

Druiven, 1½ pond op 1 kilo sap.

Onrijpe druiven, 1 kilo suiker op 1 kilo sap. Kruisbessen, dito. Ook Rabarber en Reine Claude.

De gelei verkrijgt men door het sap met de veresichte suiker te koken onder voortdurend afschrijven tot de behoorlijke dikte verkregen is.

Giet de heete gelei in te voren verwarmde glazen en sluit ze zoo 't behoort en verhit ze, tien minuten op 90 gr. Celsius.

Marmelade verkrijgt men door op dezelfde manier niet alleen het sap, doch ook de vruchten te verwerken.

Uit bessen en frambozen en pitvruchten moeten eerst de pitten worden verwijderd, door de vruchten door een zeef te wrijven.

In vruchten zit veel voedsel. Vooral in noten, vijgen, bananen, druiven pruimen, sinaasappelen en tomaten.

Geef uw kinderen vruchten, vruchtensap en vruchtengelei.

Vruchtensappen. Wie veel vruchten uit zijn tuin haalt, verzume niet om vruchtensap te maken. Dat is een heerlijke versnapering.

De beste en vlugste methode is de vruchten in een doek of vruchtensap uit te wringen. Het gewonnen sap wordt in steriliseerglazen gegoten en 25 minuten op 75 graden gesteriliseerd. Laat het sap nu 8 à

14 dagen staan, filtreer het en daarna nog eens steriliseeren.

Vruchtensap mag niet in metalen pannen en met metalen lepels verwerkt worden, dan wordt het sap blauwachtig van kleur.

Men moet opletten dat geen enkel aangestoken vruchtje er tusschen komt. Let ook op muggen en vliegen. Denk aan Salomo's waarschuwing: „Een doode vlieg doet des apothekers zelf stinken”.

De grootste reinheid op glazen, ringen, deksels en doeken moet betracht worden.

Van rabarber kon men heerlijk sap maken door de stelen af te kloken en de massa te filteren, 15 minuten op 90 graden.

Tomatensap (tomaten zijn 't geurigst in Augustus) verkrijgt men door de tomaten langzaam te verwarmen, ze daarna te filteren en het sap één vol uur op 80 graden te verhitten.

althans brood te kunnen verdienen voor het gezin, al is er geen boter op.

Het stormt en er is nog meer storm in aantocht. Geve God de vrijgestelden, de stuurlied der vakbeweging, Zijn Geest als kapitein op het gebeukte schip.

„Heb dan de waarheid en den vrede lief, zegt de Heere.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Daar naderde Saul met zijn zwaren last. Het paard blies van vermoeidheid. Eduard en Goliath sledden toe om den gewonde van het paard te tillen.

Plots rukte Truitje zich los uit de hand van haar vader. „Jan, Jan!” riep zij in felle blijdschap. „Vader, vader, daar is Jan!”

Jan. Als door een electrischen schok getroffen bleef Molenaar staan. Jan Jan. Zooveen vertelde Van Hengel, wiens troep het Boerencommando had ontmoet, hoe hij twaalf jaar geleden de kinderen van den dood had gered en meteen sneed de smart zooveel blijdschap af: „Wij hebben uw zoon, onzen jongen verloren, zijn paard is verscheurd gevonden, wie weet viel hij den leeuwen ten prooi.”

En nu, levend teruggebracht! Van de dooden weergekomen. „O Vader in den hemel!” riep Molenaar, neerknielend bij zijn zoon, „U de dank dat mijn kind me niet ontnomen is, voor ik hem heb terug ontvangen.”

„Mijn zoon mijn kind!” Ondanks de afmatting hief Jan verwonderd zijn oogen op.

„Vader, vader,” stamelde hij, den blik op Van Hengel gericht, „wat beduidt dat?”

„Dit mijn jongen: dat je nu je eigen vader voor je ziet. Twaalf jaar geleden redde ik jullie van een gewissen dood.” Koa-moe-hoi keerde zich om, alsof hij zich schaamde. „Nu krijgt gij en Leentje uw eigen vader weer.”

Truitje hield geen blik van Jan's gezicht afgewend, terwijl haar vader sprak. Zij streelde steeds Jan's afhangelende slappe hand. Haar gezichtje straalde van de teerste liefde.

„Jij blijft toch mijn broer, hoor, toch mijn broer Jan. We kunnen elkaar immers niet meer missen.”

XIII. Van vrede en vrijheid.

Eerst tegen den avond van den volgenden dag bereikte het Boerencommando, geflankeerd door de honderden inboorlingen met hun opperhoofden, de lieflijke vallei, waar Leentje wachtte met den vertrouwden knecht Lukas op vaders terugkomst.

Welk een verwondering naast haar vader een vreemdeeling te ontmoeten, een krachtigen Boer, die Van Hengel het meisje als haar eigen vader voorstelde. Zij keek beiden beurtelings aan, overweldigd door verwondering en blijdschap. Het was Truitje, haar lieve zusje, die haar aan het verstand moest brengen, dat zij niet droomde doch waakte. Schuchter legde zij haar handje in de gespierde knuist van Molenaar. Het kwam haar alles zoo vreemd voor. Tijden lang vorschte zij maar raadsele en nu de oplossing openbloeide, neep ondanks de blijdschap droefheid haar hartje.

Molenaar begreep zijn dochterje, drong zijn kind zijn gezelschap niet op. De jongelieden zaten in de ruime keukens onder den breeden schouw. Jan, bijna hersteld, met Truitje bij zich, dicht tegen hem aan geveld, het zusje, dat hij niet afstaan wilde. Monaco nestelde zich tusschen Truitje en Leentje in. Groeide hij, zoon van het opperhoofd der Blauwe Bergen, niet voor een goed deel op in van Hengel's huis? Onderwees de blanke hem niet in de kundigheden der beschaafde wereld: lezen en schrijven en

rekenen? Bezat hij geen rechten op Leentje, het speelnootje zijner kinderjaren? Eduard voelde zich alleen terwijl het vertrouwelijk gepraat van het viertal heen en weer ging. Een vreemdeeling trots het feit dat hij broeder en zuster gevonden had. Leentje lokte hem wel met de oogen, met haar vriendelijk gevraag en toch, neen, dit viertal hoorde bij een. Ik heb toch zoo goed voor Truitje gezorgd eende reis begon, en den tijd toen zij bij ons blijven moest en zijn hart klopte onrustig.

Eduard liep naar buiten waar in ongeloflijk korten tijd een aantal hutten en tenten waren opgetrokken. Lukas en Knip voerden het bevel over een troep boesjesmannen, die vee slachtten, de stukken braadden, vruchtenwijn persten uit 't rijpe inlandsche fruit; de braadvuren laaiden op en de geur van vleesch en bloed en vruchten vermengde zich met de reine nachtlucht.

Terwijl het boerencommando voor eigen mondkost zongde en de inboorlingen zich te goed deden aan spijs en drank, zat de heer Van Hengel met Molenaar in zijn studeervertrek over het voorbijje, het tegenwoordige en de toekomst te spreken.

Van Hengel vertelde hoe hij en de kinderen in de macht van Koa-moe-hoi gekomen waren: „Ik had kort te voren het geluk gehad Monaco van een sleepende koorts te herstellen. Eigenlijk het ongeluk. Koa begreep dat ik in staat was een leven te behouden en te verderven, zag al mijn chemische werktuigen en geneesmiddelen voor tovenaarsmateriaal aan.

(Slot volgt).

ONS STERCLUBJE

30 Juli.

Dat is een heel gelees geweest, al die opstellen over onze geliefde Koningin-Moeder Emma.

God zegene de hooge Jarige tot in lengte van dagen, doe Haar in goede gezondheid straks het zilveren feest van Haar dochter, onze geliefde Koningin, meevieren.

Zangvogeltje, ons nieuwelingetje, zond een mooi opstelletje. Alleen 't is een beetje klein. Robbedoes gaf ook heel mooi werk. Buitenmeisje's opstel was keurig. Torenwachter is geslaagd voor 't gymnasium. Gefeliciteerd hoor. Je opstel is heel goed. Zangeresje deed ook haar best. Ga je ook naar Nijverdal? Veel plezier dan met je beidjes. Heikleu-tertje heeft een lief, klein zusje gekregen, waarmee ze heel blij is. Je opstelletje is aardig. Zoeklicht gaf ook iets moois. Beterschap met zusje hoor. Jong Holland gaf ook een flinke duidelijke beschrijving van Koningin Emma's leven. 't Werd heel moeilijk den prijs te bepalen. Wil je moeder zeggen, dat ik nog lang niet beter ben? Zusje Nellie is hartelijk welkom en zij begon prachtig. Teekenaar vond het opstel nog al moeilijk. Jij teekent zeker liever? De Jonge Zeeuw zond goed werk in. Ook Pukkie.

Ten slotte moeten Zilverschoon en Het dorpskind kampen om den prijs. Het dorpskind gaf heel goed werk.

Maar toch meenen wij, dat Zilverschoon te Rotterdam den prijs moet ontvangen. Het opstel volgt hier:

Over de Koningin-Moeder.

De Koningin-Moeder werd geboren den 2den

Augustus 1858. Haar vader was Vorst George Victor van Weldeck Pyrmont en Haar moeder was prinses van Nassau. Den 7den Januari 1879 werd Zij de gemalin van Koning Willem III. De Koning had namelijk ruim een jaar geleden zijn eerste gemalin verloren, en een half jaar daarna zijn oudsten zoon Kroonprins Willem. Nu had hij nog maar één zoon over, Kroonprins Alexander, maar daar deze zwak en ziekelijk was, geloofde niemand, dat hij ooit zijn vader op zou volgen. De Koning verlangde naar rust en huiselijkheid, en die vond hij inderdaad aan de zijde van Koningin Emma. Het volk was eerst niet erg met het huwelijk ingenomen, maar dit verandende, toen het zag, hoe Koningin Emma met hen meeleefde, maar vooral toen er 31 Augustus 1880 een prinses werd geboren, die den naam Wilhelmina kreeg. Den 12den October hield Koningin Emma Haar kind zelf ten doop. Het was een oorzaak van vreugde voor Koningin Emma, dat Haar kind reeds voor Haar eersten verjaardag kon loopen. Alle zongen werden aan de prinses besteed en dit was te meer noodig, toen Zij in 1884 door het overlijden van Haar broeder Alexander kroonprinses werd. De Koning liet veel van de zorgen der opvoeding aan Zijn gemalin over, omdat hij wel begreep, dat dit aan Haar het beste was te vertrouwen. Zoo leerde de Koningin Haar dochttertje zelf fraaie handwerken. Natuurlijk zorgde zij ook voor speelgoed, vooral poppen. Toen de prinses 10 jaar oud was, werd de Koning ernstig ziek. De Koningin paste hem met liefde en teederheid op, doch in November overleed hij. Nu was de opvoeding van de jonge Koningin geheel alleen de taak van de Koningin-weduwe. Bovendien moest Zij als Regentes voor Haar kind het land besturen. Die taak vervulde ze tot aan de meerderjarigheid van Koningin Wilhelmina op uitnemende wijze. Het volk schonk haar uit dank een huldeblijk ten bedrage van 300.000 gulden. Zij schonk Haar landgoed Oranje-Nassauoord te Renkum aan de natie, en stichtte daarmee het eerst Nederlandsche Sanatorium. Sinds de troonsbestijging Harer dochter trad Zij zelve minder in het publieke leven naar voren. Wel wijdt Zij zich nog veel aan werken van barmhartigheid.

In 1901 trad Haar dochter in het huwelijk met Prins Hendrik en 30 April 1909 werd Prinses Juliana geboren. Daar zal Koningin Emma wel blij mee geweest zijn. De Koningin en de Prinses houden ook veel van Haar. Maar ook het volk is de Regentes nog niet vergeten en ziet Haar nog altijd gaarne als Zij in het openbaar verschijnt. Wij hopen, dat Koningin Emma nog lang voor Haar dochter en kleindochter, maar ook voor ons volk, gespaard mag blijven.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

VEILIGHEID VOOR ALLES.

(London Opinion).

Nieuwe keukenmeid: „En-ne natuurlijk moet ik ook een hoorn hebben aan uw draad-looze!”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

31)

In sombere gedachten verzonken ging hij zijns weegs. De geesten der verlorenen en verdoemden, die zijn penseel schiep, kwelden zijn geest.

Heel de vreeselijke menschenlijke schuld en de menschenlijke afdwalingen scheen zijn ziel ter neder te drukken. Als hij zijn oogen sloot, zag hij voor zich het visioen van den geduchten Rechter der aarde, die met één beweging Zijner Goddelijke hand het eeuwig oordeel velt. De geesten van den nacht lieten hem niet los, hetgeen hij innerlijk doorleefde, was niet tot zwijgen te brengen. Hij gevoelde te midden van al deze lentevreugde, die hem omringde, dat hij nooit in zijn leven één oogenblik echt onbezorgd vroolijk had kunnen zijn. Met moeilijke vraagstukken had hij geworsteld, op verre, eenzame hoogten had hij beklommen, en in diepe, donkere afgronden was hij neergedaald, maar nooit had hij geleefd in de lachende, zonnige werkelijkheid.

Hij rustte even op zijn weg en zag naar een vroolijke kinderschaar, die in een kring ronddraaide. Hunne vroolijke stemmen, hun gelukkig lachen, bekoorden hem. Was hijzelf ooit echt jong geweest? Gelukkig, onbewust?

Hij kon het zich niet herinneren.

Het scheen hem toe, dat hij altijd rusteloos geworsteld had, rusteloos gearbeid en getracht had iets te bereiken, zelfs reeds als knaap.

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Allen, die hun jeugd aan arbeid en worstelen om iets te bereiken hebben opgeofferd, kennen het gevoel van verlangen naar één enkel uur van onbezorgdheid, en van onbewust en zonder vragen zich overgeven aan gulden zelfvergetenheid. Dit gevoel was het, dat de groote Meester de kinderen deed liefhebben. Hij had ze lief met een hartstochtelijk verlangen naar hun geluk, met een smartelijk heimwee naar hun Paradijs.

En wonderlijk, de leelijke, afstootende man, achter wiens hoekig gelaat slechts de diepe zwaarmoedige aantrekkelijkheid van ernstig lijden en geestelijke bekoring lag, boezemde den kinderen vertrouwen in.

Ongenoed kwamen zij op hem toelopen, gaven hem de hand, klauterden op zijn knie en maakten hem deelgenoot van hunne kleine wenschen en geheimen.

Zoo was het ook heden.

Een der knapen had Michel Angelo gezien en herkend.

„Zie eens,” riep hij zijn speelgenootjes toe, „dat is de groote Michel Angelo, die den Mozes gemaakt heeft. Laat ons naar hem toe gaan om hem te begroeten!”

Vroolijk, half verlegen, half vrijmoedig, kwamen zij allen op hem toegelopen.

„Wij hebben gehoord, dat gij een man zijt om bang van te zijn, maar wij houden van u, omdat wij Romeinen zijn. Alle Romeinen vereeren de kunst!” voegde de kleine man er vroegwijs aan toe.

Een snoezig meisjes hield vertrouwelijk zijn mantel vast. „Men zegt, dat ge alles kunt schilderen wat ge maar wilt. Gij weet wat in den hemel en wat in de hel is, zeggen de menschen. Zoudt ge mijn schutsengel wel kunnen uitschilderen?” vroeg zij, hem met hare groote oogen, ernstig aanziende.

Michel Angelo beurde het meisje op en kustte haar op het voorhoofd.

Toen zette hij zich neder op het voetstuk van een bron, scheurde een perkamenten blad uit zijn schetsboek en begon te teekenen.

Hij teekende een engel van hemelsche schoonheid, met groote vleugels en loshangende lokken.

„Hier, dit is voor u, Carissima Mia. Als ik gestorven zal zijn, zult ge aan de uwen vertellen: Dit heeft Michel Angelo voor mij gemaakt.”

„En dan zal ik voor u bidden!” antwoordde de kleine, terwijl hij juichend het papier in ontvangst nam.

Jubelend liepen de kinderen weg. Michel Angelo ging zijns weegs in gelukkig stemming.

„Kinderen brengen groetenis van jeugd!” dacht hij, „en toch is het maar goed, dat ik zelf geen kinderen heb. Mijn kunst kan niets naast zich dulden.”

In de nabijheid van de Sixtijsche kapel ontmoette Michel Angelo een troep vroolijke Romeinsche kunstenaars. Ook hem had het mooie lenteweer het hoofd op hol gebracht. Zij hadden juist

de badkamer van een voornamen Romein met liefdesgoden en godinnen versierd, zooals dat toentertijd gebruik was, maar bij de lachende lentezon hadden zij penseel en palet in een hoek geworpen.

„Leve de wijn! Leve de liefde!” riepen zij overmoedig, toen zij Michel Angelo in het oog kregen, zij omringden hem:

„Ga mee met ons, Meester! onderweg spreken wij over Dante, en dan drinken wij in de osteria op het geluk van den zomer!”

Michel Angelo sprak gaarne over Dante in eering van toehoorders, maar in de stemming waarin hij vandaag verkeerde, beviel de wijze van doen zijner collega's hem niet. Hij zag hen sombar en afwerend aan, zijn borstelige wenskbrouwen trokken zich dreigend samen:

„Hoe kunt ge denken aan feestgelagen, waar de wereld er is om te weenen?” vroeg hij mismoedig. „Wie zichzelf niet verliezen wil, mag niet in een roes leven, maar moet aan den dood denken. De gedachte aan den dood maakt vrij van menschenlijke hartstochten.”

De vroolijke kunstenaars stonden verbluft, de gezichten van enkelen werden ernstig en stil, maar de altijd vroolijke Donato riep: „Laat uw stemming niet bederven, kinderen. Michel Angelo schildert het laatste oordeel en wij schilderen het leven van Venus, daarom kunnen wij lachen en moet hij er droefgeestig uitzien! *Corpo di Baccho!* Leve het leven!” Schaterlachend stoven zij weg.

Michel Angelo beschuldigde zich zelf over zijn zwaarmoedigheid.

„Ik weet niet, hoe ik met menschen om moet gaan!” zuchtte hij.

Toen Michel Angelo den machtigen, zondares oordeelenden Christus van zijn jongste gericht voor zijn zielsog zag worden, was hij zelf bijna beangst voor de majesteit van dien vreeselijken Rechter, voor de laatste gerechtigheid zonder erbarmen, en een rilling ging door zijn ziel, omdat hij den menschen zoo iets ontzettends en onverbiddelijks moest doen zien.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSche STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Vruchten mogen slechts kort gesteriliseerd worden en nooit hoger dan tot 80 graden.

Zij verliezen vaak door koken kleur of geur.

Daarom mogen ze slechts verhit worden.

Aardbeien verkleuren reeds op 40 graden Celsius.

Pruimen, Aabrikozen en andere pitvruchten moet men niet ontpitten. Halveert men ze, dan toch de pitten er bij doen.

Men moet *gave* vruchten inmaken, alle „steekjes” overbiddelijk verwijderen en de vruchten frisch wassen.

Maakt men vruchten in door toevoeging van een suikeroplossing, dan giet men suikerwater op de gewassen, schoongemaakte vruchten tot het glas aan den hals vol is.

Maakt men in met eigen sap, dan doet men de vruchten zonder nat in de flesschen.

Steriliseert men met instrooijing van suiker, dan

strooit men op de gewassen vruchten in de flesschen suiker naar verkiezing.

Zijn de vruchten in de flesschen dan sluiten met ringetje, deksel en beugel. Zet de flesschen in den ketel met water en verhit het heel langzaam. Staat de thermometer op 80, dan het licht neerdraaien, zoodat de temperatuur niet verder klimt en zoo 10 à 15 minuten laten staan. Meloenen en peren wat langer.

Daarna de flesschen op een tochtige plaats zetten en laten afkoelen.

In de flesschen *liggend* bewaard behouden de vruchten hun volle kleur.

Kersen verlangen 1 ons suiker per literglas, pruimen, abrikozen, perziken, peren, bessen verlangen meer. Beter te weinig dan te veel. Pruimen en aalbessen kunnen wel 3 ons per literflesch velen.

StoomWash- & Strykinrichting
 Passerelstraat „Het Westen” TELEFOON 3677
 5 7 9 D. W. de WIT.

HELDER WASCHGOED
 GERINGE SLIJTAGE.
 SPECIALE INRICHTING VOOR
 DROOGWASSEN.
 GEHEEL OPGEMAakt.
 ZEER BILLUK TARIEF.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

EEN ORANJELIEDJE VOOR ONS STERGLUBJE.

Woorden van Joh. Breevoort.

Muziek van P. Rijnsdorp.

Lang *Orgel* *Vlug, vrolijk en Opgewakt.*

Hef nu op d'Oranje vaan, Hap- per drie kleu van- de tin- ne,

't Blij O- ran- je feest- brak aan, 't Hil- ver feest der Ko- ning- in- ne.

crasch *crasch* *crasch*
 Vijf en twintig jaar ge- le- den, Heeft zij Nê- der- lande toen be- te- den,

ff Klink al- om 't O- ran- je bo- ven, Niets kan on- ze lief- de doo- ven.

2. God, Oranje en Nederland,
 Blijf de leuze sedert eeuwen,
 Voor ons dierbaar Vaderland,
 Staan wij pal als jonge leeuwen.
 Laat de Oranjewimpel wapp' ren,
 Met de vlag van Hollands dapp' ren,
 Klink alom 't Oranje boven,
 Niets kan onze liefde dooven.

3. Onze club groet haar Vorstin!
 Prins Gemaal, Prinses en Moeder,
 Heel het koninklijk gezin,
 Zegene God als Neêrlands Hoeder.
 Wilhelmina zullen w' eeren,
 Vroom en wijs zal zij regeeren,
 Klink alom 't Oranje boven,
 Niets kan onze liefde dooven.

4. Hef nu op de Oranjevaan,
 Dat zij nooit in rood verkleure,
 Blijven w' om Oranje staan,
 Opdat nooit deez' ramp gebeure.
 Dat de Koninginne leve,
 Onze God Haar vrede geve,
 Klink alom 't Oranje boven,
 Niets kan onze liefde dooven.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Vervolg).

Hij wenschte van mij en mijn wetenschap gebruik te maken en hoopte dat ik hem tooverkunsten leeren zou, die zijn heerschappij over de stammen der Blaauwe Bergen zouden bevestigen. Hij wilde mijn *levenskunst* leeren. Ik heb geprobeerd hem met het Evangelie bekend te maken, mijn woord vond nooit ingang. Wel bij zijn zoon Monaco, die Jan's vriend geworden is.

Mijn voorspelling van een zonsverduistering grondde mijn hoogheid onder deze lieden voor goed. Ik moest hun voorzienigheid zijn, raadgeven in duitzend dingen, hun dokter, veearts en wie weet wat.

Niemand praat Koa-moe-hoi uit het hoofd dat zijn macht en voorspoed aan mij te danken is en hij begrijpt niet dat dit alles de vrucht is van gezond verstand en geleerdheid.

Ik begon te begrijpen, dat Koa-moe-hoi mij nooit vrij zou laten, liet hem dus mijn kind halen en heb mij in vredesnaam twaalf jaren in deze ballingschap uit de beschaafde wereld geschikt. Het is een voldoening dat ik geslaagd ben de inboorlingen vreedzame inzichten bij te brengen en indien het Boerencommando nu niet onverstandig optreedt is er alle hoop dat de geschillen op vreedzame manier worden bijgelegd.

Meer dan eens was ik op het punt mijn juk af te schudden en mijn eerewoord te breken, doch God heeft het mij belet.

In de laatste jaren scheen mijn arbeid van vele jaren verloren te zijn gegaan en ontwaakte de twist tusschen Boeren en inboorlingen, doch het blijkt dat zij wel terdege luisteren willen naar hun ouden vriend."

Molenaar had ontroerd geluisterd naar het verhaal van Van Hengel, vertelde zijn eigen strijd en zongen en tegenslagen en zoo kwam het tweetal op de middelen die beraamd konden worden om Van Hengel zijn vrijheid te hergeven, Boeren en inboorlingen in vrede te doen uiteengaan.

"Morgen roep ik mijn volkje bijeen," stelde Van Hengel voor. "Laten we nu onze kinderen opzoeken." Op den drempel van het huis vonden zij Eduard eenzaam starend over het fantastisch tooneel van vuren en zwarte menschen. Van Hengel voelde wat het hart van den jongen beroerde, stak zijn arm in den zijne en trok hem mee naar de keuken, waar Monaco met Leentje en Jan met Truitje vol jeugdige blijheid zaten te praten en te zingen. Hij duwde Eduard in den kring naast Jan. "Ziedaar den held, die zijn broeder van den dood redde!" riep hij luide.

"Er zat niets heldhaftigs in," weerde Eduard af. "Onze schoten wekten Jan uit zijn bezwijming, anders niet."

Anders niet. Jan voelde plots, dat hij in zijn liefde tot Truitje zijn broer vergeten had. Och, die leek hem immers zoo vreemd, zoo ver weg in vergelijking van Truitje's bekend figuurtje en streelend stemmetje.

(Slot volgt).

Kunstje.

Hoe kunt ge zonder een geldstukje aan te raken dit in een flesch laten glijden?

Knak een lucifer en leg die op den open hals van een niet te kleine flesch. Leg het geldstukje op het knakje van den lucifer. Laat een druppel water op het muntstukje vallen, dan wijken de twee helften uit elkaar en het geldstukje kan in de flesch glijden.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
 ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Het bekijken van het bruidscostuum is een van de bezigheden die altijd weer spreken tot het vrouwelijk hart.

(Punch.)

Waarom geven de mannen aan hun vrienden ook niet eens de gelegenheid een soortgelijke gewaarwording te hebben?

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

32)

Toen hij moest beginnen het gelaat te schilderen van de moeder des Heeren, de zachtmoedige, begenadigde vrouw, die bevend den Rechter der aarde te voet valt, zocht hij onder de vrouwen, die zijn levensweg gekruist hadden, naar een open, rein en goed gelaat. Op eens herinnerde hij zich de slanke vrouw, die eens gelijktijdig met hem de zaal van Bembo's paleis verlaten had. Hij had haar niet kunnen vergeten, hoewel hij niet eens haar naam wist.

Met het scherpe herinneringsvermogen, aan beeldende kunstenaars eigen, kon hij zich het eigenaardig edele gelaat nog wel herinneren, maar zoodra hij het met zijn stift op het doek wilde brengen, vervaagden en verdwenen de omtrekken.

Dit hinderde hem bovenmate, want zelfs nog nu in zijn hoogen ouderdom had Michel Angelo een heftig en opbruisend temperament.

„Wanneer ik slechts wist waar ik haar vinden kon!” dacht hij, „geen weg zou te lang zijn om haar te bereiken, want alleen de trekken van dat gelaat kan ik gebruiken en geen andere op de gansche aarde.”

Met de taaië vasthoudendheid van zijn natuur bleef hij verlangen dit gelaat terug te zien.

„Ik zal deze gestalte niet afmaken, wanneer dat gelaat zich niet aan mij vertoont,” dacht hij, en terwijl zijn stift vreeselijke gestalten van verdoemden, van den duivel en Charon ontwierp, zocht zijn ziel onafgebroken in vurig verlangen naar het ideaal van schoonheid en erbarmen, dat hoog in de wolken tronen moest boven den chaos der verdoemenis, der vernietiging en der hopeloosheid, en martelde zich af in deze yergeefsche worsteling.

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

Gods leiding deed hem Vittoria Colonna voor de tweede maal op zijn levensweg ontmoeten.

De markiezin van Pescara was toen een der meest gevierde vrouwen van Rome.

Daar haar familie niet onschuldig was aan de namelooze ellende, die de stad getroffen had, had zij het grootste deel van haar vermogen aangeboden om de verarmde bevolking, die zooveel geleden had, schadeloos te helpen stellen. Hoewel zij nooit anders optrad dan met al den eenvoud eener non, hadden de Paus en de Kardinalen haar een vorstelijke ontvangst bereid en waar zij ook verscheen, ontblootten allen het hoofd. Hare sonetten op Pescara waren in aller handen, godgewijde vrouwen en geleerde mannen begeleidden haar als haar gevolg op hare wandelingen door de stad.

Maar in de Sixtijn'sche kapel was zij gekomen slechts vergezeld van een gediensstige; als zij een groot kunstwerk bezichtigen ging, wilde zij geheel zelfstandig haar oordeel vormen.

Michel Angelo had zoo juist zijn penseel terzijde gelegd en was van den steiger afgeklimmen. Hij droeg nog zijn met verfbesmeerde groflinnen arbeidskiel en zijn gelaat was doodsbleek van den inspannenden arbeid, toen hij de vrouw ontwaarde, die eenvoudig als een non gekleed voor hem stond en wier groote, vragende oogen zich tevergeefs in spanden een bevredigenden blik op de schilderij te verkrijgen.

In de hooge ruimten begon de schemering reeds te vallen. Als met een zachten sluier bedekte het het halve schemerlicht de diepe, scherpe lijnen, die verdriet, verlies en droeve levenservaring in Vittoria's gelaat gegroefd hadden. Slechts de uitdrukking van zachtmoedigheid, goedheid en loutering waren zichtbaar.

Vittoria Colonna, de slanke, lange vrouw, wier voornaamheid door het eenvoudige gewaad van ruwe stof heenblonk, stond voor Michel Angelo als een verschijning uit een andere, betere wereld, als de vervulling zijner vurigste wenschen.

Hij bemerkte hoeveel moeite zij zich gaf om de schilderij goed te zien, en in hem, de altijd trotsche, afwerende man, kwam den wensch op haar welgevallig te zijn.

„Ik zou alle lasten der wereld op mij willen laden,” dacht hij, „om een vriendelijken, warmen blik uit de oogen dezer vrouw te ontvangen.”

Hij naderde haar.

„Ik ben Michel Angelo, Buonarrotti,” zeide hij, een hoffelijke buiging makend, — die schilder van het werk, dat uwe belangstelling schijnt op te wekken. Als het u aangenaam is, zal ik u de ontwerpen toonen, die ik voor dit schilderwerk vervaardigde. Daarnaar kunt u misschien beter het werk beoordeelen dan wanneer ik u de moeite liet doen den stoffigen steiger te beklimmen.”

Vittoria glimlachte.

„Ik zou alle steigers der wereld willen beklimmen als ik zóó, en niet anders, de werken van Michel Angelo bereiken kon. Sedert langen tijd heb ik in den geest in uw nabijheid vertoefd; sedert gij de Pieta schiept, volgde ik den weg van uw genie, van verre, zooals het een vrouw, die maar een leek is, betaamt.”

Niet zoozeer de woorden als wel de klank van haar stem grepen Michel Angelo aan.

Er klonk een melodie in dien klank, een onruststillende, eenvoudige melodie, vol goedheid en reinheid.

„Van evenveel belang als de kunstenaars zijn zij, die de kunstenaars waardeeren en begrijpen. Wij zijn eenzame menschen, wonderlijke lieden. Schuchter en menschenschuw. Maar wij gevoelen het, als oogen ons aanzien, die ons begrijpen.

Terwijl Michel Angelo sprak, verwonderde hij er zichzelf over, dat het spreken hem zoo gemakkelijk viel. Geen dwang, geen onhandigheid verhinderde hem uit te drukken, wat hij gevoelde. Het was, alsof een frissche lucht hem vrijer deed ademhalen.

„Ik ben als een vogel wiens tong is losgemaakt,” dacht hij.

„Het is niet meer dan billijk, Heer Michel Angelo, meende Vittoria, „dat ook gij weet, wie ik ben. Ik ben Vittoria Colonna, markiezin van Pescara. Ik ben niet den vromen Ochino naar Rome gekomen, omdat ik zijn preek hier niet missen wil. Als ik mij niet vergis, heb ik ook u onder zijn gehoor gezien.”

„Sedert Savonarola preekt er niemand zoals hij. Dit zijn weer de bazuinen van het oordeel, die wij zoo noodig hebben, de diepe tonen, die zielen doen ontwaken. Ochino predikt het laatste oordeel en ik schilder het. Maar sta mij thans toe, dat ik u mijn arbeid uitlegge. Hier in het midden is de Christus der Rechter der aarde. Hem heb ik het eerst gekend. Dagen en nachten lang heb ik, gebr mensch, geworsteld met mijn onmacht deze gestalte in beeld te brengen. Ik heb al de kracht van mij wezen moeten inspannen om het beeld te kunnen grijpen. Ik gevoelde, dat ik weer moest geven hoogste uiting van de gerechtigheid der macht het geweldige rechterschap, van de grenzen allwetendheid.

Maar de gestalte van een mensch is ontoereikend om deze Goddelijke gedachten te benaderen.

Wij kunnen niet anders geven dan wat ons aanschouwt, ons kunnen worstelt zich tegen de eindigheid te pletter.”

(Wordt vervolgd).

**KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1**

**UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFFE**

**COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—**

**SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR M
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF**

Voor alles moest zij licht behouden in den donkeren kelder, dat stond vast. Zij sloeg een vaatje uit elkaar bij 't vage schijnsel der doovende vlammen en gebruikte de hoepels, aangestoken bij den al meer en meer uitflinkerenden vuurgloed, als toorts. Nu vond zij een pot en terwijl 't kind de hoepel vasthield, vulde zij den pot met een stuk spek. Met behulp van haar zakdoek en een stokje, draaide zij een pit in het spek, zoodat er een bruikbaar lampje ontstond. Van honger of dorst behoeften zij beiden niet om te komen, dat wist Marie wel. Er lagen drie groote brooden, er stonden allerlei levensmiddelen, er lag een vaatje bier in den kelder. Doch wie dacht er aan eten?

Maar het ontzettend gebrul der vlammen boven haar hoofd hield aan, met donderen geruisch viel er telkens puin naar beneden en de hitte werd onverdragelijk, zoodat de kleine Henriette telkens feller in een klagend angstgeschrei losbarstte.

(Wordt vervolgd).

Huiskamer en Keuken.

Kalfsvleesch-croquetten. Kook $2\frac{1}{2}$ ons mager kalfsvleesch gaar met bijvoeging van een weinig zout, een stukje prei, ui, wortel, selderij, 1 blaadje laurier, foelie en 1 kruidnagel en snijd het vleesch daarna aan kleine dobbelsteentjes. Fruit een stukje boter met wat meel aan en giet door een zeeffe den bouillon van het vleesch er bij. Roer door deze dikke saus het vleesch, wat peper, een scheutje soya en een eierdooier, laat het even doorkoken en daarna koud worden. Schep de croquetjes naar de vereischte

grootte uit en paneer ze. Wentel ze dan door eiwit, geklopt met een weinig Delftsche Slaolie en zout, en daarna weer door paneermeel. Tenslotte in heete Delftsche Slaolie bakken.

Magdalena-koekjes. 320 gram olie of ruim 3 dL. (375 gram boter), een paar eieren, 3 eierdooiers, 875 gram suiker, 500 gram bloem en 50 gram gepelde aardnoten.

De olie wordt in een kom gedaan, daarbij worden langzaam de eieren toegevoegd, dan de suiker en de bloem. Een bakblik wordt met olie ingesmeerd en een dunne laag van het deeg er op uitgespreid. Bestrooi dit met fijn gehakte, gebrande aardnoten, bak 't in den oven en snijd 't in stukjes, wanneer 't nog warm is.

De wijn der sterken is het vergift voor de zwakken.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Gebed van een kind.

1. In haar stille meisjeskamer, Met haar witte nachtpon aan, Knielt Aleida voor haar bedje In het blanke licht der maan.
2. In haar stille meisjeskamer, Zoekt zij God met diep ontzag, Vraagt zij aan den Heer vergeving Voor de zonden van den dag.
3. In haar stille meisjeskamer, Bidt Aleid in Jezus Naam, Voor haar ouders en haar zelve, Voor haar lieven al te saam.
4. In haar stille meisjeskamer, Knielt Aleid verbiedig neer, Vraagt zij voor den nacht die nadert, Om bewaking van den Heer.
5. In die stille meisjeskamer, Zendt God Zelf Zijn Eng'lenwacht, Ga nu slapen biddend meisje, Rust Aleida, sluimer zacht.

Het huisgezin van den Voortrekker.

(Slot).

Jan stak Eduard de hand toe: „Wij zijn broeders” sprak hij hartelijk, „zonen van één vader”.

Dien nacht kwam er niet veel van slapen. Buiten palmde het feestgewoel der zwarten op. De leiders van het boerencommando beraadslaagden hoe het verbond zou bekrachtigd worden dat zij met de inboorlingen sluiten zouden. Van Hengel en Molenaar moesten er natuurlijk bij zijn zoo goed als Eduard en Jan en Monaco.

De meisjes alleen zochten hun slaapvertrekje op, vereenigd, doch om wie weet hoe spoedig weer te scheiden.

Bij zonsopgang had de samenkomst met de inboorlingen plaats, waarbij van Hengel vol nadruk het woord voerde. Besloten werd de grenzen tusschen de nederzettingen der boeren en de kralen der inboorlingen door breedde strooken neutraal land te scheiden waarin ieder jagen kon naar hartelust.

Koamoe-hoi stond aan van Hengel de vruchtbare hefelijke vallei af en onthief zijn gevangene van den dwang die hem twaalf jaren drukte.

Ieder der opperhoofden had al naar de grootte van zijn stam een steen aangebracht die op een hoop

werd geworpen als een getuigenis van het verbond. Van Hengel beloofde op zijn beurt deze streek niet te verlaten indien het gedrag zijner burens of omstandigheden buiten zijn wil hem niet dwongen.

Nog denzelfden dag keerde het boerencommando huiswaarts, trokken de opperhoofden maar hun stammen en spande Molenaar den stevigen reiswagen in die Maria en den ouden David naar het dal moest ophalen waar het zusje en broertje hun klein-kinder-janen sleten. In dien reiswagen stapte ook Barend Tromp, die Maria reeds jaren tot zijn vrouw begerde.

Nu is mijn verhaal over het huisgezin van den voortrekker ten einde.

Molenaar besloot in het dal bij den pleegvader zijner kinderen voorloopig te blijven. Want Barend Tromp vroeg met Maria zijn zegen over hun huwelijk en die twee begeerden de verlaten kraal van Molenaar als hun woonplaats in te richten.

In Van Hengel's buurt lag ruimte genoeg. Molenaar wilde zijn Jan en Leentje genoegen doen met hen dicht bij hun pleegvader te laten wonen.

Van Hengel beleefde het voorrecht dat Monaco zich van de afgoden zijner stam bekeerde tot den levenden God, dat de jonge wilde gedoopt werd in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heilige

Geestes en medeaanzat aan het Nachtmal des Heeren.

Eenige jaren later voltrok de oude zending David het Christelijk huwelijk tusschen Jan en Truitje en Monaco met Magdalena.

Maria kwam met haar jonge spruiten ter bruiloft en Eduard vond in eene zuster van Tromp zijn verloofde.

Op de bruiloft overzag Molenaar de blijde gezichten van vrienden, kinderen en kindskinderen.

Eenmaal sloeg God mij als Job, sprak hij blijde, en nu is mijn laatste beter geworden dan mijn eerste.

Grapjes.

Het letterspel. Vooraf wordt onderling afgesproken, welke letter niet zal worden gebruikt bij het beantwoorden van eene gedane vraag. Is dit afgesproken, dan bepaalt het lot wie de vrager wezen zal, en de overige spelers gaan in een halve kring zitten. De vrager richt aan elk op zijn beurt eene vraag, en doet daarbij zijn best, om het zoo aan te leggen, dat hij, die antwoorden moet, in den strik valt, door, bijvoorbeeld, naar zulke dingen te vragen in wier naam de verboden letter voorkomt. Was b.v. afgesproken om geene *a* in het antwoord te gebruiken, dan vroeg ik vast:

Houdt gij nogal van apen?

Werd mij echter de vraag gedaan, dan zou ik antwoorden, „het dier, door u zoo even genoemd, behoort tot die welke ik lief heb, wijl het immer zoo vroolijk schijnt te wezen”. Intusschen — op papier gaat het gemakkelijker dan zoo voor de vuist; beproef het maar eens! Wie de verboden letter gebruikt verbeurt natuurlijk een pand.

Het model. „Hoor eens, kerel!” sprak zeker schilder tot een model, dat hij om zijn mooien baard gekozen had, „je bent een fiks model; maar ik wenschte wel, dat je wat zindelijker voor den dag kwaamt.”

„Wat zal ik u zeggen,” hernam de man, „ik weet het wel, maar ik ben een arme drommel, en zeep kost geld.”

„Nu, weet je wat,” zei de schilder daarop, „daar heb je vier gulden; kom nu morgen wat properder bij mij.”

Des anderen daags verscheen het model, geheel onkenbaar, de nagels geknipt, het gewaad afgeborsteld, schoon gewassen, en..... geschoren!

Toen werd hij weggejaagd!

Probeer eens tienmaal zeer gauw achterer zeggen: De lucht die jaagt, hoe jaagt d' hoe kan die lucht zoo jagen.

Foto-Atelier
OUDE BINNEN
NIESTADT
REG 54, tegenover DE ZON
- ROTTERDAM
6 BP
FOTOFKAARTEN (bruin) f 2.—
SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

— „Goeden morgen, professor, u zoekt hier zeker rust en ontspanning?”
— „Nee, ik zoek kevers.”

(Kladderadatsch.)

Persman, tegen babbelzieken barbiër: „Zog eens man, wordt jij betaald per week of tegen zooveel per duizend woorden?”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

33)

„Uw Christusgestalts is geweldig,” antwoordde Vittoria, „maar ik kan toch begrijpen wat gij zeggen wilt. Onbereikbaar boven het hooge staat het aller-hoogste, het onzichtbare, dat de ziel kent, maar wat de lippen niet onder woorden kunnen brengen en waaraan de handen geen gestalte kunnen geven.....” zij kon niet uitspreken. Michel Angelo had hare handen gevat en drukte die aan zijn lippen.

„Vergeef mijne onstuimigheid, vergeef. Maar hoe is 't mogelijk, dat gij in Italië woondet en dat ik het niet geweten heb, dat gij alles begrijpt wat mij ontbreekt. (Hoe is het mogelijk, dat een mensch tot mij spreekt zóó als gij dit doet. Dat is een te groote genade, een overweldigende gunst.”

Vittoria schrok niet van zijn onstuimigheid. Zóó en niet anders had zij zich het wezen van dezen man voorgesteld.

Een wonderdadige stroom, maar moeilijk te leiden, een stroom, die altijd weer de dijken doorbrak en, buiten zijn oevers trad.

Zij zeide alleen:

„Toen ik uw werken zag en uwe gedichten las, vermoedde ik wel, dat gij als mensch nog heftiger en onstuimiger zijn moest dan als kunstenaar, en ik zie, dat ik mij niet vergist heb.”

Toen liet hij haar handen los.

„O, gij weet het ook niet,” stamelde hij, „gij weet

het ook niet, hoe weinig werkelijke menschen er op deze aarde wonen en hoe het mij aangrijpt, zoo kort voordat de poort gesloten wordt, zoo dicht bij den dood, er een te leeren kennen.”

„Misschien weet ik het wel,” wilde zij zeggen, maar zij hield zich in. Het liefst zou zij nu willen zwijgen.

Desniettegenstaande antwoordde zij: „Ik ben een ouderwordende vrouw, mijne gevoelens en gedachten zijn moede geworden van de lange reis. Maar wat ik te geven heb aan deelneming, staat ter uwer beschikking.”

Zou het niet voor ieder mensch hierbeneden de grootste eer zijn, door den eersten kunstenaar der wereld zelfs maar opgemerkt te worden?”

„Nee, nee, zoo moet gij niet spreken! Speek zoo als een mensch tot een mensch spreekt. Verwijder u niet weder van mij door phrasen te zeggen in plaats van hartelijke woorden. Ik sta voor u als een arme, als een bedelaar. Gij bezit wat mij ontbreekt, het juiste begrip van het leven. Wees niet gierig. Geef het mij ook. Laat ons vrienden zijn.”

Het was niet de hartstochtelijke bede die een man tot een vrouw richt, het was het smeeken van een mensch tot dien mensch, die alleen den sleutel bezit, die toegang geeft tot zijn innerlijk wezen.

„Ik ben reeds lang zeer lang uw vriendin geweest, waande Michel Angelo, en hoe zou ik mij ooit van u kunnen afwenden, daar ik het edele en groote in u zoo goed ken?”

„Mag ik u bezoeken?”

„Gaarne, als mijn stille kloostercel in San Silvestro u niet afschrikt. Wij kunnen dan in de schaduw der boomen van den kloostertuin wandelen en spreken over kunst en over wat ge verdor wilt. God neme u in Zijn heilige hoede. Vaarwel!”

Vittoria was geheel vervuld van de bovenaardsche grootheid van *Het Laatste Oordeel*. Alleen een Michel Angelo kon het ongrijpelijke zóó tot werkelijkheid maken.

Vittoria overdacht den weg, waarlangs deze meester tot zijn hoogte was opgeklimmen.

Bezield door den geest van Dante was hij opgeklimmen tot een veroordeelaar der zonden van zijn tijd, onverbiddelijk roepend om reinheid en gerechtigheid.

Hij waagde wat alleen de zéér hoogstaanden, die nabij God levenden mochten doen.

Hij had al de lichamen dengenen, die opgestaan waren uit de graven, de strijdenden, de vermoeden, de verworpenen en verdoemden, de vreugdevolle overwinnaars en gezaligden de kleederen uitgetogen, opdat het lijdende, het gewonde, het zondige en het bevrijde lichaam, dat naar het beeld Gods geschapen was, zichtbaar zou worden, zoowel in zijn verheerlijking als in zijn vernedering.

Vittoria begreep, dat de meester het zóó zien moest. Zij werd rood van schaamte bij de gedachte,

aan de kleine zielen, die in Rome opgestaan waren om Michel Angelo snood te belasteren.

Als in een droom wandelde Michel Angelo naar huis. Hij gevoelde, dat hij een der schoonste en beste uren van zijn leven doorleefd had. Hij had een waarlijk edel en groot mensch leeren kennen. Wat kwam het er op aan, dat deze mensch een diepvoelende vrouw was?

Nog dienzelfden nacht ontstond de gestalte der moeder des Heeren in het jongste gericht, die de trekken vertoont van Vittoria Colonna.

Den volgende morgen ontving Vittoria Colonna van de hand van Michel Angelo de onsterfelijke, schoone regels:

Nu eens op den rechter- dan op den linkervoet,
Nu eens stijgend, dan vermoeid en zinkend,
Radeloos vooruitsnellend tusschen goed en kwaal,
Zoek ik, wie mijn ziel van twijfel bevrijde;
Hoe kunnen des hemels sterren hem leiden op
het rechte pad,
Wien de wolken het uitspannel verborgen?

Daarom zij mijn hart het onbeschreven blad,
En wat het uwe zelf heeft gevonden,
O, schrijf het neder! Wat in alle oogenblikken
Het richtsnoer zij, waaraan het behoefte heef,
Opdat in de verwarring van dit leven
Ik een antwoord ontvang op des levens vraag

Deemoedig nam Vittoria het vertrouwen van Michel Angelo aan. Hier was eindelijk een mensch, die haar meer noodig had, dan alle anderen, die haar niet missen kon.

Dit groote levensgeluk kwam laat, maar Vittoria die geleend had, overal de opvoedende en leiden hand Gods te erkennen, nam deze gave aan trachtte harer waardig te zijn.

* * *

Karel V had den Paus een bezoek gebracht. T had het onderhoud plaats, waarvar. Tizian ons schilderij heeft nagelaten.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

nodigheden op het gebied van
MEUBEL EN EN KLEEDING

alle beno... kunnen betalen, terwijl
MEUBEL... zijn dan à contant.

in termijnen te ku... R IS:
de prijzen niet hooger z...

UW ADRES HIERVOOR.

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
OPPERT 63, ROTTERDAM

KLEERMAKERIJ
GRAVESTIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

RINGERS'

BONBONS · CHOCOLADE

den voorsten kelder, en plots merkte zij dat hare ademhaling daar zuimer ging.

„O, Heere God, help ons, ontferm U onzer!” bad zij dringend. „Help ons uit dezen doodsnoed.” Maar hare kreten verdoften al meer, de krachten begaven haar bijna.

Al tastend ging zij voort, tot zij opeens een gil van blijdschap uitte: een spleet in de zoldering, een nauwe, bijna niet merkbare scheur!

Eerbiedig knielde Marie neer, dankbaar voor den lichtstraal, die haar hart met eenige hoop vervulde en haar uitgeputte levensgeest opwekte. Zoodra het kind wakker werd bracht Marie haar bij den lichtstraal. „Ach lieve kindje, laten wij toch bidden!” riep zij schreiend, en Henriette vouwde hare handjes en vroeg zoo doodeenvoudig en vertrouwend: „Help ons, lieve Vader in den Hemel,” dat de hoop al sterker in Marie werd vernieuwd: God zal helpen.

Maar de gloeiende zoldering viel niet aan te raken. Marie merkte, dat de toestand verscherpte. De spleet verbreedde zich wel, doch de massa bleef te gloeiend om dichtbij te komen. Daarbij verviel het kind in een heftige, ijlede koorts.

Marie zette zich met het ijlede kind zoo na mogelijk bij de spleet, telkens luide om hulp schreeuwend.

De avond viel en geen redding daagde op. Weer omringde het tweetal zwarte duisternis. Toch schiep Marie moed uit het licht van een ster, die precies boven de spleet tintelde. Bijna was zij ingeslapen toen een donderend geraas beiden wakte, een stroom gloeiende steenen liep in den kelder, de trap scheen eindelijk bezwaken en verteerd. Vol spanning wachtten beiden. Marie voelde zich te zwak om verder te komen en het door koorts onrustige kind woelde op haar schoot.

(Slot volgt).

Huiskamer en Keuken.

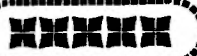
Comtesse soep. Laat 5 lepels Delftse Slaolie met

6 lepels meel fruiten zonder kleur te geven. Vermeng dit met 1½ liter goede bouillon en laat het met bijvoeging van de achtereinden van een bos asperges uitkoken. Ontvet de soep, filtreer ze door een doek en bind ze met 2 eierdooiers en 1 dL. room. Als garnituur een weinig in water en zout gekookte doperwt en aan stukjes gesneden asperges.

Gemberkoekjes. 450 gram bloem, 230 gram poeder-suiker, 200 gram olie of 2 dL. (280 gram boter), 40 gram gemalen gember, ± ½ dL. melk, 1 ei.

Vermeng bloem, gember, suiker en olie, kluts 't ei, vermeng dit met 't overige in zooveel melk tot men een stijf deeg verkrijgt. Rol 't uit op een plaat, die met meel is bestrooid, maak er ronde vormpjes van en bak ze ± 10 minuten in een matig warmen oven op een met meel bestrooid bakblik.

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het bloemenmeisje.

1. De ellebogen op de knieën,
Zittend op een kouden steen,
Voelt het arme bloemenmeisje,
Zich zoo nameloos alleen.
2. Mooie bloemen, mooie bloemen!
Riep zij reeds van 's morgens vroeg,
Ach haar bloemen gaan verwelken,
Nog heeft zij geen geld genoeg.
3. 't Bloemenmeisje is een weesje,
Zoo vermoeid en d'avond valt,
Hongerig keek zij naar den winkel,
Waar het brood ligt uitgestald.
4. „Mooie bloemen, mooie bloemen”,
Zoo moet zij weer roepen gaan,
Ach dat zij haar mandje leeg had,
Bleef er toch maar iemand staan.
5. Weet je wat je doen moet, meisje?
Bidt tot God zoo goed en groot,
Want Hij is der weezen Vader,
'k Weet, Hij helpt in allen nood.

Om 't kranke kind.

Een Zendingsverhaal van Midden-Java, door P. de Zeeuw JGzn.

I.

Het ging den laatsten tijd niet goed met Paq Kerta en met zijn gezin.

Er heerschte bittere armoede en de vader wist soms niet hoe hij het noodige voor vrouw en kinderen bijeen zou krijgen.

O, dat was vroeger anders geweest.

Toen woonde hij in een mooi huis met een waranda er aan en een flink ruim erf. Hij had twee buffels, enkele kippen en een paar varkens. Ook had Paq Kerta een paar mooie rijstvelden, waarop hij bijna het geheele jaar aan den arbeid was.

Als de rijst goed gegroeid was en de tijd voor den oogst was er weer, dan was Paq Kerta de vrolijkste boer van de heele dessa. Dan zong en dan floot hij den geheelen dag en 's avonds als 't werk afgelopen was gingen Paq Kerta en Sainah, zijn vrouw, samen nog eens naar de rijst-schuur zien, naar den mooien voorraad rijstaren, die daar al opgestapeld lag en zij rekenden samen

uit hoeveel geld zij wel voor dien oogst zouden ontvangen.

Ach, dat waren gelukkige dagen.

Maar later was alles anders geworden.

Paq Kerta was nog altijd even ijverig en hij hield zich als goed Mohammedaan nog altijd trouw aan de voorschriften van den Koran, den bijbel der Mohammedanen, maar het scheen wel, dat Allah, zoo noemde hij zijn god, hem niet meer zegenen wilde.

Eerst was die mooie buffel gestorven. Dat was een verlies geweest voor Paq Kerta. Het had hem geweldig gespeten van 't mooie beest, en vooral ook van 't geld, dat er mee verloren ging.

Maar Sainah had haar man getroost. Zij was een echt goede vrouw en zij hield veel van Paq Kerta.

„Kam Paq,” had zij gezegd, „nu moet je den moed niet verliezen hoor. Als we een paar jaar achter elkander een goeden oogst hebben, kunnen we weer een even mooien buffel terugkopen.”

„Ja, dat was waar ook. Kom, Paq Kerta wilde er niet langer over treuren, maar weer ijverig aan den arbeid gaan.

Doch helaas..... de volgende oogst was niet best

en de daarop volgende was nog slechter. Aan het terugkopen van den buffel viel nu niet te denken. Ze hadden niet eens geld genoeg om te leven en de pacht van 't land te betalen. Dat was verschrikkelijk, want er moest toch geld zijn. Sainah had het noodig. Zij ging elke week naar de pasar te Poerworedjo en daar op de markt kocht zij dan wat zij noodig had. En als zij haar inkoopende gedaan had, wandelde zij met de vrouwen van haar dessa weer terug naar huis, een uur ver. Moe werden zij daar heel niet van, zij gingen graag naar den pasar, daar was zooveel moois te koop en in Poerworedjo was zooveel moois te zien.

Maar nu was het verschrikkelijk: geen geld om naar den pasar te gaan. Neen, dat kon niet. Paq Kerta moest nog eens goed denken of hij niet een middel wist om aan geld te komen.

Toen Paq 's avonds op zijn slaapbank lag, deed hij geen oog dicht, hij lag al maar te denken, wat hij toch doen moest. Eindelijk wist hij wat, en toen kon hij slapen. Den volgenden morgen verkocht Paq Kerta al zijn kippen en z'n varken en toen had hij opeens weer een hand vol geld. Nu kon Sainah weer naar de markt, maar zoo vroolijk als vroeger was ze toch niet meer, want zij dacht: de buffel is dood, de kippen en het varken zijn nu weg, wij gaan achteruit.

Was het nu hierbij nog maar gebleven. Maar toen het geld van de kippen en het varken op was en de oogst weer niet meeviel, moest Paq Kerta weer nadenken hoe hij nu aan geld zou komen. Weer vond hij een middel, maar dat was zeer gevaarlijk.

Hij ging den volgenden morgen vroeg naar Poerworedjo. Daar woonde een rijke Chinees, die arme menschen vaak geld leende. Paq Kerta ging hem bezoeken en vertelde hem, dat hij gaarne wat geld wilde leenen.

„Dat kan wel, Paq Kerta,” zeide de Chinees, „maar je hebt toch zeker een buffel?”

„Neen, die is doodgegaan.”

„Kippen dan of een varken?”

(Wordt vervolgd).

Kunstje.

Hoe kunt gij het laadje van een lucifersdoosje oplichten zonder het laadje aan te raken, wanneer het omhulsel op het laadje staat en niet in het omhulsel zit?

Zet het omhulsel op het omgekeerde laadje. Druk met duim en wijsvinger het omhulsel op het laadje en zuig de lucht uit het omhulsel, steeds het omhulsel aan de lippen zuigend licht gij vanzelf ook het laadje van de tafel op, dat aan het omhulsel vastgezogen zit.

Foto-Atelier NIESTADT

OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

6 BRIEFKAARTEN (bruin) f 2.—

SPECIALITEIT IN KINDEROPNAME.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Hij: „Eindelijk zijn we alleen. Op die kans heb ik al zoo lang gehoopt.”
 Zij: „Ik ook.”
 Hij: „O, dus je hebt al vermoed dat ik van plan was je te vragen.”
 Zij: „Zeker, en ik wou neen zeggen om er een eind aan te maken.”

(London Opinion).

— „Waarom vraagt u uw man niet om raad in deze zaak?”
 — „Dat ben ik van plan te doen zoodra ik een besluit genomen heb.”

(London Opinion).

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

34)

Vernooied zitten de beide heerschers der wereld tegenover elkander, alsof zij weinig vrucht verwachten van hunne onderhandelingen.

Gedurende zijn verblijf te Rome, dat slechts vier dagen duurde, bezocht de Keizer ook Vittoria Colonna in haar eenzaam klooster in San Silvestro.

Hij kwam in een vorstelijk-grootmoedige, ritterlijke opwelling, om de weduwe te begroeten van den man, wiens diensten hij nooit naar waarde beloond had.

Hij was reeds verouderd, de vreeselijke godsdiensttwisten die zijn rijk verwoestten, hadden diepe lijnen van zorg in zijn gelaat gegroefd.

Met groote belangstelling beschouwde Vittoria het ziekelijk bleeke gelaat van den wereldheerscher en wereldveroveraar, van den knappen, geweldigen man, dien de roem niet kon bevredigen, de liefde niet kon gelukkig maken, de overwinning niet kon verzadigen, en wiens ziel een grooteren dorst kende, dan de oceanen van geluk en voorspoed der wereld vermochten te lesschen.

Vittoria ontving hem in haar zwart weduwengewaad, zonder pronk of hoofsche plechtigheden, zelfs haar prachtig goudblond haar was door een witten sluier bedekt.

De Keizer bewees haar den eerbied, die aan een vorstin toekomt.

De blik van den monarch rustte begrijpend op haar eenvoudige kleding en op de kale wanden van haar vertrek, waar een teekening van den gekruisgiden Heiland, door Michel Angelo, de eenige versiering was.

„Gij hebt een koninklijke geest, mijne geliefde zuster,” zei de hooge gast, op de teekening wijzend. „Gij hebt alles weggedaan en alleen het hoogste, het laatste, het eenige behouden.

Zoo is het. De menschen meenen, dat zij zich het leven dragelijk kunnen maken, doordat zij in kleinnigheden en alledaagsche verstrooiingen hun beproevingen en smarten trachten te vergeten. Dit is geld uitgeven voor hetgeen niet verzadigen kan.

Ik hoop met Gods hulp te handelen evenals gij het deedt.

Ver van het hofgewoel, ver van alle leugen en intrigue, van politiek en wereldhandel, zou ik mijne dagen willen eindigen in stil beschouwen, denkende aan de redding mijner ziel.”

„Het leven en de arbeid van uwe Majesteit zijn voor de wereld noodig en onontbeerlijk, mijn leven en arbeid niet. Hier ligt het groote onderscheid!” antwoordde Vittoria.

„Geen sterveling is onontbeerlijk, mijn zuster, anders zou niet de dood allen gelijkelijk treffen.

Maar ik ben gekomen om uwe vergeeflijkheid in te roepen over mijn schuld. Als het in mijn macht stond u te verblijden, u een dienst te bewijzen, dan zou ik het gaarne doen te eere van de nagedachtenis van den overwinnaar van Pavia.”

Een bitter woord drong Vittoria naar de lippen: „Te laat!” wilde zij zeggen, maar zij drong het terug, haar altijd waakzaam fijn gevoel hield haar terug.

„Mijn wenschen zijn met mijn gemaal begraven, Majesteit. Ik ben gelijk aan een mensch, die gaarne zijn tent slechts zou willen opbreken. Mijn ziel vertoef nog ten halve op aarde. Maar gij, Majesteit, gij hebt het zwaard getrokken voor kerk en godsdienst, gij zijt de beschermer van het recht, gij moogt de wapens nog niet nederleggen.”

Karel V zag somber voor zich uit, de groote moeheid om zijn oogen versomberde zich tot zwaarvoedigheid, zijn hooge, slanke gestalte zakte voorover.

„Gij hebt groot gelijk, maar ik ben niet meer die ik was. Een mensch verslijt zichzelf. De onrust, de ongemakken van het krijgsleven, hebben mijne krachten verteerd. Ik heb geen geluk meer, en men heeft het geluk noodig om zijn kracht in stand te houden.

Fortuna is een vrouw en zij heeft alleen de jeugd lief.

Eens zeide een oude krijgsoverste tot mij, toen hij ontslag aanvraagde: „Tusschen de wereld en den dood moet men nog een tijd lang tot zich zelf inkeeren.”

Dat woord heeft mij geen rust gelaten. Het wordt tijd, dat ik begin aan het eene noodige te denken.

Mijn diepe smart is, dat ik aan de wereld den vrede niet kan achterlaten. De verdeeldheden, die

de Kerk verscheuren, worden met den dag erger. Overal is naijver en verblindheid, nergens diepte, goede wil en ootmoed. De wereld is een gekkenhuis, vol schreiende tegenstellingen. Bid voor de zaak Gods onder de menschen, bid voor de Kerk!”

Bij het afscheid nemen drukte de monarch Vittoria's hand aan de lippen, toen zeide hij langzaam:

„Op mijn levensweg heb ik slechts enkele werkelijk edele vrouwen leeren kennen. Gij behoort daartoe, geliefde zuster.”

Toen ging hij heen, altijd nog een majestueuze, onvergetelijke en schoone gestalte in zijn zwart spaarzaamelijk met goud geborduurd Spaansch gewaad.

Karel V liet zich Michel Angelo niet voorstellen. Reeds maakte zich een groote onverschilligheid van hem meester en hij liet dikwijls de gunstige gelegenheden des levens voorbijgaan zonder er de hand naar uit te strekken. Nu ging hij naar de Sixtijnse kapel en stond lang verdiept in de beschouwing van het nu onthulde *Laatste oordeel*. De geweldige elementaire krachten van dit jongste gericht spraken tot zijn ziel. Diep voelde hij de verwantschap tusschen zijn eigen gemoedsstemming. „Dies irae, dies ille!” murmelde hij in zichzelf en zijn bleek gezicht werd nog bleeker.

„Het schijnt mij toe, dat de madonna aan de voeten van den Christus op de vorstin Colonna gelijkijkt,” zeide hij tot kardinaal Bibbieux, die naast hem stond. Hij wachtte geen antwoord af, zijne gedachten zweefden over de dingen des levens heen, zonder dat hij er zich aan hechtte.

Tusschen Michel Angelo en Vittoria Colonna begon nu een levendige gedachtenwisseling. Zij hadden elkander oneindig veel te geven in de heldere sferen hunner gedachten. Het was niet alsof zij elkander nu eerst hadden leeren kennen, het was, alsof de een den ander altijd zijn leven lang gemist en gezocht en nu eindelijk, eindelijk gevonden had. Hun omgang was vooral voor Michel Angelo de verheldering van zijn innerlijk leven. Het scheen alsof zij elkander altijd hun leven lang gekend hadden.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
 de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— **OPPERT 63, ROTTERDAM** —

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

NIEUWE TIJDEN, NIEUWE ZEDEN.

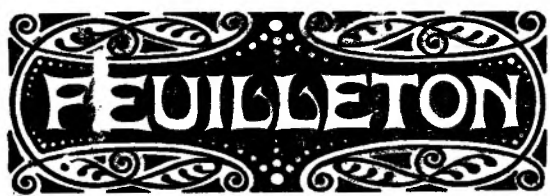

De ouderwetsche methode, om ongewenschte bezoekers af te schepen zal moeten plaats maken voor.....

.....minder deftige methoden in dezen tijd van luchtvervoer.

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

3b)

Vittoria was meer voor Michel Angelo dan Michel Angelo voor Vittoria zijn kon. Hij stond nog, niet-tegenstaande de beginnende aftakeling van zijn lichaam, met beide voeten in het volle leven en was eigenlijk nog vol tintelende levenskracht en zij iemand, die met de wereld had afgedaan. Zij had haar leven reeds afgesloten en was nog even teruggekeerd, goedgehartig en bereid om te helpen, maar zonder eigen begeeren of een wensch voor zichzelf in de ziel. Zij had reeds te veel prijs gegeven, te veel ontbeerd, te veel geleden om nu nog armer of rijker te kunnen worden.

En toch, welk een vreugde was het, die zij samen donleefden op en neer wandelend in de schaduwrijke, donkere lanen der groote pijnboomen van den tuin der Colonna's op den Puicio! Uren, waarin de tijd stilstond en iets van de eeuwigheid het leven scheen te verwekken, uren waarin de geestelijke berusting zich verhief tot een zaligen vrede. In een dezer gezegende uren vertelde Vittoria aan Michel Angelo, hoe geen kunstwerk haar ooit zoo had aangegrepen als zijne „Schepping van Adam”.

„Ik had toen een gevoel alsof ik zelf ontwaakte tot een geestelijk leven. Ik trad door de poort mijner eigen bedomptheid in uw lichtende gedachtenwereld, die de verhouding van God tot den mensch naspeurt. Toen ter tijd kon ik nog met de volle frischheid en kracht der jeugd ow bedoeling vatten.”

Zij stonden op een uitzichtpunt in den tuin, in wazige glansen lag de eeuwige stad voor hun voeten en boven hunne hoofden welfde zich het blauw des hemels.

„Doorluchte vrouwe!” zeide Michel Angelo diep ademhalend, „ik herinner mij nog zoo goed den dag, toen in mijn vroegste jeugd in mijn hart het eerste visioen van de „Schepping van Adam” ontstond. Zou het u niet vervelen aan te hooren hoe dat gebeurde?”

„Mij vervelen?” Vittoria glimlachte met die uitdrukking van hemelsche goedheid, die Michel Angelo zoo boven alles in haar aantrok.

„Mij vervelen of vermoeien? Goede vriend, heeft niet onschatbare waarde alles wat mij iets verklaart van het ontstaan uwer onsterfelijke werken? En juist bovenal over het eerste ontstaan dezer schepping, die kunst van de meest diepe en rijke gedachten van het begin der dingen schijnt te zijn, daar zij op het gewichtigste raadsel van alle zijn, de oorsprong des menschen en zijn leven uit God heenwijst en alles uitput wat daarover ooit gedacht is of nog gedacht worden kan.”

Zij zette zich neder op een steenen bank en tuurde in de verte, terwijl zij op zijn woorden wachtte.

Michel Angelo sprak:

„Het was in den tijd, toen in mijn vurig geliefde vaderstad Florence de weelde en goddeloos leven hun hoogtepunt bereikt hadden en toen Savonarola in den Dom zijn boetpredikaties hield.

Savonarola! Doorluchte vrouwe, gij weet, dat zonder Savonarola de zolderschildering in de kapel nooit tot stand zou hebben kunnen komen. Aan hem dank ik de ontwaking mijner ziel tot God en tot eeuwigheidsgedachten.

Het was op een guren dag in Maart, dat ik reeds om 12 uur 's nachts was opgestaan om een plaats in den Dom te veroveren, want vier tot vijf uur vóór het begin van Savonarola's prediking was het groote gebouw reeds overvól, want het volk stroomde toe om hem te hooren.

Toen ik binnentrad uit de door het duister van den nacht schier geheel verdonkerde marmereen zullengangen, waren er overal reeds groepen menschen verzameld. Velen hielden kaarsen in de handen die een zwak, onvoldoende licht verspreidden.

Velen baden overluid, anderen zongen geestelijke liederen van boete en berouw, die Savonarola hun geleerd had. Sommigen lagen in diepe aandacht verzonken op de steenen uitgestrekt, het gezicht in de handen verborgen. Allen wachtten. Maar toen de nachtelijke uren verliepen en de morgenkoelte door de wijdgeopende portalen binnenstroomde, werden velen moede en slaperig.

De kaarsen doofden, de liederen van boete en berouw verstomden, de gebeden gingen over in een onduidelijk gemurmur. De slaap overmande ook mij, ik kon mij er bijna niet tegen inzetten, zwaar drukte traagheid en onlust mij ter neder. Ik begreep niet meer waarom ik hierheen gekomen was.

Daar verhief plotseling Savonarola zijn stem. Ongemerkt had hij den kansel bestegen en zijn

bleek gezicht lichtte als een ster in den schemering van den morgen.

Hij sprak van Gods eeuwigheid over het leven der onsterfelijke ziel en zeide het ons aan, dat wij ontwaken moesten uit den dood der zonde en opstaan tot een nieuw leven.

Als door een bliksemstraal getroffen, ontwaakte al het volk en keerde zich tot hem, den geweldige. De matte oogen straalden, de eerst droomerige gezichten vlamde nu het leven der ziel. Het was als een scheppingsdaad, een wedergeboorte.

In dit oogenblik zag ik vóór mij ontstaan den eersten mensch.

Een beeld van klei was hij, met strakke, stijve ledematen, totdat God kwam in den stormwind van zijn almachtigen wil en de klomp aarde aanroerde. Toen sprong het leven van God op den mensch over en deze zeldzame verbinding van geest en stof, die wij mensch noemen, nam haar aanvang en daarmee de oneindigheid en verscheidenheid van lotsbedeeling.”

„Zoo is het dus geschied,” zeide Vittoria — „en gedurende tientallen van jaren rijpte deze zaadkorrel in uw ziel, rijpte met u zelf tot de meest manlijke kunstenaarsdaad van uw manlijke kracht. Dit zijn groote verborgen wonderen, wier geheimnissen wij nooit ontsluitieren zullen.”

„Gij zijt de eerste en de eenige, wie ik hierover gesproken heb. Alles wat in mij verward en onhelder is, komt door u tot helderheid, stijgt naar boven tot mijn gelouterd bewustzijn. Waarom mocht gij niet de ster mijner jeugd zijn, zooals ge nu de ster van mijn ouderdom zijt. Door u zou ik zachtheid en wijsheid geleerd hebben en misschien meer geloof in de menschheid verkregen hebben!”

„Is het niet goed en schoon, zooals het is?” was Vittoria's wedervraag. „Wij beiden moesten door diepe wegen geleid worden, om iets voor elkander te kunnen zijn. Laten we dankbaar zijn voor de volheid en den glans dezer rijpe jaren.”

Michel Angelo's dikwijls zoo sombere, vergromde blik, waarover het lange leven in de eenzaamheid en de bittere kamp met duizend tegenstrijdigheden een grauwoers had gelegd, straalden nu klaar helder en vertrouwelijk als de oogen van een kind.

(Wordt vervolgd.)

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING
in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

EEN ONAANGENAME GESCHIEDENIS.

— „O jongetje, het begint te regenen en ik heb mijn nieuwe japon aan. Leen me even je groote parapluie, ventje....."

.....dan zullen we die opzetten!"

— „O juffrouw, dat kan niet, want..... ik heb er twee liter boschbessen in gestopt"

(Meggendorfer Blätter.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

36)

„Ja, glans en volheid!" herhaalde hij. „Laat mij het u mogen zeggen, welk een geluk het voor mij is u gevonden te hebben hoogvereerde vrouwe. En niet alleen vanwege de menschelijke dingen! Neen, ook om de dingen der eeuwigheid. Uwe ziel, doorluchte vrouwe zoekt evenals de mijze door de duizend doolpaden van onzen tijd de eenvoudige waarheid, waarbij alleen een ziel kan leven. Geen uiterlijks dingen, geen schijn, kan ons bevredigen. Wij moeten onzen dorst lesschen aan de eeuwige wateren of vermagtén.

Wij moeten één worden met God.

De hoogste toppen des levens hebben zich voor ons ontsluitend. Wij kunnen niet meer verblijf houden in de vlakten, wij moeten altijd steiler omhoog stijgen.

Gij op den weg van zelfopoffering en weldoen en ik op den weg van gebed en van arbeid.

Wel zijn het de oude wegen, waarop wij steeds gewandeld hebben, maar die nu in het stijgen, naar het schijnt, door de ouderen, die vroeger met ons gingen, verlaten zijn. Wij beiden stijgen nu geheel alleen."

Vittoria luisterde stil, zeer stil. Wat hij zeide zonk diep in haar ziel en toch moest zij even glimlachen.

De vormelijke aanspraak „doorluchte vrouwe" klonk zoo vreemd tusschen deze woorden, die zoo geheel vertrouwelijk van ziel tot ziel gesproken werden.

„Ja, gij hebt immer steile wegen beklommen, on-

vermoed, zonder ophouden, ik daarentegen heb ook dikwijls gerust!" zeide zij toen zacht. „Gij overschat mijn kracht en mijn verdiensten."

Tot zijn schrik bemerkte Michel Angelo, dat hij Vittoria te veel vermoed had. In de blauwe schaduwen van den vallenden avond was haar gelaat bleek en doorschijnend en duidelijk zichtbaar waren de scherpe lijnen, die smartelijke jaren daarin' getrokken hadden.

Dat was de ouderdom, het verdwijnen, de naderende dood, de komende scheiding. Hij zeide niets, maar steeds bitterder welde de gedachte in hem op:

Had ik haar gekend in mijn jeugd en had zij toen zich vol goedheid en liefde tot mij gewend, welk een prachtig leven zou dat geworden zijn.

Aan den avond van dien dag schreef hij zijn heerlijk sonnet:

Wanneer de geest vervuld is van een menschelijke gestalte,
Begint de kunstenaar wat voor zijn geestesoog is
getreden

Als een eerst model te kneden
In grove klei, die ternauwernood den vorm
weergeeft.

Maar dan in marmer, langzaam slag voor slag
Lokt de beitel de gestalte uit het steen,
Opdat zij zuiver, zooals hij haar wilde, te voorschijn
kome,

En opnieuw bezielt, ziet zij zoo het licht.

Zoo ging het mij, zooals ik vroeger was: slechts
mijn eigen
Model, door u, verheven vrouwe, eerst nieuw gevormd
Om in hoogere volmaaktheid mij te toonen.

Als uw mededoogen aanvult wat mij ontbreekt en
afvijlt het te veel
Dan wacht mijn onstuimig hart, alzo veranderd,
een nieuwe toekomst.

Vittoria had nimmer zulk een grooten invloed op eenig mensch uitgeoefend als op Michel Angelo.

Zij had haar macht onbewust gebruikt, haar, door den geest van goedheid, zachtheid en heiligheid gelouterd wezen, had van zelf dien invloed uitgeoefend.

Zij meende echter te bemerken, dat Michel Angelo's onstuimig gemoed al te hevig voor haar begon te ontvlammen.

Vreesde zij, dat deze neiging haar opnieuw in aardsche banden zou verstrikken?

Plotseling brak zij den omgang met hem af en ging naar Viterbo, waar zij zich in absolute eenzaamheid terugtrok.

Na eenige weken keerde zij terug. Glimlachend en vredig als iemand, die een laatste zwakheid overwonnen heeft. Dubbel vriendelijk en hartelijk voor haar vriend, zijn leven opvrolijkend door kleine vrouwelijke zorgen, hem met liefde omringend, hem, die zoiets nooit gekend had.

De ruwe eenzaamheid van zijn jonggezellenwoning deed haar leed om zijnentwil, die als hij thuis kwam na overmatig zwaren arbeid zich nooit door opletende zorgen omringd wist.

Zij zou gaarne hierin verandering, verbetering,

gebracht hebben, maar Michel Angelo zeide afwendend:

„Ik ben nu eenmaal een eigenaardige zonderling en als zoodanig moet ik mijne dagen ook eindigen.

En ziet ge, doorluchte vrouwe, mijn groote vlatenheid, de weedom mijner ziel is, voor den stenaar in mij, ten zegen geworden.

Ik ben altijd onbekommerd mijn weg gegaan, niemand tot lust, niemand tot last.

Of mijn levenswijze aan de menschen beviel niet, was mij onverschillig. En zoo moeten zij wil of onwillig, mij maar nemen zooals ik ben.

Ik heb de waarheid boven de schoonheid gesteld en daar houden de menschen niet van.

Ja, aan de schoonheid heb ik nooit zelfs ook maar één lijn opgeofferd.

Ik gaf wat mijne oogen zagen, en mijne oogen zien scherp en doordringend, zoo scherp, dat me mijner eigen uitbeeldingen mij zelf onaangenaam doet, zooals b.v. de vele gekromde lichamen *Het Laatste Oordeel*. Zij achtervolgen mij.

En wat zou een woest mensch zooals ik met zoogenaamd gezellig thuis doen? Geweldig ben zelf en geweldig is mijn kunst."

Toch deed haar zorgzaamheid hem goed. Zij alleen had hem het leven buiten de kluieren lief hebben. Hare tegenwoordigheid bleef voor hem geluk, rust, tevredenheid en schuldheid.

„En zelfs wanneer Pausen en Keizers tegenwoordig waren, zou ik niemand zien dan u alleen," hij eens tegen Vittoria.

Sedert Michel Angelo Vittoria had leeren kennen, was de dichter in hem sterker geworden de schilder en de beeldhouwer.

Toch maakte hij eenige heerlijke teekeningen van zijn vriendin.

Onder andere de teekening van den stervende Heiland, waaronder hij deze woorden van Dschreef: „Non vi si pense, quanto sangue costa"

Verder heeft hij ook Vittoria zelf geschilderd. Had weinig gedaan aan portretschilderen, maar dit portret gaf hij zijn gansche ziel, zijn al dringende menschenkennis.

1) Niemand weet, hoeveel bloed het heeft ge-

(Wordt vervolgd)

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen; terwijl
de prijzen niet hoger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTIJN & V. D. P.
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1
UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF
COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—
SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Mevrouw (tegen de nieuwe keukenmeid): „Sien, dit vleesch moet drie uur koken. Denk je dat je daar lang genoeg voor in deze betrekking zult wezen?”

(London Opinion.)

1ste Achterbuurtjongetje: „Zeg, Janus, waarom haal jai de pitte uit die koeke?”
2e Achterbuurtjongetje: „Jò, die ga ik thuis plante, dan groeit er meschien ook zukke lekkere koeke van.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

37)

Toen hij daar stond in de schemerachtige kloostercel van San Silvestro en zich verdiepte in de gelaatstreken zijner geliefde vriendin, zag hij klaar en helder door de steeds dieper zinkende, haar verhullende sluiers des oudendoms, haar vroegere kracht en frischheid, maar dat visioen wekte geen verlangen in hem op.

Hem was niets liever dan dit zachte, bezadigde gelaat, waarop de geschiedenis geschreven stond van een hart, dat veel geleden had; de meest stralende, jeugdige levenslust zou hij niet hebben willen ruilen voor deze stille, moede oogen, wier glans voor hem straalde, zooals voor niemand anders.

Dit portret, dat Michel Angelo van Vittoria schilderde en dat een wonderbare, aangrijpende gelijkenis moet geweest zijn, vol van een geheimzinnig, kloppend leven, is ons niet bewaard gebleven.

Zooals zoo menig groot en schoon gedenkteeken is ook dit verzwolgen door den stroom des tijds. Maar wij weten, dat het de uitwerking moet gehad hebben van een gedicht van hooge oorspronkelijke waardij.

Het tijdperk van den hartelijken omgang tusschen

Michel Angelo en Vittoria Colonna heeft echter behalve dit nog meer rijke vruchten gedragen.

Veertig sonetten, meest van godsdienstigen inhoud schreef de vorstin voor den grooten kunstenaar. En nimmer vloede Michel Angelo's dichtader milder als in die zonnige dagen, die voor hem het hoogtepunt van geluk waren.

Voor Vittoria echter waren ze slechts een rustpunt op den hellenden weg naar den dood.

Het was in de lente van het jaar 1543, dat Vittoria zich met een gevoel van groote moeheid afwendde van al het aardse en ook van haar grooten vriend. Een onuitsprekelijk gevoel van weemoed kwam over haar, een niet te stillen verlangen naar eeuwigen vrede en stille oneindigheid. Misschien had zij te veel strijd en bloed, te veel leugen, ontrouw, te veel dood en verlies gezien. Hare krachten waren verbruikt, Niets scheen haar meer aan het leven te kunnen binden. Radeloos stonden de geneesheeren om haar sponde.

In dien tijd schreef zij aan haar geestelijken raadsman, Kardinaal Reginald Pole:

„Ik verlang grootelijks u te zien, daar ik gevoel, dat uw geest mij steeds opheft tot de volheid van dat licht, die het mij onmogelijk maakt te veel aan mijn eigen lijden te blijven hangen.

Met de toenemende zwakte van haar lichaam ontwaakte de oude, smartelijke herinneringen en dreigden haar te overmeesteren.

Kinderlijk nam zij haar toevlucht tot het gebed. Maar pijnen en koorts versperden haar voortdurend den toegang tot deze vrijstad.

Op een dag, kort voor Vittoria's verscheiden, klopte Marco aan de kloosterpoort van San Silvestro en begeerde zijn meesters te zien.

Men weigerde hem den toegang. Toen ging hij in den kloostertuin en zong voor het venster der ziekenkamer het lievelingslied van Alfonso di Pescara:

„Quant'e bella giovinezza!"¹⁾

Niettegenstaande hare diepe neerslachtigheid vloog een zachte glimlach over het gelaat der stervende.

Zij zag weder voor zich de zonnige golf van Napels. Zij zag de witte godenbeelden aan de muren en hoorde weer Alfonso's jeugdigen, veerkrachtigen tred.

Het geluk en het lijden harer jeugd rezen in hun volle stralende heerlijkheid voor haar op en haar hart klopte weer warm en vurig als in die langvervlogen dagen.

„Marco is daarbuiten," zeide zij met haar bijna onhoorbaar geworden stem. „Laat hem bij mij komen."

Toen hij binnentrad, — een oude grijze man in

¹⁾ Hoe schoon is de jeugd.

monniksgewaad, maar iemand, die op de rechte wegen wandelt, — glimlachte Vittoria voor de laatste maal tegen hem.

„Marco, gij hebt mij goed gekend. Ik kende allen, maar gij wist ook iets van mij. Ik bedoel, dat ik mijn geheele leven in u terugzie.

Zing nog eens voor mij het lied van mijn gemaal. Marco zong, maar zijn stem brak in tranen.

„Di doman non c'e certessa".¹⁾

herhaalde Vittoria nog, toen wenkte zij Marco om naderbij te komen en maakte het teeken des kruis over zijn voorhoofd, evenals een moeder, die afscheid neemt van haar kind.

Marco waggelde naar buiten, een diepe gloed lag in zijn oogen.

„Nu heb ik toch ook het heerlijkste uur mijns levens gehad," dacht hij, „zij, die voor mij meer beteekent dan alle andere menschen, heeft mij gezegd. Zij wist, dat achter den nar een mensch verborgen was, een wetend, voelend mensch. Nu kan ik vrijer ademen, gemakkelijker leven, omdat ik voor haar niet was een nar, maar iemand, die recht had op het goede en schoone, evenals ieder ander."

Kort voor het einde zochten de pracht en glans des levens, die bij Vittoria, volgens haar geboorte behoorden, haar nogmaals voor het laatst tot zien te trekken. Haar bloedverwanten verlangden, dat zij zou verhuizen naar een andere, meer bij haar passende, vorstelijke woning. Eerst verzette zij zich daartegen.

Tegenover Michel Angelo sprak zij er zich over uit:

„Gij moet het begrijpen, meester, waarom ik dat alles ontvlucht. Ik heb altijd met de menschen gestreden, omdat zij maar niet begrijpen konden, dat gij de gestalten van uw *Laatste oordeel* geheel naakt hebt afgebeeld. Ik wist wel wat uwe beoeljing was.

²⁾ „Van den morgen is niemand zeker."

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk
alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELEN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.

— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

— „Waar lach jij zoo om?”
 — „Ik kom juist bij den tandarts vandaan!”
 — „En moet je daar om lachen?”
 — „Ja — hij was niet thuis.”

(Karikaturen, Christiania.)

— „O, moeder, kijk is — daar gaat een locomotief met vacantie!”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.
 38)

Als de mensch voor God, zijn Schepper en Rechter gesteld wordt, dan valt alle bedekking van hem af, dan staat hij daar als een, slechts door het lichaam omkleede, ziel. En zoo wilde ik mij ook ten laatste bevrijden van alle uitwendige pracht en praal, bij rang en stand behoorend, maar tot het einde toe moet ik ondervinden, dat wij gebonden liggen in de ketenen der uitwendige levensverhoudingen.”

Men ging er werkelijk toe over de ernstig kranke lijdere uit haar stil, zelfgekozen toevluchtsoord over te brengen naar het trotsche marmeren paleis der Colonna's, het eenige in Rome dat zij na de verbeurdverklaring hunner goederen nog bezaten en wat zich toen in handen van den graaf Cesarini bevond.

En daar in de pronkerige logeerkamer van het paleis, rijk met mythologische voorstellingen beschilderd, in het groote vergulde praalbed, welks gordijnen door dikke amoretten werden vastgehouden, en gesteund door speciaal voor verstelijk bezoek vervaardigde kussens, nam Vittoria afscheid van de groote wereld. Zij ontving nog eenmaal vorsten, kardinalen, en de afgezanten van den Paus.

Zij zelf echter stak wonderlijk af bij de, haar omringende, pracht. Zij had zich reeds het ordelkeed doen aantrekken, waarin zij wilde begraven worden. De heilige armoede van den grooten Franciscus maakte haar het sterven zoet.

Wie tot haar kwamen, ontvingen door haar te zien een groet uit een reinere, betere wereld. Witte banden omlijstten het schoone, nu zeer smal geworden gelaat, waarin het adernet, blauw en sterk geteekend, zichtbaar was onder de doorzichtige, ivorkleurige huid. De oogen waren onnatuurlijk groot geworden, maar de scherpe lijdenstrekken om den mond waren verdwenen.

Eens had Vittoria geschreven:

O, weet, dat gij als in een spiegel zult ontwaren Het aangezicht van God, Zijn liefde zoet verstaan, Die onbedorven zich daarin afspiegelen zal En vlekkeloos zich openbaren.

Zij had deze woorden aan zichzelf bewaarheid.

Een nieuwe jeugd scheen haar in deze laatste dagen ten deel te worden, terwijl toch haar lichaam zich kromde onder smartelijk lijden.

Haar ziel voelde reeds het licht der naderende vrijheid en ging jubelend dat licht tegemoet.

De vrome Sadoletto sprak tot de stervende van de eeuwige heerlijkheid en Reginald Pole van de gewisheid der vergeving harer zonden, en zij geloofde en dankte, maar de woorden zoo vol geest en geleerdheid kwamen haar niet meer over de lippen. Zij zag den een na den ander met een lieflijken glimlach aan, dit was alles wat zij nog te geven had.

Twee dagen voor haar dood, leefde Vittoria echter op wondere wijze weer op.

De kleur keerde terug op hare wangen.

Haare oogen, die den laatsen tijd reeds boven al het aardsche verheven, hemelsche visioenen hadden aanschouwd, herkregen hun gewone uitdrukking.

Zij begon met hare geneesheeren te spreken en richtte zich op met iets van den ouden veerkracht.

Toen liet zij Michel Angelo roepen om afscheid van hem te nemen.

Hij had met beven en sidderen gewacht op dit oogenblik.

Hoe had zij kunnen heengaan, zonder de troost van een laatst, hartelijks woord? Maar het was hem te moede, alsof hij zich voorbereide voor zijn eigen dood.

Wie hem op straat tegenkwam, zag voor het eerst, dat zijn haar wit werd en zijn gang wankelelend en onzeker.

„De groote Michel Angelo is nu ook een grijsaard geworden!” zeiden zij tot elkander. „Het scheen wel alsof zijn kracht eeuwig zou duren!”

Michel Angelo zat aan de stervenssponde van Vittoria en vocht met mannenmoed tegen zijn smart,

om haar te sparen. Hij was niet meer somber en geweldig, zooals zij hem eens had gevonden bij den steiger voor het *Laatste Oordeel* in de schemerdorke gewelven van de Sixtijsche Kapel, maar zacht en stil, zooals menschen zijn, die door de hand der ware liefde zijn aangeraakt.

„De menschen kunnen mij niets meer doen, nu ik u heb leeren kennen. Gij hebt mij met de gansche wereld verzoend,” zeide hij, de hand vattend, die Vittoria hem toestak. De tranen liepen in zijn grijzen, verwilderden baard, toen hij dit zeide.

Zij zag hem lang en peinzend aan, eindelijk zeide zij op haar oude manier:

„Wij hebben beiden dezelfde fout begaan, mijn vriend. Gij hebt te veel verwacht van dit leven, waarde Michel Angelo, evenals ik ook te veel wilde hebben. En die te veel verwachten, ontvangen altijd te weinig. Van onze eerste moeder tot haar allerlaatsten nakomeling, zijn wij allen verstrikt in de eigenliefde, en het schijnt, dat wij beiden daarop geen uitzondering hebben gemaakt.

Mij gaf God als mijn levensdeel groot lijden, groot verlies en u een bovenmenscheijk kunnen.

Dit zijn koningsgaven, waarnaast al het andere van geringe waarde is.

Maar zelden schenkt God bij het bezit dezer hoogste gaven ook de hoogste wijsheid.

Dat moesten ook gij en ik ondervinden. Denk niet, dat ik hard tegen u zijn wil.

De menschen zijn ondankbaar geweest, men u aangevallen, inplaats van u ootmoedig te vereeren, zooals het behoord had.

Men heeft u belast.

Wie heeft dit bitterder ondervonden dan ik! Alleen, het is toch eigenlijk slechts natuurlijk. Voor goddelijk werk heeft de wereld geen loon.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk
alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

In termijnen te kunnen betalen, terwijl de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
 — OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

— „Pa, wat is dat, een „sine qua non“?”
— „Doe me zulke vragen niet, kind, we hebben de auto nog niet lang genoeg dat ik al de technische termen nu al zou kennen.”

(London Opinion).

HET ERGERE.

— „Hebben die jongens je geslagen?”
— „Nee-e-n, maar ik mag niet mee vechten.”

(Meggendorfer Blätter.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

39)

Men schat hoogste gaven het geringste, omdat men met haar goud den dagelijkschen honger niet stillen kan. Maar honger is een gezonde ontbering. In het licht van den dood weet men eindelijk wat men gehad heeft. Ik ben geheel tevreden met mijn deel en gij moet het ook zijn: want van alle stervelingen, die ik gekend heb, waart gij het meest begenadigd.”

Als wondere, zoete melodie van troost, doorstroomde Michel Angelo deze woorden, deze sterke, levende woorden.

„Ik zou willen sterven evenals gij, doorluchte vrouwe, bid voor mij om de genade, eens den beker des levens zoo fier en tevreden neder te zetten, als gij het doet.”

Hij deed zijn best even rustig te spreken als zij, maar zijn stem beefde en stakte.

Vittoria bemerkte het een glimlachte weemoedig. Zij dacht aan lang vervlogen dagen, toen zij alles zou gegeven hebben om vurige liefde te gewinnen.

„Wie niet goed kan sterven, kan niets goed doen,” zeide Vittoria, „dit was een lievelingsspreuk mijner moeder. Ik heb mijn gansche leven geleefd voor dezen laatsten dag en mij dunkt, gij hebt dit ook gedaan.

Michel Angelo knielde neder voor haar sponde. „Ik wensch, dat ik meer voor u had kunnen doen, doorluchte vrouwe. Gij behoort echter tot de rijken,

die alles bezitten, omdat gij van alle dingen en alle wenschen afstand hebt gedaan.”

Vittoria wees op den muur tegenover haar bed. Zij had Michel Angelo's teekening van den gekruisigden Heiland medegenomen en hier opgehangen.

„Gij hebt mij het eenige gegeven wat ik noodig had! een volmaakt beeld van den stervenden Heiland, de Drager onzer zonden, de groote Ontfermer.

Maar laat ons nu scheiden.

Heb dank, dat ik u heb mogen kennen, zooals gij zijt. Anderen kenden den grooten kunstenaar, maar ik kende den mensch Michel Angelo en ik neem zijn beeld mede voor Gods troon.”

Michel Angelo boog zich over de reeds koud wordende handen en kuste die eerbiedig.

„Gij neemt mij met u mede! Wat goed en edel was in mij ging naar u uit. In alle eeuwigheid zal ik nooit van u scheiden!”

Toen Michel Angelo huiswaarts keerde, zag en hoorde hij niets van wat er om hem heen gebeurde.

De groote smart van het afscheid nam al zijn zinnen in beslag.

In een harer laatste gedichten had Vittoria Colonna geschreven:

„De moede ziele kampt met 't lange leven.”

Hij gevoelde, dat zij te moede was, om het leven langer te dragen.

De pit was opgebrand, de kaars moest uitgaan.

Hij moest haar de lang verbeide rust wel gunnen. Maar hij verloor met haar zijn aardsch tehuis.

Voor Michel Angelo naderden de dagen, waarin tijd en eeuwigheid elkander raken.

Hij wist, dat geen verlies op aarde hem zóó treffen kon, zooals dat zijner vriendin. Alleen in zijn smart was niets onstuimigs of bitter. Die smart kwam door zijn geheele leven als een stroom, waarvoor hij gewillig de poorten zijner ziel opende.

Aan deze smart danken wij een der heerlijkste sonetten van den grooten dichter.

„Als zij, naar wie al mijn verlangen uitging,

Van mij heenging, omdat de hemel het zoo wilde,
Stond de natuur, die nooit iets schooneers gestalte

(gegeven had,

Beschaamd, en wie haar zag, die weende tranen.

Waar toeft gij thans? Ach, als vernietigd ver-
(vlogen

De hoopvolle droomen plotseling;
Thans heeft de aarde uw reine leden,
De hemel uw heilige gedachten.

Sterven was uw lot; want alleen in het sterfe-
(lijke kan

Het goddelijke tot ons nederdalen.
Maar slechts wat sterfelijk was, heeft de dood
(verslonden.

Gij leeft, uw roem schittert in helder licht,
En eeuwig zal hij lichten
In hetgeen gij hebt gearbeid en gedicht.

Eenige dagen na Vittoria Colonna's verscheiden, kwam een leelijke, gebochelde, oud-nuitziende kloosterbroeder bij den portier van San Silvestro en vroeg naar het graf van de vorstin Colonna. De portier antwoordde met een hoofsche plechtigheid, waaruit bleek, hoe trotsch de nonnen en de gediensstigen van San Silvestro geweest waren op het verblijf eener vorstin onder hun dak:

„De marchesa heeft zóó willen begraven worden, dat men haar laatste rustplaats niet zou weten. De marchesa ligt midden tusschen onze arme zusters in.”

„Zij ging den dood en de eeuwigheid in en liet geen spoor achter; daarin herken ik haar,” murmelde Marco. „Maar die haar liefhadden, zullen haar toch weten te vinden.”

Hij dwaalde door de stille, schemerachtig verlichte kerk, maar nergens lag op de zwijgende zerken, die de grafkelders dekten, een roos of een cypressentak, nergens stond een naam.

Toen wierp Marco zich op de knieën voor het hoogaltaar en volgde in gedachte de heilige van zijn leven, de vrouw, die God tot zich genomen had. Hij zag haar voor den eeuwigen troon, onder de schare van hen, die overwonnen hebben en hun jubelend „Hallelujah” zingen.

Na den dood van Vittoria heeft Michel Angelo, die reeds een grijsaard was, nog zóóveel gearbeid, dat het voldoende zou geweest zijn voor een geheel leven van een gewoon kunstenaar.

Hij wijdde zich thans meer dan tevoren aan de bouwkunst en schiep dat wonderbare kunstwerk, de koepel van de Pieterskerk. Daarmede drukte hij zijn eigen machtig stempel op de eeuwige stad, zoodat zij nu nog genoemd wordt „Het Rome van Michel Angelo”.

Dezen reusachtigen arbeid verrichtte hij alleen om Gods wil en tot heil zijner onsterfelijke ziel, zonder de minste aardsche belooning te verlangen.

(Het was een diepe, stille lentenacht. Michel Angelo kon geen rust vinden. Hij had koorts, en wierp zich rusteloos heen en weer in het kussen van zijn slecht gespreid leger.

(Wordt vervolgd).

Het is gemakkelijk

alle benodigdheden op het gebied van
MEUBELN EN KLEEDING

in termijnen te kunnen betalen, terwijl
de prijzen niet hooger zijn dan à contant.

UW ADRES HIERVOOR IS:

N.V. v/h. CARL LOEB & Co.
— OPPERT 63, ROTTERDAM —

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSche STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Italiaansche barbier (die op opgewonden toon over Italië redeneert): „Welk land denkt u dat gelijk heeft?”

Klant (met nadruk): „Italië!”

(London Opinion).

Liefhebbende moeder (tegen vader, die zijn uiterste best heeft gedaan om zijn kroost bij te houden): „O, man, wat ben je lang weggebleven. Ik hoop, dat je de kinderen niet te zeer vermoeid hebt!”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

40)

Sinds zijn oude dienaar Urbino gestorven was, bekommerde zich niemand meer om hem, of beter gezegd, hij dreef iedereen van zich weg.

„De wereld is vol domme botterikken,” placht hij gemelijk uit te roepen.

Slapeloosheid kwelde hem.

Venwande voorstellingen gingen voor zijn geestes-oog voorbij. Het scheen hem toe, dat uit het donker van het verleden de gestalten opstegen, die zijn beitel half voleind in het marmer had gelaten, en die nu hun volle bestaan van hem opeischten.

De Dag van de graf tombe der Medicis hief somber zijn half voleindigd, raadslachtig gelaat op, en scheen gemelijk te zeggen: „Nacht, Schemer, Morgenstond hebt gij kunnen tot aanzijn brengen, maar voor het volle licht zijt gij teruggedeeind. Was uw kunnen te klein om de stralende volkomenheid van den wolkeloozen dag te formeeren, of was uw ziel te somber om deze gedachte uit te beelden?”

De geweldige reuzenfiguren uit de tuinen van Boboli te Florence kwamen op. Hunne massale ledematen waren vol voorwereldlijke levenskracht. Zij wilden zich bewegen, zich losmaken van de hen vasthoudende rotsen, zij waren geketende Titanen, wier gelaat nog door de sluiers van den chaos bedekt zijn, reuzenlichamen, zonder ziel, een wilde zinnenopenbaring zonder hart.

Hun half voltooide lichamen schenen hem aan te klagen. Het maakte hem onrustig en roofde hem zijn vrede. Hij gevoelde het als zonde. Want de zonden van groote kunstenaars, de zonden van eeuwigheidskinderen zijn anders van gedaante dan de zonden van alledaagsche menschen, die een leeg bestaan leiden, en niet belast zijn met de verantwoordelijkheid voor het hoogste goed der menscheid, namelijk de hoogste kunst.

„Ja, ja,” dacht Michel Angelo, „alles in de wereld heb ik kunnen dwingen, ik zou bergen verzet hebben en rivieren in andere beddingen geleid hebben als zij mij in den weg gestaan hadden, maar als ik voor iets de bezieling verloren had, kon ik die niet meer dwingen om terug te keeren.

De menschen noemden mijn kunnen onbegrensd, maar ik heb menigmaal aan de grenzen gestaan.

Zij alleen wist het, wat het zeggen wil: *Willen* en

niet kunnen. Voor een half-god gehouden te worden en toch slechts een zwak mensch te zijn. Vittoria! Er was niets dat zij niet zou hebben kunnen begripen, niets!

Maar thans is de wereld ledig!”

De onvoltooide graf tombe van Julius II kwelde hem ook.

Deze graf tombe had zijn levenswerk moeten zijn, een gedenkteeken voor den grooten Paus, die Michel Angelo's eerste, opbruisende kracht had opgeëischt. En alles had zich telkens weer gesteld tusschen hem en dit werk.

Op het graf van den geweldigen Julius II stond alleen Mozes, de sterke profeet en wetgever, die toch sterven moest zonder het heilige land van zijn verlangen betreden te hebben.

Die Mozes, dat was hij zelf! Steeds was hij als een pelgrim door het leven gegaan met een grootsch einddoel voor ogen.

De menschen zeiden, dat hij alles bereikt had, wat een mensch bereiken kan, maar de fiere, ten hemel stormende ziel in hem, wist het beter, de hoogste hoogten waren nog niet bestegen.

„Men moet *fiat* kunnen zeggen,” had hem Vittoria eens vermaand in zulk een aanval van zelfbeschuldiging.

Ach, Vittoria! Zij zou de eenige geweest zijn om hem rust te geven, om dat koortsachtige verlangen in hem te stillen.

Tegelijkertijd met deze gedachte overweldigde hem een groot verlangen naar den afgestorvene.

Hij stond op van zijn bed en tastte rond in zijn werkplaats.

De maan scheen door de breede vensters zonder gordijnen en verlichtte alles met een helder blauwachtig schijnsel.

Door doeken omhuld, stond daar een marmeren beeldengroep, waaraan Michel Angelo in het geheim meestal 's nachts beitelde.

Een kruisafname.

In den schoot der treurende moeder ligt het lichaam van den Christus, dat zoo juist van den kruispaal is afgegleden. Met liefdevolle armen vangt zij hem op.

Michel Angelo had getracht aan de moeder des Heeren de gelaatstrekken van Vittoria te geven, maar het wilde hem niet gelukken. Hij kon het geliefde gelaat zich niet duidelijk genoeg voor oogen stellen, het vertoonde zich niet meer aan hem. Het was alsof er een nevel over trok, het vervaagde en verdween, het dook in de verte op en het volgende oogenblik was het er niet meer.

Het was een smartelijk jagen en zoeken.

„De dooden zijn verre van ons!” zeide hij eindelijk, terwijl hij vermoed den beitel zinken liet. „Zou zij, die mij beter kende dan iemand anders, mij nu niet te hulp komen, als zij mijn nood vermoedde?”

Doen kwamen hare laatste woorden hem in de gedachten: „Wij verlangen altijd te veel van het leven”.

Dat was het! Het niet kunnen berusten! Stil pakte hij zijn werktuigen bij elkander en zocht zijn legenstede weer op.

De kruisafname bleef onvoltooid.

In dien tijd schreef Michel Angelo ook de lapidaire woorden met betrekking tot Vittoria:

„Morte mi uno grande amico”.¹⁾

Voordat Vittoria begraven werd, was Michel Angelo nog eenmaal gekomen om het stoffelijk ahuusel te zien. De volgende verzen vertolken de bezoeker:

Haar witte doods kleed van brocaat zijde
Hing lang en zwaar over den rand van haar spon
Haar gelaat vroeger zoo zorgensmoede en bleek
En vol leed, was weder jong geworden.
Om hare lippen, eens zoo stijf saamgenepen,
Zweeft een glimlach als van een vrijgelaten vli
In het schijnsel van een kaars. De kus der
eewigh
Nam bitterheid, hartzeer en ouderdom van h
En hare handen klein en smal liggen,
Alsof zij haar warmkloppend hart nog vasthou
wilden,

Gevouwen op haar borst.

Zij glanzten met meer licht dan de zijden plooi
van haar gew

Zoo edele handen had nog nooit gezien

Buonarotti in de lange jaren

Van zijn leven. Hij stond gebannen van verre:

— Zou hij het wagen hare handen te kussen!

Zij bood ze altijd slechts vluchtig tot een gr

Hij meende nog den lichten druk te speuren,

Dien zij schuw, als met maagdevingers, gaf.

— En nu? Ze met mijn lippen aan te rak

Evenwel, hij deed het. Hij boog zich weenend:

Gij groote ziel, gij kunt het niet weigeren!

Het laatste teeken van mijn groote trouw

Zult gij als zegelring ten hemel dragen.

¹⁾ De dood ontnam mij een grooten vriend.

(Wordt vervolgd)

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. P.
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF
COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

Hij: „Maar zou je me dan niet kunnen leeren liefhebben?”

Zij: „Beste vriend, daar heb ik geen tijd voor — ik leer al Fransch en zwemmen, meer kan ik er niet bij nemen.”

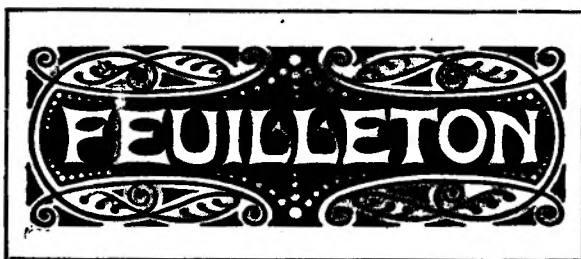
(London Opinion.)

Echtgenoot: „Wat een schitterende morgen. Met zulk weer kan men overal tegen.”

Echtgenote: „Ga dan even met me mee naar de naaister.”

(London Opinion.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

41)

Michel Angelo had nooit kunnen heenkomen over het verlies van Florence's vrijheid.

De gedachte daaraan knaagde aan zijn ziel, maar hij was te verstandig om, door nuttelooze opwinding, zijn, nog als ingezetenen te Florence wonende, bloedverwanten schade te berokkenen. Hij had nooit gelogen, alleen hij verzweeg wat hij dacht.

Hoffelijk kwam hij de nieuwe machthebbers van Florence tegemoet.

Wat hij innerlijk gevoelde, zegt een sonnet, dat uit zijn laatsten levenstijd dateert.

Zoo veel schijnt groot en kostbaar en het volk
Beschouwt het vol bewondering. Maar één
Staat van verre, hem dunkst het o, zoo klein
En bitter als gal, wat hen zoo hoog bekoort.

En zelfs dit: naar de ijdele, onverstandige,
Gedachtelooze wereld moet hij zich schikken!
Moet spreken in haar taal en vreugde veinzen
En glimlachend de verborgen tranen inhouden.

Dan ben ik alleen tevreden, als het geheel verborgen
blijft

Wat mijn ziel bedroeft en als niemand vermoedt
De geheime verlangens van mijn hart.

Blind is de wereld en alleen trouw aan hen, die geen
trouw kennen,
Maar ik, haat en eer gelijkelijk verachtend,
Ga stil en eenzaam mijn eigen weg.

Twee jaren vóór den dood van Michel Angelo kwam de Hertog Cosimo de Medicis naar Rome en bezocht Michel Angelo in zijn woning.

De vorst vond den grijsaard in diep nadenken verzonken met tranen in de oogen.

„Om wien treurt gij, meester Buonarotti?”

„Ik treur”, antwoordde Michel Angelo, „omdat het ons zoo zelden vergund wordt begaan onrecht weder goed te maken.

Jaren geleden kwam Leonardo da Vinci naar Rome en verzocht den Paus om arbeid.

Ik hoorde tot zijn tegenstanders, want hij was de eenige in heel Italië, die evenveel zou vermocht hebben als ik, indien hij mijn uithoudingsvermogen gehad had.

Als hij met mijn kracht was begaafd geweest, zou hij meer hebben kunnen volbrengen dan ik, want met goddelijke goedheid, zachtheid en schoonheid was zijn penseel gezegend.

Misschien vreesde ik hem. Het is moeilijk zichzelf altijd geheel te doongronden. Misschien ontbrak aan zijn talent slechts de zon van het geluk en het zou hoog opgebloeid zijn en zoowel mij als Raphaël in de schaduw gesteld hebben.

Ik hield niet van hem, deed niets tegen hem, maar ook niets voor hem.

Dat was zondigen tegen de heilige zaak der kunst.

Maar het is voorbij, en het is niet mijn zaak het onherroepelijke te beweenen.

Maar onlangs kwam zijn neef Piero de Vinci tot mij. Geheel het evenbeeld van Leonardo, stralend, sterk..... en een teekenaar! Hij teekende zoodanig andere spreken en de kleuren en de lucht hadden voor hem geen geheimen. Hij had werkelijk Leonardo's bloed in de aderen. Ik wilde hem opvorderen en aan hem de oude schuld aan Leonardo, betalen.

Maar gisteren hebben wij hem begraven.

Dat is het moeilijke als men oud wordt, iedereen vóór zich in het graf te zien dalen, dat alles tot stof wordt wat men in de handen gehouden heeft.

Over de politiek sprak de grijsaard niet met den hertog. Florence scheen nu verre buiten zijn gedachtenkring te liggen.

De hertog Cosimo bewees Michel Angelo groot: eer, hij liet hem aan zijn rechterhand gaan. Zoo bericht ons Vasari.

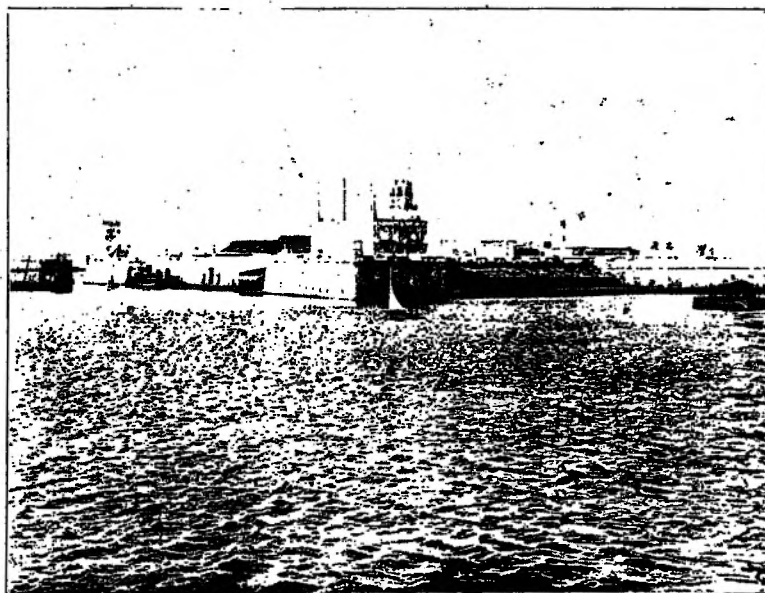
Hij moest naar Florence komen om de Laurenziana-Bibliotheek en de sacristij te voltooiën. Maar hij ging niet.

De bouw van de Pieterskerk hield hem, niet tegenstaande al den haat der Romeinsche bouwmeesters, tot het allenlaatst in de eeuwige stad.

Veel eer was zijn deel in zijn levensavond, maar dit bracht geen verandering in zijn geestes-eenzaamheid.

Hij stond alleen tot het allenlaatste oogenblik.

(Slot volgt).

Gezicht op Vera Cruz, de haven van Mexico.

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483
 UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFFEN
 COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—
 SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

SPORTVERDWAZING.

Jack Dempsey
kreeg £ 100.000, omdat
hij 3 minuten en 57 se-
conden gevochten had
met.....

Louis Firpo,
die £ 32.400 kreeg;
maar.....

Wullum Harmsen en *Harm Wullemsen*
kregen 14 dagen gevangenisstraf omdat ze 20
minuten gevochten hadden.

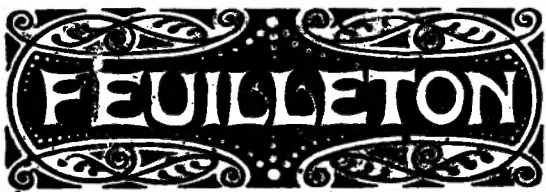
(London Opinion).

DE KOSTEN VAN DE OVERWINNING.

Duitschland: „Ik geef het op!”
Poincaré: „Mooi, en nou betalen!”
Duitschland: „Betalen? Denk je dan dat ik het
lijdelijk verzet zou hebben opgegeven als ik nog
geld over had?”

(Punch.)

Vittoria Colonna.

Een levensgeschiedenis uit den tijd der Hoog-Renaissance.

DOOR M. HERBERT.

Vertaald uit het Duitsch door J. H. KUYPER.

42)

(Slot).

De gedachte aan den dood hield Michel Angelo zijn geheele leven bezig.

Halverwege de trap in zijn woning was de dood als een maaiër met de zeis op den muur geschilderd.

Boven deze schildering stond:

Gij, die u aan de wereld overgeeft, hoort, wat ik zeg:
Voor lichaam en ziel, die gij haar bracht ten offer,
Geeft zij u eens de zwarte doodkist, die ik draag.

Zoo dikwijls hij dit *Memento Mori* voorbij kwam, stond hij stil en dacht na.

„Hem wacht daarboven het gelukkigste lot, die van de geboorte af den kortsten weg neemt,” schreef hij reeds in zijn jonge jaren.

Zijn oude slapeloosheid en troosteloze gemoedsstemming kwelde hem steeds heftiger. De smart over wat niet gedaan of onvoltooid was gebleven, werd tot wroeging en nam overdreven ziekelijke afmetingen aan.

Des werelds ijdelheden hebben mij den tijd geroofd,
Dien mij was geschonken om aan God te denken.
Niet alleen heb ik uwe genadegaven vergeten,
Maar ik heb ze misbruikt om tegen U te zondigen.

In het midden van Februari van het jaar 1564 waren de straten van Rome in een vochtig-kouden mist gehuld, een fijne motregen scheen overal door te dringen.

Michel Angelo besteeg langzaam en gebogen de hoogte van de Pincio, en trad de kerk van San Silvestro binnen.

Hij had gedurende eenige oogenblikken, maar ook daar vond hij geen rust.

Hij stond stil op een plek, waar hij dikwijls met Vittoria genust had en hij trachtte een blik op de stad te krijgen. Maar er was niets te zien dan een golvende zee van nevel en mist.

Zoo was het ook in zijn binnenste, de gedachten waren niet meer aan zijn wil onderworpen, en woelden in verwarden chaos dooreen.

Oude, verbleekte beelden uit zijn rijk en bewogen leven, halfvergeten jeugdperiodes doken weer in frissche kleuren voor hem op.

Soms zag hij weer voor zich het reusachtige marmerblok, waaruit hij zijn eerste groote standbeeld had gehouwen, den Herkules voor het paleis der Strozzi's in Florence, en dan hoorde hij heel duidelijk het scherpe geluid van den heitel in het marmer en zag hij de zilverwitte stukken op den grond opspringen.

Of hij bevond zich weer in ballingschap in Bologna, in het huis van Aldobrandi, waarheen hij gevlucht was na de verdrijving der Medici uit Florence.

Daar had hij avond aan avond gezeten aan het ziekbed van meester Gian Francesco en hem voorgelezen uit de *Divina Commedia* van Dante, of uit de Sonetten van Petrarca, soms ook uit Homerus en Virgilius. Daar had hij veel geleerd en zijn kennis verdiept en zijn blik verruimd in de grootheid van het verleden.

In dien tijd had hij in Bologna zijn kaarsdragende engel gemaakt voor de graftombe van den Heiligen Dominicus. Hierdoor had hij zoo zeer de

haat en en nij van e kunstenaars aldaar opgewekt, dat hij bij nacht en ontij uit de stad had moeten vluchten.

Toen had de mist hem ook nat gemaakt evenals thans. Alleen was hij toen niet zoo beenkoud geworden als nu.

Hij spoedde zich huiswaarts, bevend over al zijn leden en met een gevoel van ziek-zijn. Thuisgekomen maakte hij zelf vuur aan in de schouw en zat tot diep in den nacht voor de opflikkerende vlammen.

Den volgenden morgen vonden zijn vrienden op een tafel bij zijn leunstoel een teekening, die hij halfdroomend ontworpen had:

Op eenzame weg gaat een grijze vrouw. Vóór haar uit den grond steekt de hand van een geraamte op die haar een zandlooper voorhoudt.

Michel Angelo kon niet meer opstaan.

Het uurwerk was bijna afgelopen. Zijn oortuurde onafgebroken door de geopende poort des doods naar de eindeloze ruimten der eeuwigheid.

„Breng mijn lichaam naar Florence!” luiden zijne laatste woorden.

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

DE HOOGHE POLITIEK.

John Bull: „Neem me niet kwalijk, maar vliegen
wie in een bepaalde richting?”
Baldwin: „Nee, we vliegen maar zoo'n beetje
rond.”

(Punch).

Moeder: „Kindje, je hebt grootmoeder nog niet
goedendag gezegd.”
Kindje: „Goed, laat ze maar even hier komen.”

(Punch).

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

1)

I. Aafje en haar moeder.

In onbarmhartig gegloei brandden de zonnestralen op de onafzienbare huizenrij. Tegen de ramen hier en daar een jalouzie om de hitte af te weren, voor de meesten hingen doeken, oude lappen of lorrige kleeden om de afmattende warmte buiten te houden. Wat baatte het in die kleine, rommelige vertrekken, waar het gas of het fornuis brandde om het middageten te bereiden, waar de huismoeders zich afsloofden met het sloepend vermoeiende werk van wasschen?

Ook in het kleine keukentje van vrouw v. d. Meri drie hoog in de Feijenoordstraat sloeg de heete witte damp uit de volle waschkuip. Daar bukte zich een jong meisje, even achttien, over het kwalijk riekende goed en wreef het witte goed over de roode opgezwollen handen.

„Meid, boen dan toch,” kefte moeder, een dikke, zich traag voortbewegende vrouw van bijna zestig. „Je schiet nie op, al maar op je handen, haal er den borstel over.”

Zij sukkelde naar de kast, schepte lijjig en langzaam koffieboontjes in het molentje, liet zich zakken op een rafelende stoelmat en wilde koffiemalen.

„t Water kookt, moeder.” Aaf draaide t gaskraantje ietwat schuin.

„Je ziet toch, dat k koffie maal. Laat t water koken, anders lus ik de koffie niet!”

„Je bent wel op je paardje, moeder.”
„Hoor er zoo'n pertale meid er is an. Jij bent nijdig omdat je wasschen mot.”

„Omdat ik er niet tegen kan, moeder.”
„Zooas jij t ook doet, stukkie voor stukkie in je handen.”

„Alleen m'n blouses en m'n rokken en m'n onderlijfjes maar.”

„Jij met al je kwikke en strikke, k Had er bij mijn moeder mee an motte komme, die dunne blouses en dan herde en broeke met berduursel. k Had d'r mee an motte komme! Weet je wat m'n grootmoeder dee, toen ik voor t eerst in m'n leve met n kantje an m'n schoortje an kwam?”

„O ja, k weet het allang,” viel het meisje wrevelig in. „Grootmoeder nam t kantje tusschen duim en wijsvinger en scheurde het er vierkant af. U hebt t al honderdmaal verteld.”

„Zoo, ik was zeker zoo'n pertaal ding niet as jij,” beet moeder af. „Je hadt tenminste vroeger eerbied voor je ouwelui, dat is nou tegenswoordig ver te zoeken.”

De vrouw laveerde langzaam onder dit gepraat tusschen de emmers en de tobben door, die in het kleine keukentje t loopen bijna onmogelijk maakten. Zij schonk de pasgemalen koffie op, van den fijnen geur genietend, viel daarna neer op een stoel en zei gemoedelijk, alsof ze spijt had van haar gemopper: „Nou, kind, we gaan lekker n bakkie nemen.”

t Meisje lachte zacht tegen moeder. De oude sloof was werkelijk nog zoo kwaad niet, ze kon alleen zoo loopen boomen over dit of dat. Moeder kon nooit begrijpen, dat zij, Aaf, anders was dan de meisjes uit moeders jeugd. Je kon t niet kwalijk nemen, nee hoor, maar toch, ze lachte niet van harte, heelmaal niet, ze vond t eng t leven. Je werd maar voortgeduwd en heen en weer geschud, waarnaar je verlangde kwam nooit. Zij vond het in haar ouderlijk huis akelig, miserabel naar! Daar stond je nu in zoo'n gloeiend heete keuken boven den ween damp van dat warme sop. De hitte trilde door je heele lichaam. Daarnet zei ze nog: „Moeder, ik ben zoo heet, t is of mijn reuzel smelt.” Was dat leven?

Moeder spotte er mee: „Lekker, dan gaan we worst bakken.” Flauwiteiten! Moeder hoefde niet te wasschen, die was te dik, kon niet bukken. Ze had er geen zin in ook.

Het rammellend geraas van een voorbijrijdenden trein over den dijk voor de ramen sloeg tegen de ruiten. Het glas rinkelde, de grond dreunde.

„Zeker een goederentrein,” veronderstelde Aaf. Door het met lappen behangen venster kon ze niets zien.

„Zou Leen er op staan?” vroeg moeder.
„Weet ik het? Heeft hij niet gezegd hoe laat hij thuis kwam eten?”

„Niks gezegd,” teemde moeder. Toen opeens riep ze verschrikt: „Kind, we benne vergete aardappels te schille. Nee maar hoe kom ik nou zoo? Elf uur k mot ze nog halen. Twaalf uur staat vader voor je ooge.”

„t Komt omdat u ze gisteravond niet geschild hebt, moeder. Ik zei t nog op waschdag vergeet je t zoo licht.”

„Je zei t omdat je gisteravond om tien uur d'r nog effetjes uit wou. n Afspraakie met Henk, natuurlijk. Maar ik zeg je, eer je met die jongen gaat sla ik je beene kapot!”

Moeder sprak dreigend met pathos, doch Aaf hield alsof zij die felle woorden niet had gehoord. Ze kon die iederen dag vernemen. Moeders mond lag altijd vol van: beene kapot slaan! Met de matteklopper geve, enz., enz. Doch ze deed niks. n Grootte mond had ze. n Echte Rotterdamsche slaschotel. Verder goed als n kalf.

Aaf dronk bedwaard haar kopje leeg, veegde opstaande haar rood-verhitte voorhoofd en hals en nek af. De zakdoek kreeg natte plekken.

„Kijk ik s transpireeren, moeder.”
„Weer zoo'n stadhuiswoord, sinds je op de avondschool heb gegaan kan je wel juffrouw weze. Verbeel je maar niks, kind.”

Moeder nam de aardappelbak en sjokte naar beneden. Aaf bleef achter in het smoorheete dompige keukentje.

„Hé, nou eens frisch de raam en de deur tegen mekaar open zetten,” praatte Aaf hardop. „Moeder wil geen tocht. Je zou sterven van de hitte. t Meisje haalde t gordijn op, schoof t raam omhoog, kierde de keukendeur wijd open. n Flinkke luchtstroom trok

door het vertrek, verkoelde het brandende gezichtje waanomheen de haren vastplekten, nattig en uit kruil, streeks langs het tengere figuurtje, te slank door de weinige kleeren die vochtig kleefden a het mooie bovenlichaam. Een nauw rokje stral om de dunne beenen.

Weer bukte het meisje over de dampende lui. Nu vlog dat dunne goedje er uit wasschen. Moeder engende zich altijd aan die fijne kleeren. Ze w eenmaal niet anders, verdiende t zelve als ze D. derdags en Vrijdags uit werken ging. Dat za h soepelle batist voelde zoo heerlijk aan, en in mooie modelletjes kwam je figuurtje zoo goed u. In die kleeren verbeelde je je iemand anders zijn. Ewen richtte zij zich op en keek in het barsten spiegeltje boven het brandende gasst waarop t waschwater stond te suizen. Dadel wendde Aaf zich weer af. Nee, ze leek nu heelen niet mooi. Net een kreeftenkop. Als Henk haar zag, zou hij niet zeggen wat ie elken avond bew de, dat zij zoo'n mooi, fijn bekje had. Zij hield h maal niet van Henk, ze vond hem veel te grof en lomp, maar hij vleide haar altijd, verzou zulke li woordjes, dat je niet begrijpen kon, hoe zoo'n gr kerd die allemaal bij elkaar kreeg.

Och, wanneer hij altijd zoo lief en teer bl geloofde zij soms, dat zij op t eind van hem leeren houden. Nu kon ze hem nog niet liefheb integendeel, meest stootte heel zijn leven en bes haar af.

Heel haar leven wachtte het meisje naar moois, iets fijns en nimmer kwam er iets won baars, iets van al t heerlijke waarnaar zij verlan, waarvan zij droomde. Zou nu heusch het leven dat leidde en moeder en vader en al de broers en H en de haren het leven zijn? Armoe, narigheid, s wen in hitte en kou? Zij weigerde het te gelo. Beleefden zij met hun allen ooit echt geluk? iets feestelijks dat je omhoog hief, naar boven, den tredmolen van dit platvloersch bestaan; in licht!

O, die klacht, die nooit tot rust te bre klacht, diep binnen in je. Die Henk allerminst greep. Nooit begrijpen zou. Moeder evenmin.

Even hield het meisje heel haar lichaam stil, die vragende oogen lag de bede om oplossing al die ondoorgroondelijke raadsels om je.

Plots schokte zij op. Zij hoorde moeders l zamen tred op de trap.

Nu niet treuzelen, anders begon moeder we

(Wordt vervol

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. P.
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF.

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFF
COLBERT COSTUUM NAAR M
VANAF f 75.—

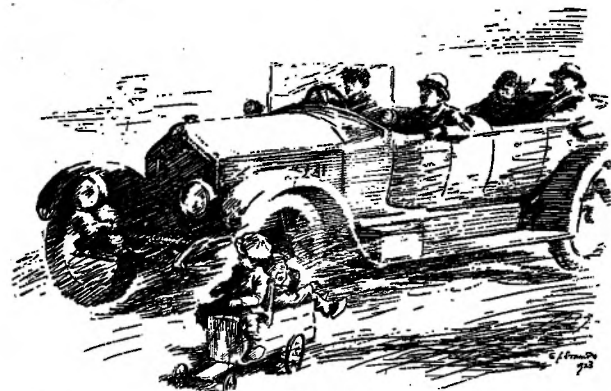
SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

De professor (tegen Betsy, die hem een bloem in het knoopsgat heeft gestoken): „Ik zou je graag om een kus vragen, Betsy, maar ik heb kou gevat.”
Betsy (zedig): „Ik heb ook kou gevat.”

(Punch).

Karelle: „Zouden we ze maar niet laten passeeren, Garrit?”
Garrit: „Ja, ik geef ze juist het teeken.”

(Punch.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

2)

Gelukkig, buurvrouw van twee hoog vroeg haar even te rusten. Gauw haasten, om haar mooie kleeren schoon te krijgen. Als moeder de waschborstel maar over de plank hoorde knerpen, dan was zij tevreden.

'n Tijdje lang waschte het meisje voort, vooroverbukkend, met de handen ploeterend in 't warme water. Pff, pff, ondragelijk heet die zon op je hoofd. Toch weer lekker dat tochtje over je rug, die werd heusch koud nu. Ze voelde den trek in haar hals, over haar vochtige haren. Nog even open laten, zoodra moeder kwam moest alles weer potdicht. Je laat de hitte binnen, beweerde de oude vrouw.

Eindelijk klaar. Nu die grove hemden van vader boenen en van Leen, die altijd zoo vuil werd op die machine. Bah, zij trouwde nooit met 'n werkman, wat 'n boorden, zoo zwart. Haar heele hart ging uit naar mooie, fijne dingen.

Regelmatig knerpte de harde borstel over het goed op de harde plank.

Aaf hoefde nu niet meer zoo gestadig te bukken. Rechtop stond zij, in regelmatig beweeg ging haar arm op en weer.

„De huur juffrouw.” Aaf, in haar aandachtig boenen, dat vlak bij haar hoofd alle geluid voor haar overstemde, had den huishoofd niet gehoord, die, begonnen bij de benedenburen, eindelijk tot étage drie was opgeklimmen.

Aaf keerde zich om. Tot hare verbazing zag zij niet den ouden huishoofd met zijn gladgeschoren monnikengezicht en loerende kleine oogen, maar een jongen man met donkere kleine pittige oogen en een lach om den mond.

Zij kende hem goed. Van de Zondagsschool, waar zijn vader eens onderwijzer was. In geen jaren ontmoette Aaf hem. Vader vertelde met trots: Dolf studeerde voor Dominee. Aaf dacht vaak aan Dolf.

Voor dominee. Kijk, zoo'n dominee zou wel een antwoord weten op de vragen die je ziel beroerden.

„Maar ons soort menschen ziet nooit dominee's,” dacht Aaf vaak mistroostig en moeder zei altoos: „Och kind, 'k heb ze niet nodig. Je mot 'n dominee nooit verder zien dan halverwege de preekstoel en dat is nog te veel.”

Moeder bezocht nooit de kerk, vader en Leen evenmin. Aaf voelde zich in de kerk niet thuis en zij was 's Zondags altijd zoo moe. 't Heele huisgezin sliep dan uit. Tenminste als vader geen dienst had.

In 't Leger des Heils zat Aaf beter op haar gemak. Zij begreep de lui. Die leuke wijsjes vond zij ook aardiger dan die saaie psalmen. Alleen die erge henrie vermoede haar.

Maar toch, 't liet haar hart allemaal leeg, 't leek haar of zij over je leed heen zongen en heenpreekten. Dat overweldigende verlangen in je naar leven, naar levensweelde en heerlijkheid, snapte zij niet.

Dolf leerde nu al die soort dingen, waarvoor je las in den Bijbel en die zoo vreemd tegenover haar

stonden. Dolf deed als jongen net als 'n dominee. Hij preekte zoo graag. Zij zag hem nog in moeders keukentje staan met 'n zalvend gebaar en doen als een dominee op den preekstoel.

'n Leukie jongen toen. En hij stal ook wel eens een kus van haar.

Aaf schaamde zich diep in haar vochtig leelijk wenkpacje met haar rood verhitte aangezicht. Zij wipte van de waschkuip weg de voorkamer in, het heiligdom, dat 's avonds alleen betreden mocht worden als je naar je donkere alcoof ging en 's morgens wanneer je weer uit je bed stapte. Eten, drinken, wasschen, strijken, het huiswerk, 't geschiedde al in 't kleine keukentje. Op kousenvoeten kwam Aaf terug, ze lei den rijksdaalder, gekregen uit de linnenkast, in de hand van den jonkman, presenteerde met de andere hand het huurboekje.

Terwijl de jongen het geld aannam keek hij Aaf lachend aan.

„Je bent warm, zeg.” Toen bezorgd: „Maar je staat hier gloeiend op den tocht.” Welk een zacht licht blonk er in zijn oogen!

„Gloeiend op den tocht.” Aaf in haar gulgauwe lacherigheid gierde 't uit. Ze kon lachen om een nietsje. Moeder noemde haar vaak het blikke pan-netje, zoo heet, zoo koud.

De jonkman lachte mee. Toch herhaalde hij dringend: „Nou wezenlijk, geloof me, 't tocht hier of je de tering krijgen wilt.”

„Ja net. Heeft die kwaje meid alles weer tegen elkaar open?” Moeder was zuchtend naar boven geklommen, had den zwaren aardappelbak neergezet en stond nu met de handen in de zijde uit te blazen net toen Adolf zijn waarschuwing uitsprak.

Haar blik vloog van den een op de andere. Wat had die student met haar Aafje te maken? Hij hield haar vast met de oogen. En Aaf lachte. Ja, die Aaf. Altijd van 't eene in 't andere uiterste. Van Henk naar dien Dolf.

Maar zij zou haar dochter. Docht dat schaaft soms dat 't ooit iets worden kon met zoo'n student?

Ach, ja. Maar waarom ook niet? In elk geval Dolf moest niet denken dat ie Aaf's meerdere was.

„Komt je vader deze week niet om 'de huur?” vroeg de moeder, eigenlijk niet wetend hoe te beginnen.

„Neen, want ik ben er.”

Fel vonkte het vuur in de oogen der jongelieden. Aaf lachte luid.

„'k Zie je vader nog met de krullenzakken rijden en nou rijdt ie in een auto,” zei Aaf's moeder.

„Ja vader heeft slag het geld bij elkaar te halen.”

„Jij zult 't misschien wel voor 'm opmaken.”

Moeder zei 't goedlachs. Toch verschrikte Aaf er van zooals Dolf's gezicht verstrakte.

'k Doe er in elk geval geen mensch mee tekort.”

'n Knikje tegen Aaf. Met harden stap daalde Dolf de trap af.

„Moeder hij is nijdig,” verweet Aafje. De tranen brandden in haar oogen. Hoe kon moeder zoo'n lomphheid zeggen. Wat wist zij van Dolf?

„Vraag of 't mijn hindert,” morde moeder. „Hij hoeft jou zoo niet aan te kijken. Hij is nou boven je stand.”

„Hij kan zijn oogen toch niet in zijn zak steken!” weerde het meisje af. „En wat weet u er van of hij 't geld van zijn vader opmaakt?”

Zij voelde behoefte partij te trekken voor Adolf. Een vreemde verwarring woelde in haar hart.

Blij met deze ontmoeting schaamde zij zich toch. Over moeders grofheid en omdat hij haar gezien had op haar leelijkst. Toch zong er een jubel in haar hart.

„Omdat 't altijd zoo gaat. Die ouwe is een echte duitendief. Hij weet niet wat meelien is. Schrapen maar! Buurvrouw benee, 'n weeuw met zes kinde-

ren. Je mot niet denke dat ie 'n dag op zijn eens wacht. Das nou Christelijk! Vroeger zat ie met vader in de kroeg, nou rijdt ie met z'n auto naar de kerk. Wacht maar, 't is meer gezien. Zijn Dolfje zal 'm wel helpe!”

Aaf zwoeg en arbeide voort. „Moeder schil nu toch de aardappelen,” jachte zij, toen moeder onnadenkend stil bleef staan vóór de etenskast. Meteen komt vader en u hebt 'n huis vol leven.”

„Doet dam die raam toe!” beval moeder kort. „Die gekke tocht!”

Aaf schoof het venster dicht en liet het gordijn zakken. Op het uitgewrongen goed goot zij het blauwig kokende zeepsop. De warme damp hing al 'n witte nevel in 't smalle vertrekje; buiten brandde de zomerzon.

„Pf, 't is gloeiend hier,” klaagde moeder, zij zat nu aardappelen te schillen, spattend ketste telkens een aardappel in 't water.

Aaf leunde even op haar plank en streek over haar rug met de natte gezwollen hand: „'t Is alweer mis, moeder, 'k heb weer pijn.”

„Van je gekke, onzinnige openzette,” verweet moeder: „Je weet dat je voorzichtig mot zijn. Wil je soms weer zes weken leggen?”

„O, alsjeblijft niet!” Angstig riep Aaf het. O, die ellendige zes weken in die donkere alcoof. Hoe verschrikkelijk lang duurden die.

Wat klaagde moeder dag aan dag over die dollen kunsten van de dokters tegenwoordig. Zoo'n gezond meid zes weken in bed liggen. De dokter wou Aaf in de zon hebben, doch moeder zei: „dat moest er nog bij komen 'n ledikant in m'n goeie kamer. Zie legt in die donkere alcoof veel beter.

Dat vunzige smalle alkoofje wekte toen in Aaf de gedachten aan het graf. Vooral wanneer moede de deur had toegeslagen, zoodat 't pikdonker werd om haar. Welk een verlichting als moeder klaar met vegen de deur weer opendeed.

Heele nachten lag Aaf toen angstig wakker, o geschrikt door de voorbij donderende treinen, maar hun voorbijnellende lichtjes, vlug schijnend op Aaf's bedsteewand.

O, die innerlijke eenzaamheid. Aaf haakte na 't reime, het schoone, het volmaakte. Zij vond zich zelve zoo zwak en hare heele omgeving zoo leelijk zoo gebrekkig.

„In den hemel is het schoon,” zong zij op Zondagsschool. In den hemel, O, Aafje wilde er w zijn. Soms zong zij 't versje uit:

Lieve Heiland, gij alleen
Brengt ons naar den Hemel heen.

De Heiland? Zij kende Hem niet. Zij wist zich ver, heel ver van Hem af. Zij hoopte wel. Maar ach, de hemel en de schoonheid zag zij niet.

(Wordt vervolgd).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & v. d. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

OCTOBER 1923.

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

De man, die een klokkenwinkel binnentrad om te zien hoe laat het was.

(London Opinion.)

Agent, tegen verkooper van Deutsche merken: „Mag ik je vergunning voor straatverkoop eens zien?”

Verkooper (minachtend): „Wat bedoel je? Straatverkoop? — Ik ben geen straatventer, ik ben bankier.”

(London Opinion.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

3)

Vaak had zij uren liggen droomen over den hemel. Hoe kwam zij daar?

Want vergiffenis der zonden,
Wordt slechts in Uw bloed gevonden.

Daar begreep Aaf heelemaal niets van. Welke zonden? Zij deed geen kip of geen kind kwaad!

Toch sprak die goeie meneer Everhard op Zondagsschool ook over de zonde als iets heel ergs en in die donkere alcoholweken was de angst voor den dood en de eeuwigheid vaak op haar aangestormd, zoodat zij gilde of schreide.

O, neen, niet meer liggen!

'n Tijdje verrichtten de beide vrouwen zwijgend haar werk. Aafje's gedachten toefden gestadig naar Adolf. Heel vroeger, toen zij samen de Zondagsschool bezochten, noemde Dolf haar zijn meisje. Aafje lachte. Een wrange lach. Hoever klon Dolf boven haar uit!

Stuk na stuk boende het meisje, telkens strikend over haar vermoeden rug, het zweet afvogend met een doek die over de knip hing. Al haar gedachten vlogen ver weg, van haar werk af, buiten het keukentje, het kleine vertrek, waarin zomerzon en gloeiend gastoestel en kokend water de atmosfeer ondragelijk verhitten.

Om volheid aan haar leven te geven gaf zij toe aan Henk, die haar meesleepte in lichte vermaken in de hel-drukke danshuizen. Als in een bliksemflits zag zij nu de ellendige leegte door en meteen verwarmde iets heel moois, iets heel fijns haar hart. Van Dolf zou zij kunnen houden, met hem kon een wereld van liefde en vreugde voor haar openbloeien.

Hlad zij dit Zondag vooruit gevoeld, toen zij met Henk en nog 'n paar stelletjes jongens en meisjes roeide over 't glinsterende, warme water? Gleded langs groene weiden, waarin de koeien en kalvers liepen, het bonte vee speelde. Wat rolde dat lenige paardje kluchtig omver met de slanke pooten omhoog. Zij voeren door slooten, waarin je de stekeltjes zag glinsteren, de kronkeltjes vruchtboomen hingen over 't water, je kon zóó plukken.

Op een eilandje, midden in de groote, wijde watterplas, omzoomd met wuivend riet, waren zij uitgestapt. De anderen stoeiden en zongen, zegden schunnigheidjes. 't Leek háár een ontwijding. Tusschen hoog gras had zij zich verstoken, lang uit lag zij daar, 't hart vol zoet heimwee en toch vol stralende feestelijkheid. Zouden die prachtige, lichte volkenschepen tegen de heldblauwe lucht je niet regelrecht den hemel in kunnen zeilen?

Zie je, 't licht van dien zonnedag voelde zij zooveel oopsjubelen in haar ziel. Opnieuw. Want Henk doofde dat rein genot Zondag. Hij vond haar en zei dingen om te blozen, waatover Lien en Nel met haar jongens lachten.

Zij lachte toen niet. Haar oogen schoten vonken. Wat dacht Henk wel? Zij wou nooit met Henk trouwen, nooit!

Op de terugvaart was zij bijgezakt. Die ruwe, lompe vlegel deed toch weer zoo teer en zacht. Nel leidde haar gedachten af, vertelde van de fabriek, waarin je zooveel verdiende. Aaf wou graag veel geld verdienen om te koope al 't mooie, dat als iets begeerlijks om haar opglansde. Hoe had zij moeten foeteren om het geld voor dat voile japonnetje los te krijgen van moeder. Dan stond er nog iets aan den achtergrond van haar Jenken. De fabrieksbaas was Everhard haar ouden Zondagsschoolmeester. Die goeie, eenvoudige man, wien zij zoo heel graag haar vertrouwen schenken zou. Maar zij stond nu veel te ver van hem af.

't Meisje zuchtte, doodelijk vermoed en verhit. Die smorende hitte hier. Die bedorven lucht. Moeder met d'r ouderwetsche begrippen. 'n Meisje thuis!

Bah! zij wou ook dat ze op de cartonagefabriek mocht.

De meiden waren grof. Maar baas Everhard's vroomheid stond vast voor Aaf. Wie weet kon hij haar maden en leiden. Verlossen van Henk en dien neertrekkende invloed van thuis.

„Moeder!” riep 't meisje, 't warme gezichtje opheffend boven de waschkuip, „ik wil naar de cartonagefabriek. 'k Kan terecht bij Mansveld en 'k doe 't ook!”

„Je hebt niks te willen en te doen, jij blijft thuis!” bitste moeder.

„'k Doe tóch! U roept altijd maar, dat ik te zwak ben. Of zoo'n waschdag niet vermoeiend is. En 't sjouwen in je werkhuizen!”

„Twee dagen, verder doe je wat je wil.”

„'k Ga tóch!”

„Wie zal er dan wasschen?” vroeg moeder nijdig.

„Moet Sien maar doen.”

„Die zel me an zien kommen met al d'r jongens!”

Aaf voelde zelve dat Sien, haar getrouwde zuster, moeilijk weg zou kunnen uit haar groot gezin. Doch moeders verzet dreef haar drift op.

Over baas Everhard wilde Aaf niet praten. Trouwens de gedachte aan hem lag meer in haar onderbewustzijn. Zij zag alleen meerdere verdiensten en lichter arbeid als haar drijfveeren.

Geprikkeld door vermoedheid praatte het meisje heftiger en scherper van toon dan zij 't meende.

„'t Kan me niet schelen wie er wascht. Ik kan op de fabriek veel meer verdienen en 't werk is heelemaal niet zwaar. Ik krijg nooit is 'n nieuw stuk. Die andere meiden hebben geld genoeg, houden hun jongens wel vrij. Ik draag mijn eerste blouse nog als Lien en Nel aan der vierde zijn. Ik zou je lekker danken. Ik werk ook.”

„Je bent pertaal as de beul,” antwoordde moeder boos, „ik zel d'r met je vader over spreke.”

„'k Doe 't toch!” treiterde Aaf nu opgewonden. Ze voelde zich moede en zenuwachtig, had behoefte eens uit te razen.

Moeder er tegen in met felle kijfstem. Nog kibbelden de beide vrouwen toen vaders stap op de trap weerklonk.

„Je vader!” zei moeder verschrikt.

„'t Kan me niet schelen!” riep Aaf verbitterd.

„'k Zou niet weten wat die er tegen zou hebben, als ik wil verdienen.”

„Wat hebben jullie nou weer aan de hand?” vroeg vader, terwijl hij zonder groet binnenstapte. „Oef, wat is 't hier heet. Buiten heb ie nog 'n windje.”

„Jij hap wind genoeg op den wagen,” zei moeder nijdig.

„Nee maar mensch, kijk zoo zuur niet. Ik zet toch ook niks. Is 't eten klaar?”

„Ja, wat doch je dan?”

„Niiks, omdat de tafel nog niet leeg is moeder,” zei de man zachtmoedig. Hij was moe en hongerig. verlangde naar rust en eten.

„Nou dat komt door de wasch,” verklaarde Aaf. Zij mocht vader wel, goeie kerel, die nooit bromde als hij maar op z'n tijd te eten kreeg en geen slokje op had. Anders liep 't mis. Dan kon 't onweeren in zijn mond.

Alleen jammer, dat ie ook heelemaal niets van godsdienst wist. Bidden of danken, wie deed 't in huis? De trouwbijbel van veertig jaren her lag nog gloednieuw. Alleen Aaf las wel eens in dat zwart boek, waarvan zij alleen de verhalen vatte.

In een werkhuis lazen de lui binnen den Bijbel. In de keuken gebeurde 't niet en van godsdienst bemerkte je verder niets in dat gezin.

O, die hunkering binnen in je ziel! Zij bekluurde vader, die met een vuurrood hoofd aan tafel wachtte. De grijze stoppelharen doornat van de warmte.

Moeder treuzelde nog even aan den gootsteen.

„Zet dan alsjeblieft de boel maar op tafel,” verzocht de man moede.

„Aaf het me heelemaal van streek gemaakt door dat gezeur over de fabriek,” vertelde moeder met 'n zeurzige huilstem.

„Laat die meid gaan,” vond vader.

„Gáán? En ikke dan met me dikke lichaam in 't huishou?”

„Weet ik veel?” onverschilligde vader. „Ik werk ik breng me centen thuis, hou er in de fesoendelijkheid wat voor 'n borrel en 'n pijpje tabak af en voor de rest mot jij het maar met de jongens en de meiden zien te roeten. Ik bemoei me der niet mee.”

„'t Kan best,” zei Aaf, bijschikkend, terwijl moeder de schaal vol goudgele sla op tafel zette en de pan heet van 't vuur met de aardappels. Vader sneed een homp spek af en hapte het op, zoo van de vonk. Moeder gaf Aaf een kleiner stukje, nam zelve niets.

„Eet je niet, moeder?” vroeg vader goedig.

„Nee, 'k ben tot me keel vol van die meid.”

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

heen en weer op twee pennen, 5 toeren recht, 1 toer averecht, om en om. Hierdoor ontstaat een aardig ribbetje met weinig averecht breien. Als het rokje een behoorlijke wijdte heeft, naait men het dicht, neemt de steken van boven op en breid dan 2 recht, 2 averecht tot het armsgat, dus op vier pennen. Dan wordt de voorhelft en achterhelft weer op twee pennen gebreid, heen en terug. Aan de voorhelft breid men een schoudertje, dat aan den achterkant wordt aangemaasd of genaaid. De steken voor de mouwtjes opnemen. Aan weerszijden van den onderkant van 'armsgat neemt men 6 of 8 steken meer, dan 't mouwtje verderop wijd moet zijn, deze mindert men weg tot 2 of tot niets. Men breid het mouwtje op twee pennen, dus opengespuwen en naait het later dicht en steeds 2 recht, 2 averecht. Op den vierkanten hals haakt men een laddertje: 1 stokje, 1 losse en dan weer 'n stokje in de 2e steek, daar haalt men een veterbandje door. Om 't jurkje meer af te werken kan men daarop 'n puntje haken, maar 't behoeft niet.

Het aantal steken hangt natuurlijk af van den leeftijd van 't meisje. 't Beste is, dat men bij 't opzetten eens meet aan een ander rokje. Voor een meisje van vijf jaar zette ik van dunne jaeger wol op: 66 steken voor de lengte van 't rokje en breide 40 van die ribben (elke rib bestaat uit 5 toeren recht, 1 averecht). Voor 't lijfje nam ik in de rondte (men heeft immers 't rokje eerst toegenaaid) 160 steken op en breide 55 toeren in 't geheel. De schouder bestond uit 18 steken en had een lengte van 44 toeren. Dit geeft natuurlijk een wijden hals, maar ten eerste wordt de jurk over 't hoofd aan- en uitgetrokken en ten tweede zijn de meeste bovenjurken

tegenwoordig laag en met het schuifje kan men de hoogte regelen. Voor 't mouwtje had ik 70 steken. Bij den 4en toer ging ik minderen, telkens om de andere pen 1 steek aan 't begin en 1 aan 't eind en deed dit 6 maal, dus minderde 12 steken weg, zoo komt er 'n soort oksel. Het mouwtje breide ik 30 toeren lang.

Deze onderjurk kan een paar winters door 't zelfde meisje gedragen worden, daar 't lijfje erg rekbaar is. Wordt het rokje soms te kort, dan kan men er gemakkelijk een stukje aan haken of breien. En wat de sterkte betreft, kan een volgend zusje die ook nog dragen, zoodat deze jurk, die eerst nogal wat aan wol kost, toch voordeelig is.

ALETTA HOOG.

Een gebreid broekje.

Dit broekje breid men van ongebleekt katoen, No. 10 of 12, dit weet men in den winkel wel. Men breid het op 2 stalen pennen, die men om 't afglijden der steken te voorkomen, aan een eind kan voorzien van wat brieflak, waardoor 't net is of ze een knopje hebben.

Het volgende recept is voor 'n meisje van twee jaar, die zoo'n broekje lang kan dragen.

Men begint onderaan 't pijpje en zet 60 steken op en breid 16 toeren 2 recht, 2 averecht voor 't boordje. Dan 6 ribbetjes enkel recht, met 2 pennen, recht en heen en weer, zoodat men dus den averechten steek krijgt. Dan meerdert men 1 steek aan beide kanten van de pen, dan 3 pennen overbreien, dan verder aan weerskanten 1 steek meerderen, tot men 100 steken heeft. Hierboven 8 ribbetjes breien.

Nu is er 1 pijpje zoo ver klaar. Men breid 't tweede

pijpje op een ander stel gelijke pennen netzoo. Dan brengt men de helft van 't eene pijpje op dezelfde pen als de helft van 't andere pijpje, natuurlijk zóó, dat het gemeerderde, dus schuin loopende naar elkaar toekomt, men zie er een broekmodel maar op aan. Men heeft dan op één pen 't begin van 't voorklepje en op de andere pen 't begin van 't achterklepje. Men heeft dus nu 3 pennen in gebruik.

Nu eerst 't voorklepje breien. Opdat aan weerszijden de splitjes niet wijken zullen, zet men aan weerskanten van de pen 8 steken bij, er ontstaat zoo een lepje, dat men later tegen 't achterklepje aan hecht. Men breid nu 35 ribbetjes heen en weer, dus recht en dan een boord van 16 toeren, 2 recht, 2 averecht.

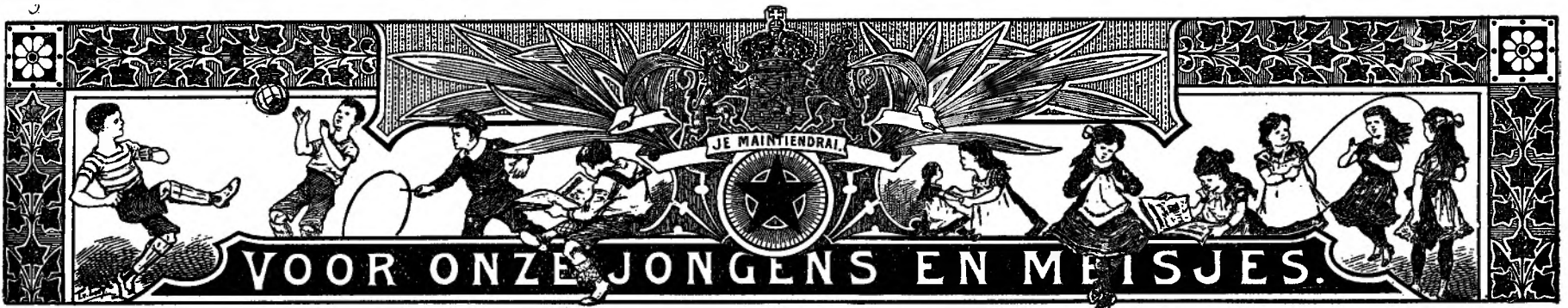
Nu 't achterklepje. Eerst 35 ribbetjes heen en weer. Een achterklep van 'n broek is in 't midden hooger, om dat te verkrijgen breid men 5 steken in, dat wil zeggen: men laat 5 steken aan weerskanten op de pen zitten zonder breien, de volgende pen 10 steken daarop 15, telkens 5 meer, tot men ongeveer 6 steken overhoudt, dan gaat men gewoon weer de heele pen uitbreien, 2 recht, 2 averecht voor de boord, die ook weer 16 toeren moet hebben.

Voor 't kruis breid men een vierkant stukje, waarvoor men 20 steken opzet, en dit naait men er in.

Wil men heel korte pijpjes hebben, omdat tegenwoordig de jurkjes zoo kort zijn, dan breit men een korter boordje aan 't begin. Deze broekjes zijn heel sterk. Een neefje van twee jaar droeg ze nog, nadat zijn ouder zusje ze eerst twee jaar gedragen had.

Men kan 't natuurlijk ook van jaeger wol breien.

ALETTA HOOG.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Máár 'n prinsje!

Naverteld door ALETTA HOOG.

(Slot).

„En geeft u me nu nog 'n beetje van 't mooie geruisch,” vroeg de jongen. En opnieuw klonken de Kerstliederen in den stillen winternacht — tot verrukking van den kleinen prins, die na elk lied in de handen klapte en 't uitriep, hoe mooi hij het vond.

Eindelijk zei de zendingszuster: „Nu hebben we alle liederen op Jezus' geboortedag uit ons boek gezongen.”

Hoe verbaasd was zij, toen de jongen zei: „Nee, dat kan niet, Poe-ien, eerst hebt u zes keer achter elkaar 't zelfde geruisch gemaakt en nu 't laatst maar vier keer. Waar blijven die andere twee keer?” (Het eene lied had zes verzen en 't andere maar vier). Hem dit uitleggen ging niet, dus werden de laatste twee verzen nogmaals gezongen. En toen was de prins tevreden, omdat hij „alles” had gehad.

Intusschen waren de kaarsen opgebrand. De zendingszuster blies ze uit en vroeg: „Welnu, kleine prins, hoe is u deze viering van Jezus' geboortedag bevallen?”

„O best, ik vond 't heel mooi en ik wou, dat een prins van Korea er elk jaar zoo een had. Maar Poe-ien, was 't heusch wel alles? De zendingzoon heeft me verteld, dat elk kind in uw kerken bij dat feest een geschenk krijgt en ik heb niets gekregen. Kan een prins van Korea ook niet een geschenk krijgen?”

Ja, wel was hij een prins, maar heel zijn jongenshart sprak hieruit: hij verlangde naar een geschenk.

Nu was de zendingszuster in verlegenheid. „Kleine prins, ik zou u heel graag een geschenk geven net als de jongens en meisjes in de kerk krijgen, maar ik heb er geen, dat voor een prins goed genoeg is. U geeft toch immers niets om appelen, sinaas-appelen en lekkers?”

„O ja wel, geef u het mij maar. En dan heb ik nog nooit van die mooie gouden en zilveren vruchten gehad, die aan die boomen hangen.”

Toen nam de zendingszuster al de goud- en zilverbepapieren versiersels van de Kerstboomen af met het lekkers en de appels en sinaasappelen en gaf ze den prins. Voorzichtig en met een ernstig gezicht nam hij ze aan en reikte ze één voor één aan zijn lijfwacht over, zeggende: „Pas op, dat je niets laat vallen, met je hoofd sta je er borg voor — 't zijn mijn Jezus-verjaardag-geschenken.”

Daarna aarzelde hij even en vroeg toen: „Poe-ien, kunt u me ook niet zoo'n boek geven, waar

dat mooie geruisch in staat, dat u gemaakt hebt?”

Verheugd gaf de zendingszuster hem een liederenboek in de taal van Korea. Wat was de jongen daar blij mee! Herhaaldelijk bedankte hij de zendingszuster. Met het boek in de handen geklemd, wierp hij nog een laatsten blik op de nu kale Kerstboomen, groette de zendingszuster naar 's lands wijze en verdween in 't paleis, gevolgd door zijn lijfwacht, die de Kerstboomversierselen zongvuldig droeg.

Maar wat hoorde zij daar? 't Leek wel uit het paleis te komen en 't had er veel van, of een ongehoorzame jongen door zijn moeder bestraft werd. Zou de prins straf krijgen, omdat hij iets gedaan had, dat hij niet mocht?

[Haastig sloeg zij een mantel om en ging naar buiten. Door op een kist te gaan staan, kon zij over den muur heen zien in de hel verlichte kamers van 't paleis, waar 't geluid vandaan kwam. En toen zag zij wat het was.

Daar stonden drie officieren — de langste hield het liederenboek in de hand en de drie hofdames achter hem probeerden er ook in te kijken. Vóór hen stond het prinsje, opgewonden, met opgeheven hand, alsof hij de maat wou aangeven.

„En ik heb 't jullie nu al zoo dikwijls gezegd: het mooie geruisch staat in 't boek en je moet het er uit halen. Heb je dan niet gehoord, hoe de Poe-ien het er uithaalde? Maar wat jullie er uithaalt, is een leelijk geruisch. Probeer 't nu nog eens om er een mooi geruisch uit te halen, anders zal je zien, wat er met jullie gebeurt!”

En opnieuw bogen zich zes haast wanhopige gezichten over het boek.

Toen ging de zendingszuster weer naar haar kamers. Het zoeven gehoorde „Stille nacht; heilige nacht” door zes verschillende stemmen in zes verschillende toonaarden gezongen, klonk haar nog in de ooren. En toch scheen het haar een schoone melodie. En zij dankte den Heere, dat zij het Kerstevangelie had mogen brengen aan den jongen, die „maar 'n prinsje” was!

Beste nichtjes en neefjes!

Ditmaal wordt ons Sterclubje niet door maar over tante Johanna geschreven. Als werkelijke nichtjes en neefjes van haar, heeft ze goed gevonden, dat wij aan de leden van ons Sterclubje vertelden, dat zij 1 December haar Koperen Bruiloft hoopt te vieren. Leuk hé? Wij zullen het haar dien dag natuurlijk erg gezellig maken. Er zijn misschien Sterclubleden die het aardig zouden vinden tante Johanna en oom Henri te komen gelukwenschen. Nu, er is daarvoor gelegenheid hoor, niet alleen voor de kleinen, maar ook voor alle Stervrienden van tante Johanna en

wel op Woensdag 28 November van 2—4 uur 's namiddags en van 6—8 uur 's avonds, Middellandplein 11a, Rotterdam.

Lang leve tante Johanna!
Lang leve oom Henri!
Hoezee voor het Koperen Bruidspaar.

Kantoorbediende, *Kluut,*
Moeders hulp, *Sneeuwkabouter,*
Muzikant I, *Sneeuwpop.*

Waarde Sterclubleden!

Ditmaal geef ik eens een raadsel op, als oud-Sterclublid. Jullie kennen mij toch nog wel als Muzikant I?

Als 1e prijs loof ik uit:

1 zakje fijne bruidsuikers.

Het geheel bestaat uit drie deelen en is een heugelijke gebeurtenis.

1e deel: een zelfstandig naamwoord, een meisjesnaam en een werkwoord.

6, 7, 8, 2, 11 is een jongensnaam.

12, 3, 17, 7, 10, 14, 9 is een meisjesnaam.

13, 15, 5, 16 is afkomstig van pluimvee.

7, 4, 1, 7 is nog een jongensnaam.

2e deel: is een datum.

6, 1, 4, 5, 11 is een boom.

9, 7, 2, 11 is een dier.

11, 10, 8 zit aan veel voertuigen.

9, 10, 2, 3 is een lichaamsdeel.

3e deel: kan niet iedereen vieren.

5, 17, 7, 10, 13 is een metaal.

5, 9, 3, 2, 11 heeft iedereen boven de gootsteen.

14, 15, 16 is een nachtvogel.

6, 17, 18, 19 is fruit.

12, 8, 10, 4 is een dier.

Als de menschen geen 1, 2, 3, 4 hadden bestonden er geen barbiers.

Nu moeten jullie de oplossing vóór Woensdag 28 November inzenden aan het adres van tante Johanna (Mevr. Bakhoven-Michels), Middellandplein 11a, Rotterdam.

Foto-Atelier NIESTADT
OUDE BINNENWEG 54, tegenover DE ZON
ROTTERDAM

PRIJSVERLAGING!

3 BRIEFKAARTEN (bruin)	f 1.—
6	1.75
3 BRIEFKAARTEN (schets)	f 1.50
6	2.50

Uit Buitenlandsche Tijdschriften.

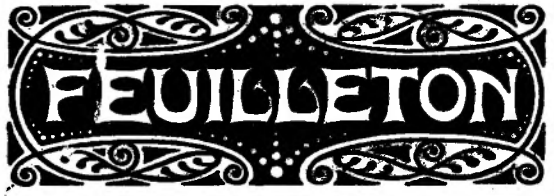
Patroon (tegen de typiste): „Eh, juffrouw Jansen, ik heb opgemerkt, dat u 's morgens altijd het laatst komt, en 's avonds het eerst weggaat.”
De typiste: „Maar mijnheer, u zoudt toch niet willen, dat ik tweemaal op een dag laat was?”

(London Opinion.)

Dochtertje: „Waarom heeft pa zoo weinig haar, moe?”
Moeder: „Omdat hij zooveel denkt, kind.”
Dochtertje (na een oogenblik te hebben nagedacht): „En waarom hebt u zoo'n hoop haar, moe?”
Moeder: „Kind, schiet toch op met je ontbijt.”

(London Opinion.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

4)

Aaf haalde haar schouders op, keek vader aan, die heel eventjes maar tegen haar lachte, zóó dat moeder 't niet merkte. Dat lachen deed Aaf goek. 't Was 't bewijs, dat vader haar niet tegen zou werken.

Moeder werd 'n ouë dikke zeur tegenwoordig. De man, innerlijk trots op zijn knappe dochter, zou 't wel aardig vinden haar tusschen een groote meiden-sliert in te zien. Zij met haar fijne bekje.

Van dat oogenblik af wist Aaf dat zij 't winnen zou en naar de fabriek mocht.

II. In 't feestgebouw.

'n Grauwe, vochtige Septemberdag. De natte ochtendmist trok zelfs in 't middaguur niet op, huizen en muren zwart en klefferig, de boomen druipend. Aaf voelde telkens met weezin de droppels vallen op haar gezicht, d'r kapsel. Moeizaam liep zij over den glibberigen sweg naar huis om te eten. 't Was toch niet alles dat werken op de fabriek. 't Leek haar of zij naar lichaam en ziel geprikt werd door duizend spelden. De meeste meiden bleven in de fabriek, maakten na 't eten de grootste „gein” met de jongens uit de drukkerij of de kistenmakerij. Aaf had 't in den beginne prettiger gevonden thuis 'n hapje warm eten te halen. Moeder bewaarde voor 's avonds geen „prakties”. „Wie er niet is, wie niks knijgt”. Al erg genoeg dat Leen zoo ongeregeld thuis kwam door zijn werk „an 't spoor”. Moeder aldoor nijdig omdat Aaf naar de fabriek was gegaan, vader lachte er om, die goeie vent. Moeder kefte telkens dat zij Aaf nou heelemaal geen baas meer was.

Nee, ik wil niet geregeerd worden, dacht zij wraavelig. Tenminste niet door moeder. Wel snakte zij naar leiding, naar een hand die haar vastgreep, naar het geluk van zich beschermd te voelen.

Zij leerde op de Zondagsschool een psalmvers:

't Hijgend hert der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frissche waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.

Zou zij naar God verlangen? Aaf wist het niet, kon het onbestemde hijgende binnen in haar gemoed niet onder woorden brengen.

Aaf haatte het ordinaire, het grove, het platvloersche van haar leven, heel de omgeving waarin zij opgroeide.

In haar wenkhuizen stonden de dames mijlen ver van haar af, zelfs de „boeien” waren Aaf's gelijke niet. O, ontslagen van het ruwe werk, te leven in een mooi huis. Meer nog, te kunnen lezen en leeren en allerlei heerlijke dingen zien.

Pas zag ze voor een boekwinkel eene prachtige gravure hangen. Een hert met gespannen verwaasde oogen, aemachtig stormend over struik en droge greppel, in fellen angst voor den jager.

„Gelijk een hert schreeuwt” stond er onder. O, iets in haar hart schreeuwde op gelijke wijze. Aaf voelde dorst, dorst van binnen uit!

Zij wilde wel dat zij het eigendom van een heel sterken, heel edelen man was!

Zou Dolf sterk zijn?

In elk geval: Zij had met Dolf niemandal te maken, na dien eenen middag ontmoette zij hem niet meer; de oude kwam als altijd om de huur.

Zou Dolf nog wel eens aan haar denken? In dat eene oogenblik, waarop hun oog elkaar ontmoette was dat wonderheerlijke in haar geboren, waarop zij jaren wachtte en die fijne liefde voor hem doorstroomde haar heele wezen.

Maar Dolf dacht niet aan haar, zij kon soms huilen van wilden weemoed.

Na dien vermoedende waschdag was Aaf erg verkouden geworden twee dagen moest zij met zwaren hoofdpijn te bed liggen, doch daarna had zij het gaan naar de fabriek doorgedreven. O, wat viel alles haar tegen. Haar oude zondagsschoolmeester stond over eene andere afdeling, waar 't heel rustig en kalm toeging, maar om Aaf heen heerschte de onrust en de vloek.

Zij kon zich niet aansluiten bij „de meiden”. Zij noemden Aaf een grootsch dier, een fijne beschuit! Alleen Lien en Nel, haar buurmeiden, kon zij niet ontloopen en zij wilde ook niet bij gebrek aan beter gezelschap.

Henk liep Aafje voortdurend voor de voeten. Zij vreesde hem en toch trok zijn diepe vereering haar aan.

Lien en Nel hielden van Henk, hadden Aaf graag dien royalen vrijer afgetroegeld, hun jaloeschheid prikkelde Aaf Henk aan te houden.

Als Dolf toch niet kwam! O, die klacht onder in je ziel, die je maar niet tot zwijgen brengen kon.

Een enkele maal ging Aaf mee „uit” met Henk in gezelschap van Lien en Nel met hun vrijers. 't Leek haar een hel zoo'n avond, een licht- en vuurgloed die aantrok en afstootte tegelijk.

Toch genoot zij wel. Wild en fel en heftig, als in een roes. Haar liefde om Dolf en haar innerlijk verlangen naar levensheerlijkheid leefde vaag in haar als een wazige droom. Hier woelden de laaiende hartstochten, hier leek 't of je vergaan zou in 't genot.

Hoe moeder opgespeeld had na dien uitgang. Zij doodgewone, fatsoenlijke vrouw, die d'r kinderen heusch niet voor 't Feestgebouw groot had gebracht.

Kwam Leen er ooit? Of Sien of een van de getrouwde dochters? 's Zondags hier of daar fatsoenlijk een glaasje bier drinken of 'n bittertje op zijn tijd.

Maar naar den dansvloer. En de bedreiging van „je met de matteklopper geve” was er weer aan te pas gekomen.

'n Schel fluitje achter haar deed Aaf omkijken. Henk natuurlijk! Breed en groot een jockypet op zijn blonden kop. Alle meiden benijdden Aaf om Henk. Voor haar verzuimde hij zijn middagmaal. In dit oogenblik gloriëerde zij. Aaf werd nagekeken.

Niet toonen dat zij 't leuk vond. „Nooit 'n jonge late merke dat je 'm aardig vindt,” zei moeder: altijd. „As je eenmaal getrouwd bent benen ze bras genog over je. die manne! Late ze voor 'n vrije meid maar 's loope!” Aafje vond het alleen maar streevend. Henk trok haar toch niet, soms aarzelde zij bij zijn aanraking.

„Aaf, meid, ga je van avond mee naar 'tfeestgebouw?” vroeg Henk, zonder inleiding, zoodra hij naast Aaf liep. „Lekker dansen.”

„k Zou je danken, kan niet dansen, ten minste niet goed.”

„k Zal 't je wel leeren, d'r is niks an.”
„t Is erg vermoedend,” dacht Aaf, maar dat bezwaar sprak zij niet uit. Mannen hebben een hekel

aan zwakke, klagende vrouwen en zij wilde niet ziekelijk of zwak schijnen.

„Wat heb je er an?” vroeg zij minachtend.

„Ook 'n vraag? Veel lol! Muziek en dansen en 'n slokkie.”

Aaf haalde de schouders op. „t Is wat je noemt. zeg.”

„We gaan met 'n heele keet meiden en jongens,” vertelde Henk aandringend. „Nel en Lien ook, jou vriendinnen. Je kent toch die Steps wel, die Amerikaanse Tango, fijn. Zullen wij samen vanavond 'Toe.”

Met zijn sterke lichaam steunde hij 't tengere figuurtje. O, Aaf kreeg het gevoel dat hij sterk was en haar wel dragen kon, heel dat lange, moeilijke leven door. Henk hield wel van haar.

„Moeder wil niet hebben dat ik met 'je ga Henk.”

„Je moeder. Wie stoort zich nou an z'n moeder. 't Is ook maar 'n uitvlucht, want je doet toch wat je wilt. Ze wou je niet op de fabriek hebben ook en je bent er toch.”

Die zet was raak. Zeker, Aaf deed wat ze wou. al wilde zij dat 't anders was, dat moeder haar regeeren en leiden kon.

De klok van den toren sloeg één. Aaf gaf Henk een duw en zei: „Nou dan, tot vanavond dan, 't moet gaan eten.”

„Adieu, bij de Gruyter voor de deur, als altijd!” vroeg Henk, reeds een paar passen van Aaf af.

't Meisje knikte en versnelde nu haar stap. Ze had veel te langzaam geloopt. Henk ging niet naar huis, zij moest nog tien minuten. Ze had maar 20 minuten om te eten en dan dat nare terugloopen.

Aaf huiverde innerlijk om haar afspraak met Henk. Zij bleef veel liever thuis met 'n mooi boek uit de Bibliotheek. Ze had 'n mooi boekje: Hoe een soldatenmeid koningsdochter werd. Wel 'n beetje vroom. Toch leuk te weten, hoe die kolonialen leven. Gelukkig thuis. Niks zeggen tegen moeder, stil wegsluipen vanavond, anders kreeg je de duivel in huis.

De Septemberdag, vol kilklammen mist, eindigde met 'n regenavond. Het keukentje leek nu knus en gezellig. Moeder dutte over haar kapotte kous heen. die zij stoppen moest. Vader las de krant onder 't suizende gaslicht. Aaf trok haar droge kousen en schoenen aan, de warmte van 't keukenfornuis deed haar goed.

Maar ze had nu eenmaal afgesproken met Henk. ging ze niet, dan treiterden de meiden op de fabriek weer, Nel en Lien vooral, dat ze niet durfde. Henk zou kwaad worden. Daarom had zij zich aangekleed, terwijl moeder snorkte, heel stil in de donkere alcoof, daarnet kwam zij, in haar laag uitgesneden blouse, met gekapt hoofd, in 't keukentje. Ze zou ongemerkt wegsuipen; vader keek even op mompelde ietwat, moeder sliep door.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ

GRAVESTEIJN & V. D. PO

VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND

PRIMA ENGELSCHES STOFFEN

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT

VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING

DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)

VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

OCTOBER 1923.

— „Pa, wat zijn voorouders?”
 — „Wel, mijn zoon, ik ben een van je voorouders en je grootvader is er ook een.”
 — „Nou, waarom snijden de menschen daar nou zoo over op?”

(London Opinion.)

— „Zal ik je hoed voor je gaan ophalen, meheer.”
 — „Dank je wel, ventje, maar ik ga zelf toch dien kant uit.”

(Punch.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

5)

„Meid, moet je uit in dat hondenweer?” Die stem van haar zuster wekte moeder opeens. Sien was onhoorbaar naar boven gekomen, die stiekemert, dat deed ze altijd op haar smerige manier om luister-
 vink te spelen. Nou gooide ze weer roet in 't eten. Of 't haar aanging dat zij uit wou. Maar Sien was valsch omdat zij nu voor moeder wasschen moest nu Aaf op de fabriek werkte.

„t Ga jou toch niet an, is 't wel?” vroeg Aaf bits en uitdagend en Sien antwoordde venijnig, dat 't haar zeker an ging, wie kon er voor opdraaien als Aaf ziek of uit was?

Onder 'n stortvloed verwijten van Sien en moeder, natuurlijk Sien was moeders hartepitje, stormde Aaf de trap af, veel later dan ze beloofd had. Als Henk er nu nog maar stond, anders moest ze met hangende pootjes naar huis, straks uitgelachen door Sien.

Gelukkig, voor den winkel van De Gruyter, in 't helle elektrische licht liep Henk heen en weer. „Hallo!” riep hij al dadelijk, zoodra hij haar tenger figuurtje onderscheidde, in de leege glimmend-natte regenstraat.

„Hé, 'k ben blij dat je er nog bent,” erkende Aaf uit den grond van haar hart: „'t Is laat, ik kon er niets aan doen.”

„'k Dacht al dat je me voor den gek hield. Jullie meiden laten een jongen kerel wachten en dat in zoo'n hondenweer: „Ik drijf”.

„Waarom neem je ook geen paraplu mee, vroeg Aaf.

„'k Ben geen meid. D'r is niks an me te bederven. 'k Gooi meteen me jas uit. Doe jou parapluie ook neer. 'k Ken niet eens naast je loopen.”

„'k Zou je danken, dan verregent mijn hoed.”

„Voor die 'n ander. Wil je morgen 'n nieuwe?”

„Ach hou op, 'k kan toch niet in de zaal komen als 'n verdronken kat,” weerde Aaf netelig af.

„Kom, vooruit dan maar!” commandeerde Henk. Als hij zoo optrad, haar richtend naar zijn wil, schikte zij zich naar hem. In dat vreemde lag toch wel zekere zoetheid en bekoring.

Los liep zij naast Henk voort in de stille straat alleen met het regengeruisch om hen heen. Op den hoek van de Oranjeboomstraat toen een rukwind aanstormde, greep Aaf Henk's arm. Hij klapte be-
 daard haar natte parapluie neer, drukte haar hand stevig en trok haar mee in snelle passen. Zij voelde de grove stof van zijn jas langs haar smalle handje schuren, nat en ruw. Zóó in stevigen exercitiestap, liepen zij veel sneller, bereikten de jongelui al dra het van licht stralende feestgebouw.

De opwindende dansmuziek lokte, waaronderheen een zacht geroes van stemmen. Vele paren schoven in wiegelende cadans over den spiegelgladden vloer. 'n Warme lucht vol sigarendamp en drankgeur sloeg je tegen. In helle kleuren weerkaatsten de spiegels het bonte wisselende tooneel en de helle lichtbalon-
 netjes, melkwit.

„Dansen?” vroeg Henk, zoodra zij hun natte over-
 kleeren in de vestibule hadden afgegeven.

„Ben je dwaas?” vroeg Aaf. „Even rusten hoor! Veel te moe.”

„Wat wil je gebruiken dan? Anijs, curaçao?”

„O nee, limonade.”

„Limonade! Kelner, een ouwe klare, een anijs.” Aaf hield eigenlijk niet van drank. Henk wist wel dat anijs 't eenige was dat zij nog lustte. Je werd er zoo raar en druk van in je hoofd.

Stil zat ze naast Henk aan het tafeltje langs den wand. Naast hen aan beide kanten paartjes, die rustten met roodverhitte aangezichten, meiden, die schunnigheidjes zeiden en aanhoorden. Meiden lonkten jongens, kerels tracteerden vrouwen en boven alles zong de nu zeurige sleepende dansmuziek uit. Aaf proefde de stof op hare lippen, die opvloog van die bewegende menschen, kuchte van de scherpte in haar keel.

„Wat ben je stil?” Henk keek Aaf nijdig aan. Om te zitten siffen had ie Aaf niet meegenomen. Mooi was ze anders. Hij zag er geen enkele tus-
 schen de meiden met zoo'n fijn figuurtje en lief gezichtje. Haar nette, ingetogen maniertjes vond Henk eigenlijk ook wel aardig.

„Nou stil!” „'n Beetje moe,” wou ze er niet bijvoegen. Aaf zocht 'n uitvlucht. „Nou, moeder ging te keer als 'n varken. Den heelen dag zit je op de fabriek en dan magje 's avonds nog niet eens 'n leuk pretje hebben. Altijd heeft moeder wat. Ze behandelt me als 'n kind. 'k Ben toch achttien jaar. 'k Moest thuis blijven. 't Zal niet gaan, hoor. We zijn maar eens jong. Ben je getrouwd dan kan je slooven en zorgen van den morgen tot den avond. Als je 't er nou niet van neemt, dan krijg je 't nooit!” Aaf was opgestaan, haar oogen schitterden als kralen.

„Laat ze kletsen,” kwam Henk verachtelijk. „Kom mee, we gaan dansen.” De jongen wiegelde reeds op de maat der muziek, sloeg zijn arm om Aaf's middel, schoof met het meisje tusschen de dansende, zwierende, wiegelende paren in.

„Fijn, je begint al aardig te dansen,” fluisterde Henk opgewonden, trotsch met dat mooie meisje dat zwijmelend op de maat der muziek in zijn armen hing. Hij werd benijd, Henk wist 't wel, en zijn borst zwol van trots. Met zijn sterke lichaam voelde hij vaak behoefte zich eens flink uit te vieren en toch tegen Aaf zei of deed hij niet graag iets waarover zij een kleur kreeg. Ze was toch geen gewone fabrieksmeid in haar doen.

„Kijk dien langen, misselijken sladoed eens naar je kijken!” riep hij verstoord, toen in een rusten jonge man onafgevend zijn blik op Aaf hield. „Ken jij dien kerel daar, Aaf?”

De oogen van het meisje zochten in de richting die Henk's vierkanten vingertop aanwees.

Een huivering kroop op. Trilde van haar groote teenen tot onder haar krullende haren.

Dolf, Dolf! Al 't bloed liep weg uit haar gezicht. „Wat moet die jongen?” Wantrouwend jaloersch stootte Henk die vraag er uit. „Wat wil ie van jou? Laat ie z'n oogen in z'n zak steken! Kale meneer!”

„'t Is Dolf van onzen huisbaas.”

„Ken je die?” vroeg Henk giftig. „Wat heeft ie met jou?”

„Wel niks. En wat was 't dan nog?”

Vliegenvlug herstelde Aafje zich van haar verbazing en ontroering. Er begon iets te zingen in haar. Dolf keek maar onafgebroken. Alsof hij haar van Henk's zijde trekken wilde. Toen brak de vreugde plots. Kwam hij hier ook? Dan kon hij nooit haar leidsman zijn. Weet zijn vader het? En zijn moeder? Die waren fijn, allebei.

Henk's ijverzucht bruisde op, hij zag wit van drift. „Wat wil die lummel van jou, Aaf?” herhalde hij weer.

„Ik weet het niet,” antwoordde Aafje mat. Zij voelde zich in dit uur zoo ontzettend vermoeid, alsof alle houvast haar ontglipte en viel neer op een bank. Dolf hier, Waarom?

Zonder aarzelen baande Dolf zich een weg door de volte naar haar toe. Geboeid keek Aafje naar den jongen man, die deed alsof Henk lucht was en rustig bij haar kwam zitten.

Henk sidderde van drift, trok Aafje overeind, voerde haar weder ten dans. In verbeterden woede zochten zijn oogen telkens den andere, terwijl Aafje willoos en droomerig in zijn armen hing.

„Meid je kent eigenlijk 'n ongeluk,” Die ruwe uitval van Henk wekte haar uit haar zalig gepeins, waarin ze de zaal niet meer zag.

„Wat heb ik aan jou? Je kon net zoo goed met 'n matras dansen!”

Aaf schrok van Henk's jaloersche booze oogen. „Kan ik het helpen, dat ik niet goed ben, Henk?” vroeg ze verward deemoedig.

Het zwakke, verschrikte, hulpbehoevende in haar stem en gebaren verteederde den grooten kerel.

„Kom vooruit, nog 'n slokkie,” zei hij gemoedelijk. „Je mierz toch niet over dat gezanik thuis?”

Aaf zette een vroolijk gezicht, nam zijn arm en zakte met haar heele lichaam moede tegen hem aan. Dat beviel den zinnelijken jongen, hij vond Aaf een snoes en een schat. Eigenlijk veel aardiger dan die lonkende meiden. En dien langen lummel zag hij gelukkig niet meer.

Aaf keek onder zijn liefkoozingen tersluiks op de klok. Half twaalf. Ze verlangde naar huis. 't Werd al 'n beetje stiller in de zaal. Veel meiden hadden hun buit al meegetrouwd naar de stille kamertjes in de buurt, veel jongens lokten hun meiden weg op eenzame wegen.

Aaf moest daar niets van hebben. Zij griezelde van alle onzedelijkheid als iets afschuwelijks, kon Henk's fleemenden blik bijna niet uitstaan als hij haar meenemen wou. Zij rilde voor de streeling van zijn oogen, zijn bevende handen. Met 'n forsche gebaar kon zij Henk wegstooten, hem den rug toedraaien. Dan volgde hij haar als 'n hondje, bedelde om haar vernieuwde gunst.

Zoo ging 't ook nu weer. Aaf, afgetoed van denken en dansen, wilde naar huis. Zei dat ze wegging.

„Je vader heeft stalwacht en je moeder ligt toch in bed,” morde Henk verwijtend, kregel over haar driftig loopen over de nu droge straat. 't Was prachtig weer, waarvoor die gekke jacht?

„'t Kan me niet schelen,” antwoordde Aaf kort.

Plots ontroerde zij. Vlak voor haar huis in het onzeker lantaarnlicht, zag ze 'n lange gedaante. Ze voelde opeens scherp en helder. 't was Dolf van den huisbaas, die haar opwachtte. Dolf! Zalig!

(Wordt vervolgd.)

==== KLEERMAKERIJ ====
GRAVESTEIJN & V. D. POL
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSche STOFFEN
 COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Een Kerstzegen.

(Vervolg).

Nu antwoordt Kees heel bits: „Ik geloof er niemandal van en wie weet hoe arm u het nog in uw leven krijgen zult.

Moeder schudt het hoofd: „Al ben ik nog zoo arm Kees, dan zal God mij toch helpen. De Heere heeft ons lief en ook wanneer Hij ons verdriet aandet gebeurt dat uit liefde. Wanneer ik mijn kinderen straf, doe ik dat ook niet omdat ik een hekel aan hen heb, maar juist omdat ik hen zoo liefheb, zoo heel veel van hen hou”.

Kees de opperman gaat weg met een heel boos gezicht. Hij lust graag een borreltje en zit heel dikwijls in de kroeg. Kees weet wel dat geen tronksaard het Koninkrijk Gods beërven zal. Hij zou wel naar den hemel willen gaan, maar dan toch de zonde willen doen, dat gaat niet voelt hij en daarom is hij juist zoo uit zijn humeur, wanneer hij hoort, dat er iemand naar den hemel is gegaan.

Kees groette moeder heel kwaad en liet de vrouw alleen voor haar huisje staat, eenzaam en bedroefd.

Zij gunde het haar man wel, dat hij nu bij den Heere en Zijne heilige engelen woonde, dat hij nooit meer ziek of zwak zou kunnen worden en nooit meer zonde kon doen, maar zij voelde zoo'n leegte in haar hart en zij moest wel hard werken om brood voor de kinderen te verdienen. Zij versleten hun schoenen en kousen zoo spoedig en hadden zoo dikwijls iets nieuws noodig.

Aan het gejoel op straat buiten het hofje merkte moeder, dat de school uitging. De kleintjes speelden in het keukentje. Moeder bedacht, dat zij Rina en Adri wel eens naar de boerderij kon zenden, waar de boerin woonde, die vader zoo dikwijls in zijn ziekte had bezocht. 't Was nu mooi weer, zij hadden toch den heelen Woensdagmiddag vrij en 't zou een prettige wandeling zijn.

Zoodra Adri en Rina thuis kwamen vroeg moeder den jongen en het meisje of zij lust hadden om te gaan. Zij kenden toch den weg wel. Maar zij mochten niet lang blijven, slechts een uurtje, want het was om zes uur reeds heelemaal donker. Moeder zou ongerust worden, als zij laat in den avond thuis kwamen.

Adri en Rina dansten de gang in, zwaaiden met hun armen zoo blij waren zij. Heerlijk naar de boerderij. Naar die goede boerin, die altijd iets lekkers en iets prettigs wist te verzinnen. En al zouden zij niets gekregen hebben, dan vonden zij 't nog fijn, hard door de wei te mogen loopen en even rond te scharrelen tusschen het vee, de koeien en de kippen. Of de boerin jonge kuikentjes had. Adri dacht van wel, maar Rina van neen. 't Was al zoo laat in den zomer, dan waren de kuikentjes al een beetje groot.

„Maar moeder moet ik u niet helpen aan de wasch” vroeg Rina opeens. Zij stond in het kleine keukentje en zag die groote teil vol waschgoed staan.

„Neen,” zei moeder, „dat hoeft niet hoor. 't Is nu Woensdagmiddag en de zon schijnt. 't Zal in den winter niet meer mogelijk zijn er 's middags heen te gaan. Je moet de boerin alles maar eens van vader vertellen.”

Er rolde een traan langs moeders mager gezichtje. Die arme lieve moeder, het was toch wel verdrietig dat vader niet meer op deze aarde was.

„Kom,” zei moeder, „ik heb het brood gesneden, wij gaan eerst eten, en dan mogen jullie gaan. Rina kan een schoon schortje voor krijgen, en Adri mag zijn Zondagsche blouse aantrekken. Maar oppassen dat je die niet scheurt, hoor jongen. Moeder kan nu niet zoo gauw weer een nieuwe koopen.”

De kinderen aten vlug en vroolijk. Die schat van een moeder toch, hoe verzon zij het zoo.

„Neem je bonte schort mee in je tasch,” zei moeder nog voor zij weggingen. „Misschien mag je wel meedoen met varkensvoeren of in den moestuin loopen, dan maak je je allicht vuil.”

Een half uurtje later gingen Adri en Rina met een opgewekt gezichtje de deur uit.

Sinds vaders begrafenis vervulden telkens weer treurige gedachten hun jonge hartjes, maar nu leefden zij alleen in het genot van heerlijk uit te kunnen gaan.

Wat was het prachtig buiten. De boomen werden al geel en het gras leek zoo groen niet meer. Ze hoorden ook niet zooveel vogeltjes zingen als in den zomer. Maar toch, de hemel glansde zoo ruim en wijd, de lucht zoo helderblauw, en het zonnetje scheen zoo lekker.

„Zullen wij van den weg afgaan, en over het hekje klimmen,” vroeg Adri opeens. „Kijk, als wij zóó gaan,” hij wees met de hand, „zijn we er veel gauwer bij vrouw de Goede.”

„Ja, maar we hoeven er zóó gauw niet te wezen,” pruttelde Rina eerst nog tegen. „We hebben niets geen haast, laten wij den rechten weg maar houden.”

Adrie hield echter aan, en Rina vond het eindelijk goed. Zij klauterden over het hekje, liepen samen het land in, en Adri riep verrukt: „Zie je wel Rien, daar ligt de boerderij al.

Adrie had het mis, al merkten zij het geen van beiden. Toen zij dicht bij de boerderij kwamen, zagen zij wel dat het een heel ander huis was. „We zullen nog een weiland overloopen,” besloot Adri, „misschien is de volgende boerderij wel die van vrouw de Goede.”

Maar 't bleek ook weer verkeerd gezien, en Rina werd eindelijk vreeselijk moe. In 't eerst vond zij 't prettig over greppels te springen en over hekjes te klimmen of over een smal dammetje te loopen.

Maar nu werd zij heusch ongerust. Zij liepen al zoo lang. „Ik wou maar, dat wij op den goeden weg gebleven waren,” klaagde zij. „Waarom wil jij ook altijd iets anders?”

Adrie hield den moed er in. „'t Is hier toch veel leuker dan op dien saaien weg,” riep hij hard. „Wij komen er toch ook.”

Doch Adri had abuis, zij kwamen er niet. De enkele boomen wierpen al zulke lange schaduwen en de zon zakte zoo laag weg. De lucht gloeide in 't westen als van goud en in de verte zou je de zon wel zoo kunnen pakken, dacht Rina.

Dan moest het toch zeker wel half zes zijn. Hoe kwamen zij thuis vóór den donker?

Opeens begon Rina hardop te schreien. Zij wou geen stap verder meer doen, en wilde terug.

Adrie keek 'n beetje verdrietig om. Hoeveel weiden liepen zij reeds door, hij wist gerust den weg niet meer.

„We moeten weer op den weg komen,” besloot Rina opeens, „zoodra we weer een boerderij zien, loopen wij er heen en daar vragen wij naar den kortsten weg.”

Eindelijk, eindelijk, het schemerde reeds. zagen

zij een hooiberg, en daarachter bemerkten zij, toen zij nader waren gekomen, een klein huisje.

Een groote witte geit lag aan een ketting voor het huis en blaatte luid toen Rina en Adri het wemfje opstapten. Een klein hondje kefte.

Dadelijk kwam er een oud vrouwtje te voorschijn. 'n Lief moedertje, met een helderwitte muts op.

„Wel heb ik van mijn leven,” riep zij verwonderd, „hoe komen jullie twee peuters hier midden op het land, 't Is hier een heel eind van den weg.”

„We moeten naar boerin de Goede, juffrouw,” vertelde Adri, terwijl hij zijn hand aan zijn pet sloeg.

„Adrie wou 't land over,” voegde Rina er bij. „Moet je naar de boerderij van de Goede?” vroeg het vrouwtje verbaasd. „Daar ben je toch zeker een uur vandaan, je bent precies den verkeerden kant uitgegaan.”

Rina huilde weer. Zij snikte, en Adri vond haar kinderachtig. „Je zit hier toch niet op de zee?” vroeg hij grimmig.

„Neen,” antwoordde de oude vrouw, „op de zee kun je niet zitten. Je staat hier twee uur van de stad.”

„O! o! o!” riepen de kinderen allebei verschrikt. „Wat zal moeder ongerust zijn,” voegde Rina er bij.

„Ja, dat denk ik ook,” oordeelde 't vrouwtje. „Komen jullie eerst eens binnen, dan krijg je een kom warme geitenmelk en een boterham. Ik zal je den naasten weg naar huis wijzen.”

Rina kon niet eten van angst. Zij dacht almaar aan moeder, die zoo vreeselijk ongerust zou zijn. Maar Adri vond dat heele verdwalen wel fijn, en hij had nooit geweten, dat geitenmelk zoo lekker smaakt.

In 'n paar minuten had hij boterham en melk op en was naar buiten gewipt, waar het oude vrouwtje bij haar geit stond. Rina bleef alleen en zag er eng verdrietig uit, toen er een boerenman het vertrekje binnenkwam.

Hij nam zijn pijp uit zijn mond en vroeg goedig: „Zoo, ben jij een verdwaald schaap, kindje?”

„O ja baas, en 'k vind 't zoo naar, moeder zal zoo ongerust zijn.”

„Vertel me eens, wie is je moeder?”

De man ging bij Rina aan tafel zitten en als vanzelf vertelde Rina alles van thuis. Hoe vader naar den hemel was gegaan, dat moeder elke week een heekhoel wasschen moest doen. Ik help anders moeder 's Woensdagmiddags, maar 't was zulk mooi weer. Moeder zei: gaan jullie maar naar vrouw de Goede en nu zijn wij verdwaald.”

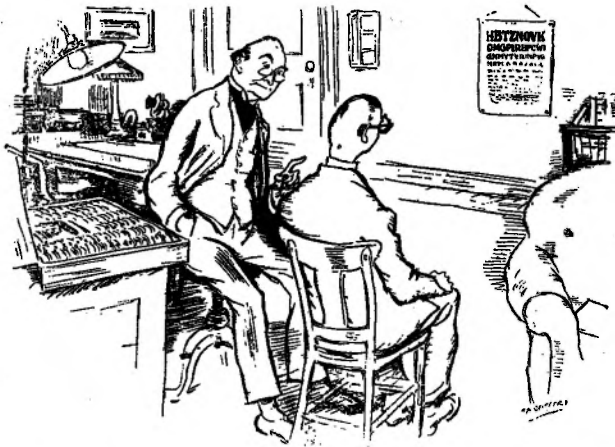
De oude man zei niets en rookte zwaar dikke rookwolken uitblazend. Vroeger had hij den Heere Jezus ook lief gehad en gediend, maar hij had den Heiland vergeten. Nu hoorde hij onverwacht weer van Hem.

Dat was toch een goeden God, die een mensch in verdriet nog gelukkig maakte en niet bang voor den dood deed zijn. Hij was wel bang om te sterven.

„Vadertje, vadertje is dat rooken,” zei 't oude vrouwtje, terwijl zij met Adri het kleine vertrekje weer binnen trad. „Weet jij een middel om die twee afgedoolde schapen naar hun stalletje te brengen. 't Wordt al donker, alleen vinden zij den weg zeker niet.”

(Wordt vervolgd).

Oogarts: „Bedoelt u, dat u die bovenste regel niet kunt lezen met zulke groote letters?”
 Patient: „O ja, de letters kan ik heel goed zien, maar ik kan dat woord niet uitspreken.”

(London Opinion.)

Dame: „Ik moet een borstbeschermer hebben, alstublieft.”
 Winkelier: „Ja, mevrouw, dat zie ik.”
 Dame: „Nee, 't is niet voor mij, maar voor mijn man.”

(London Opinion.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

6)

„O, zoo, is 't in dien tijd?” brieschte Henk Aaf loslatend. In een sprong als van een kat was Henk bij Dolf en had hij het smalle jongenslijf omvat.

„O hij slaat hem dood!” jammerde Aaf angstig. Zij kende Henk's Herculeskracht.

„Geen nood!” schreeuwde Dolf, bewust van zijn lenige vluigheid. Zijn door sport getraind lichaam kon zich in alle bochten wringen. Hij boog zich krachtig en snel tusshen Henk's groote handen en armen. In 'n wip was hij vrij en holde heen.

Aaf hang voor Henk's gloeiende ijverzucht had het einde van de worsteling niet afgewacht maar was haastig den trap opgevlogen.

Die Henk! Hij had een anderen jongen om een ander meisje eens haast dood geranseld; was er zelfs voor vóór geweest. Die meid had Henk toch niet gehouden. Die kreeg ten slotte ook nog een pak ransel van den bruut. Bevend van zenuwen stond Aaf in het donkere keukentje. Moeder sliep als 'n os. Leen stond zeker op de machine; vader waakte in den stal. Haar lippen voelden droog, haar tanden klapperden. Vlug uitkleeden en naar bed. Zij kon toch niet tegen dat dansen, haar hersens brandden, haar brein werkte verward.

Adolf, wat deed Dolf daar in die slechte, gemeene omgeving, waarvan zij walgede?

Kwam hij om haar? Waarom dan toch? 't Kon toch wel op andere plaatsen.

Hoorde daar een jongen die dominee moest worden? Had hij haar lief? Hoe zou die vechtpartij afgevoerd zijn? Wie weet lag hij nu bloedend op straat.

O, woonde zij maar aan den voorkant van 't huis. Dan zou zij stil het raam openschuiven en in de straat kijken. Hier zag je niets dan de donkere van den dijk en slapende huizen aan den overkant.

O, die ellendige steken in de zij en die hoofdpijn. Als zij 't maar volhield in de fabriek. Zij had gemeend vrij te zullen zijn met haar gaan naar de fabriek, nu benauwde haar 't leven van allen kant.

Als zij ook maar 'n andere afdeeling getroffen had. Als zij maar onder baas Everhard stond.

Steeds verwachtte zij iets heel fels, dat de eentonigheid van haar leven breken zou. Nu viel er iets voor. Zij stond tusshen Henk en Dolf in en onder een gesloten hemel. God de Heere keurde al die luchtige vermaken in die helle danszaal af. Zij wist en voelde het. Maar Dolf dan?

O, kon zij maar slapen, slapen in dat bedompte alcoofje, in dat duffe, warme bed. Dat ellendige kriebelgevoel in elk lichaamsdeel. Kriebel bij die heldere moeder van haar, 't Zat in haar eigen slapeloosheid.

Onrustig woelde Aaf op haar leger en reeds donderde de nachttrein van drie uur voorbij toen nog geen sluimering haar moede lichaam verkwikte. Net toen zij even in slaap was gezakt, wekte haar vaders forsche stem: „Meid komt er uit, je verslaapt je tijd, ik heb al koffie gezet, ben al 'n half uur thuis.”

Och, och, nu opstaan. 't Kom haast niet. Maar 't moest. Moeder zou eventjes opspelen en dan sliep vader, die tobber, die heel den nacht bij de paarden gewaakt had, ook geen oog, want moeder zou blijven nazen.

Klokslag zeven uur moest zij op de fabriek zijn. 't Meisje kleepte zich haastig aan, de koffie smaakte niet en het brood evenmin. Vlug nu heengaan eer moeder wakker werd.

De koele ochtendwind verfrischte hare gloeiende slapen, terwijl zij in de groote slang aanstapte. Het geklikklak van al die honderden voeten, zich bewegend naar één doel, de lange fabriekskade, klonk als doffe muziek in de herfstige morgenlucht.

Als Henk haar nu maar niet zag. Aafje rilde voor zijn brute kracht van gisteravond en toch verlangde zij te weten hoe 't afliep zijn gevecht met Dolf.

Plots schoof hij naast haar in den schemer. Wonderlijk teere woorden sprak hij. Waar haalde zoo'n krachtpatser die vandaan?

„Aaf, je houdt van mij, hè? Niet van dien kwa-jongen. Toe Aaf, zeg wat. Een woord maar.”

Aaf dorst geen woord te uiten, doodsbang van zijn drift, die zoo fel oplaaie kon.

„Die jongen van gisteren was gauw geblazen hoor.”

't Meisje ademde verlicht. Henk deed Dolf geen kwaad. Even lachte zij om de vurigheid van zijn gebedel om haar gunst en dat effen lachje schonk Henk moed.

„Ga je vanavond mee naar 't Delftsche Vaart?” fleemde hij.

„k Vind 't walleitjes één avond in de week, Henk.”

„Nou als je niet wilt! Laat ik dien slungel te pakken krijgen!”

„O, ik wil wel!” haastte Aafje angstig om Dolf.

Op den hoek van de Roentgenstraat kwam Nel bij hun tweeën loopen.

„We gaan vanavond naar het Delftsche Vaart,” pochte Henk, trotsch op zijn centen en zijn meisje.

„Ik zeg Wim af,” kwam Nel spijtig. „Als ie meer dan twee avonden met 'm uitgaat is ie platzak. Wat heb ie daaraan?”

„Nou ja, z'n moeder is weduwe,” verdedigde Aaf warm. „Ik zou Henk niet afzeggen daarvoor. Die jongens hebben toch ook maar hun zakgeld en ze moeten voor al 't uitgaan zorgen.” Aaf vond 't niet nobel zulke jongens zoo af te halen.

„Wel, daar zijn ze mannen voor,” oordeelde Nel. Henk sloeg zoo maar op straat zijn arm om Aaf's middel. „We loopen nou voor goed met mekaar, Nel, nie waar Aaf?”

Aaf zou voor geen geld neen gezegd hebben. Zij beefde van angst voor zijn woede die dan losbarsten zou. Toch hield ze niet van Henk. Ze zou God wel willen smeeken er voor bewaard te worden ooit met Henk te trouwen. Dolf trok haar aan, zijn persoon, zijn stand, zijn huis, zijn levensmanier, vooral de godsdienst.

„Doe nou niet zoo gek op straat,” weerde zij af met een bijna benauwd lachje. „Je weet daar hou 'k niet van.”

Henk en Nel gierden het uit. Nel keek Henk aan met lokkende, lachende oogen. Plots flitste het door Aaf's gedachten: Als Henk eens op Nel verliefde. 't Zou 'n opluchting zijn. Zeker, ze moest stellig met Henk en Nel en de heele bende naar het Delftsche Vaart gaan. Als ze dronken waren, wist je nooit wat er gebeuren zou.

III. Aafje en Adolf.

„Nee maar, nou zelle me 't krijgje. 'n Angeteekende brief.” De moeder van Aaf stond onder aan de trap en bekeek de biljetten zooveen door de post op de trap gegoooid, nadat hij al de namen der bewoners had afgeroepen. „Wonen die hier allemaal, dáár dan!”

De oude vrouw had met even 'n half pondje suiker gehaald. Goedwillig riep ze tot de buurvrouwen boven aan de trap: „Breng die pampiertjes wel mee, buurvrouw!”

„Wat zelle we nou krijgje?” vroeg ze weer.

„Wel de honderdduizend,” ginnegapte de jonge vrouw, die inwoonde bij haar moeder met zes kinderen.

„Was 't maar 'n twintigje ervan. Wat je krijgt, opslag van de huur. Wat ik je prevel,” zei de andere vrouw.

„Zou we opslag van de huur krijgje?” vroeg Aaf's moeder ongelooft. „Waarvoor? Verwone we hier al geen cente genog? Wat laat ie doen de huisbaas? Niks, nimmendal, geen behangetje krijg ie.”

„Je ken d'r toch vast op zijn,” herhaalde de andere weer. „Dat is 'n ding van de huuroemissie. Ik weet het van me zus. Kijk maar, 't is 'n nummer boven de zesduizend.”

„'t Is 'n schandaal,” morde Aaf's moeder, terwijl zij de trap opslokte. „Kijk is Aaf, kom 's uit je bed, 'n pampier met 'n angeteekende brief.” Zij lei het zakje vol suiker op tafel, schopte haar sloffen uit, liep op kousenvoeten naar de donkere alcoof waarin Aaf lag met 'n doodsbekke vermoed gezichtje.

Aaf bleef liggen, de oogen gesloten. Zij voelde zich moe en ellendig. Gisteravond was ze weer met Henk en Nel en Wim naar het café chantant op het Delftsche Vaart geweest. De anderen schatenden over die „lollige” voordrachten, maar Aafje vond die gemeen en in 't eind kleurde haar gezicht bloedrood van schaamte. Iets waarover Wim en Henk en Nel haar hartelijk uitlachten. „Aaf is zoo groen als gras,” grinnikte Nel met 'n knipoogje naar de jongens. „Meid, je kijkt ook zoo nauw, 't is hier toch fijn zeg. Moet je die goochelaar zien, hij kan je de rijksdaalders uit je zak tooveren.”

„Ik heb geen rijksdaalders!” riep Wim lachend.

„Nee, dat is km genoeg,” snibde Nel, meteen Henk aanstootend die met 'n paar gulden rammelde.

„Vin je dat zoo erg?” had Aaf gevraagd, en daarop hadden zij samen ruzie gekregen. Wim met Henk en zij met Nel. Later dronk men de oneenigheid met 'n slokje weg, maar Aaf kon niet tegen die zoete slokjes en evenmin tegen dat late uitgaan.

't Was haar vanmorgen onmogelijk geweest om uit bed te komen. Toen zei vader, dat ie wel naar de fabriek telefoneeren zou dat Aaf niet komen kon.

Nu lag Aafje stil te soezen, overdenkend haar ledige, innerlijk, eenzame leven. O dat ellendige grove en ruwe pretmaken. Die steeds groeiende angst en afkeer! Dat brandende pijnlijke humkeren naar iets hoogers en beters. Haar ziel huiverde van verlangen. Naar wie? Naar Adolf? Ja, naar hem ook.

Toch kneep de teleurstelling nog. Wat deed Adolf in dat nachtlokaal toen?

Eens hoopte zij dat Adolf haar klacht zou kunnen verstaan. Dompelde hij zelf onder nu? Was hij beter dan Henk? Gisteren sprak zij even met hem en hij deed koel, zoo koel.

(Wordt vervolgd.)

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
 VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
 VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
 VRAAG ABONNEMENTSARTIKEL

denkers en werkers als Slotemaker de Bruine, Kromsigt, Oorthuys, Baas, Kloosterman, enz.

Deze lectuur wordt grotendeels gratis verspreid op straat, vooral 's Zaterdagavond en ook op de vergaderingen door de Mannenvereniging belegd. Daar collecteert men ter tegemoetkoming aan de verspreidingskosten tijdens of na de vergadering.

Kenmerkend is de goede toon die in alle samenkomsten heerscht. Sprekers van allerlei richting worden uitgenoodigd. Ook in de groote vergaderingen in de Kerken belegd.

Ds. Krop vond het zeer noodig nu ook eens iets over het Vrouwenvraagstuk te laten hooren.

Hoe levendig de begeerte is onder de leden en de vrouwen der leden om vooruitstrevende toelichting te ontvangen over de Vrouwenbeweging, bleek mij na drie van de zes lezingen die ik hield. Toen dadelijk na het einde der lezing stemmen opgingen om méér voorlichting, ja zelfs om een cursus over de brandende vragen van onzen tijd, de vrouw betreffende.

Of ik aan dat verlangen van deze leden voldoen kan, zal ik moeten uitmaken in overleg met Ds. Krop. Feit is, dat behoefte aan voorlichting tot uiting kwam.

De Mannenvereniging organiseert ook Debatavonden, waar de verstgevorderden onder de anti-sociale elementen komen: anarchisten, communisten, enz.

Van de Wijkvereniging gaan direct drie hollandsche bibliotheken uit, die ter beschikking van alle

gezindten staan. Belletrische, maatschappelijke werken en apologisch-protestantsche.

Er is nog een Fransche bibliotheek die apart staat Een Fransche studieclub voor dames houdt ook in „Geloof en Vrijheid” haar vergaderingen.

Het orgaan der Mannenvereniging is *Geloof en Vrijheid*, een Maandblad onder redactie van bestuur der vereeniging, waarin de arbeid der Vereeniging besproken wordt en sociale onderwerpen worden behandeld.

Ook de bestrijding van het Roomsche gevaar vindt in het wijkgebouw van Ds. Krop haar steunpunt. Een stapel lectuur tegen Rome ligt daar opgestapeld. De arbeid van Dr. Krop is werkelijk eenbedwaaardig en zijn arbeidskracht is kolossaal.

Het verheugt mij persoonlijk met dit werk te hebben kennism gemaakt en ik wék ieder op eens te gaan kijken in *Geloof en Vrijheid*, Eerste Pijnackerstraat 102c.

Huiskamer en Keuken.

Selderij-salade. Schil een selderijknol en wasch hem af, snij hem aan zeer dunne schijven en deze weer aan zeer dunne reepjes. Doe ze in een steenen kom en maak ze aan met mayonnaise-saus, waarbij nog wat kruidenazijn en Worcester-saus.

Chocolade-rijstpudding. Men neemt 200 gram rijst, laat dit gaar koken in een liter melk met wat zout. Deze brij vermengen met 25 gram boter, 50 gram gemalen amandelen, 60 gram chocolade, 150 gram suiker en een paar goedgeklopte eierdooiers. Dit alles nog even op het vuur dooreenroeren. Vervolgens neemt men het van het vuur en voegt er nog 20 gram witte gelatine en een stijf geklopt eiwit aan toe. De pudding laten afkoelen in een met eiwit of amandelolie bestreken vorm. Opdien en met een vanillesaus.

Rödgröd. 2 dL. bessensap, 2 dL. water, 110 gram griesmeel, 200 gram suiker, citroenschil of pijpkanee. Bessensap en water aan de kook brengen, dit laten trekken (niet koken) met citroenschil of pijpkanee, griesmeel en suiker mengen, dit onder voortdurend roeren, totdat de massa dik wordt, erbij doen. Vervolgens overdoen in een met water omgespoelden puddingvorm en laten afkoelen. Bij het opdienen geeft men er vanillesaus of stijf geslagen room bij.

Jam-rijstpudding. 150 gram rijst gaar koken in 1 liter melk met zout, dit vermengen met 100 gram frambozen, kersen-, aardbeien-, pruimen- of abrikozijnenjam, hierbij een lepel suiker en 20 gram opgeloste gelatine, dan een tijdje laten afkoelen en er verder een vierde liter slagroom doorroeren. In een natgemaakten of met eiwit bestreken vorm geheel laten afkoelen.

StoomWasch- & Strykinrichting
Passerelstraat „Het Westen” TELEFOON 5677
D.W. de WIT.

HELDER WASCHGOED
GERINGE SLIJTAGE.
SPECIALE INRICHTING VOOR
DROOGWASSEN.
GEHEEL OPGEMAAKT.
ZEER BILLUK TARIEF.

Iets over bananen. Men neemt goed rijpe bananen, schilt ze en snijdt ze over de lengte door, dan even met wat boter in de koekepan bakken. Voor men ze op tafel brengt, strooit men er wat witte suiker over, dit is werkelijk een zeer lekker hapje bij koffie of thee.

Bananen beignets. De bereiding is zooal die van appel-beignets. Men snijdt de bananen over de lengte door, twee maal, zoodat men vier deelen krijgt, wentelt ieder stukje in hetzelfde beslag wat men ook voor appel-beignets maakt en bakt het vervolgens in kokend frituurvet of olie.

Hampie. Kook 1½ kilo aardappelen zonder zout in nat van ham of spek of pekelvleesch met een ui. Neem wat oude hamresten, worst of rookvleesch, hak dat heel fijn, (kantjes ham kunnen ook dienen als men een stuk ham heeft gekookt). Stamp de aardappelen met 1 ons vet of margarine. Smeer een vuurvast schotelletje in met vet of margarine, leg een laag gestampte aardappelen, daarna een laagje gehakte ham, daarna weer aardappelen en ham, tot het bovenste deel aardappelen is. Leg nu wat klontjes boter op de aardappelen en strooi er wat fijne beschuut over.

Bak het schotelletje een half uur in den oven.

Goedkope gehaktballetjes. Maal of hak ± een half pond koud vleesch, (soepvleesch kan heel goed dienen), fijn met een pond koude aardappelen, een uitje, een eetlepel zout, desverkiezend wat peper, voeg het saam met een beetje melk, maak balletjes en wentel die in fijne beschuut. Bak ze voorzichtig in een koekepan bruin.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Een Kerstzegen.

(Vervolg).

„t Beste is, dat ik hen wegbreng naar het kruispunt daar rijdt een omnibus af.”

„Wij hebben geen centen!” riep Adri bezwaard.

„O, dat is niets. Die zullen we jullie wel leenen,” zei de oude man. „Zeggen jullie maar eens waar je woont, dan kom ik ze op een goeden dag wel eens terug halen.”

Rina zuchtte. Centen. Moeder had zoo weinig centen. Maar er was niets aan te doen. t Was wel een treurig einde van dien vroolijken middag.

„Wij wonen Emmahofje 20,” vertelde Adri parmantig „en wij heeten Johansen.”

„Best hoor, nu gaan wij op stap,” zeide oude man.

De kinderen bedankten het vrouwtje voor haar vriendelijkheid en weldra liepen zij t land weer over op den grooten weg aan.

De avond viel nu snel en t was al heelemaal donker toen het tweetal in de verlichte autobus stapten. Elk met twee dubbeltjes in de hand, geleend van die goede, oude man.

Adri genoot toen de autobus met razende snelheid langs den duistersten weg vloog; leuk, dat ging toch wel aardig.

Maar Rina dacht aan moeder. Aan moeder! Aan de vier dubbeltjes schuld!

III.

Moeder staat bij de waschtobbe vol dampend

zeepsop en zij ziet er heel bezorgd uit. Hansje en Timmie spelen op den vloer met knikkers en de beide oudsten zijn weer naar school.

Moeder denkt aan dien avond, waarin zij zoo heel ongerust op de beide kinderen wachtte, toen het zoo donker geworden was.

Met de kleintjes aan een hand was zij telkens de poort van het hofje uitgelopen, verlangend uitkijkend naar hun kleine figuurtjes. Maar zij waren niet gekomen voor de kleintjes in bed lagen en de sterretjes aan den donkeren hemel pinkelden.

Wat waren die twee opgewonden en vermoed.

Rina huilde zoo. Vond t zoo naar moeder zoo ongerust te hebben gemaakt. Adri speet het ook wel, ofschoon hij het rijden in die autobus fijn gevonden had.

Moeder had niet veel gezegd. De kinderen konden niet meer van vermoedheid en zij voelde zich toch echt gelukkig, hen beiden weer gezond thuis te zien.

Den volgenden morgen kon Adri noch Rina zwijgen over den tocht van gisteren. Over die goede oude man en dat lieve grootmoedertje. Alleen dat zij nu schuld hadden, vonden zij toch wel erg. Veertig heele centen schuld. Ja, die moesten betaald worden, de oude man kon er om komen, wanneer hij wou. Hij zou er om komen, dat had hij gezegd. Zeker wel. Dan moest het geld klaarliggen. Of moeder het geven wou?

Dat wou moeder wel doen. Alleen zij moesten het geld moeder teruggeven. Moeder kon het niet missen. Adri verdiende vijf cent per week bij den buurman om het kippenhok schoon te maken en Rina kreeg wel eens een paar centen wanneer zij t wasgoed had thuis gebracht van de dienstmeisjes, wier kleeren moeder schoonhield.

Zij waren er dan ook gekomen de veertig centen, en zij lagen veilig in een doosje dat op den schoorsteen stond.

Moeder zuchtte eens en dacht hoe zuinig zij nu moest zijn, nu vader er niet meer was. Vader verdiende een goed stuk brood en al leefden zij tijdens vaders leven met hun allen heel eenvoudig, gebrek had zij nooit gekend.

Nu, in den winter, t zou heel gauw Kerstmis zijn, begon het er leelijk uit te zien. De kachel verslond zooveel kolen, de aardappelen werden zoo duur en de kinderen konden eten als wolven. Zij vond ook dat Hansje (die kleine dikkerd van vroeger, werd nu mager), wel een jurkje moest hebben, en Timmie's blouseje werd ook dun.

Terwijl moeder waschte, dacht zij aan den Heere, die in den hemel woont, bij Wien vader nu leefde.

Vader had gezegd: de Heere zal voor u en de kinderen zorgen, dat geloofde moeder ook, en stiltejes zonder woorden, bad zij tot den Heere, die der weezen Vader wil zijn.

Opeens hoorde moeder buiten een mannenstem: „Woont hier vrouw Johansen,” hoorde zij vragen aan t lieve buurvrouwtje van boven, dat dadelijk vriendelijk antwoordde: „Ja, zeker baas, u moet de eerste deur hebben.”

De boerenman die zijn dubbeltjes terug kwam halen, dacht moeder. Zij keek naar t doosje. Ja, t stond er nog met de veertig centen er in. Natuurlijk. Zij vond die oude boerenman, die zoo hartelijk binnen kwam een aardige baas. Het doosje met de centen zette zij dadelijk op tafel en daarna vroeg moeder of de man een kopje koffie wilde hebben. Die stond nog warm op de kachel.

Nu, koffie lustte het oudje wel. Moeder schonk een kopje in, dekte daarna het warme zeepsop in de waschtobbe toe, en ging bij den ouden man zitten.

Zij wou hem bedanken voor zijn goedheid aan die dwaze kinderen bewezen en hier waren de veertig centen terug.

„Denk je, dat ik die veertig centen hebben wil?” vroeg de man lachend. „Welken, vrouwtje moeder. Ik wou alleen maar eens een boodschapje hebben om eens bij je aan te komen. Ik heb een zoon Kees, een opperman, die hier ook in de buurt woont, die heeft me wel eens wat verteld van je man, dat hij zingend naar den hemel is gegaan. Ik wou er niet naar luisteren, want ik was den Heere vergeten. Nu heeft je kleine meid me ook van haar vader verteld, en daarom kom ik eens met je praten. Mijn oude wijfje kon zoo ver niet meer loopen, zie je, en in een autobus durft ze niet. Wij wonen midden op het land, in een huisje van de rijke boerin Jacobs aan den Vliet.”

„O, vrouw Jacobs, is onze goede weldoester,” viel moeder in. „Ik wilde de kinderen juist dien middag eens naar haar toe sturen, om haar te vertellen hoe 't ons gaat, dat mislukte nu, door mijn parmantigen kleinen jongen, die dacht zoo goed den weg te weten.”

„Wij hebben haar alles verteld, moedertje, vrouw Jacobs is een beste vrouw, zij laat u groeten. Wanneer zij 't niet zoo druk had met de besturing van haar groote boerderij, na haar mans dood, zou ze u al lang eens hebben opgezocht. Zij is ook niet heel gezond meer.”

De oude man bleef nog een poosje met moeder met zoo lang tot Rina en Adri uit school kwamen. Wat vonden zij het leuk den ouden baas weer te zien.

Adri danste van plezier, nadat moeder verteld had, dat de oude vriend de veertig centen niet terug wilde hebben. Daar mogen jullie iets voor koopen, wat je graag hebben wilt. Ieder één dubbeltje.

Rina wist 't al wat zij met haar tien centen doen zou. Zij bewaarde het dubbeltje tot Kerstmis, dan kocht zij twee Kerstimpfen. Als Adri nu ook zijn dubbeltje bewaren wou dan konden zij er vier koopen. Wie weet legde moeder er dan nog de dubbeltjes van de kleintjes bij, dan hadden zij er allemaal twee.

IV.

Kerstmis was gekomen. Niet met prachtige sneeuw of hard glad ijs, maar met regen, wind en natte kou. De straten lagen glimmend van vocht vol plassen en modder. De menschen vonden het niets plezierig op straat en haastten zich uit den guren regenslag in de droogte thuis en bij de kachel te komen.

Moeder Johansen was met de kinderen tempelwaarts gegaan en zij hadden met hun vijven aandachtig geluisterd naar het Kerstevangelie, het verhaal van Jezus' geboorte in een stal, van het kindje in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

Moeder had 's morgens vóór zij opstond stilltjes in bed liggen schreien. Zij vierden nu het eerste Kerstfeest na den dood van vader. O, zij gunde hem den heerlijken hemel wel en zijn leven met de engelen voor Gods troon. Zij wist wel dat ook hij nu meezong met al de vromen die reeds ontslapen waren, het Kerstlied ter eere van Gods Zoon. Zij las zoo graag in het boek der Openbaring tegenwoordig, dat zooveel vertelt van den hemel en de gouden stad met paarden poorten. Maar moeder miste vader toch heel eng op aarde. 't Werd wel moeilijk om het brood voor vier kinderen te verdienen; vragen of bedelen dat wilde zij nooit.

Hansje en Timmie waren later bij haar in bed gekropen, toen 't al een beetje dag werd en heel

schielijk had moeder hare tranen afgedroogd. Haar lieve kinderen bezaten nu toch een Vader in den hemel, die over hen waakte.

't Was toch nog een prettige Kerstmorgen geworden want Adri en Rina waren met hun Kerstimpfen voor den dag gekomen en moeder had een van haar laatste dubbeltjes gegeven om er poederchocolaad voor te koopen.

„'t Mag toch wel op Kerstdag, hè moeder?” had Adri gevraagd. „Kerstmis is toch geen Zondag. Op Zondag mogen wij niet koopen.”

„Ja, 't mag best,” stond moeder toe. „De Zondag is de dag die de Heere gemaakt heeft, dien moeten wij heiligen en dan mogen wij ook geen andere menschen laten werken. Maar feestdagen zijn dagen die de menschen gemaakt hebben. Om die te heiligen gebiedt ons de Bijbel niet.”

Nu waren zij met hun allen thuis gekomen. Moeder had niet veel geld voor een feestmaal kunnen uitgeven, want in deze twee Kerstdagen werkte zij niet dus zij verdiende ook minder. In deze week tobdde zij nog al eens hoe zij er toch komen moest. Adri en Rina lustten stapels boterhammen en wat versleten zij een kousen en schoenen.

Toen vader nog leefde kon moeder aardappels koopen voor den winter en kolen en turf, dat kon nu allemaal niet gebeuren. Maar moeder voelde zich getroost en gestenkt door het Kerstevangelie. De Heere Jezus had zich immers zoo arm gemaakt dat Hij niet eens een behoorlijke plaats had om neergelegd te worden. Een voederkrib was zijn wieg. De Heiland was heel zijn leven arm gebleven en toch was Hij Gods lieve Zoon, in Wien God een welbehagen had.

Moeder Johansen had den Heere lief met heel haar hart en zij wist dat Hij die de vogeltjes voedt ook haar helpen zou. Na 't eten zongen zij 's middags nog een heeleboel psalmen en gezangen, ook kerstliedjes en versjes, die de kinderen op school leerden.

Hij die geen vogeltje vergeet,
Die mijn behoeften kent en weet,
Die trouwe Vader weet gewis
Wat voor Zijn kind het ruttigst is.
Hij voedt de musschen op het dak
De vogeltjes op twijg en tak,
Hij tooit het veld met bloem en plant
Uit Zijne milde Vaderhand.

Na het eten had Rina netjes de tafel afgeruimd en daarna gingen zij gezellig rondom moeder zitten. Het regende buiten geducht, het regende maar en de wind gierde langs de ruiten.

Moeder stookte de kachel nog wat op. Er waren nog kolen.

Voor morgen, voor morgen,
Zou God wel zorgen!

dacht zij rustig.

„Moeder weet u wel,” zei Rina, „dat wij op de andere Kerstdagen wel eens met z'n allen naar de boerderij zijn gegaan? Wat was dat leuk.”

„Ja!” riep Adri opeens opgewonden, „Weet je wel, dat wij altijd onze zakken vol appels meekregen. Fijn!” Hé hij smakte met de lippen. Zoo'n lekkere roodwangige appel te krijgen en er in te bijten, zóó dat het sap in je mond liep.

„Ja,” hielp Rina mee. „Moeder kreeg ook nog wel eens eieren voor vader of een stuk ham.

Moeder lachte: „Jullie denken meer om de appels en om het lekkers en om het plezier dan over onze goede boerin. Dat moet je afleeren. De gever gaat altijd boven hetgeen gegeven wordt.”

„Nou ja, moeder. Maar wij vinden de boerin ook lief hoor, heel lief!”

„Het is zoo jammer dat zij ziek is,” begon moeder weer. „Anders hadden wij er met ons vijven ook wel heen kunnen gaan. Maar 't zou nu te druk zijn. En 't weer is ook zoo bitter slecht. 't Is niet om te loopen langs die modderige wegen.

Moeder vroeg Rina of zij niet een kopje thee zou zetten. „Zoo'n leage tafel vond zij niet gezellig. Je kon met een beetje toch ook wel gelukkig zijn.”

Opeens werd aller aandacht getrokken door een man, die tusschen de bleekjes van het hofje heen liep met een grooten mand op zijn schouder.

„O, moeder dat is Kees de opperman. Bij wie zou hij moeten zijn?”

Zij behoeften niet lang te raden. Kees kwam recht op hun buitendeur af.

Moeder liep naar hem toe, stond reeds bij Kees eer hij de mand had neergezet.

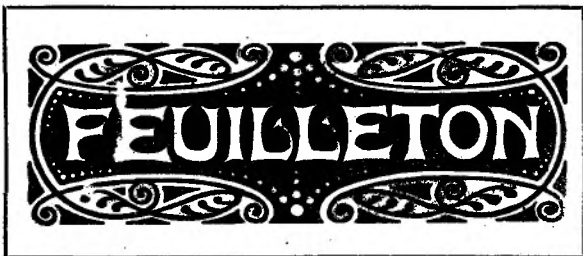
„Compliment van boerin de Goede, juffrouw Johansen. Zij heeft eergisteren vader al gevraagd of hij u die mand bezongen wou. Maar hij stuurt niet meer zoo goed tegenwoordig en vroeg: „Mijn zoon komt meestal op Kerstmis bij me. Mag hij dan de mand bezorgen? Ik ben eerst vanmorgen bij mijn vader gekomen en dacht, 'k ga nu maar gauw terug, er zit van alles in, je zult het wel kunnen gebruiken. 't Is een best wijfje hoor. Ik heb ook nog m'n portie gehad en zij kent me niet eens.”

„Wel, wel!” zei moeder verwonderd. „Wel, wel!” Toen: „kom je er niet even in Kees? Rina heeft net thee gezet.”

„Neen,” weigerde Kees, „want de wagen van de boerin staat buiten de poort een jongen past op 't paard. 'k Moet straks den wagen weer terugbrengen naar de boerderij. Ik zei je immers al dat ik ook mijn portie voor thuis kreeg. Mijn vrouw verdient het wel dat ik haar eens verras. Ik ben niet best voor haar geweest, juffrouw Johansen.”

(Slot volgt.)

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

7)

Moeder beleedigde hem in zijn vader. Werd hij kwaad op haar? Zij, Aaf, kon 't toch niet helpen? Vond hij, Christelijke jongen, die platvloersche vermaken heerlijk? Maar wat hielp je dan het Christendom? Zij moest maar denken aan die mooie plaat. Dat hijgende hert met die groote, open oogen, donker van angst en het opschrift er onder: Gelijk een hert schreeuwt!

„Kom Aaf, kijk nou!” gebod moeder ongeduldig met het papier op Aaf's lakken.

't Meisje heescht zich verward overeind. „Nou ja, 't is een aangetekende brief. Natuurlijk van de huurcommissie. Kun je op je vingers uittellen. Ze hebben toch allemaal zoo'n stuk gekregen, zegt u? De huisbazen slaan op.”

„'t Is wat moois. Waarvoor?” knijpschte moeder. „Afzeters.”

„Moet je niet zeggen, moeder. Alle karweitjes zijn even duur. Voor die menschen is ook alles opgeslagen. Adolf vertelde verleden week nog, 'n kraantje repareren kostte vroeger 'n kwartje, nu een gulden.”

„Wel heb ik van me leve,” toornde moeder. „Spreek jij dat volk maar voor! Denk je soms dat die Dolf zin in jou heeft? Wees maar gewaarschuwd met dat rijke volk. Ze knijpen je uit als 'n citroen en dan gooien ze je weg. 't Is meer gebeurd. Je hebt Henk genome tegen m'n zin en nou je 'm eenmaal heb hou je hem, begrepen? Me fesoen is m'n eer, versta je?”

Aaf schrok van moeders heftigheid, lei haar hoofd vermoeid op het kussen neer.

't Was waar, Dolf sprak haar wel eens aan. Maar nooit, nooit zei hij een woord, dat haar hoop gaf. Wel streelden zijn oogen haar. Zou hij zich inhouden? Om zijn vader? O, moeder moest eens weten hoe diep de afkeer voor Henk in haar wortelde. Alleen angst voor zijn sterke knuisten bond haar aan Henk.

„Schaam je maar!” klijfde moeder. „Reken maar dat Henk hem vermoordt als ie nijdig wordt!”

Ja, dat wist Aafje ook wel. Haar stem beefde toen zij vriendelijk smeekte: „Windt je zoo niet op, moeder. Er is immers niets, niets tusschen mij en Dolf.”

Niets, niets. Aafje klemde de tanden op elkaar. Vloog dan haar hart Adolf niet steeds tegemoet?

Die kalmeerende woorden bedaarden moeder. Aaf bleef altijd moeders Benjaminnetje, het nakomertje, haar fijne, lieve meisje, ondanks haar schelden.

„Jij ook altijd met je voorspreken van den huisbaas. Ik zal dat ding meeneme naar Siën, dan kan Joost het hale. Siën zel niet wete waar 'k blijf. Je thee staat op 't stel hoor. Ik zel de huur klaargelegge en as die wat vroeger komt zeg ie maar dat ik 't gemeen vind ons op te slaan. Hij heeft cente genog.”

Zuchtend sjokte moeder heen naar haar dochter bij wie zij bakerde. Zij kon niet goed meer voort, doch moest wel. Joost verdiende weinig, er kon geen baker af.

Na moeders heengaan begon het meisje aan opstaan te denken. Ongestilde honger verteerde haar ziel. Zij zonk weg in de armoede van haar leven, waaraan zooveel ontbrak.

Neen, al die teere dingetjes, die zij zich met moeite, ondanks moeders gekief veroverde, bevredigden haar innerlijk verlangen niet. Zij hield van mooie onderkleeren, elegante japonnetjes, kapte zich niet als een fabrieksmeid, wist zich 'n meisje apart, door de heele bende eigenlijk niet tot de hunne gerekend. Zij wist zich ook hun meerdere in beschaving. Zij bezocht immers de avondschoon en las veel boeken.

O, die dorst van binnen, dat geschrei van het hijgende hert. Kon zij haar leven maar opslingeren uit die donkerte naar het licht!

Zij wist zeker, dat Adolf haar verstaan zou. Dolf had ook iets. Zij voelde 't. Gek, dat ie nog niet naar Amsterdam was, waar hij studeerde.

Kon zij maar eens uitspreken. Wenkte zij maar op de afdeeling van baas Eberhart. 't Was net of er liefde uit dien man straalde, zorg en genegenheid voor je ziel. Kon je maar wegzinken en wegvloeien net als water in de aarde verzinkt.

Terwijl zij haar japonnetje vasthaakte keek Aafje naar de tjiipende, rumoerige musschen op den spoordijk, die kwetterden vrij en blij hun liefde uit, klapwiekten door de blauwe lucht. Hier zat zij gevangen in een kleine kooi. O, dat er iemand het deurtje ontsloot.

Zou Dolf het zijn?

„De huur, juffrouw.” Aafje schokte op uit hare

mijmering. Daar beneden klonk niet de grove, lage stem van Haleman, maar zij wist dat Dolf bij de buurvrouw stond en het standje over de dreigende huurverhooring aanhoorde.

„Mensch, voor mijn part betaal je heelemaal niets,” hoorde zij Dolf zeggen, terwijl hij de donkere trap opklauterde.

Aafje rukte gejaagd de deur van het nu netjes opgeruimde keukentje open. De zon straalde op de bloeiende geraniums, tintelde op 't koperen theelichtje. Aaf's schaduw viel in de nu zonnverlichte gang. Dolf klopte reeds op de deur der voorwoning. Aafje zag hem op den rug.

De jonge man glimlachte in Aafjes oogen, zoodra hij zich omkeerde, een warme innigheid stroomde uit beider wezen. Adolf's blik bewonderde Aafje in hare teere fijnheid.

„Eer zij 't beiden wisten omsloten Adolf's handen die van het bevende meisje.

„O Aaf, je moest eens weten hoeveel ik van je hou. M'n vader wil 't niet hebben en ik vertik het om te studeeren, als hij me m'n gang niet laat gaan.”

IV. Het wilde plan.

Aaf zat lusteloos met de handen in den schoot in het najaarszonnetje, soezend in de warmte van het keukentje. Op de tafel stonden de overblijfsels van het middagmaal, 'n paar koude aardappelen met komkommers. Moeder slof naar de waterkraan en liet met spetterend geluid den ketel volloopen.

„Je laat mijn maar sjouwe,” verweet zij licht.

„Mensch, ik ben moe,” antwoordde Aaf afgetobd.

„Niet te moei om avond aan avond uit te gaan. Waar krijgt Henk die cente ervoor? Ik begrijp niet dat je met die jonge gaan wil.”

„Ik durf hem niet af te zeggen, moeder. Hij is zoo sterk.”

„Wat doe je met hem te beginne?”

„Nou ja.” Aaf schokte ongeduldig met de schoulers. „Je weet zelf niet hoe je aan zoo'n jongen komt.”

Zij verteerde van angst in Henk's bijzijn. Zij dorst den bruid niet af te zeggen.

Waarom vroeg Adolf haar niet ten huwelijk? Om zijn vader, dien leelijke gierigaard. Zij wist het wel.

O, kon zij maar eens rustig praten met Adolf. Dien middag had Leen, haar broer, hen beiden verast en dat had een huis vol leven gegeven.

Adolf volgde haar sinds als een schaduw. Ook zelfs bij Desmet. Waarom? Wat deed Adolf in die ellendige zaal?

„Waarom kom jij bij Desmet?” had Aaf den jongen man pas gevraagd, toen hij bij de fabriek op haar wachtte, en 't antwoord stond in haar ziel gebrand: „Om jou!”

„Om mij?” O, die smartelijke verwarring.

„Ik Zou veel liever naar de kerk dan naar den dansvloer gaan. Ik vind het er zoo naar,” stamelde zij.

„Blijf er vandaan. Ik zal je beschermen tegen Henk. 't Is om jou dat ik in dien smerigen rommel kom.”

„Trek me er dan uit” had zij gebeden, en toen was Adolf's vader den hoek omgeslagen en had haar dreigend in het gelaat gezien.

„Vang je mijn zoon in je netten, vuile slet? Ben je weer bezig? Ik verzeker je, dat jij en jouw oudertuig d'r uit gaat. Uit mijn huis. Wat denk je wei?”

In een oogwenk stond Adolf voor zijn vader, de oogen tintelend van woede. „Aaf is geen slet, vader.”

Hun twiststemmen hielden de menschen staande in de drukke Rosestraat. Aafje was weggeslipt tusschen de nieuwsgierigen heen. Angstig, van streek.

Sinds zag zij Adolf niet. Zou hij weer naar Amsterdam zijn, waar hij studeerde? Zonder afscheid? O, als die oue gierigaard moeder de huur maar niet opzei in dezen tijd van woningnood.

Het meisje voelde zich diep ongelukkig. O, die schreeuw van het hijgende hert in je ziel. Die angst om te starven, die angst om te leven.

„Zeg, dat gepraat met dien aap van Haleman zal uit wezen,” viel moeder op eens ruw uit. „Denk je dat ik voor jou op straat zitten wil?”

„Kom ik ga weg,” zei Aafje opstaande. Een pijnlijke trek om 't moede gezichtje.

Vanavond zou zij zich ziek houden. Met Henk ging zij niet. Dat was zeker. Nooit meer.

Liever sterven dan zoo leven.

Bezat Adolf dan geen moed haar van Henk te bevrijden? Zij voelde zich zoo bang, doodsbang.

Dat leven op de fabriek. Vreeselijk! Als je tenminste fatsoenlijk blijven wilde.

Had ik moeders wil maar gevolgd, overdacht zij treurig, terwijl zij de donkere trap afdaalde. Die leelijke Speetman, de chef, die wist veel gedaan te krijgen van de meiden. En dan deed ie 'n oogje toe over d'r werk. Maar als je van z'n lievigheidsjes niet gediend was, en Aaf moest er niets van hebben, nou, dan vond hij gauwgenoeg 'n stok om 't hondje te slaan. Je afjakkeren en afsnauwen. Als-jeblijft. Ja, zij verdiende wel eens een standje. Zij beefde dikwijls van moeheid, maakte fouten, kreeg ook telkens boete.

Langzaam liep het meisje voort, genietend van het late najaarszonnetje. Bah, die gekke drukte in de Rosestraat, autogetoeter en tramgebel, geraas ruituigen en vrachtwagens, dat drukke menschengehoop voor je voeten. O, eens lekker buiten te zijn, heelemaal buiten, in de stilte, met iemand van wie ze veel, innig veel hield.

Met Adolf. Die lieve jongen met lachenden mond en van levenslust sprankelende oogen. Die haar liefhad!

Dien middag vlotte het werk in de fabriek nog minder dan anders. Keer op keer stootte Aaf's gezellin haar aan. „Lamme meid dan toch, ik schiet niet op door jou!”

Intusschen snorden de machines onverstaanbaar ruischte het fabrieksgeroeczemoes door. Om 5 uur reeds draaide de chef de elektrische lichten op, de zaal stond in hellen schijn, zoodat geen schepsel luieren kon. Aaf toefde in een verre wereld, soms glimlachte zij treurig.

De brommig zware languitgerekte seinstoot, die ver over de huizenzee heengalmde en dreunde in de fabriek, gaf het eind van den arbeid aan. In breede slierten verlieten de vrouwen en meisjes de zalen, roffelden de trappen af en verdrongen zich bij den concierge om hun penning, morgenochtend weer af te geven. Daarna slenterden zij de poort uit, nog stil en moede. De manlui volgden twee minuten later.

Aaf hield zich schuil voor hare vriendinnen, sloeg een zijweg in om Henk te ontlopen, die haar altijd inhaalde met snelle stappen. Zij kon Henk niet ontmoeten nu. Aaf liep langs den waterkant, de hemel welfde zich boven haar in blauw fluweelen glans met hier en daar een tintelend sterretje, beneden op het bewegelijke water sprankelden de lichtjes van verre schepen, het schijnsel der straatlantaarns aan den overkant. De kade hier liep dood, het lossen en laden aan den over lag stil. Aaf ontdekte slechts een enkele wandelaar op dit afgelegen plekje. Lichaamsmoede met het hart vol vage verlangens zette Aaf zich op een stapel planken, toegedekt door een zeil.

Hier even zitten, even soezen. Wachten tot ginds die breede stroom fabrieksmenschen was voorbijgestapt.

Hè, die stilte deed je zoo weldadig aan. Zoo'n aardige geur hier. Niet alleen van pek en teer en planken, maar van dorrende bladeren, zoo'n zacht avondwindje, net zijde.

Aaf sloot haar oogen, vleide zich aan tegen den stapel zakken achter haar, bleef mijmeren, sluimerde, een donkere plek tegen den witten zakkenhoop droomde van geluk, van liefde, van stille levensvreugde.

Plots sprong zij op. Adolf, van wien zij droomde, stond naast haar. Adolf. In de laatste dagen voltrok zich een wonderlijk proces in het hart van den jongen. Vader had hem beschuldigd: jij speelt met een meisjeshart! Dat woord zonk diep, heel diep in zijn ziel. Toch wou hij vader niet gehoorzamen en Aafje loslaten. Er mocht van komen wat er van kwam. Moeder wist het, dat hij met een grenzeloos verlangen aan Aafje dacht, dat teere, fijne fabrieksmeisje, met de oogen als sterretjes, dat albasten halsje en die felle kleurtjes op de rondwangen.

Hoe lang reeds pijnigde hij zijn wezen met na: Aafje te kijken, het eigendom van den bruid, die hij niet naderen dorst. Hij merkte de schuwheid op de innerlijke tegenzin, waarmee Aaf de liefkoozingen van haar ruwen vrijer ontving, hoe hare oogen hem smeekend aanzagen, dan ontwaakte al de ridderlijkheid van zijn jong, dapper, bereidwillig hart.

Gisteravond! Neen, hoe had hij toen zijn handen thuis kunnen houden. Dat die woeste wellustelin in het dansen de teere hijgende Aaf zoo meesleure kon. Heel den dag stond zij voor hem, hulpeloos overgeleverd. Hij voelde dat het meisje wachtte gespannen wachtte op een die haar redden zou.

Hij zou die redder zijn. Hij wilde vader dwingen zijn goedkeuring te hechten aan een verbintenis met Aaf.

„Aafje.” Aarzelend en verlegen sprak de jonge dien naam uit. „Aafje!”

't Meisje duizelde. Droomde zij? Of was zij wakker? Om hen de fluweelen donkerheid van de avondstond. In de verte pinkelde het avondlicht.

Als het onzekere, pas beginnende liedje van een vogel, zóó witten deze twee jonge menschenzielen waer leefde in hun hart. Kenden zij elkaar niet reeds jaren? Wisten zij zóó van elkaars zorg en leed te verlangen, welke zij nu elkaar beleden in geestdriftige en stille aandacht?

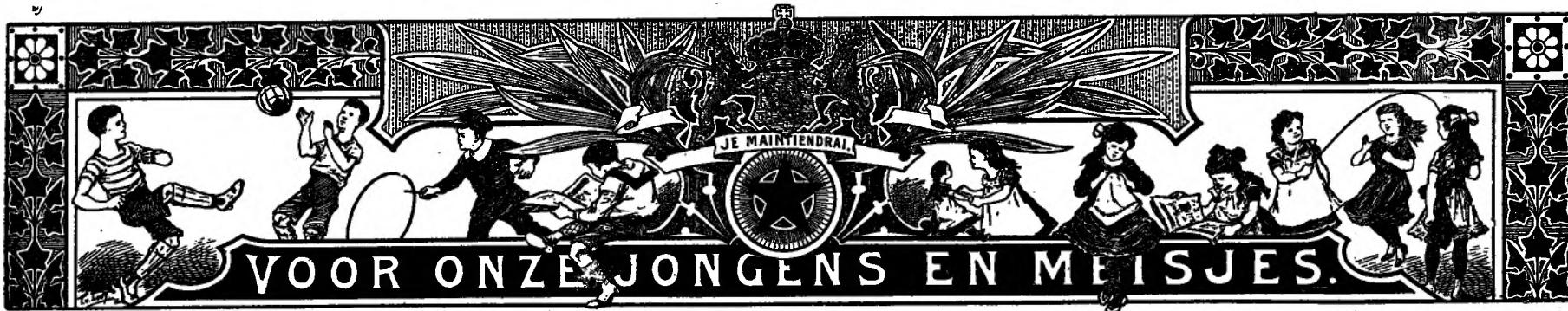
(Slot volgt).

KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. PO
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1

UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFE

COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MA
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna Breevoort.

Het overreden hondje.

't Meisje met haar blonde haren,
Zit bij 't hondje op de straat,
Moeder komt al aangelopen,
Maar het was al reeds te laat.

't Hondje was al overreden,
Door een groote autobus,
Moeder komt haar kindje troosten,
En zegt: „Schrei maar niet meer zus!”

Een Kerstzegen.

(Slot).

„Neen, dat was je ook niet,” stemde moeder toe. Maar voortaan ben je het wel. Ik zie het aan je heele gezicht.”

„Dat komt omdat ik zooveel over dat zalige sterven van je man heb nagedacht, moeder Johansen,” antwoordde Kees ernstig. „Ik voelde dat ik niet sterven kon, zooals ik nu leefde, dat ik mij bekeeren moest en een Borg voor mijn ziel noodig had.”

„Moeder, moeder, hè komt u toch!” riepen de kinderen van binnen uit de kamer.

Moeder had hen geleerd niet om haar heen te komen hangen, wanneer zij met iemand een gesprek aan de deur hield. Er viel allicht iets te praten waarmede kinderen niets te maken hebben en dan behoorden de kinderen achteraf te blijven.

„Ga maar gauw naar binnen,” zei Kees hartelijk. „Zal ik de mand voor u dragen?”

„O neen, dat doe ik zelf wel. Ga maar gauw naar je paard, Kees. En bedank de goede boerin wel van ons. Ik zal haar een briefje schrijven. Groete ook aan je ouders.”

Moeder nam den zwaren mand op, stootte de kamendeur open, Juichend stoven de kinderen op, Rina voorop, de hand opgeheven. Adrie duwde de tafel vooruit, stootte zijn hoofd bijna aan de lamp.

„Van de boerin. Een Kerstgeschenk van de boerin,” jubelde moeder.

Zij zette de mand neer bij de tafel en nam daarna het gonjezakje er af, dat al die heerlijkheid die verwacht werd voor het oog verborg.

Wat kwam er al niet uit die mand! Verrukkelijke roode appels, 'n paar zachte peren en stooferen, een kistje eieren, netjes in hooi verpakt, een stuk spek, een homp kaas en onderin aardappelen, mooie gave aardappelen, wel voor drie middagmalen.

Terwijl de kinderen smulden elk van een lekkeren sappigen appel, las moeder het lieve briefje van de boerin.

Zij hoopte dat moeder Johansen ondanks haar droefheid nog een blij Kerstfeest vieren zoude. Vader had het nu beter dan ooit iemand op aarde het hem geven kon, en de Heere zou zorgen voor de weduwe en de weezen.

De boerin voelde ook haar einde wel naderen. Zij was niet bang om te sterven, want de Heere Jezus was ook voor haar geboren in een stal, had voor haar geleden en om Jezus wil waren hare zonden vergeven.

Moeder moest nog eens probeeren om te komen, misschien wilde dan de vrouw van Kees wel eens op de kleinere kinderen passen.

Moeder vouwde haar handen in grooten dank aan der Heere. Vanmorgen had zij stilletjes geschreid, werd het nu nog geen heerlijk Kerstfeest?

Met een dankbaar hart bergde zij al de goede gaven weg, haar door den Heere geschonken. Morgen op den tweeden Kerstdag zou zij een fijn maal bereiden. Peren koken en dat fijne hampek bakken. 's Avonds togen zij met hun allen welgemoed naar Gods huis, waar de dominee zou preeken over den zang der Engelen: Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde in de menschen een welbehagen. Moeder voelde diep in haar hart dat God om Jezus wil een welbehagen in menschen had. Zij dacht aan vader, die nu al met de engelen leefde voor Gods troon en zij had mede met den leeraar: Heere God, wilt Gij ons en onze kinderen leeren ons voor te bereiden om eens met U in den heiligen hemel Uw lof te zingen.

ONS STERCLUBJE

Wat heeft ons heusche neefje *Muzikant 1* een mooi raadsel verzonnen en wat hebben onze Sterclubleden zich beijverd het raadsel goed op te lossen. De postbel stond niet stil. Telkens weer brieven en kaarten van raadselneefjes en -nichtenjes, sommige brieven waren zoo prachtig geschreven, dat je ze voor pronk tegen den muur zou hangen.

Op onze feestavond wekte het werk van *Buitenmeisje* aller bewondering. Een keurig velletje papier met een zijden lintje bijeen gebonden, een landschapje voorop, binnenin een versje, prachtig mooi geschreven.

Maar ook onze kleintjes deden bijzonder hun best. Leuk al die kinderbriefjes te lezen, de meesten nog met de vriendelijkste geukwenschen der ouders.

Ook oud-Sterclubleden vergaten ons niet. 'k Denk vooral aan die mooie kaart van *de Glinthorst*, van *Maandroosje* en *Vergeetmij nietje*. 'k Zal jullie nog lang onthouden hoor.

Ons *Weezensterretje* bleef ook niet achter, al bestaat het slechts uit *Asschepeoster* en *Roodkapje* meer, ik denk nog aan allemaal met veel sympathie. Waarom zijn jullie in de vacantie niet eens bij tante Johanna op visite gekomen? *Kantoorbediende* zou jullie graag eens bezoeken in den zomer met *Moeders hulp*. Vraag maar eens aan vader en moeder of 't kan en schrijf het mij of hun. Je weet nu het adres. Misschien komt tante Johanna dan ook wel mee.

Torenwachter en *Zangeresje* hebben ons feest opgeluisterd, door een beeldig bloemstukje zelf te komen brengen. 't Staat nog net zoo prachtig als toen jullie het brachten. Je moet er nog maar eens naar komen kijken.

Dorpskind verlangt vurig naar een zakje Rotterdamsche bruidsuikeurs. Woonde je nu maar dichtbij, dan zou ik zeggen: kom ze maar halen, er zijn er nog over. Ik beloof je, wanneer ze op zijn, zal ik als je komt andere voor je kopen. *Scheveningerie* hoopt dat wij nog eens onzen Gouden Bruijloft zullen vieren. Nu, dan zijn we stokoude stakkertjes. Als je

weer eens met je vader op de fiets en jij achterop naar Rotterdam rijdt, peddel je maar eens naar 't Middellandplein. Of ik veel bloemen gekregen heb? Alsjeblieft. 'k Vond er ten slotte geen plaats meer voor, de tafel zelfs stond vol. De *Jonge Hollander* is ook weer „boven water” gekomen. Wil je grootvader P. hartelijk van mij groeten. De heele familie P. ken ik al van mijn prille jeugd.

Wat heeft *Heikleutertje* toch prachtig postpapier. *Rozenknopje* en *Robbedoes* willen gaarne nog lang meedoen, vragen om een teekenwedstrijd. Hun zuster is 14 dagen geleden „in 't huwelijksbootje gestapt”. Zij zijn dus weer een broer rijker geworden. Je vindt het zeker fijn. *J. V.*, *Nieuweling* wilde ook graag een teekenwedstrijd. Jammer dat 't niet meer gaat.

Winkelierstertje en *Moeders rechterhand* dachten dat tante een „oude tante” was, maar nu is u misschien net zoo oud als moeder, die heeft verleden jaar de Koperen Bruijloft gevierd. Ja maar ik ben zoo jong niet meer hoor. Kom ons maar eens bekijken met moeder als je in Rotterdam komt. Gelukkig dat moeder weer opknapt. Zul je haar hartelijk van mij groeten.

Teekenaar vraagt of oom Henri ook 12½ jaar getrouwd is. Ik geloof het wel. Beiden trouwden wij voor het eerst. Maar toch was oom Henri eerder getrouwd dan ik. Begrijp je hoe dat nu kan? Vraag het je ouders maar eens. Je gelukwensch: *nimmer te weinig en nimmer te veel* vond ik prachtig. *J. B. te D.* zendt ons de goede wenschen van haar ouders goede bureu uit R. Veel dank terug hoor. Alles gaat best. De zes heusche neefjes en nichtjes groeien als kool en enkele zijn haast volwassen. *Boschduif* heeft weer een zusje gekregen. Zij zijn nu met zijn achten. Gefeliciteerd hoor. *J. en A. en W. v. d. H.* zonden een mooi gedicht. Hartelijk dank zusjes. De drie gebroeders *W. en D. en J.* deden ook hun best. Evenals *Madeliefje*, *Jong Holland*, *Klimop*, *Zoeklicht*, *Heikleutertje*, *Schildertje*, *J. Z. te R.*, *Zilverschoon* en *Boschvooltje*.

Ook de ouders die zooveel blij gaven van liefde voor Joh. Breevoort en den wensch uitspraken dat zij nog lang gespaard blijve, mijn diepgevoelden dank.

Nu rest mij nog de beantwoording der brieven over het vorige raadsel. Hier is keurig schrift ingezonden.

De oplossing van Mattheus 10 : 42: *En zoo wie een van deze kleinen te drinken geeft, alleenlijk een beker koud water in den naam eens discipels, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen.*

Goede oplossingen kwamen in van: *Handwerkstertje*, *Muzikant 1*, *Asschepeoster* en *Roodkapje*.

Heikleutertje, zij schrijft: Ik wou u ook nog eens wat vertellen van de wonderklok, die was in Tilburg, het heette de tentoonstelling van de wonderklok. Die noemen ze zoo omdat hij heelemaal van stroo was gemaakt en met kleine puntige strootjes was vastgestoken, dus niet gelijmd of vastgespijkerd. Hij was prachtig en zit wonderlijk in elkander. Er waren ook knoppen aan van stroo en als je op een van de knoppen drukte, ging de groote wijzer vooruit, en zoo ging het met de andere ook. Die klok had een schoenmaker gemaakt en heeft er vijftien jaren over gewerkt, dus dat is een heele tijd, hij stond in een glazen kast. Hij loopt nu al zestien jaar en hij is nog heelemaal niet stuk geweest. En die mijnheer zei: als hij stuk ging kon hij niet meer gemaakt worden, die man was een Duitscher en was nog maar drie weken in Holland, dus wij konden hem nog niet goed verstaan, dan vertelde de meester het nog eens na. Die man zei ook dat die klok naar Amerika ging naar de wereldtentoonstelling, dat is een heel eind weg niet waar?

Madeliefje, *Torenwachter*, *Zangeresje*, *Scheveningerie*, *Zangvogelsje*, *Teekenaar*, *Schildertje*, *Zilverschoon*, *Dorpskind* wilden de heele Sterclub wel eens sauen zien bij Joh. Breevoort op bezoek. Wat zou dat leuk zijn als wij allemaal „leve tante Johanna” riepen en „leve haar man”. Zij zou moeder vragen om op bruidsuikeurs te tracteeren als tante Johanna haar bruijloft viert.

Nu ben ik aan het eind van mijn taak gekomen en rest mij nog slechts de prijzen uit te deelen.

Een mooi oud-Hollandsch doosje bruidsuikeurs is de prijs, bestemd voor *Buitenmeisje*. Ook het *Weezensterretje* krijgt een doosje vol.

De prijzen voor het mooiste schrift vielen ten deel aan *Teekenaar*, die krijgt *In de vlegeljaren*, door Joh. Breevoort. *Van twee broertjes en drie zusjes*, door Joh. Breevoort en *Clara's Kerstgeschenk*, door Joh. Breevoort zijn voor *Winkelierstertje* en *Moeders rechterhand*.

Nog moet ik mededeelen dat er in dezen vorm geen prijsraadsels en geen brieven meer komen. Hierop kom ik volgende week nog terug.

Gelijk een hert schreeuwt.

Een meisjesleven.

Door JOHANNA BREEVOORT.

8)

(Slot).

Dolf begon 't eerst. Van zijn centenjagenden vader en vreemd godsdienstige moeder, van zijn eenzame jeugd. Ja, op de H. B. S. meegedaan in uitbundige pret vaak, toch hunkerend naar liefde, begrijpende, verwarmende liefde. Moeder! Aaf luisterde gespannen. Een schat gewoon, zij begreep je. Maar ze deed zoo fijn, praatte zoo vroom. Anders dan vader, sympathieker. Maar hij wou geen vroomheid. Kielen voor een mooi, lief meisje, die je je hartsgeheimen kon vertellen, kon beschermen.

„k Moet je beschermen, niet waar? Tegen dien ruwen vrijer. Niet?” vroeg hij heel teer.

Aafje knikte en nu biechtte zij. Al haar onbestemde mijmeringen. Eerst om er uit te willen. Rijk te trouwen. Later alleen om de liefelijkheid van beïnd te worden. Zij had hem wel gezien, zoo vaak in de zaal. Zoo voor hem gebedd, den eersten keer keer al. Maar 't had haar ook zoo in de war gebracht. Hij hoorde er toch niet. Hij die dominee zou zijn!

Nu beloofde zij hem liefde en trouw, ook al werd ie arm uit vaders huis gestooten. Zij wilde wel werken, verklaarde zij in blijde welwillendheid. „t Hoeft niet,” verzekerde Dolf, „vader kiest wel eieren voor z'n geld. Ik ben zijn eenigste. Jij zult best een lief domineesvrouwwtje worden!”

Aafje fleurde op als een roos onder de streefing van zijn handen. Dit nu was de verwachte zaligheid, gevonden in dat stille uithoekje van het rumoerige Feijenoord.

Geen Henk bestond meer voor haar, geen fabriek, geen armelijk tehuis, geen omgeving, waarboven haar kloppend hart uitvliegen wilde. In zoete mateheid leunde zij tegen Adolf's schouder, hare hand lag rustig in de zijne, vol overgegevenheid.

„Willen wij samen weggaan, kindje, ver weg? Ik wil vanavond niet naar huis, jij? Neen jij ook niet.”

Niet meer naar huis. De volle betekenis drong niet door tot het begeesterde meisje. Geen wil en kracht om te sturen meer. Hij mocht haar zijn wil opleggen.

„Ik heb geld bij me. Veel geld. Duizend gulden. Allemaal opgehaalde huur. k Heb 't al dagen overlegd. Voorzeker genoeg. Vader maakte O. W., heeft nog meer.”

„Wat wou je dan dat ik deed?” Aaf vroeg het onderworpen als een kind.

„We koopen eerst kleeren en 'n koffer. Dan nemen we 'n kaartje naar 'n plaats, zoo ver als 't kan. Buiten 't land kan niet om de passen. Naar Groningen b.v. of Leeuwarden. 't Hindert niet. Doen?”

In zorgeloos vertrouwen knikte Aaf, 't kon haar niet schelen waarheen.

„Ja, terughalen laat vader ons natuurlijk. k Zal 'm zelfs vanavond nog wel 'n briefkaart sturen. Maar ik plaats hem voor een uitgemaakte zaak. Ik laat je niet langer martelen, Aaf!”

Aafje lachte, sloot zalig de oogen. Dat zoo iets haar overkwam! Dat ging de stoutste dromen te boven. Mee met Adolf, Mooie nieuwe kleeren koopen. Nu, zooals ze nu liep, kon 't niet.

„We zullen je boeltje morgen thuis laten brengen,” lachte Adolf. „Wij laten je kleeren achter in 't kleedingmagazijn.”

Hij verkeerde in een staat van geestelijke dronkenschap. Een avontuurlijk verlangen dat mooie, fijne meisje te ontmoeten, zijn ouders te trotseeren, iets te doen wat vader buiten zich zelve kon voeren, dat vader zou doen vloeken! 'n Jongensachtige blijheid doortintelde zijn wezen en daar onderdoor gloeide een vuur, dat hij begrijpen noch verdringen wilde.

Plots sprong een donkere gedaante, die ongemerkt nader geslopen was en elk woord beluisterde achter den stapel planken, te voorschijn. De flits van een mes flikkerde in de avonddonkerte. Met een rauwen gil stortte Aafje ter aarde, terwijl Adolf en Henk begonnen te vechten als beesten.

V. Gelijk een hert schreeuwt.

In de nooit volkomen tot rust komende rust van het Ziekenhuis lag Aafje, het ter dood toegewijde meisje, bijna bewegingsloos neder.

Het heldere, scherpe Decemberlicht viel over de bedden in een rechte rij aan weerskanten tegen den muur geplaatst, haar doffe oogen zagen alles door een floers.

Het verleden lag achte het meisje als een kwade booze droom, waarvan de schrik nog in haar hoofd pijnde. Heel dat leven van sjouwen en ploeteren en verlangen, van pijnigend zinnegenot, van hoop en

vrees en door alles heen die dorst als van het hijgende hert naar water; het levenswater!

Bewusteloos in het Ziekenhuis gedragen, in de long geraakt door Henk's vlijmscherpe mes, kwam zij wel bij, maar 't was om langzaam weg te sterven.

Henk zag zij niet meer; hij zat gevangen. Aafje voelde het als een opluchting, dat zij hem nooit, nooit weder zou ontmoeten.

Adolf. O, al de fladderende duiven van haar verbeelding gingen uit tot hem. Iederen avond zat hij bij haar bed, ook gewond door Hendrik, maar niet doodelijk. Hij droeg den arm in een verband.

Zijn vader, die hem verweet dat hij de eer zijner familie te grabbel had geworpen, foeterde niet meer tegen Adolf's liefde, nu hij wist dat het meisje, 't welk hij nooit als zijn schoondochter had willen aannemen, onredbaar in het ziekenhuis lag.

Aaf's vader en moeder en broers en zusters, vol haat tegen den jonkman, die de oorzaak van Henk's gewelddaad werd, bleven hardnekkig weg in het uur van Adolf's komst. In hun hart gaven zij Henk groot gelijk. Was het geen schandaal, als je een vrijer hebt, het met een ander aan te leggen?

Maar Aaf was altijd een buitenbeentje geweest, eigenlijk een vreemde eend in de bijt, een fijne beschuit. Zij hoorde eigenlijk niet onder ons, burgermensen, oordeelde Siem, Aaf's oudste zuster.

Neem, Aafje's heele hart en al haar verlangens waren ook immer boven den platvloerschen levens-toon en het lagere gedoe van haar omgeving uitgegaan en zij vond het heelemaal niet naar, dat zij nu heen zou gaan voor goed; nu zij het leven en de liefde had leeren kennen.

Het leven en de liefde! Niet de liefde van Adolf alleen, maar een hooger, heerlijker voelen.

Reeds op een der eerste dagen van haar verblijf in het ziekenhuis had de oude Zondagsschoolonderwijzer, de grijze Eberson, het meisje bezocht.

Toen nog parelde het angstzweet op dat bleek voorhoofd, klonk de noodkreet van haar lippen. „Ik kan zoo niet sterven, meester.” Meer kon zij niet uiten, niet in woorden brengen. Maar de dorst naar den levenden God lag in die klacht, de dorst die dat meisjesleven altijd door gepijnigd had, in het begeeren van schoonheid en geluk, in het felle voelen van den onvrede binnen in haar.

„Kun je zoo niet sterven, meisje? Kan het niet? Weet je hoe het wel kan? Als de Heere Jezus in je ziel komt. Hij, die stierf voor u aan het kruis.”

Met de handen om die van Aafje had de oude Eberson gebeden en onder het gebed was Adolf in de zaal gekomen. Adolf, die naast Aafje op de Zondagsschoolbank gezeten had en eens met haar Eberson's onderwijs genoot.

Dat avonduur wierp gedurende den langen tijd zijn schijnsel in Aafje's wegstervend bestaan. Eberson had haar begrepen, had Adolf begrepen, beider zielenood gepeild.

Nog hoorde Aafje den grijsaard lezen uit het heilige Boek: „O, alle gij dorstigen komt tot de wateren en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet. Koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk.....

Komt allen tot Mij, die vermoeid en beladen zijt, en Ik zal u rust geven.”

Doodelijk vermoeid voelde Aafje zich, doodelijk vermoeid, maar Jezus Christus wilde haar immers dragen over de volle breedte van de doodsrivier.

In de weken die achter haar lagen had Aafje den Heere Jezus leeren kennen in al Zijn liefelijkheid. Leeg en ledig lag het leven achter haar, immer in hunkerend onvervuld verlangen, maar nu wenkte de eeuwige heerlijkheid.

„Wat had zij het goed nu, wat had zij het goed! Hoe stil en gelukkig die uren, waarin haar oude lieve Zondagsschoolmeester voorlas uit Gods heilig Woorde.

Dat rusten aan zeer stille wateren, dat bekleed worden met den mantel van gerechtigheid, blinkend en blank.

Buiten dwarrelden de sneeuwvlokken neder, in ontelbare menigte, de wereld sierend met een witheid en reinheid, die niet van de wereld is.

Hier in die groote zaal, vol lijdenden, den vol-eindigenden dag half sluimerende zieken, lag een jong schepsel, in Christus rein en heilig voor Gods oog.

Niet meer van deze wereld.

Gisteravond sprak zij lang en ernstig met Adolf, den armen jongen, die zich thuis nooit uiten kon, omdat noch vader noch moeder hem geheel begreep. Vader die in zijn geldzucht, moeder die in haar vroomheid verstijfde. Over zijn ouders, die altijd als geestelijk despoot over hem optraden en uitmaakten wat je gelooven en wie je liefhebben moest. Net zulke stoomrollen, die alles in je kneusden wat je dierbaar was.

„O Aaf, als ik jou had mogen hebben, zou ik niet dwars geweest zijn, zou dat vreeselijke niet gebeurd zijn.”

Aafje had zacht geglimlacht in weemoed en zaligheid.

„Ach, lieve jongen, 't is goed zoo, heel goed zoo. Misschien had ik jou nooit zoo gelukkig gemaakt als jij mij nu gedaan hebt. Het leven is nog zoo lang en je ouders hebben je toch zoo lief. Ik voel 't wel. k Heb hen allebei toch hier gehad. En 't is zóó beter. Neem je studie weer op. Je hebt al

twee drie maanden om mijnentwil verzuimd. Ik hoop dat jij een dominee zult worden, die van mijn Jezus getuigt: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroom, zoo schreeuwt mijn ziel naar God. Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God. Wanneer zal ik ingaan om voor Gods aangezicht te verschijnen?”

Deze woorden had Adolf haar voorgelezen op haar dringend verzoek, en dat was haar afscheid geweest.

Een uur geleden kwam moeder de zaal binnen gesjokt, vermoeid en bezweet, jammerend en klagend over haar dochter, die niet lang meer leven zou. „Het was m'n liefste meid, zoo fijn en zoo mooi. Dat je zoo'n schaaap nou zoo kwijttraken mot.”

Vader stond er zielig bij, die goeierd. Aafje besefte wat hij leed. Zij had gewenkt dat hij haar kussen zou en hen beiden trachten te troosten. „Huil maar niet. k Krijg het veel, veel beter, ik ga naar Jezus.”

Snikkend waren zij beiden vertrokken. In de gang had de zuster de beide oudjes toegefluiserd vanavond toch nog eens terug te keeren, heel lang zou het niet meer duren.

Doodstil lag Aafje te wachten, heel stil. Straks zou Adolf komen op zijn gewonen tijd, doch zij besefte het nog slechts vaag.

Het aardsche lag achter het kind, vol verlangens. Voor eeuwig, voor goed.

Onbewust zou zij heengaan tot de Bron des Levens, tot God, naar Wien zij in haar leven ook in het onbewuste had gesmacht.

In de zaal heerschte rust. De patienten spraken niet in de zachtjes aanvloeiende schemering, lager stil te kijken naar het witte plafond.

Een zuster gleed met zachte treden door de zaal, hier en daar knikkend tegen een zieke, die glimlachte. Zij ging voor het raam zitten in afwachting van het avondeten, dat straks gebracht worden zou. Als groote dotten donkere wol hoopte zich de duisternis in de hoeken der zaal op, die dommelde in grijze rust.

Plots brak de stilte door een klop op de deur. de zuster knapte de elektrische lampen aan, een felle lichtschijn joeg door de zaal.

Adolf stond bij de deur. Langzaam schreed hij naar het smalle, witte ledikantje, waarop Aafje lag. Met een schok schrok hij terug. Aafje lag daar onbeweeglijk, het rose kleurtje van het vaal gezichtje weggeschicht, de handen gevouwen, het volle zwarte haar in een prachtigen wrong op de witheid van het kussen. Om de diep weggeschaduwde oogen speelde een glimlach.

Aafje's strijd was volstreden.

„Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroom, zoo schreeuwt mijn ziel naar God”, dat was de tekst, die de oude Eberson koos op de eenvoudige begrafenis van het jonge meisje.

=====
KLEERMAKERIJ
GRAVESTEIJN & V. D. POL
VISCHSTEEG 8 - ROTTERDAM - TELEF. 1483

=====
UITSLUITEND
PRIMA ENGELSCHES STOFFEN
COLBERT COSTUUM NAAR MAAT
VANAF f 75.—

=====
SPECIALE AFDEELING
DAMESKLEEDING NAAR MAAT (TAILOR MADE)
VRAAGT ABONNEMENTSTARIEF
=====

Weest gegroet, gegroet weest weder!
Die ons 't koude winter-weder
Door uw' liefde warm en teder
In een somer keeren doet.
Wilt ons ontfarmen.
Wilt ons verwarmen
Door 't heyligh vonck
Van uw' spelonck.
Dat ziel en lijf
U dienstrijk blijf.

Heer, na dien ghy hebt verkoren
In de kou te zijn geboren.
Zoo bekeert uw' lieve sporen (wend uw
schreden)

Na de winter van mijn hart!
Van mijn hart, zegg' ick, daer inne
IJs en hagel is te vinnen,
En met eenen al wat binnen
Bethleem gevonden werd.
Stiert dan uw' paden
Na mijn misdaden.
Want, laes! mijn bors'
Is niet dan dorst,
End' al mijn ziel
Van vruchten iel.

In de Bethleemsche krebbe
Was noch wolle, was noch webbe.
Was noch bed, noch buld (matras) te
hebben
Voor uw' naecktheyd kleyn en teer.
Zoo en zijn, helaes! ter stede
Mijnder ziele oock geen seden
Om te decken, om te kleden
Uw' geboorte, min of meer!
Dan laet my geven
Uw' arrem leven
Gena, daer mee
Ick eens beklee
't Geen ick my schaem
Voor uwen naem.

's Menschen Zoon en 's mensen Broeder!
'k Zie hier Joseph, uwen Voeder,
Met uw' reyne Maget Moeder
T' uwen dienste staen bereyd.

Hier voor geef ick u ten besten
Ziel en lichaam, met de reste
Wes ick heb van eerst te leste,
Nu tot alder eeuwigheyd.
Maer in 't byzonder
Sy bey, van wonder
Als overlaen,
Hier blyven staen
In 't ongehoort
Van uw' geboort'.

Aan uw' krebbeken gebonden
't Eseltje en 't osje stonden,
Om uw' leen met open monde,
Te bewalmen, lieve kind!
Dese zijn hier mee te vinnen:
D' een is meeduld, d' ander minne,
Die van buyten en van binnen
U te warmen zijn gesindt.

Neemt dan te goede
Van mijn armoede
Al 't geen ick heb,
Voor d' yd'le kreb.
En wildy meer,
Zoo geeft net, Heer!

Leeft, geboren Vorst der Joden!
Die in doeckskens hier soo snode
Leggen quaemt, om ons te noden
Tot uw' deughden menighfoud
Leeft! Ja, eeuwich suldy leven,
Tot den hoogsten thron verheven.
Des men u te recht komt geven
Van het Arabiersche goud.
Leeft, Heer der Heeren!
Leeft duysend keeren.
Als ghy ons maer
Te volgen naer
Door gracy geeft
't Geen ghy beleeft.

Tot den nieu-geboren.

Tot den nieu-geboren.
Versch (pas) geboren sagh ick een kind'ling
kleyn
Zuchten en traentjes weynen.
„G' hebt groot g'lyck, dat ghy klaghet”,
Sprack daer een Vrou, die moeder was en
maeghet.

„Voor den Hemel hebt ghy nu een speloncke.
Koud, sonder vyer of voncke;
Voor uw' throone een krebbe,
Met weynigh hoys, in plaets van wol en webbe
(weefsel).

Daer u songen thien — hondert — duysent
geesten,

Daer loeyen nu twee beesten,
Die voor Hymnen, voor Psalmen,
Met lauwen aem uw' teere le'en bewalmen.

Door u wierden versaed (verzadigd), van minst
te meesten.

Engelen, mensen, beesten;
Nu belieft u te dorsten,
En snackt van hongher naer uw's moeders
borsten.

Voor uw' kledingh van Sterren en van Zonnen
Moet ghy nu zijn gewonnen (gcwonden)
Inde luyeren en doecken,
Die mijn armoe by een heeft kunnen soccken.

U quam eer toe een keyserlycke moeder.
Augustus tot een voeder,
Want de desen u souden
Vereeren met scharlaken en rood goude.

Maer want u nu belieft, mijn uytverkoren.
Van my te zijn ghebornen,
Zoo genadicht uw' handen
Te laten woelen in dees' arme banden.

Laten de jonge menschen deze 'iedjes uit hun
hoofd leeren en met deze voordrachten ons heer-
lijk Kerstfeest oplichten. De harten zullen er
door naar boven worden getrokken, iets heel
moois en teers zal hun eigendom worden.

Het prachtige boek waaruit ik ze overschreef:
heet: J. Stalpart v. d. Wielen, zijn leven
in keur uit zijne lyrische gedichten door Dr. G.
J. Hoogerwerff. N.V. Uitgevers-Mij. van
Paul Brand.

Esther.

In de „School met den Bijbel” doet de heer J.
E. Kok een hatelijke uitval tegen Johanna Bree-
voort inzake hare beschouwing van Esther. „Die is
puur modern en Kees Boeke waardig”.

Mag ik even den vriendelijken schrijver er op
wijzen dat dan ook Dr. A. Kuyper Sr. inzake Esther
„puur modern” schrijft en „Kees Boeke waardig”.

Op bladz. 111 en 112 van „Vrouwen uit de Heilige
Schrift veroordeelt Dr. K. met groote beslistheid
Esther's huwelijck met Ahasveros. hare aarzeling om
haar volk te hulp te komen en Esthers wreedheid.
Dit is ook mijn antwoord aan den heer A. v. R.,
te Z.

Even moet ik ook protesteeren tegen de krenkende
woorden van den heer Kok: „Nu, 't is dan ook naar
voor kinderen dat ze dezen uitleg geeft”.

Wie mij kent in mijn arbeid voor kinderen, weet
en voelt dat ik nooit denk: „'t is maar voor kinde-
ren”. Integendeel het beste is voor kinderen niet
goed genoeg. Joha. Breevoort heeft zich nooit onder
de nachtegalen of kanaries in de schrijverswereld
gerekend, maar zoo eenvoudig zij oock schreef er
zat altijd de ernst achter om kinderen naar boven
te wijzen of nuttig en aangenaam bezig te houden.
Alle menschenwerk is onvolmaakt, maar luehartig
heb ik nooit over mijn werk gedacht.

Misschien heeft mijnheer Kok al lang spijt over
zijn leelijke insinuatie.

JOH. BREEVOORT.

Deze rubriek staat onder Redactie van Johanna
Breevoort.

Kerstfeest tehuis.

(I.)

„O vader, luister u nu toch eens! Wat stormt het!

Ach, die arme menschen op zee. Wat zal het kwaad
zijn buiten.”

Vader kwam bij moeder staan, luisterend naar
den huilenden wind, die gierde langs het kleine
huisje. Wat moest het angstig zijn om in zulk een
storm als in een notendopje op de golven te dob-
beren. Wij doen wel goed om altoos te bidden voor
den zeeman, die rondzwalkt op 't groote water.

„Ja,” antwoordde moeder met een zucht. „In
zulk weer voel 'k altijd angst voor onzen jongen,
die altijd weer naar de zee wil.”

„Je praat het hem nooit uit zijn hoofd, moeder,”
zei vader met een zucht. „Hij wil niet als zijn
vader werken in de kuiperij. Zoodra de visschers
binnen zijn wipt hij bij zijn duigen en tonnen van-
daan en zit in de botters. Ik geloof dat je hem

eerder in een harington kon kuipen dan onzen Joost aan land te houden."

"Daar heb je hem!" riep moeder.

De deur vloog open en een gezonde stoere knaap van nauwelijks vijftien jaar stormde de kamer in, een windvlaag van buiten joeg tegelijk door de kamer.

"O vader, o vader, wat 'n wind hé! De visschersvrouwen loopen allemaal langs de haven. De „Goeie Verwachting" komt binnen. Is dat niet kranig in zoon bries? Wat zeg je er van, vader?"

Met schitterende oogen stond de jongen voor zijn ouders. Zijn hart popelde om weer naar buiten te vliegen, waar heel in de verte de zee deinde en golfde, naar de haven, waarin straks het schip zou binnen varen met de stoere zeelui, die hij zoo hoog waardeerde.

"Ik denk dat daar menige vrouw loopt met een gebed in het hart, en angst en vreeze," zei moeder. "Ik zou niet graag willen dat vader zijn brood op zee verdienen moest."

"O moeder! En ik zou niet graag mijn leven in die vuile kuiperij verslijten. Altijd tusschen die stinkende haringtonnen. Nieuw werk. Nou ja. Dat is saai genoeg. Maar al dat gebruikte goed, 'k krijg 't benauid in die kuiperij. 'k Wil er uit!"

"Toch zeker wanneer je vader het goed vindt?" viel baas Walters in.

"O ja, vader, natuurlijk!" riep Joost.

"Kind wat wil je toch," klaagde moeder. Een hevige windstoot brak los 't leek wel of de storm het aardige huisje wilde opnemen en tegen de aarde kwakken als een speelgoeddoos. De ramen kletterden en de deur sprong open.

"Jongen, je hebt de klink niet vastgezet!" riep moeder verschrikt. „Kom, ik ga tafeldekken. Laten wij in ons gebed den zeeman niet vergeten."

Moeder dekte de tafel, deed daarna het voedsel op. Eenvoudig, smakelijk eten, want baas Walters verdiende een behoorlijk stuk brood.

Onder het middagmaal stond Joost's mond niet stil over de zee. Bij elken hap verzon hij iets anders. 't Leek wel of het woeste weer ook zijn verlangens opzweeptte.

Moeder kreeg tranen in haar oogen. Zij vond het vreeselijk haar eenig kind aan de zee te moeten afstaan. Vader leefde van de zee, van de haringvangst. Vader dreef een kleine kuiperij met veel klanten, want elke reeder wist met hoeveel trouw Walters elke bestelling of reparatie uitvoerde. Je kon op Walters aan, eerlijki als goud was hij.

Maar Joost hield niet van kuipen. Meegaan naar zee, dat was zijn ideaal.

Dezen middag las Walters met grooten eerbied Psalm 107. „Die met schepen op de zee varen, handel doende op groote wateren, die zien de wonderwerken des Heeren en Zijne wonderwerken in de diepte. Als Hij spreekt doet Hij een stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel, zij dalen neder tot in de afgronden, hune ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heere in de benauidheid die zij hadden, zoo voerde

Hij ze uit hunne angsten! Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven zwijgen. Dan zijn ze verblijd omdat zij gestild zijn en dat Hij ze tot de haven hunner begeerte geleid heeft. Dat zij voor den Heere Zijne goedertierenheid loven en Zijne wonderwerken van de kinderen der menschen."

Vader las den heelen Psalm uit en Joost luisterde met een ongeduldig gezicht. Wat duurde dat lang. Hij zou zeker niet zoo bang en zoo benauid op zee zijn, zeker niet! Fijn midden in dat rumoer van de kokende golven. Wat konden die lui daar kranig van vertellen!

Moeder huiverde telkens, terwijl zij onder het luisteren naar het Woord des Heeren door, den stormwind hoorde bulderen.

"'t Is nog heel eng," zei ze zacht, na vaders dankgebed.

"O moeder ik zou nooit zoo bang zijn als die dichter van dien Psalm. Ik zou vechten tegen den wind. Ik hoor graag den wind door de touwen fluiten. Toe, vader, mag ik naar zee?"

Moeder veegde met haar voorschoot de tranen af. „Die jongen toch, die jongen toch!"

(II.)

Joost Walters was naar zee gegaan. Hij kreeg de begeerte van zijn hart. Hij sliep in een nauwe kooi, heel wat benauidder dan vaders kuiperij, hij at scheepskost, die niet leek op moeders smakelijk middagmaal, hij kreeg standjes en groote monden bij de vleet, vaak een stomp of een klap, maar toch, hij vond het fijn op het zoute water, in den wind en den storm. Hij zag dat zijn handen ver-

eelten van de harde touwen, hij kreeg een gebruid gezicht, maar de donkere tinteloogen straalden van genoeg.

Joost wou en zou een zeeman zijn.

Op 'n klein visschersschuitje had hij niet willen gaan. Neen, de trotsche Oostindiëvaarder, dat was zijn ideaal. Vader had zijn jongen zelf naar Rotterdam gebracht, naar de groote boot aan de Boompjes. Nog nooit zag hij zulk een trotsch schip zoo van nabij. In de haven van zijn visschersdorp ankerden slechts visschersschuiten. Maar dit schip was er een kasteel bij en Joost juichte van plezier.

„Dat die moeder zoo huilde, Joost begreep het niet. Je kon toch aan den wal ook een ongeluk krijgen. Hij vond chauffeur-zijn veel gevaarlijker. Maar hoeveel menschen werden er overreden door auto's en trammen of kwamen om bij een spoorwegongeluk."

Hij zou den Heere vragen om bewaard te worden en weer veilig thuis te komen. Moeder bad ook. Natuurlijk deed zij dat en vader niet minder.

Zijn ouders gaven hem een Bijbel mee. Hij beloofde daarin te lezen, hij zou 't niet vergeten.

Toch viel het Joost wel zwaar om zijn beloften te houden. De zeelui waren meestal erg ruw, vloekten verschrikkelijk en spotten in 't eerst wanneer hij bad voor zijn eten.

Als een kloeke Hollandsche jongen had hij zich echter niet aan dat plagen en spotten gestoord, en eindelijk lieten zijn kameraads het na. Joost was anders toch een leuke baas, geen kniesoor, geen gluipeer, een vroolijke, goedlachsche knaap.

Hij las ook wel in den Bijbel. Meestal stil verscholen in een hoekje van 't dek, wanneer hij niets te doen had. 't Gebeurde ook wel dat hij op stille middagen enkele kameraads iets voorlas uit den Bijbel. Zij zonden de geschiedenissen in de Richteren en de Koningen en de Kronieken het mooist. Liefst hoorden zij van vechten en varen. Over de schepen die toen ter zee voeren begonnen zij menig gesprek met Joost. Joost, van jongsaan uit den Bijbel gewoon te hooren, wist precies te vertellen hoe die schepen van de eene kust naar de andere gingen. Dat had hij op de Christelijke school van den meester geleerd.

De stuurman was een stille, ernstige baas, die nooit vloekte en altijd kalm zijn gang ging. Joost had weinig met hem te maken. Praten deed hij niet meer dan hoog noodig was.

Op een stillen dag zat Joost in den Bijbel te lezen, juist toen de eerste stuurman voorbij ging. Joost sprong op en groette den stuurman beleefd, en door het wilde opspringen viel de Bijbel op het dek.

„De stuurman keek er naar en vroeg vriendelijk: „Lees je in den Bijbel, jongen? 'k Heb nog eens een jongmatje met een Bijbel bij zich aan boord gehad. Hij rust nu reeds op den bodem der zee."

Joost keek naar de groene golven die het schip ompoelden, het schip, dat dampend en stompend voorwaarts voer en twee rechte schuine toeloopende strepen kliefde in het schuimende water. 't Zou toch wel vreeselijk zijn in die diepte te verzinken.

„Ben je bang?" vroeg de stuurman.

„O neen, stuurman. Zeker niet." Joost stond fier als een soldaat voor dien officier van 't schip.

„Die jongen ook niet," vertelde de stuurman met iets teers in zijn stem, dat Joost heelemaal niet van zulk een officier verwachtte.

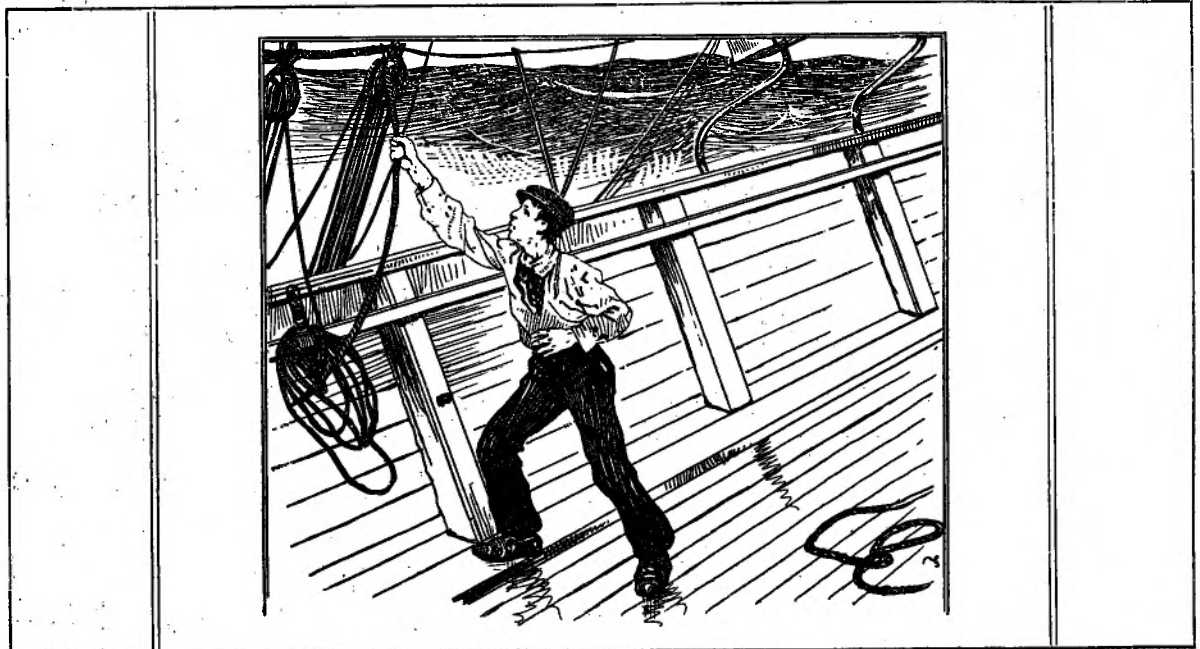
„'k Zie dien jongen nog met zijn bullen in de hand aan den wal staan."

Zijn vader gaf hem een Bijbel. 'k Moest lezen wat er voorin stond: Mijn zoon geef mij uw hart en laten uwe oogen mijne wegen bewaren. Hij sloeg heel spoedig over boord. 't Was een goeie knaap."

Joost luisterde verwonderd naar den stuurman. Wat wonder, dat een der oudste officieren zich met zoon jongen bemoeide!

Zou hij net als vader en moeder zijn? Zou hij den Heere liefhebben?

Joost voelde geen liefde voor den Heere in zijn jonge hart. God leek hem zoo ver en zoo machtig en zoo hoog. Hij dacht meer aan alles wat op de

aarde was. Hij wou vreemde landen zien en wonderlijke volken, groote steden en die trotsche plantengroei en hooge bergen. Joost bad natuurlijk, dat had hij immers beloofd. Maar toch, neen als vader en moeder was hij niet. Zeker niet. De Heere bleef Joost een vreemde en in den Bijbel las de jongen uit gehoorzaamheid.

„Vader en moeder zijn heel vroom,” vertelde Joost. „En jij?” vroeg de stuurman. Joost sloeg zijn oogen neer..... „Ik niet, stuurman.....” „Bid en lees je dan niet?” „O ja, stuurman. Dat wel. Maar ziet u.....” „Je hebt zeker nog nooit uit heel je hart tot God gebeden? Is het wel?”

Joost schudde zijn hoofd. Ja toch wel 'n beetje uit zijn hart. Hij wist niet precies hoe hij dat alles uit zeggen moest. Hij wou wel vroom zijn. Maar hoe kwam hij er toe?

„Lees Gods Woord maar, jongen, dat zal je wijs maken tot zaligheid,” zei de stuurman ernstig. Toen ging hij heen en liet Joost verbouwereerd achter.

(III.)

Moeder Walters stond op haar zolderkamertje en keek uit over de zee. Pas een half uurtje op droeg zij nog haar witte kap niet, die haar droevig lief gezichtje omlijstte. Eerst moest zij eens zien naar het weder en den lantaarn uitdooven die zij elken avond neerzette voor het vierkante venster, opdat het schijnend lichtje stralen zou over het water.

Baas Walters scharrelde beneden in de keuken, zooals hij altijd gewoon was in de vroegte, om koffie te zetten. „Vrouwetje, blijf nog een beetje liggen,” had hij daarnet gezegd.

Blijven liggen? Hoe zou moeder Walters dat kunnen, al had zij slecht geslapen? Vervulde de angst voor haar zoon niet haar heele hart?

Aldoor tobde het mooie schip, de „Tribonde” met slecht weer. Joost schreef nog maar kort geleden dat de eerste stuurman zich niet herinneren kon in twintig jaar zulk een gestadig boos weer te hebben meegemaakt. Lazen zij gisteren niet in de krant dat er ernstige reden tot ongerustheid over de „Tribonde” bestond? Er waren te Rodriguez stukken wrakhout aangespoeld, waarvan men meende dat zij tot de „Tribonde” hadden behoord. O, indien haar jongen schipbreuk had geleden. Wie weet lag zijn lichaam reeds in de diepte, die arme, lieve jongen. „Kom, moeder,” had vader gezegd. „Maak je nu

toch zoo zenuwachtig niet. Er zijn immers meer booten dan de „Tribonde” in de vaart. 't Schip bezit twee sterke, groote reddingsbooten. En dan, je weet toch wel, dat de Heere de Hoorder des gebeds is. Laten we Hem vragen onzen jongen te beschermen.”

Samen hadden zij hun knieën gebogen om den Heere te zoeken voor hun kind. Aan 't beven van vaders stem had moeder heel goed gehoord hoe vaders hart ook van vreeze sidderde. Ging vaders gebed ook niet over Joost zijn onsterfelijke ziel?

„O, Heere, indien ons kind in levensgevaar verkeert, wilt U hem dan voorbereiden op de eeuwigheid. Alles op aarde vergaat, maar wij weten immers dat 't niet uit is bij den dood. Bekeer ons kind tot U, o Heere, spaar hem voor ons. Bovenal geef hem een nieuw hart, bereid hem om u te ontmoeten.”

Zoo bad vader en moeder bad nog mede terwijl zij haar mutsje opzette en later haar bed afhaalde.

Vader had de koffie reeds klaar. Zij snoof de geur op onder het afklimmen naar de huiskamer en wou juist brood gaan snijden, toen er met een ruwe hand op de buitendeur werd gebonkt.

't Was schipper Jansen, die niet meer werken kon en zoo'n beetje als strandvonder bij den burgemeester dienst deed. In de vroegte langs het strand wandelend had hij een flesch gevonden met een briefje er in. Maar hij kon 't niet lezen, zijn oude oogen konden niet meer mee. Je kon niet weten wat er in stond, 't kon Walters aangaan, hun jongen voer ook op zee; of zij 't eens lezen wilden.

Of vader lezen wilde! Met bevende handen nam hij het briefje aan, een met potlood bakrabbeld vodie. „Orkaan, Tribonde, lek geslagen, schip maakt water, wij gaan in de booten. God behoede ons!”

Wie het geschreven had wisten de ouders niet. Joost schreef anders! Maar Joost was er bij. Joost verkeerde in levensgevaar!

O, de moeder wrong in angst en wanhoop de handen, als de booten nu maar de kust bereikten, als zij maar niet omsloegen, als er maar eten en drinken aan boord was! Als, als.....

Als er maar een God in den hemel leeft,” zei schipper Jansen ernstig.

Moeder begreep hem. „Je hebt gelijk, Jansen. Je weet hoe een moederhart lijdt.”

„Ik weet ook dat je bidden geleerd hebt,” sprak Jansen langzaam. Toen strompelde hij haastig heen om den burgemeester zijn vondst te laten zien.

Hij vond wel eens meer flesschen, waarin papierjes met flauwe grappen. Maar dit papier gaf nieuws zij het ook treurig nieuws.

(IV.)

Vele dagen waren voor baas Walters en zijn vrouw in groote droefheid voorbijgegaan.

Er bleef geen twijfel meer over aan de schipbreuk van de „Tribonde”, de bladen stonden er vol van.

De reddingsbooten hadden veertien dagen op zee rondgezwalkt zonder hulp, alleen met wat scheepsbeschuiten een paar blikjes melk en een klein vaatje water. Eén boot was behouden op Mauritsius aangekomen en de andere dagen later te Rodriguez, met een volkomen uitgeputte, verhongerde bemanning. Twee menschen stierven van ontbering tijdens het zwerven op den wijden waterplas, de namen der geredden stonden met toenaam en leeftijd in de krant maar de naam van Joost Walters ontbrak.

Was hij verdronken? De ouders wisten het niet. De kapitein had aan de reeders geseind, dat het twee chineezen waren, die onderweg van gebrek stierven, wel werden er twee man vermist. De eerste stuurman en den kajuitsjongen Walters.

't Kon zijn, dat zij opgepikt waren door een voorbijgaand schip, de kapitein had om hulp geseind, maar het volk in de booten had geen schip ontmoet, met eigen kracht slaagden zij erin roeiend Rodriguez te bereiken.

Heel het dorp leefde mee in deze droeve dagen. Oude weduwen van zeelieden zochten het huisje op om troost te brengen in de harten der ouders; Jonge weduwen treurden mede en dominé liet geen week voorbij gaan waarin hij niet eens even aanliep bij de kuipersbaas en zijn vrouw.

Het meest tobde moeder Walters over Joost, wanneer zij bedacht dat hij zonder den Heere kon gestorven zijn. O, indien zij dat maar wist, dat de God van zijn ouders ook zijn deel was geweest, dan zou zij niet meer zoo heftig bedroefd zijn. Dan zou ze hem immers weerzien in den hemel, met al de heilige Engelen.

Eeuwig gescheiden van elkaar, verloren. O, dat schrikbeeld deed haar rillen van smart. Zij hadden beiden aan dominé een voor hun doen groote gift gegeven aan de Evangelisatie onder zeelieden. Zij vooral, die zoo zwalkten op den vaar woesten waterplas, moesten bekend gemaakt worden met den Verlosser.

Nu naderde het Kerstfeest met rassche schreden. O, wat vloog de tijd om in deze dagen waarin alle verwachting gestorven was. Zij zouden hun jongen niet wederzien. Moeder bedacht vol smart hoe vrolijk haar jongen door het huis sprong, hoe blij hij mee Kerstfeest vierde. O, indien de Zaligmaker der

